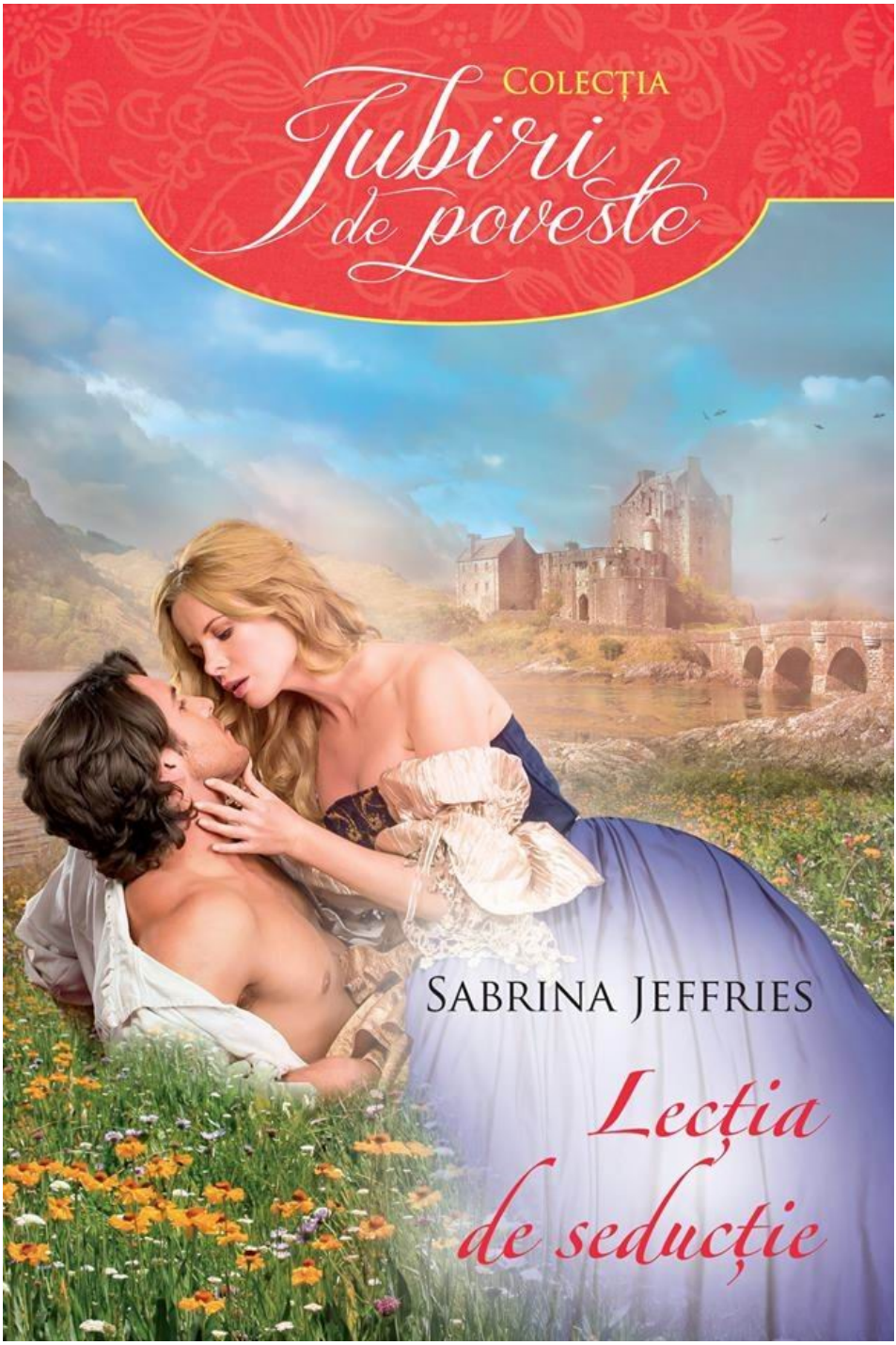
COLECȚIA
Iubiri de poveste
SABRINA JEFFRIES
Lecția de seducție

SABRINA JEFFRIES
LECŢIA DE SEDUCŢIE

The Study of Seduction by **Sabrina Jeffries**

Copyright © 2016 Deborah Gonzales
Ediţie publicată pentru prima dată de Pocket Books, o divizie a Simon & Schuster, Inc.
Alma este marcă înregistrată a Grupului Editorial Litera
Copyright © 2017 Grup Media Litera pentru versiunea în limba română
Toate drepturile rezervate
Editor: Vidraşcu şi fiii
Redactor: Mariana Petcu
Corector: Emilia Achim
Copertă: Flori Zahiu
Tehnoredactare şi prepress: Ioana Cristea, Laurenţia Carîp

Traducere din limba engleză Cristina Barbu/Graal Soft

Pentru soţul meu, Rene, care seamănă cu Edwin cât e omeneşte posibil, dar fără să aibă abilităţile de matematician/inginer.

Şi pentru Becky Timblin şi Kim Ham, al căror sprijin în pofida numeroaselor provocări din acest an a însemnat enorm pentru mine. Sunteţi cele mai bune!

Capitolul 1

Londra
Aprilie 1830

— Ţi-ai pierdut minţile.

Când toţi membrii din salonul de lectură al clubului St. George îşi întoarseră privirile spre Edwin Barlow, contele de Blakeborough, el îşi dădu seama cât de tare vorbise.

Locul era mai aglomerat ca de obicei, acum că toată lumea se întorsese în Londra şi se lăsa noaptea. Domnii voiau să bea câteva pahare înainte de a se avânta în vârtejul care era sezonul londonez.

Cu o privire imbatabilă, care le transmise curioşilor să îşi vadă de treburile lor, Edwin îşi întoarse atenţia spre Warren Corry, marchizul de Knightford.

— Este imposibil ca planul acesta al tău să funcţioneze.

— Desigur că poate funcţiona, spuse Warren.

Warren era cel mai apropiat prieten al lui Edwin. De fapt, singurul lui prieten, în afară de noul soţ al surorii sale, Jeremy Keane. Edwin nu îşi făcea cu uşurinţă prieteni, probabil pentru că nu prea tolera proştii. Iar societatea era plină de proşti.

Tocmai din acest motiv Edwin, Keane şi Warren înfiinţaseră acest club – ca să îi poată separa pe proşti de bărbaţii cu clasă. Ca să le poată proteja pe femeile din vieţile lor de vânătorii de averi, de pariori, de depravaţi şi de orice alte tipuri de ticăloşi din Londra.

În doar câteva luni, clubul îşi sporise numărul membrilor de la trei la treizeci, toţi bărbaţii cu stare fiind dornici să împărtăşească informaţii cu tovarăşii lor, informaţii care nu puteau fi încredinţate femeilor. Până atunci, Edwin nu îşi dăduse seama că rubedeniile de gen feminin ale atâtor bărbaţi aveau nevoie să fie protejate de tentativele viclene şi nu chiar atât de viclene la virtutea

lor… şi la averile lor.

Era evident că Warren lua acea misiune foarte în serios. Poate prea în serios.

— Clarissa n-o să fie niciodată de acord, spuse Edwin.

— Nu are de ales.

Edwin îl privi cu ochii mijiţi pe Warren.

— Tu chiar crezi că o poţi convinge pe pupila ta cu limba ascuţită să îmi permită să o însoţesc prin oraş în timpul sezonului.

— Doar până mă întorc eu. Şi de ce nu? spuse Warren, deşi luă o gură zdravănă de coniac, parcă pentru a se întări pe sine pentru luptă. Nu e ca şi cum te urăşte.

— Nu, într-adevăr, spuse pe un ton sarcastic Edwin. Ea doar contestă tot ce spun eu, îmi ignoră toate sfaturile şi mă ia mereu peste picior. Ultima dată când am văzut-o, m-a numit Ursul Blakeborough şi a spus că locul meu este în menajeria Turnului Londrei, unde oamenii normali pot fi scutiţi de urletele mele.

Warren izbucni în râs. Când Edwin îl privi ridicând o sprânceană, Warren îşi domoli râsetul, tuşind.

— Aa, scuze, amice. Dar trebuie să recunoşti că este amuzant.

— Nu atât de amuzant cât va fi când te voi privi pe tine încercând să o convingi să accepte asta, spuse tărăgănat Edwin în timp ce se aşeză din nou pe scaun.

Gestul, în loc să îi taie elanul lui Warren, îl făcu pe afurisitul de idiot să întrebe:

— Asta înseamnă că o vei face?

— Este un subiect de dezbătut. Ea nu va fi de acord.

— Nu fi atât de sigur. Nu trebuie decât să priveşti răutăţile ei la adresa ta ca pe obişnuitele ei remarci sarcastice. Tu permiţi ca remarcile ei să te afecteze, lucru care doar o încurajează să te chinuie mai mult. Ar trebui să o ignori, pur şi simplu, când începe cu prostiile ei.

Să o ignore pe Clarissa? Imposibil. Edwin petrecuse ultimii câţiva ani încercând, fără succes, să dezvăluie misterul care era Lady Clarissa Lindsey. Inteligenţa ei ageră îi stârnea temperamentul, zâmbetul ei provocator îl

întărâta, iar ochii ei iscoditori îi bântuiau somnul. Nu o putea ignora mai mult decât putea ignora un curcubeu la răsăritul soarelui… sau o furtună violentă.

De trei luni deja, ea era izolată la cabana de vânătoare a lui Warren, în Hatton Hall, iar Edwin îi simţise absenţa în fiecare secundă. De aceea, ideea de a petrece timp cu ea îi făcea sângele să zvâcnească.

Nu de nerăbdare. Îmi mod sigur nu. Nu era posibil.

— Ce spui, prietene? Warren îl privi în ochi. Am nevoie de tine. *Ea* are nevoie de tine.

Edwin ignoră tresărirea din pulsul său. Clarissa nu avea nevoie de *nimeni,* cu atât mai puţin de el. Datorită averii pe care i-o lăsase răposatul ei tată, contele de Margrave, ea nu era nevoită să se mărite din iubire sau din orice alte motive. Aparent, femeia avea prostească idee că îi era mai bine fără un soţ, având în vedere că refuzase, chipurile, zeci de cereri în căsătorie de la debutul ei în societate în urmă cu toţi acei ani.

Dar nu averea ei era detaliul care îi făcea pe bărbaţi să se dea peste cap, încercând să îi atragă atenţia. Ci isteţimea ei ageră şi personalitatea efervescentă, abilitatea ei de a atrage un bărbat şi de a-l evita în acelaşi timp. Şi frumuseţea ei uimitoare. Avea părul blond, ochii verzi, era preferata cu piele de porţelan a societăţii şi, aproape sigur, ea ştia lucrul acesta.

Motiv pentru care lui Edwin îi surâdea ideea de a-l privi pe Warren încercând să o convingă că ar trebui să umble prin oraş cu un bădăran ţâfnos ca el.

— Presupunând că ea şi eu vom fi de acord cu nebunia asta – cât timp ar trebui să am grijă de ea?

— Nu ar trebui să dureze mai mult de-o lună, spuse Warren. Oricât de mult îmi va lua să mă ocup de fratele ei în Portugalia. Nu-l pot lăsa pe Niall împotmolit pe continent, cu toată agitaţia care este acolo momentan.

— Presupun că ea deja a auzit motivul pentru care pleci.

— De fapt, nu. Nici măcar nu ştie încă de scrisoarea lui, care mă aştepta când am sosit de la Shropshire pentru

sezonul londonez. Voiam să mă asigur că vei fi de acord să stai cu ochii pe ea înainte să îi spun şi ei. Dar odată ce va afla că Niall este implicat, va vrea ca eu să fac această călătorie şi îşi va da seama că nu voi pleca până nu mă voi asigura că ea este protejată.

— De individul ăsta, Durand. La urma urmei, exista un motiv pentru toată şarada asta pe care i-o propunea Warren.

Bărbia lui Warren se încordă.

— Contele Geraud Durand, da.

Lăsându-se pe spate în scaun, Edwin începu să se bată cu degetele pe coapsă.

— Dacă va fi să fac acest lucru, ai face bine să îmi spui tot ce ştii despre francezul ăsta.

— Nu l-ai cunoscut?

Edwin ridică o sprânceană.

— A, corect. Nu este din cercul tău de cunoştinţe. Dar sigur ai auzit de el.

— Este lacheul ambasadorului francez.

— Dacă ar fi lacheu, nu ar fi o problemă. Este prim-secretarul omului. Şi pentru că ambasadorul a fost nevoit să se întoarcă în Franţa chiar după Crăciun, Durand conduce acum ambasada din postura de însărcinat cu afacerile. Această poziţie îi oferă multă putere.

— Atunci ce naiba vrea de la Clarissa?

— O soţie. A cerut-o în căsătorie în Bath, acum câteva luni.

Răspunsul îl uimi pe Edwin. Iniţial, Warren îl descrisese pe Durand ca fiind un admirator care o tot bătea la cap.

Nu că Edwin ar fi fost surprins că dorea cineva să îi atragă atenţia Clarissei. Majoritatea bărbaţilor îşi doreau acest lucru. Dar bărbaţii din domeniul diplomaţiei preferau în general soţii care erau… ei bine… deloc dispuse să spună deschis ce le trece prin minte şi să flirteze cu neruşinare.

— Ea l-a refuzat, continuă Warren. De aceea a trebuit să ne întoarcem în Londra. Din păcate, el ne-a urmărit până aici. Părea să îşi fi făcut o misiune din a o câştiga cu orice

preţ. A venit la un eveniment public la care am participat împreună cu ea după ce ne-am întors de la Bath. De două ori a încercat să o acosteze pe stradă.

— Să o *acosteze?* Acestea au fost cuvintele tale sau ale Clarissei? Pentru că tu însuţi ai spus că ea este predispusă să exagereze.

— De data asta nu a exagerat deloc. Gura i se încordă. Ticălosul a speriat-o suficient cât Clarissa să înceapă să evite să iasă în public şi ştii că nu îi stă în fire. Aşadar, după ce am petrecut Crăciunul acasă la cumnatul tău, am luat-o repede pe ea şi pe mama ei şi le-am dus la Shropshire, unde ştiam că el nu ar îndrăzni să o urmărească, din moment ce trebuia deja să se ocupe de afacerile ambasadei aici. Am sperat că absenţa noastră o să dea timp înflăcărării lui să se stingă.

— Şi s-a stins?

— Nu ştiu. De-abia ne-am întors, aşa că nu am avut timp să evaluez situaţia. Dar nu îmi asum niciun risc. Ea trebuie să fie protejată în timp ce încerc să rezolv problemele fratelui ei.

Edwin îi aruncă o privire precaută.

— Doar nu ai de gând să-l aduci pe Niall înapoi în Anglia, nu? Va fi arestat pentru crimă de îndată ce va pune piciorul pe pământ britanic.

— Ştiu. Prostul, să se dueleze pentru o femeie! Ar fi trebuit să fie mai deştept de-atât. Frustrarea îi încruntă fruntea lui Warren.

Să fiu sincer, habar nu am *ce* să fac cu el. Dar trebuie să găsesc o soluţie. Nu poate rămâne la nesfârşit în străinătate. Şi nu pot continua să mă ocup şi de proprietăţile mele *şi* de ale lui, chiar şi cu ajutorul Clarissei.

Edwin pufni.

— Clarissa te ajută?

— Clarissa poate mai mult decât îţi dai tu seama.

Ah, dar Edwin îşi dădea seama. De acord, nu s-ar fi aşteptat ca ea să se priceapă la administrarea proprietăţilor, dar în ciuda stilului ei scandalos, Edwin vedea uneori în ea şi o seriozitate care îi amintea de-a lui

însuşi.

Sau poate Clarissa avea, pur şi simplu, accese periodice de dispepsie. Era greu să îţi dai seama cu Clarissa. Era total imprevizibilă. Motiv care îl făcea pe Edwin să nu se simtă în apele sale.

Warren flutură mâna spre un servitor şi ceru să i se aducă încă un pahar de coniac.

— Sincer, nu va fi atât de obositor pe cât crezi. Nu ai nevoie să ieşi, oricum, în societate pe timpul sezonului? Nu ţi-ai pus în cap să te însori?

— Ba da. Îşi pusese în cap să facă un moştenitor, oricum, ceea ce necesita să se însoare cu *cineva.* Deşi doar Dumnezeu ştia cine ar putea fi acea persoană.

— Vezi? Este perfect. Trebuie să intri pe piaţa căsătoriilor. Clarissa vrea să se bucure de sezon, iar eu vreau să îi găsesc un soţ. Este o situaţie ideală.

— Dacă spui tu. Putea bănui oricine cum ar putea el să reuşească să curteze pe cineva cu Clarissa învârtindu-se pe lângă el, dar Edwin presupuse că i-ar putea îmbunătăţi faima de persoană rigidă dacă ar fi fost văzut la braţ cu o femeie frumoasă la balurile obişnuite. Presupunând că ea ar fi de acord să îl ţină de braţ. Iar acest lucru nu era deloc sigur cu Clarissa.

— Sezonul trecut încă îţi reveneai după pierderea lui Jane, aşa că aceasta va fi prima ta încercare reală de a-ţi găsi o soţie de când te-a lăsat Jane cu buza umflată. Ai vreo domniţă anume în minte?

— Nu. Ştiu ce vreau. Dar numai Dumnezeu ştie dacă o pot găsi pe *cea* care să îmi ofere ce vreau. Nu am căutat serios pentru că am fost ocupat cu Samuel şi Yvette. Şi a mai fost şi începutul acela fals cu Jane. Edwin oftă. Dar presupun că trebuie.

— Şi care sunt cerinţele tale de la o soţie? Altele în afară de faptul că trebuie să aibă vârsta potrivită pentru a concepe copii, presupun.

Supărându-se din pricina minţii abile a lui Knightford, care înţelesese că acest demers era despre găsirea unei femei care să îi poarte moştenitorul, Edwin privi pe

fereastra care dădea spre strada Pall Mall.

— Aş prefera o femeie responsabilă şi necomplicată.

— Ca mama ta, vrei să spui.

Edwin nu răspunse, preferând să nu mintă. Mama lui nu fusese necomplicată, dar nimeni nu ştia acest lucru, cu excepţia lui Edwin şi a fratelui său Samuel. Nici măcar sora lor, Yvette, nu era conştientă de cât de complicată fusese mama lor... şi de ce fusese astfel. Edwin muncise din greu ca să o scutească pe Yvette de acea informaţie groaznică.

— Vreau o femeie liniştită şi sensibilă, continuă Edwin.

— Cu alte cuvinte, vrei pe cineva pe care să-l poţi ţine sub papuc. Aşa cum tatăl tău a ţinut-o pe mama ta.

Amintiri dureroase îi reveniră, parcă arzându-l cu acid.

— Tata nu a ţinut-o sub papuc; a ignorat-o. Din motive pe care, din păcate, Edwin le ştia şi îi fusese greu să le accepte. Eu nu îi voi face niciodată asta soţiei mele.

— O vei face, dacă va fi atât de plictisitoare pe cât o descrii tu. Warren se lăsă pe spate în scaun. Când îmi voi alege o soţie, vreau o femeiuşcă vioaie, care să aibă bine grijă de mine. Îi făcu cu ochiul. Dacă ştii ce vreau să spun.

Edwin îşi dădu ochii peste cap.

— Reaminteşte-mi, de ce te-am invitat să faci parte din clubul St. George? Eşti la fel de rău ca bărbaţii de care ne protejăm femeile.

— A, dar eu nu prad inocentele. Orice femeie care a ajuns în patul meu a sărit de bunăvoie în el. Şi îndrăznesc să spun că acest lucru este valabil pentru orice bărbat de aici.

Probabil că aşa era. Chiar şi Edwin îşi luase o ibovnică atunci când avea douăzeci de ani, când agitaţia din familia lui îl ţinuse prea ocupat ca să îşi caute o soţie, iar singurătatea sa devenise prea acută şi prea greu de îndurat. Totuşi acest lucru nu fusese foarte satisfăcător. Ştiind că o femeie stătea cu tine doar pentru statutul şi pentru banii tăi îl făcea cumva să se simtă mai singur decât dacă nu ar fi avut deloc o femeie.

Totuşi, cu Yvette căsătorită şi plecată de acasă, Edwin începuse să simtă dezavantajele unei vieţi solitare. Aşa că

avea să îşi caute din nou o soţie, întotdeauna o experienţă jenantă. Femeile aşteptau un bărbat care să tânjească să fie îndrăgostit, dar el pur şi simplu nu putea. Iubirea era o născocire la care visau romancierii. Căsnicia părinţilor lui dovedise acest lucru.

Dar nu era un lucru înţelept să îi prezinte unei femei filosofia lui. Din păcate, nici nu putea să mintă în legătură cu aceasta. El nu era precum fratele său ticălos, care, în prezent, ispăşea o pedeapsă pentru răpire. Edwin nu îşi putea masca părerile cu complimente facile.

Din păcate, majoritatea femeilor preferă oricând complimentele facile în locul adevărurilor directe. În această privinţă, unii *bărbaţi* erau astfel.

De aici şi numărul redus de prieteni pe care îi avea şi dificultatea pe care o întâmpina în a-şi găsi o soţie potrivită.

— Când vei vorbi cu Clarissa despre asta?

Warren îşi privi ceasul de buzunar.

— La cină, care ar trebui să înceapă în… ah… o jumătate de oră. Speram că vei veni şi tu.

— *Acum?*

— De ce nu? Am putea la fel de bine să terminăm cu treaba asta, nu? Şi plec spre Portugalia mâine-dimineaţă.

La naiba! Lui Edwin i-ar fi plăcut să aibă mai mult timp la dispoziţie pentru a se pregăti. Nu era genul de bărbat spontan.

— Plănuieşti ca noi să ne unim forţele împotriva ei, nu-i aşa?

— Nu asta a fost intenţia mea iniţială, nu. Warren luă o gură de coniac. Când am plecat de la Hatton Hall spre Londra, sperasem ca până acum Yvette şi Keane să se fi întors din America şi să o poată lua, pur şi simplu, sub aripa lor. Yvette o poate convinge pe Clarissa să facă orice.

Edwin zâmbi. Sora lui putea convinge pe *oricine* să facă orice, chiar şi pe el.

— Dar înţeleg că nu s-au întors încă, spuse Warren.

— S-ar putea să mai treacă alte câteva săptămâni până să se întoarcă. Scuze!

— Ei bine, asta este. Măcar mătuşa mea va fi acolo,

ca să mă ajute să o conving.

Edwin îşi suprimă un pufnet. Lady Margrave, mama Clarissei, era o femeie capricioasă, care rar oferea sfaturi logice, de aceea Clarissa rar îi acorda atenţie. El se îndoia că de data aceasta avea să fie diferit.

Warren cercetă cu privirea sala de lectură.

— Ştii, locul ăsta s-a dovedit a fi destul de confortabil. Nu este un decor la fel de sofisticat ca la alte cluburi, dar este confortabil. Tu şi Keane ar trebui să fiţi mândri de voi. Cu ochiul artistic al lui Keane şi cu ingeniozitatea ta tehnică, locul ăsta nici măcar nu mai arată ca o tavernă.

— Am primit mult ajutor la aspectele practice ale decorului, de la Yvette şi soacra ei.

— Asta explică retuşurile feminine, spuse Warren, care sunt reconfortante. Adică lemnul de culoare închisă şi pielea îi dau o tentă masculină frumoasă, dar şi draperiile sunt de lăudat. Cele de la White sunt lugubre.

— Mă bucur că îţi place.

Privirea lui Warren se întoarse brusc spre Edwin.

— Îmi pare rău că n-am putut fi aici ca să ajut. Şi că trebuie să plec din nou. Se ridică. Aşadar vii sau nu?

Cuvintele nonşalante fură contrazise de expresia încordată a lui Warren.

Amândoi ştiau că Edwin nu fusese încă de acord cu planul. Şi de ce nu fusese de acord? Pentru că gândul de a petrece săptămâni întregi în compania Clarissei îl exaspera aşa cum nimic altceva nu reuşea să îl exaspereze.

Dar nu conta. Warren era prietenul lui şi nu ar fi ezitat să îl ajute dacă el, la rândul lui, ar fi avut nevoie. Aşa că nici Edwin nu avea să ezite.

Se ridică.

— Vin.

*

De îndată ce uşa dormitorului Clarissei se închise în urma servitoarei care lăsase un mesaj pentru mama ei, bătrâna văduvă se întoarse speriată spre fiica sa.

— Nu pot să cred că vărul tău a făcut aşa ceva! Se sprijini cu greutate în bastonul ei. Warren ştie că nu ar trebui să invite un burlac bun de însurătoare la cină fără avertisment. Ce-o fi fost în capul lui?

Clarissa ridică o sprânceană spre reflecţia mamei ei în oglindă.

— S-a gândit că este doar Edwin, pe care îl ştim de ani întregi. Şi care vine regulat la cină.

— Nu ştiu dacă plăcinta de porumbel este destul de potrivită pentru oaspeţi, spuse mama ei, ca şi cum Clarissa nu ar fi vorbit. O, vai, şi tocmai am rămas fără vin de Madeira! Edwin iubeşte vinul de Madeira, ştii doar.

— Mama…

— Iar ceapa murată era prea acră ultima dată când am mâncat. Speram să o terminăm în seara asta, dar dacă vine Edwin…

— Mama, calmează-te! Nu este ca şi cum l-am aştepta pe ţarul Rusiei. Clarissa zâmbi în oglindă. Deşi Edwin ar *fi* bun de ţar. Tot ce-ar trebui să facă ar fi să fie el însuşi, despotic şi dictatorial.

Din fericire, acea observaţie întrerupse agitaţia mamei ei.

— Şi l-ar prinde bine rolul, nu-i aşa? Cu părul acela negru şi bărbia lui elegantă.

Şi umerii laţi, şi un aer regal, şi ochii cenuşii, la fel de reci şi de frumoşi ca o noapte rusească, presărată cu stele.

Clarissa se încruntă în sinea ei. Probabil că era confuză de se gândea la Edwin într-un fel atât de poetic. Deşi bărbatul *era* afurisit de chipeş. De la distanţă. Iar ea nu îl mai văzuse de secole. Absenţa face ca inimii să i se facă dor şi toate chestiile astea.

— Vai, aproape că mi-l pot închipui într-o mantie din blană şi cu o căciulă din aceea îmblănită, spuse mama Clarissei.

Clarissa râse.

— Edwin ar purta o chestie atât de pretenţioasă doar la o încoronare, şi atunci doar pentru că ar fi nevoit.

Stilul lui vestimentar era întotdeauna corect, dar

groaznic de sobru.

Spre deosebire de al ei. Îşi studie rochia în oglindă şi zâmbi. Probabil că Edwin avea să privească încruntat toată ţinuta asta din dantelă şi funde de culoarea lavandei. Ca să fie sinceră, ţinuta nu era nici pe placul Clarissei – puţin cam prea împopoţonată pentru gustul ei –, dar se aşteptase să cineze doar cu Warren şi mama ei şi îmbrăcase primul lucru pe care îl găsise în garderoba sa.

Eh! Nu avea timp să se schimbe şi, în plus, nu şi-ar schimba niciodată rochia pentru *el.* Lasă-l pe Edwin să îi arunce una dintre privirile lui critice şi necruţătoare; ea nu avea să se lase intimidată.

Într-adevăr, era doar o chestiune de obişnuinţă că ea îşi ciupi obrajii până căpătară o nuanţă frumoasă de roz. Nu era pentru că voia să fie frumoasă pentru Edwin. Nu, desigur că nu.

— Ştii, fiica mea, spuse mama ei, dacă ai fi puţin mai amabilă cu el, probabil că ai ajunge să îl joci pe degete în doar câteva săptămâni.

— Ah, mă îndoiesc de acest lucru. Edwin este mult prea rigid ca să se joace. Cu atât mai mare regretul. Clarissei i-ar plăcea să o cunoască pe femeia care ar putea face *acel* lucru.

Dar nu avea să fie ea. Edwin, dintre toţi oamenii, nu ar accepta-o niciodată aşa cum era, mai ales de îndată ce ar afla amploarea greşelilor ei din tinereţe. Iar modul în care scăpase la mustaţă de atenţia obsesivă a contelui Durand în urmă cu câteva luni o făcuse să fie şi mai hotărâtă să evite să se supună cerinţelor vreunui bărbat cu privire la cum ar trebui să fie o soţie.

„Nu vei putea să scapi niciodată de mine, draga mea Clarissa”.

Un fior o străbătu în timp ce izolă într-un cotlon al minţii ei ultimele cuvinte pe care i le aruncase contele. Acele cuvinte erau exact genul de aiureli pe care bărbaţii credeau că vor femeile să le audă. Dar, din câte ştia ea, bărbatul nu o căutase. Nu pândise pe stradă, în faţa casei din oraş a lui Warren după ce sosiseră. Fără îndoială că

trecuse la o altă femeie frumoasă.

Şi dacă nu o făcuse?

Atunci, de data aceasta Clarissa avea să fie şi mai fermă cu refuzul ei. În urmă cu mulţi ani, îi permisese unui bărbat să o hărţuiască, iar acest lucru îi distrusese viaţa.

Nu avea să se mai întâmple vreodată.

Aşternându-şi un zâmbet luminos pe buze, se răsuci, întorcându-se spre mama ei.

— Coborâm?

— Nu încă, îngerul meu. Servitoarea a spus că domnii au ajuns deja, aşa că ar trebui să îi lăsăm să aştepte. Niciodată nu trebuie să permiţi unui bărbat să fie prea sigur în privinţa ta.

— Este *Edwin,* mama, spuse ea încordată. El este sigur în privinţa tuturor, indiferent ce aş face eu. Cu obişnuitul ei zâmbet convingător, îi oferi un braţ mamei sale. Femeia îşi fracturase şoldul când avea vreo patruzeci de ani, iar oasele nu i se întăriseră corespunzător, aşa că îi era greu să urce sau să coboare scările.

— Să mergem, ştiu că de-abia aştepţi să bei un pahar cu vin. Ştiu sigur că eu de-abia aştept.

— Of, bine. Sprijinindu-se de braţul Clarissei, mama se lăsă condusă spre uşă. Dar trebuie să îmi promiţi că primul lucru pe care i-l vei spune va fi un compliment. Bărbaţilor le place acest lucru.

— Sigur, spuse fără tragere de inimă Clarissa.

— Şi nu îl contrazice tot timpul. Bărbaţii urăsc femeile capricioase.

— Aha.

— Şi să *nu* o ţii morţiş cu glumele tale. Este un lucru foarte bărbătesc. Ca să nu mai spun…

În timp ce coborau scările, Clarissa o lăsă pe mama ei să îşi continue discursul monoton, ascultând doar pe jumătate obişnuita recitare a micilor trucuri desemnate să agaţe un bărbat şi să îl seducă.

Poate că acestea o ajutaseră pe mama ei să înhaţe un conte, dar Clarissei îi pricinuiseră numai dezamăgire.

Dacă un bărbat nu putea să o placă pentru ceea ce

era ea, care era rostul? Clarissa de-abia îşi putea ascunde adevăratele păreri de mama ei. Cum avea să facă acest lucru cu un soţ?

Nu că ar fi intenţionat să *aibă* vreodată un soţ. În mod sigur, nu s-ar supăra dacă ar avea copii, dar acest lucru necesita să accepte un bărbat în patul ei, iar însuşi gândul îi făcu mâinile să transpire şi gâtul să se încordeze.

Nu. Căsnicia nu era pentru ea.

— …şi asigură-te că păstrezi cea mai mare bucată de tort pentru Edwin, spuse mama în timp ce ajunseră la baza scărilor.

— Prostii! Nu păstrez *nimic* pentru Edwin.

— Mi se pare drept, rosti tărăgănat Edwin de undeva din umbră, din dreapta casei scării. Nici eu nu păstrez nimic pentru tine.

Luptându-se să îşi ascundă surprinderea, Clarissa se opri în loc în timp ce el ieşi la lumină.

— Edwin! strigă mama ei. Dragul meu băiat! Femeia întinse mâna.

Cu supunere, el înaintă şi o luă într-a sa.

— Arătaţi foarte bine, Lady Margrave. Se aplecă şi sărută uşor obrazul mamei Clarissei.

Niciun sărut pentru Clarissa, desigur. Edwin era prea domn pentru acest lucru.

— Şi tu arăţi foarte bine, spuse încântată mama în timp ce se trase înapoi pentru a-l privi.

Şi Dumnezeule, chiar arăta, în fracul lui din stofă de un albastru-închis, purtând vesta şi pantalonii din poplin alb. Chiar şi lavaliera de la gât îi era legată într-un mod simplu, lucru care nu făcea decât să îi accentueze linia masculină a bărbiei şi trăsăturile aspre, atât de chipeşe.

Cum de reuşise să devină şi mai atrăgător în doar trei luni? Şi de ce naiba ea îl privea cu gura căscată? Era *Edwin,* pentru Dumnezeu! L-ar face să fie şi mai înfumurat dacă el ar şti la ce se gândea ea.

În schimb, îl tachină.

— Nu-mi spune – aşteptai cu atâta nerăbdare să coborâm, încât te plimbai agitat prin foaier.

Ideea era absurdă, desigur. Cuvântul *nerăbdare* nici măcar nu exista în vocabularul lui Edwin. Dacă exista un bărbat care era de părere că lucrurile se rezolvă încet şi cu răbdare, acela era Edwin.

La el recunoscu ironia, întrucât îi aruncă unul dintre rarele lui zâmbete.

— De fapt, am fost să iau asta din bibliotecă. Warren mi-a spus că a terminat-o. Ochii lui licăriră în lumina lămpii în timp ce întinse o carte. Desigur, dacă vrei să o citeşti şi tu…

— Mă îndoiesc, spuse ea. Orice carte i-ai împrumutat *tu* probabil că este teribil de plictisitoare.

— Spui asta pentru că nu conţine poveşti cu hoţi galanţi salvând domniţe neprihănite.

— Sau domniţe neprihănite salvând hoţi galanţi. Oricare ar fi de preferat în locul volumelor tale plictisitoare despre… Ce? Şah? Inginerie? Filosofie despre cele mai plictisitoare lucruri?

— Clarissa, o mustră mama pe şoptite.

Dar Edwin doar râse, aşa cum ea sperase că o va face. Clarissa se mândrea cu faptul că uneori îl putea face să râdă. Nicio altă femeie nu părea să fie în stare. Nicio altă femeie nu îndrăznea să încerce.

— Inginerie mecanică, spuse el. Cum de-ai ghicit?

— Pentru că te cunosc prea bine, domnule.

El deveni sobru, privirea fiindu-i acum straniu de intensă, chiar şi pentru el.

— Da? Nu sunt atât de sigur.

Cuvintele rămaseră suspendate în aer pentru o clipă de tăcere încremenită, înainte de a fi spartă de apropierea vărului ei.

— Am găsit o altă carte care ţi-ar putea plăcea, prietene, spuse Warren în timp ce se aplecă să îşi sărute întâi mătuşa, apoi pe Clarissa. Este despre maşinării.

Clarissa îşi dădu ochii peste cap când Warren îi întinse cartea lui Edwin. Desigur, interesul pur îi lumină chipul lui Edwin în momentul în care privi coperta. Contele era pasionat de maşinării, până în punctul în care îşi făcuse

unele proprii, dar Clarissa nu fusese niciodată considerată demnă de a vedea vreuna.

— Pare interesantă, mulţumesc. Ţi-o înapoiez de îndată ce o termin de citit.

— Nu este nicio grabă. Warren îi aruncă o privire voalată Clarissei. După cum ştii, nu voi avea nevoie de ea prea curând.

Despre ce era vorba?

Înainte ca ea să se poată gândi prea mult la asta, Warren îi oferi mamei ei braţul.

— Vino, mătuşă, hai să îţi odihneşti picioarele în timp ce bem un pahar de vin, înainte de cină. Nu vreau să îţi suprasoliciţi şoldul.

— Mulţumesc, băiete, spuse ea drăgăstos, permiţându-i să o conducă în salonul pentru micul dejun. Este aşa amabil din partea ta! Dar întotdeauna ai fost un scump. Păi, îmi amintesc când…

În timp ce mama turuia mai departe, Edwin fu lăsat în urmă cu Clarissa.

— Aşadar, şopti el, ce refuzai să îmi păstrezi, mai exact?

Clarissei îi luă o clipă să îşi amintească faptul că el o auzise mai devreme.

— Cea mai mare bucată de tort.

— Nu-mi place tortul.

— Ştiu. De aceea nu-l voi irosi pe tine. Nu îţi va plăcea şi probabil îl vei mânca doar pentru a fi politicos.

El îi aruncă o privire serioasă.

— Poate că ţi l-aş fi dat ţie.

— Mă îndoiesc de asta, dar nu vom şti niciodată, nu? spuse ea voioasă. Orice ar fi, îl păstrez pentru mine.

— Aşa am auzit.

— Pentru că trăgeai cu urechea, spuse Clarissa, deja pusă pe şotii. Cât de nepoliticos din partea ta!

El ridică din umeri în timp ce intrară în salonul pentru micul dejun.

— Dacă nu vrei ca oamenii să îţi audă declaraţiile, nu ar trebui să vorbeşti la fel de tare ca un docher.

Mama se opri şi se aşeză pe canapea.

— Un docher! Să îţi fie ruşine, Edwin – cum să spui aşa ceva unei domniţe! Nu ai găsit niciun compliment?

Cum el rămase complet indiferent, fără să arate cel mai mic regret, Clarissa spuse:

— Dacă Edwin ar fi ştiut cum să complimenteze doamnele, mama, ar fi fost prea popular în societate ca să se mulţumească să ia cina cu *noi,* nişte neică nimeni.

— Nu este vorba de a mă mulţumi cu ceva, te asigur, spuse el ţâfnos.

Clarissa se felicită în sinea sa pentru că reuşise să îi perturbe iarăşi calmul aparent, când Warren interveni:

— Poartă-te frumos, verişoară! Avem nevoie de el.

— Pentru ce?

În loc să răspundă, Warren gesticulă spre canapea.

— Mai bine ai lua loc. Trebuie să vă spun ceva ţie şi mamei tale.

Capitolul 2

Puţin mai târziu, Edwin o privea pe Clarissa cerând răspunsuri de la protectorul ei.

— Iar scrisoarea asta de la Niall, cerându-ţi ajutorul, era aici, aşteptându-te? De cât timp?

— Doar de câteva zile, spuse Warren.

— Ar fi trebuit să o trimită mai repede!

— Atunci am fi ratat-o. Eram deja în drum spre Londra.

— Şi de ce Niall ţi-a trimis-o ţie, şi nu nouă?

— Pentru că voia să vă ţină pe tine şi pe mama ta cât mai departe posibil de această situaţie.

Lady Margrave scoase un ţipăt de-ţi putea îngheţa sângele în vene.

— Dumnezeu să ne ajute pe toţi! Bietul meu băiat este în pericol – ştiu eu! Sau şi-a pierdut toate economiile la pariuri!

— Sunt convins că nu este aşa, spuse Warren printre dinţii încleştaţi.

— Şi Niall nu ar fi niciodată atât de nesăbuit încât să piardă totul la jocurile de noroc, spuse posomorâtă Clarissa.

— Poate a intrat într-un anturaj rău în Portugalia! protestă Lady Margrave. Adică, dacă a fost atât de scrântit încât să se dueleze pentru o uşuratică în urmă cu atâţia ani…

— Mama! spuse Clarissa, aruncând o privire fugară spre Edwin. Destul!

— De parcă nu ştie toată lumea de ce a ajuns fratele tău în exil, spuse Edwin. Flăcăii afurisiţi şi duelurile lor. Acesta a fost blestemul a jumătate dintre familiile din Anglia.

Obrajii Clarissei se îmbujorară, ruşinaţi. Cel puţin Edwin presupuse că era de ruşine. Ce altceva ar fi putut fi?

Încordându-se, Clarissa se întoarse spre Warren.

— Când plecăm?

— Nu *plecăm,* spuse Warren încruntându-se. Tu şi mama ta staţi aici, în timp ce eu merg în Portugalia.

— Mama poate rămâne, dar *eu* de ce nu pot merge cu tine? Pot să te ajut.

Warren o privi bănuitor.

— Cu ce să mă ajuţi? Nici măcar eu nu ştiu ce mă aşteaptă acolo. Mesajul lui Niall era criptic, iar circumstanţele lui, neclare. Tot ce ştiu este că el are nevoie să îl ajut să iasă de undeva. Nu te iau cu mine până nu ştiu sigur la ce să mă aştept.

— Nu poţi merge, draga mea, se plânse Lady Margrave. Ai putea fi capturată de piraţi! Ei cutreieră mările acelea acum, ştii doar.

— Hai, mama, posibilitatea ca eu să fiu captu…

— O, scumpo, scumpo, nu. Nu trebuie să pleci! Doar gândeşte-te la ce ţi s-ar putea întâmpla! Ducându-şi o mână la piept, Lady Margrave bâjbâi într-o cutie încrustată cu pietre preţioase de pe masa de lângă canapea. Am nevoie de sărurile mele. Unde sunt sărurile mele?

Fără vreun cuvânt, Clarissa sună clopoţelul după o

servitoare, apoi merse lângă mama ei şi scoase un flacon din cutie.

— Gata, mama. Cu o răbdare uimitoare, îngenunche şi flutură flaconul sub nasul mamei ei, apoi o îndemnă să se întindă pe canapea. Odihneşte-te puţin în timp ce eu discut cu Warren, bine?

Servitoarea mamei ei intră grăbită în acel moment, iar Clarissa spuse:

— Mama se simte puţin ameţită. Te rog, stai cu ea! Eu şi Excelenţa Sa vom reveni imediat.

Se îndreptă apoi spre uşa de lângă bibliotecă, iar Warren o urmă. Edwin ezită, dar i se păru firesc să li se alăture, având în vedere că se presupunea că el face parte din planul lui Warren.

Iar Clarissa de-abia păru să observe prezenţa lui Edwin, fiind prea concentrată să îl mustre pe Warren.

— Este o nebunie! Nu pot să cred că vrei să pleci fără mine! Dacă Niall are probleme…

— Nu poţi face nimic în privinţa asta, se răsti scurt Warren. Tu stai aici şi cu asta basta.

Blestemând în sinea ei, Clarissa păşi agitată în bibliotecă, de parcă ar fi fost o leoaică în cuşcă. Şuviţe de păr i se desprindeau din agrafe, obrajii îi erau îmbujoraţi, iar paşii îi erau atât de rapizi, încât Edwin surprinse frânturi din gleznele ei pe sub rochie. Dumnezeule, era splendidă când era furioasă.

Edwin nu o văzuse niciodată furioasă. Supărată, da. Sarcastică, o, da.

Dar furioasă? Niciodată. Şi acum, că era martor la furia ei, i se părea fascinantă. Având în vedere că, în mod obişnuit, el ura să se confrunte cu femei emotive, acest lucru îl surprinse.

Clarissa se repezi la Warren.

— Aşadar, ne vei lăsa aici, să ne îmbolnăvim de grija ta şi a lui Niall în următoarea lună sau aşa ceva.

Edwin nu îşi putu stăpâni pufnetul. Acum ea se repezi la *el.* La naiba!

— Ai ceva de spus, Lord Blakeborough?

Formalitatea cuvintelor ei ar fi trebuit să îl facă să ezite înainte de a vorbi. Nu se întâmplă acest lucru.

— Warren şi Niall sunt bărbaţi în toată firea. Pot avea grijă de ei înşişi şi probabil că le va fi mai bine fără ca tu să te ţii după ei.

Proptindu-şi mâinile în şolduri, ea îl privi cu ochii mijiţi.

— Nu te băga! Nu te priveşte.

— De fapt, îl priveşte, interveni Warren. Cât timp voi fi plecat, Edwin vă va însoţi pe tine şi pe mama ta la orice evenimente sociale doriţi să participaţi.

Sentimentele care se derulau pe chipul ei erau contradictorii. Surprindere, apoi confuzie… apoi din nou acea furie uimitoare, care îi colora atât de minunat obrajii. Edwin nu se putea abţine să nu o privească. Oare acea îmbujorare era peste tot? Se întindea şi pe sub hainele ei?

Dumnezeule, trebuia să înceteze să se mai gândească la ce era pe sub hainele ei.

— De ce crezi că e nevoie ca Edwin să facă asta? se răsti Clarissa.

— Ca să te protejez de Durand, spuse sec Edwin.

Pentru o secundă, Clarissa păli. Sau poate că el doar îşi închipuise acest lucru, pentru că ea ripostă aproape instantaneu:

— Este mai mult decât ridicol.

Ochii negri ai lui Warren licăriră.

— Oare? Merse lângă ea cu paşi mari. De când i-ai refuzat cererea în căsătorie, Durand te-a urmărit la fiecare pas. După ultima lui apariţie, ai fost destul de speriată cât să mă implori să vă duc pe tine şi pe mama ta la Hatton Hall pentru restul iernii.

Dacă Edwin nu ar fi privit-o cu atenţie, nu ar fi văzut-o înghiţind în sec. Iar acea mică mişcare în gâtul ei produse o învolburare în stomacul lui. Pentru că acela era un alt lucru pe care nu îl mai văzuse niciodată – Clarissa speriată. Şi îl deranjă mai mult decât se aştepta.

Totodată, îl făcu să pună la îndoială propria lui presupunere, cum că era posibil ca ea să exagereze

situaţia.

Clarissa îşi îndreptă umerii.

— Asta s-a întâmplat acum multe luni. Glasul i se încordă uşor. În mod sigur, contele Durand a trecut peste prostia asta până acum.

— Sau absenţa ta l-a făcut să devină şi mai obsedat, spuse Warren. Nu-mi pot asuma riscul acestei posibilităţi. Doar dacă nu cumva vrei să te întorci la Shropshire…

— În niciun caz! Clarissa îşi îndreptă cu fermitate spatele. Nu voi rata sezonul din cauza acelui… bărbat ridicol. Probabil că mă voia doar pentru averea mea, oricum, ca toţi ceilalţi.

— Nu cred, spuse Warren. Durand se trage dintr-o familie bogată de aristocraţi francezi. Familia lui a fugit în Anglia din calea revoluţiei destul de devreme cât să îşi poată păstra bunurile, iar de îndată ce s-au întors în Franţa după război, s-au putut strecura în cercurile regale.

— Deci francezul a petrecut ceva timp în Anglia înainte de a fi delegat aici? întrebă Edwin.

— S-a născut în Sussex, spuse plictisită Clarissa. Şi a fost crescut aici, până când familia lui s-a întors în Franţa.

— Atât de tânăr este?

— Este cam de vârsta ta, da.

Hmm.

— Deci nu este vreun ţap bătrân care îşi caută o mireasă tânără, care să îi poarte fiii.

— Deloc, spuse Warren. Şi a refuzat să accepte „nu” drept răspuns.

— De ce, dacă nu pentru averea Clarissei? întrebă Edwin.

Ea se întoarse spre el, ochii arzându-i.

— A, nu ştiu. Poate că era într-atât de ridicol încât să mă considere drăguţă. Sau atrăgătoare. Sau…

— Sunt sigur că Edwin nu a vrut să sune aşa, zise împăciuitor Warren.

Clarissa îl fixă pe Edwin cu privirea.

— Nu?

Dumnezeule! Edwin nu se pricepuse niciodată să

descifreze femeile. Îşi cântări cuvintele.

— Voiam să spun că bărbaţii care nu acceptă „nu” drept răspuns în general au un motiv pentru… obsesia lor, dacă vreţi. Se gândi la mama lui. Nu, nu era deloc aceeaşi situaţie. Pur şi simplu, încerc să îmi dau seama care ar putea fi motivul.

Clarissa continuă să îl privească încruntată, astfel că Edwin se gândi să spună:

— Pe lângă frumuseţea şi isteţimea ta, adică.

Ea îşi dădu ochii peste cap.

— Tu chiar nu poţi complimenta o femeie fără să fii forţat să o faci, nu-i aşa?

Cuvintele ei îl surprinseră.

— Pot. Doar că nu mă gândesc întotdeauna să o fac. Nu sunt mieros, precum fratele meu.

Un sentiment necunoscut străbătu fulgerător trăsăturile Clarissei. Compasiune? Nu, era imposibil în cazul Clarissei.

Totuşi, când ea vorbi din nou, glasul îi fu mai blând.

— Nimeni nu te-ar putea confunda vreodată cu Samuel, Edwin. Şi acesta este un lucru de care ar trebui să fii mândru.

Capul lui Edwin încă se învârtea din pricina neaşteptatelor ei cuvinte blânde, când Clarissa îşi drese glasul şi adăugă pe un ton mai aspru:

— Dar asta nu înseamnă că vreau ca tu să mă priveşti încruntat, ca un câine de pază, în următoarele câteva săptămâni.

Aceasta semăna mai mult cu Clarissa pe care o cunoştea el.

— Hai, verişoară, începu Warren. Edwin a fost destul de amabil cât să fie de acord să facă asta, şi având în vedere că lui nu prea îi face plăcere să iasă în societate…

— Exact! izbucni ea. Va fi mai rău decât tine – mustrându-mă şi stricându-mi plăcerea, încruntându-se la oricine îndrăzneşte să se apropie.

— Acea ultimă strategie este motivul pentru care nu sunt niciodată nevoit să suport idioţi la evenimentele

sociale, spuse sec Edwin.

— Este şi motivul pentru care nu ai prieteni, ripostă Clarissa.

— Clarissa, destul! strigă Warren. Eşti nepoliticoasă cu un om care vrea doar să te ajute.

Edwin se încordă. Nu ar trebui să îi pese câtuşi de puţin dacă ea se împotrivea. Într-adevăr, ar fi un avantaj – el nu ar fi nevoit să se confrunte cu toanele şi cu caracterul ei imprevizibil. Putea pleca liniştit, după ce făcuse ceea ce îl rugase Warren.

Dar, dintr-un motiv absurd, acest lucru nu îi pică prea bine.

— Vrei să ne laşi puţin singuri, te rog? îl întrebă Edwin pe prietenul său.

Warren îl privi pe Edwin, apoi pe Clarissa.

— Bine. Poate reuşeşti tu să o faci să înţeleagă, spuse el, îndreptându-se spre uşă. Merg să mă ocup de mătuşa.

De îndată ce Warren plecă, liniştea se aşternu în încăpere. Edwin nu spuse nimic. Poate că nu o mai surprinsese pe Clarissa furioasă înainte, dar, în mod sigur, avusese suficient de-a face cu Yvette cât să înveţe cât de eficient era calmul tăcut asupra unei femei furioase.

Clarissa îşi încrucişă braţele la piept.

— Presupun că îmi vei spune că sunt dificilă.

— Nu.

Pe măsură ce minutele se scurgeau, Clarissa înălţă bărbia.

— Atunci vei încerca să îmi spui că nu am de ales în această situaţie. Dar Warren nu este chiar…

— Tutorele tău. Da, ştiu. Eşti prea mare pentru asta. Dar tatăl tău l-a însărcinat cu administrarea averii tale şi l-a rugat să aibă grijă de tine. Aşa că asta încearcă Warren să facă. Iar tu ai întotdeauna de ales. Nu ţi-aş răpi niciodată dreptul acesta.

Când Edwin permise ca tăcerea să se aştearnă din nou între ei, Clarissa îl privi bănuitoare.

— Îmi vei aminti de datoria mea faţă de propria familie?

Aceste cuvinte îl făcură să zâmbească.

— Deloc. Mie mi se pare că deja îţi îndeplineşti admirabil datoria faţă de familie. Înainte ca ea să poată riposta, Edwin adăugă: Dar dacă nu eşti de acord să faci asta, Warren îşi va face griji pentru tine în timp ce va fi plecat ca să se ocupe de fratele tău, aşa că mintea lui nu va fi concentrată să îl ajute. Iar acest lucru îi va limita abilitatea de a-l ajuta pe Niall să iasă din belele în care a intrat.

Scrâşnind din dinţi, Clarissa îşi feri privirea.

— Este surprinzător de nedrept din partea ta să vii cu argumentul ăsta, Edwin.

— Deloc. Este adevărul.

— Atunci Warren ar trebui să mă lase să merg cu el. Poate sta cu ochii pe mine mai bine în acest fel.

— Iar tu îl vei încetini. Asta îţi doreşti? Ca el să ajungă prea târziu pentru a-l ajuta pe fratele tău?

Privirea ei se întoarse din nou spre el, cu ochii aceia supăraţi, de un verde sclipitor, care aproape îi tăie răsuflarea.

— De ce să-l încetinesc?

Edwin ridică din umeri.

— Vei avea nevoie de servitori. Nu poţi călători fără o servitoare, cel puţin, astfel că ar trebui puse la punct multe lucruri, şi mai multe bagaje ar fi necesare, şi mai mult timp petrecut la vamă…

— Destul! Clarissa îşi încleştă pumnii pe lângă corp. Îmi displace când eşti raţional.

— Mereu sunt raţional. Îţi displace când am dreptate.

Spre surprinderea lui, buzele ei se încleştară, parcă împotrivindu-se să zâmbească.

— Şi asta.

Cu sângele bubuindu-i în vene, Edwin îi studie chipul.

— Ar fi chiar atât de rău să petreci timpul în compania mea?

— Nu, desigur că nu, bâigui Clarissa. Întorcându-i spatele, merse să privească pe fereastra care dădea în grădina din spate. Doar că detest faptul că acel conte are

mai multă putere asupra vieţii mele în prezent decât mine. Şi nici măcar nu ştim dacă este încă interesat!

— Adevărat. Dar dacă este şi continuă să te supere, nu ai prefera să ai pe cineva de partea ta?

Un oftat zgudui trupul Clarissei.

— *Eşti* de partea mea, Edwin?

Întrebarea ei îi provocă un nod deloc familiar în piept.

— Mereu sunt de partea ta. Când ea nu răspunse, el adăugă: Cel puţin, sper că suntem prieteni.

— Prieteni? Ea se întoarse să îi arunce o privire enigmatică, ce îl luă prin surprindere. Asta suntem? Nu am fost niciodată prea sigură în această privinţă.

Nici el nu fusese, dar nu avea de gând să recunoască acest lucru în faţa *ei.*

— Suntem, pentru următoarele câteva săptămâni. I-am dat lui Warren cuvântul meu că voi avea grijă de tine.

Dintr-un anume motiv, aceste cuvinte părură să o provoace.

— *Nu* sunt un copil! O expresie rănită îi străbătu chipul. Sunt o femeie matură, perfect capabilă să mă ocup de un… peţitor obraznic.

Acela fu momentul în care Edwin îşi dădu seama de ce ea era atât de furioasă în privinţa situaţiei. Era o femeie mândră. Iar el, fiind un bărbat mândru, putea înţelege că nu voia să se bazeze pe ajutorul nimănui.

— Desigur că eşti capabilă. Nimeni nu se îndoieşte de asta. Când ea se încruntă la el, Edwin îşi dădu seama că trebuia să schimbe abordarea. Într-adevăr, îţi invidiez abilitatea de a-ţi croi drum prin societate, când eu nu mă pricep deloc la acest lucru.

Atitudinea ei se îmblânzi până în punctul scepticismului.

— Nu eşti chiar atât de nepriceput.

— Nu eşti prima persoană care îmi spune că nu complimentez suficient domniţele. Aşadar, oricât timp vom putea petrece împreună ar putea fi spre beneficiul amândurora. Eu o să-l fac pe Warren fericit însoţindu-te, iar tu mă poţi învăţa câteva strategii ca să mă pot integra mai

eficient în societate. Ar fi un schimb cinstit.

Clarissa îl privi precaută.

— Chiar crezi asta, nu?

— Îmi *caut* o soţie, să ştii. Şi ar fi mult mai uşor să îmi găsesc una dacă nu aş insulta femeile de fiecare dată când deschid gura.

Aparent, replica lui i se păru amuzantă Clarissei, pentru că îi aruncă un zâmbet compătimitor.

— Adevărat.

Edwin îi putea suporta încercările de a-l instrui dacă asta însemna să o ţină departe de ghearele lui Durand. Îi datora acest lucru lui Warren.

— Poţi chiar să te joci de-a peţitoarea dacă vrei. Să mă ajuţi să îmi găsesc soţia perfectă. Putem beneficia amândoi de pe urma acestei situaţii.

— Te pricepi mai mult decât crezi la cuvinte convingătoare, spuse Clarissa cu viclenie, dar încă zâmbind, lucru pe care Edwin îl privi ca pe un semn bun. Of, foarte bine, când pui problema astfel, cum aş putea refuza? Dar trebuie să-mi promiţi că nu îmi vei tăia prea mult elanul. Mă vei însoţi la petreceri şi evenimente, dar atât – fără predici despre cum trebuie să mă comport sau pe cine trebuie să evit.

— Desigur. Nu eşti sora mea. Dacă vrei să dansezi toată noaptea cu vreun idiot, nu este treaba mea. Glasul lui se înăspri. Atâta vreme cât acel idiot nu este Durand.

— Crede-mă, spuse ea înţepătoare, nu va fi *niciodată* Durand.

— Atunci, ne-am înţeles. Edwin îşi ţinu răsuflarea. Nu ştia de ce, dar conta pentru el ca ea să îl considere capabil să o protejeze. *Demn* să o protejeze, chiar. Un lucru de-a dreptul prostesc.

Dar Clarissa tindea să îl scoată la iveală pe fraierul din el.

Ea încuviinţă din cap în cele din urmă.

— Ne-am înţeles.

Capitolul 3

Clarissei îi plăceau balurile pline de viaţă. Şi probabil că era un lucru bun faptul că acesta era primul angajament la care participa cu Edwin după ce ajunseseră la un acord în urmă cu două zile. Nimic nu punea la încercare răbdarea lordului Blakeborough ca un bal aglomerat. Aşadar, dacă trecea de acest bal fără să zbiere la nimeni – şi la ea atunci Clarissa se putea încrede în cuvântul lui, cum că el avea să îi permită să se bucure de sezon.

În timp ce dansa cu un tânăr maior, care se întâmpla să fie fiul unui duce, Clarissa aruncă o privire prin încăpere, căutându-l pe contele Durand. Până în acel moment nu îl văzuse pe francez, dar acest lucru nu o liniştea neapărat. Poate bărbatul era în salonul de jocuri. Sau poate o privea pe ascuns din galerie. Ar fi fost un lucru specific stilului său.

— Vă doriţi să fi avut un partener mai bun, Lady Clarissa? întrebă morocănos maiorul Wilkins.

Forţându-se să îşi întoarcă atenţia asupra maiorului, Clarissa îi oferi cel mai priceput zâmbet uşuratic al ei.

— Cu siguranţă, nu. Sper să evit unul rău mai târziu.

Bărbatul se înviora, simţind în mod evident oportunitatea de a-i fi de folos.

— Vă gândiţi la cineva în mod special?

În timp ce se despărţiră pentru o clipă pe ritmul dansului, ea se gândi să îi spună adevărul. Nu ar strica să aibă un spion în societate, care să o avertizeze când francezul era prin preajmă.

— De fapt, este vorba despre contele Durand. L-aţi văzut aici în această seară?

— Nu. Nu cred că s-a prezentat. Francezul acela afurisit e prea inteligent ca să înfrunte o sală de bal plină cu ofiţeri englezi ranchiunoşi.

Din moment ce era imposibil ca partenerul ei să fi avut mai mult de zece ani când războiul se sfârşise, Clarissa fu nevoită să îşi înăbuşe un râset.

— O, domnule maior, cred că ai dreptate. Nu ar

îndrăzni să îşi asume riscul de a înfrunta un tovarăş atât de aprig ca dumneata.

Ofiţerul se înfoie puţin în timp ce se aplecă mai aproape de Clarissa decât se cuvenea.

— Dacă ar face-o, v-aş apăra viguros onoarea.

Clarissa se trase uşor înapoi.

— Foarte galant din partea dumitale! Dar ea nu credea un cuvânt. Pentru soldaţi în vremuri de pace precum maiorul Wilkins, un pumnal era mai degrabă un accesoriu decorativ decât o armă.

În timp ce se despărţiră din nou pe ritmul muzicii, ochii Clarisei zăboviră pe locul opus al încăperii, unde Edwin stătea cu mama ei, expresia lui fiind înşelător de amabilă. *Acela* era un bărbat care putea folosi cu succes un pumnal dacă era nevoie. Deşi Clarissa se îndoia că Edwin avea unul la el. Fără îndoială, Edwin detesta violenţa. Încăierarea în public nu era adecvată, la urma urmei.

Ofiţerul urmări privirea Clarissei.

— Acela este contele de Blakeborough?

— În came şi oase.

— Credeam că nu îi place să iasă în societate. Se spune că este un individ plictisitor.

Edwin era în multe feluri, dar „plictisitor” nu era printre acestea.

Ea şi maiorul se rotiră în jurul cuplului de lângă ei, iar când ajunseră din nou unul lângă altul, Clarissa spuse:

— Contele îşi caută o soţie. Simţi o nevoie încăpăţânată de a-l apăra. Nu este nimic neobişnuit în asta.

— Atunci ar trebui să danseze. Cum ai putea mai bine să ajungi să cunoşti o femeie? Privirea maiorului Wilkins căzu pe pieptul ei şi rămase acolo în timp ce făcu un pas de dans la dreapta. Iar femeile preferă un bărbat care ştie să danseze.

După pasul lor de dans la stânga, Clarissa îl călcă pe bombeuri, atrăgându-i atenţia înapoi spre chipul ei.

Ea zâmbi vag.

— Şi eu care credeam că femeile preferă un bărbat care poate da dovadă de bune maniere. Naiva de mine!

Insulta trecu direct pe lângă maior.

— Sper că un bărbat poate da dovadă de ambele calităţi.

— Într-adevăr. Să îmi spuneţi când intenţionaţi să începeţi.

El clipi.

— Poftim?

— Nimic.

Slavă *Domnului* că dansul se apropia de final, iar ea se putea elibera. Până şi pălăvrăgeala mamei ei era de preferat comportamentul dezgustător al acestui purcel umflat.

Ambii făcură plecăciuni, iar el o conduse spre însoţitorii ei. Pe măsură ce se apropiau, Edwin o privea cu o expresie enigmatică. Continuă să o facă şi în timp ce maiorul salută pe toată lumea, iar Clarissa aşteptă ca ofiţerul să treacă la următoarea pereche de sâni.

Dar bărbatul zăbovea la palavre. Minunat. Acum trebuia să facă schimb de politeţuri. Şi Edwin, evident, care acum bea cu stoicism din şampania lui, nu avea să îi fie de niciun ajutor.

Din fericire, mama era întotdeauna dispusă să intervină.

— Aşadar, maior Wilkins, sunteţi fiul cel mic al ducelui de Hastings, nu-i aşa?

El dădu încordat din cap. Evident, nu îi plăcea să i se amintească faptul că se afla pe ultimul loc în linia de moştenire.

— Şi sunteţi căsătorit? insistă mama ei.

Probabil că întrebarea nu îl deranjase prea mult, întrucât strecură o privire spre Clarissa.

— Din păcate, nu, doamnă. Deşi nu sunt împotriva acestei idei.

— Sper că nu, spuse mama. Un ofiţer de rangul dumitale are nevoie de o soţie, de preferat una frumoasă, care să îl ridice mai sus în societate.

— Da, mormăi Edwin, una frumoasă este întotdeauna de preferat uneia cu minte.

Clarissa nu se putu abţine să nu îl întărâte.

— Nu crezi că este posibil ca o femeie să le aibă pe amândouă?

Edwin ridică din umeri.

— Posibil? Da. Un lucru obişnuit în cercurile noastre? Nu.

— Atunci, probabil că *mă* consideri o femeie foarte neobişnuită.

Sau mă crezi fie urâtă, fie proastă.

— Ştii că nu te consider niciuna, nici alta. Privirea lui Edwin se întâlni cu a ei. Şi încep să mă simt ca într-o capcană.

— O capcană pe care ai întins-o tu însuţi, glumi Clarissa. Nu eu am fost cea care a spus că este de preferat ca o femeie să aibă frumuseţe în loc de minte.

— Nu am spus…

— Aveţi grijă. Maiorul îl înghionti pe Edwin. Domniţa vă va îmbrobodi înainte să vă daţi seama.

— Iar Clarissa este foarte pricepută la broderii, spuse veselă mama. Recent a brodat cea mai splendidă poşetă pentru monezi pe care aţi văzut-o vreodată. Are un nasture frumos pe…

Pentru prima dată, Clarissa aprecie aberaţiile mamei sale. O salvă de la o discuţie în contradictoriu din ce în ce mai aprinsă cu Edwin, care nu părea să îşi dea niciodată seama când ea îl tachina. Chiar şi acum, el stătea drept ca bradul, bărbia parcă fiindu-i sculptată în piatră. Oare cum reuşea să o bărbierească, fiind atât de rigidă?

— Îmi este foarte uşor să cred că fiica dumneavoastră excelează în artele feminine, spuse maiorul Wilkins într-o tentativă de a intra în graţiile mamei ei. Este evident că Lady Clarissa este înzestrată cu toate virtuţile feminine.

— Ca să nu mai vorbim de zestrea considerabilă, spuse Edwin, uşor tăios.

Maiorul păru nesigur, neştiind cum să răspundă acelui comentariu într-un mod elegant.

— Deşi sunt convins că acest lucru este adevărat, ar trebui să… Adică… îi luă un moment ca să se orienteze. O

avere nu are nicio importanţă în chestiuni de-ale inimii, la urma urmei.

Edwin ridică o sprânceană, iar Clarissa îşi înăbuşi râsetul.

— Nu fi naiv, spuse mama. O avere este întotdeauna importantă. De aceea răposatul meu soţ s-a asigurat că ai noştri copii sunt bine întreţinuţi. *Foarte* bine. O înghionti pe Clarissa, nu prea subtil. Nu, draga mea?

O, Dumnezeule! Probabil că mama ar renunţa la cea mai bună blană a ei pentru a o vedea pe Clarissa înhăţându-l pe fiul unui duce, fie el şi cel mai mic dintre fii, fie nu. Mai ales de când Clarissa tot refuza cererile fiilor mai mari.

Din fericire, Clarissa fu salvată de la peţire de sunetul valsului.

— Iertaţi-mă, maior Wilkins, spuse ea grăbită, dar i-am promis lordului Blakeborough primul vals.

— Norocos într-adevăr, spuse ofiţerul încruntându-se.

— Norocos, într-adevăr.

Edwin ştia prea bine că ea minţea, dar, din fericire, nu o dădu de gol. Pur şi simplu îi oferi braţul şi o conduse la dans.

De îndată ce ajunseră pe ringul de dans, Clarissa începu să se scuze.

— Îmi pare rău pentru şiretlic, dar…

— Este în regulă. Edwin o conduse în paşi de dans cu o precizie caracteristică. Presupun că voi avea mai mult noroc să îmi găsesc o soţie dacă exersez dansurile obişnuite ale balurilor.

— Nu ai nevoie să exersezi.

Privirea lui se înăspri.

— Nu este nevoie să mă flatezi. Îmi cunosc limitele.

Evident, încă era iritat din pricina micului lor schimb de replici.

— Vorbesc serios, Edwin. Nu eşti cel mai însufleţit dansator, dar ţii bine ritmul, nu mă calci pe picioare şi nu ratezi vreun pas. Este mai mult decât pot spune despre majoritatea bărbaţilor.

— Ai grijă, spuse el tărăgănat. M-ai putea face să cred că mă placi, de fapt.

— Te plac. Uneori. Clarissa înălţă mândră bărbia. Dar, totodată, nu mă pot abţine să nu te provoc. Îmi place când te enervezi. Şi iei remarcile mele mult prea în serios.

Un zâmbet crispat se aşternu pe buzele lui.

— Warren mi-a spus cam acelaşi lucru.

— Nu l-ai crezut?

Edwin răsuflă adânc.

— Niciodată nu ştiu ce să cred când vine vorba de tine.

— Ei bine, atunci să crezi măcar asta. Eu cred că eşti un dansator expert. Cu siguranţă te prefer pe tine în locul maiorului.

Cuvintele ei îl reintroduseră în starea morocănoasă obişnuită.

— Nu ştiu cum de îl suporţi pe neghiobul ăla.

— Din păcate, o femeie trebuie să suporte neghiobi ca să se distreze puţin.

Mâna lui se încordă pe talia ei.

— Ai o idee stranie despre ce înseamnă distracţia. Nu ai prefera o conversaţie liniştită la cină sau o plimbare la un muzeu în loc să dansezi cu toţi neghiobii?

— Întâmplător îmi place să dansez. Şi, din păcate, am nevoie de un partener pentru asta. Slavă Domnului că şi neghiobii pot fi nişte dansatori buni.

Edwin privi spre locul în care maiorul Wilkins încă stătea cu mama ei.

— Eşti sigură că *el* ştie că tu doar te distrezi pe seama lui?

— Păi, dacă mama nu ar fi început să trăncănească despre zestrea mea, ar fi aflat asta când am refuzat să dansez din nou cu el. Este hotărâtă să mă mărite şi se pare că orice neghiob ar fi bun de soţ.

— În acest caz, sper să o ignori.

— Nu-ţi face griji. Nu mă voi căsători cu un bărbat care nu ştie când să se oprească din a-mi privi sânii.

Gura lui se încleştă.

— Se uita la sânii tăi?

— Of, nu te transforma iar în câine de pază. Bărbaţii se uită tot timpul la sânii femeilor. O femeie poate purta cea mai inofensivă rochie, că un individ tot se va holba la pieptul ei de parcă ar aştepta ca hainele să îi fie smulse şi să îi dezvăluie goliciunea. Iar când poartă o rochie de bal…

Glasul i se stinse treptat, amintindu-şi de o noapte pe care ar fi preferat să o uite.

Mâna lui se încleştă pe a ei.

— Eu nu fac asta, nu?

Forţându-se să îşi reîndrepte atenţia asupra lui, Clarissa zâmbi.

— Desigur că nu. Tu eşti un gentleman. În plus, nu ai niciun interes faţă de sânii mei.

— Nu aş merge *atât* de departe. Nu sunt mort, să ştii. Parcă pentru a o dovedi, Edwin îşi plecă privirea pentru o secundă.

Dacă ea ar fi citit în privirea lui fugară chiar şi o frântură de lăcomie, ceva ce ar fi putut indica faptul că el se gândea la ea într-un mod nerespectuos, ar fi fost dezamăgită. Dar privirea lui era, mai degrabă, apropiată de foame. Nu, nu foame – *dorinţă.* De parcă Edwin văzuse ceva ce îşi dorea, dar totuşi ştia că nu putea avea.

Dumnezeule, Clarissa se arunca acum în fantezii. Edwin doar îşi demonstra punctul de vedere, ca de obicei. Indiferent ce „dorinţă” văzuse ea în privirea lui era doar în mintea ei. Iar Clarissa nu voia ca el să simtă vreo dorinţă, oricum. Pentru că acest lucru putea cu uşurinţă să ducă într-o direcţie complet neplăcută, aşa cum ştia prea bine.

— Ei, hai, spuse ea, trebuie să recunoşti că nu îmi arăţi niciodată o atenţie de acest fel. De aceea sunt forţată să accept oferte de la bărbaţi precum maiorul. Tu participi rar la baluri, şi chiar dacă o faci, nu mă inviţi să dansez cu tine, spuse Clarissa, zâmbind afectată. Deci, vezi tu, este vina ta că trebuie să mă distrez cu neghiobi.

Chipul lui se întunecă.

— Te-am *invitat* să dansezi cu mine.

— O dată. La debutul meu. Dar niciodată de atunci.

Cuvintele ei părură să îl uimească, întrucât Edwin îşi feri privirea.

— Chiar a trecut atât de mult timp de când am dansat împreună?

— Şapte ani. Ultima dată a fost la primul meu bal. Şi chiar şi atunci a fost din milă.

Edwin se încruntă la ea.

— Nu a fost din milă.

— Nu? Nu te-a pus Yvette să o faci? Nu te-a implorat să nu mă laşi stând acolo, aşteptând să mă invite cineva?

— Nu a fost nevoie să mă implore, bombăni el. Am fost de acord imediat.

— Nu-mi pot închipui de ce, spuse ea voioasă. Sunt convinsă că un dans cu o fetiţă naivă ca mine ţi s-a părut complet plictisitor.

— *Asta* este de-a dreptul neadevărat. Ceva indescifrabil licări în ochii lui, trimiţând un fior minunat pe spinarea ei. Poate că te găsesc provocatoare, pripită şi nesăbuită uneori, dar niciodată nu te-am considerat plictisitoare.

Brusc, Clarissa nu mai putu respira, reamintindu-şi debutul ei. Agitată şi neliniştită după toate „sfaturile” pe care i le dăduse mama ei, stătuse tremurând la marginea ringului de dans, convinsă că nimeni nu avea să o invite vreodată. Aşadar, când fratele celei mai bune prietene a ei o invitase, Clarissa aproape că îl sărutase pe loc. Atunci văzuse o nouă parte a lui Edwin – cea care îl făcea un gentleman bun de însurătoare, nu doar o planetă frăţească enervantă de pe orbita prietenei ei.

Acum, în timp ce pluteau din nou pe ritmul muzicii, perfect sincronizaţi, era ca şi cum ar fi retrăit acea noapte. Muzica răsunase pentru amândoi, potrivindu-şi ritmul cu pulsul ei agitat din pricina primului ei dans cu un bărbat adevărat. Mirosul a o sută de lumânări din ceară de albine plutise în salon, împreună cu mulţimea sclipitoare de tinere frumoase şi amorezii lor.

Ochii lui străluciseră mai blânzi ca niciodată înainte, privind-o. Aşa cum străluceau acum.

De data aceasta, când privirea lui argintie coborî din nou, poposi asupra gurii ei. *Gura* ei. O, Cerule! O senzaţie se trezi la viaţă în stomacul ei, senzaţie pe care nu se gândise niciodată să o simtă pentru Edwin. Nelinişţitoare. Provocatoare.

Absolut inacceptabilă.

— Deci, spuse ea, încercând să rupă vraja, te-ai decis ce femeie vrei să curtezi?

Chipul lui se întunecă, nemaidezvăluind nimic.

— Nu încă.

— Nu ai pe *nimeni* în minte? Nici măcar o singură persoană?

— Păi, când pui problema aşa… Presupun că Lady Horatia Wise este o posibilitate.

— Fina amiralului Nelson? Este un aisberg. Nu ai dori-o, fii sigur. Ai îngheţa cu ea în pat.

Edwin ridică o sprânceană.

— Atunci, domnişoara Trevor.

— O stâncă. Încăpăţânată ca un catâr, sau aşa mi s-a spus. V-aţi da cap în cap până v-aţi sparge capetele şi apoi ce-ai mai obţine?

Cu aceste cuvinte, Clarissa câştigă un alt zâmbet rar din partea lui Edwin.

— Atunci, pe cine propui *tu?* Lady Anne? Lady Maribella?

— Culmea grozăviei! Lady Anne poartă pălării ridicole. Iar Lady Maribella are cel mai stupid râs pe care l-am auzit vreodată. Te-ar înnebuni în mai puţin de-o lună.

Edwin aplecă uşor capul.

— Cum a rămas cu jocul de-a peţitoarea? Eşti, mai degrabă, opusul unei peţitoare.

— Presupun că ai dreptate. Clarissa nu putea recunoaşte că ideea ca el să se însoare cu cineva – cu oricine – părea cumva greşită. El era destinat să fie pentru totdeauna burlac. Aşa cum ea intenţiona să fie fată bătrână.

Valsul luă sfârşit, iar el o conduse de pe ringul de dans, permiţându-i Clarissei în acest timp să studieze

femeile bune de măritiş din salon.

— Lasă-mă să văd, spuse ea. Ce zici de Lady Jane Walker? Şi-a pierdut recent mama şi ar putea fi dornică să fugă de amintirile pe care casa ei probabil că i le trezeşte.

— Am fost logodit cu o Jane. Nu mai vreau alta.

— Atunci, Lady Beatrice. Deşi Niall avea nişte cuvinte interesante la adresa ei înainte ca ea să facă acea mezalianţă şi să sfârşească văduvă, este foarte drăguţă.

— Prin urmare, va aştepta multe complimente. Lucru la care, după cum ştii, nu mă pricep.

— Domnişoara Lamont?

— Prea franţuzoaică. Nu prea le înţeleg pe femeile franceze. Sau pe bărbaţii francezi, de fapt. În loc să o ducă înapoi lângă mama ei şi maiorul Wilkins, Edwin o coti brusc spre salonul cu răcoritoare.

— Vorbind de francezi, ai văzut vreo urmă de Durand?

— Nu. Şi maiorul Wilkins spune că nu a venit.

— Slavă Domnului!

Clarissa îl privi cu atenţie.

— În această situaţie, este în regulă dacă vrei să pleci acasă. Ştiu cât de mult deteşti evenimentele astea.

— Nu plec de aici fără tine şi mama ta, iar pentru tine încă este devreme. Edwin îi întâlni privirea. Dar, dacă nu te deranjează, se poate să evadez puţin în salonul de jocuri.

— Desigur că nu mă deranjează. Clarissa privi înapoi, peste umăr, spre locul unde maiorul aştepta întoarcerea ei lângă mama sa. Iar eu mă voi retrage să-mi pudrez nasul.

În clipa următoare se despărţiră. Din fericire, până când Clarissa termină să îşi pudreze nasul şi să îşi împrospăteze respiraţia, maiorul Wilkins începuse să danseze cu altcineva.

Următoarea oră trecu lipsită de evenimente. Clarissa dansă un dans scoţian, două cadriluri şi încă un vals, apoi făcu o pauză pentru a bea puţină şampanie. Nevăzând-o pe mama sa prin preajmă, decise să meargă din nou pe ringul de dans şi să aştepte să o invite cineva la următorul dans. Şampania o ameţise puţin, iar ea se bucura doar privindu-i pe dansatori, când un lacheu veni lângă ea.

— Mă iertaţi, milady, spuse el, dar mi s-a cerut să vă informez că mama dumneavoastră s-a simţit rău şi este întinsă în salon.

Vai, Doamne! Crizele de boală false ale mamei ei se petreceau, de obicei, doar când femeia voia să scape de a face ceva. Prin urmare, era posibil ca mama chiar să se simtă rău de data aceasta.

Clarissa îşi luă săculeţul de unde îl lăsase, pe o masă, şi se grăbi spre salon, pregătită să administreze sărurile necesare. Dar când dădu buzna pe uşă, nu văzu pe nimeni acolo.

Oare mama îşi revenise deja şi se întorsese în sala de bal? Sau se simţise atât de rău, încât gazda o mutase într-o cameră mai confortabilă?

De-abia după ce uşa se închise în urma ei, adevărul deveni limpede pentru ea.

— Bună seara, Lady Clarissa.

Un fior rece îi străbătu şira spinării. Putea recunoaşte oriunde acel glas cu un uşor accent. Blestemat să fie, cu şiretlicurile lui!

Îmbărbătându-se, Clarissa se întoarse şi îl fixă pe contele Geraud Durand cu cea mai rece privire a ei.

— Apelaţi la şiretlicuri acum, domnule? Cu siguranţă, este prea josnic pentru dumneavoastră.

Trăsăturile lui chipeşe se posomorâră.

— Cum altfel te-aş putea vedea singură? Trucul meu nu ar fi funcţionat dacă gărzile tale ar fi aflat că sunt prezent la bal.

— *Gărzile* mele?

— Prietenii şi familia ta te supraveghează ca nişte şoimi. Un licăr sălbatic sclipi în ochii lui albaştri în timp ce se apropie de ea. Dar era şi ceva calculat în ei, care o pusese mereu pe gânduri. Care o făcuse întotdeauna să fie precaută.

Deşi stomacul i se învolbură, Clarissa rămase pe loc. Fără îndoială, era o greşeală să dai dovadă de slăbiciune în faţa bărbaţilor. Dacă ar fi fost mai puternică acum câţiva ani, fratele ei nu ar fi fost în exil.

Aşadar, trebuia să fie fermă. Să îl pună pe conte la locul lui o dată pentru totdeauna.

— Familia mea nu ar fi nevoită să mă supravegheze dacă aţi înceta să mă hărţuiţi.

— Să te hărţuiesc? Nu te-am văzut de trei luni!

— Am fost plecată. Îndreptându-şi mănuşile elegante cu o nonşalanţă simulată, Clarissa măsură cu privirea distanţa până la uşă. Nu vă puteaţi aştepta să rămân în Londra când nimeni important pentru mine nu este aici. Prefer un regim cu petreceri şi veselie, după cum bine ştiţi.

— Poate că asta preferi, dar nu pentru asta ai fost plecată. Bărbatul îşi trecu degetele prin coama blondă care îl transformase în fantezia multor fete britanice. Dar nu şi a ei, nu după ce îl cunoscuse mai bine. Ai fost în Shropshire.

Inima Clarissei începu să bubuie. Ea alesese Shropshire pentru că acea cabană de vânătoare a lui Warren nu era prea cunoscută. Totuşi, cumva, Durand aflase.

— Şi spui că nu mă hărţuieşti.

El ridică din umeri într-un mod specific franţuzesc.

— Am făcut câteva cercetări discrete, atâta tot. La început am crezut că poate ai plecat în străinătate, după fratele tău.

Clarissa se încordă.

— De ce ai crede asta?

— Mi-ai spus cândva că îţi doreşti să îl poţi vizita. Am presupus că poate ai decis să faci acest lucru.

— Şi să conduc autorităţile britanice direct la el, în caz că mă urmărea cineva? Nu sunt proastă.

— Nu, dar eşti manipulată de restul familiei tale. Închipuie-ţi şocul pe care l-am avut când am aflat că eşti chiar aici, în Anglia, ţinută departe de mine de către vărul tău. Durand păşi mai aproape de ea. Knightford ştia prea bine că nu puteam părăsi Londra în timp ce ambasadorul era plecat.

— Da. Ştia. Clarissa îl privi cu asprime, hotărâtă să nu îi permită să capete un avantaj asupra situaţiei. La fel şi eu. El doar a făcut ce i-am cerut eu să facă.

— Nu te cred. În timp ce ea îşi înăbuşi un blestem, el adăugă: Ştiu că, în adâncul sufletului tău, simţi legătura noastră. Poate că spui altceva, dar îţi dai seama că suntem meniţi să fim împreună.

O, Dumnezeule, şi-acum? Durand chiar credea ce spunea. Clarissa merse lângă fereastră şi dădu draperia la o parte, parcă pentru a privi pe stradă, în noapte. Spera ca Durand să nu îşi dea seama că fereastra era, de fapt, un set de uşi franţuzeşti deschizându-se spre un balcon ce dădea în salonul de jocuri.

— Recunoaşte, spuse el din spatele ei, mult mai aproape decât îi convenea Clarissei. Suntem făcuţi unul pentru celălalt.

— Dacă aş fi crezut acest lucru, ţi-aş fi acceptat cererea în căsătorie. Clarissa întinse pe furiş mâna spre clanţă.

— Mi-ai refuzat cererea în căsătorie pentru că aşa ţi-a poruncit vărul tău.

Ea încercă mânerul uşii. Era încuiată.

Teama urcă în pieptul ei. Era captivă. Iar ultima dată când fusese captivă, singură cu un bărbat…

Nu, nu avea să cedeze în faţa unei crize de isterie. Nu trebuia! Contele Durand nu trebuia să o vadă tremurând în faţa lui. Frica era duşmanul.

Forţându-se să zâmbească, se întoarse spre el, descoperind panicată că Durand era la doar câţiva centimetri de ea.

— Ţi-am refuzat cererea în căsătorie pentru că sunt îndrăgostită de altcineva. În clipa în care rosti minciuna, o regretă. Contele Durand ar putea fi genul de bărbat pentru care o asemenea declaraţie ar înrăutăţi lucrurile.

Dar el doar râse.

— Este absurd. Spionii mei nu au văzut nicio dovadă a acestui lucru.

Furia se învolbură înăuntrul ei, iar Clarissa se agăţă cu disperare de ea, sperând să alunge astfel teama.

— Spioni? M-ai *spionat?*

— Ţi-am spus, nu te voi lăsa niciodată să scapi de

mine.

Clarissei îi îngheţă sângele în vene. „Fii tare”, îşi spuse în sinea ei.

„Poţi să ieşi basma curată din treaba asta”.

Adoptă cea mai arogantă atitudine a ei.

— Dacă încerci să mă convingi de dragostea ta, nu ai ales un mod foarte bun. Pufnind, se strecură rapid pe lângă el.

Dar nu fu suficient de rapidă. Prinzând-o de braţ, Durand o trase înapoi şi o lipi de perete.

— Atunci va trebui să te conving altfel, mormăi el înainte să îi acopere gura cu a lui.

O părticică din ea ţipă *Luptă!* Dar restul trupului ei încremeni. Amintiri urâte din urmă cu atâţia ani o asaltară. O noapte într-o oranjerie. Săruturi blânde transformându-se în unele dure. Mâinile aspre ale unui bărbat pipăind-o, rupându-i hainele…

Urechile începură să îi ţiuie. Vederea i se înceţoşa acum, iar capul începu să i se învârtă… O, Dumnezeule, nu, nu, nu! Nu putea leşina. Nu acum. Nu cu el!

Apoi uşa se deschise violent în spatele lor, iar prin ceaţă, Clarissa îl auzi pe Edwin spunând:

— Dă-i drumul, ticălosule, altfel te omor în bătaie!

Capitolul 4

Edwin avu nevoie de toată stăpânirea de sine pentru a nu se duce glonţ la Durand ca să-l pocnească. Dar să îl lase lat pe însărcinatul cu afaceri al ambasadei franceze ar stârni multe bârfe, iar ultimul lucru de care aveau nevoie erau nişte bârfe despre Clarissa şi Durand. Bărbatul s-ar folosi de ele ca să o oblige să se mărite cu el.

Simpla idee îi îngheţa lui Edwin sângele în vene. Mai ales când Clarissa stătea încremenită, tremurând, albă la faţă. Îl zgudui să o vadă atât de afectată. Dacă Durand nu ar fi încetat să o sărute în acel moment, poate că Edwin l-ar

fi îndepărtat cu pumnii de ea, oricum.

— Pleacă de lângă ea! Edwin deja îşi încleştase pumnii spre Durand, adoptând poziţia unui boxer. Acum!

Ochii lui Durand se mijiră, privindu-l pe Edwin.

— Nu te băga, Blakeborough! Nu este treaba ta.

— Pe naiba, nu este. Edwin spuse primul lucru care îi trecu prin minte. Este logodnica mea.

La naiba! Chiar spusese asta? Nu se pricepuse niciodată să mintă, iar această minciună era una colosală.

Dar nu avea să dea înapoi acum. Erau prea multe în joc.

— Aşa că ţi-aş fi recunoscător dacă ţi-ai lua mâinile de pe ea, doar dacă nu cumva vrei să rămâi lat pe podea.

Părând speriată, Clarissa se grăbi să se posteze între cei doi bărbaţi.

— Ajunge, terminaţi amândoi! Apucă braţul încordat al lui Edwin şi trase de el până când Edwin îşi coborî pumnul, fără tragere de inimă. Nu va exista nicio încăierare. Nu *trebuie* să existe vreo încăierare. Privirea ei rugătoare spunea: „Treaba asta trebuie să rămână privată”.

La naiba! Avea dreptate.

— Ai auzit-o pe domniţă, spuse Durand pe un ton îngâmfat. Nu este nevoie de încăierare. Mai ales când ştim amândoi că minţi când spui că este logodnica dumitale.

Clarissa se întoarse brusc spre Durand cu o privire sălbatică.

— Nu minte, spuse ea, apoi luă mâna lui Edwin într-a ei. Tocmai ţi-am spus că sunt îndrăgostită de altcineva. Dar ai refuzat să asculţi.

Chiar şi faptul că ştia că mergea la cacealma spunând că este îndrăgostită nu diminua puterea acelor cuvinte. Sau senzaţia stranie de a simţi degetele Clarissei agăţându-se atât de intim de mâna lui. De parcă ar fi avut nevoie de el.

Dumnezeu să-l ajute, Edwin avea să fie acolo pentru ea, indiferent câte minciuni trebuia să mai îndruge. Clarissa încă era afectată, el îşi putea da seama de asta.

Acest lucru trezi din nou furia în el.

— Îţi sugerez să pleci, Durand, altfel nu voi răspunde de faptele mele. *Aceasta,* în mod sigur, nu era o minciună.

Francezul râse nepăsător.

— Şi ce crezi că ai putea face?

Mâna liberă a lui Edwin încă era încleştată în pumn pe lângă corp.

— Nu degeaba fratele meu şi-a petrecut timpul cu pugilişti. L-au învăţat să se lupte, iar el m-a învăţat pe mine. Aş fi bucuros să-ţi demonstrez ce am învăţat.

De-a dreptul dornic, de fapt. Edwin nu putea explica în cuvinte violenţa furiei lui, dar era o creatură palpabilă, învolburată înăuntrul lui. Dacă Durand făcea vreo mişcare spre Clarissa, Edwin avea să îl pocnească bucuros pe ticălos în faţă.

Mijind ochii, Durand îşi îndreptă privirea spre Clarissa.

— Logodnicul tău, zici? Dacă este adevărat, de ce este prima dată când aud acest lucru?

— Îl ţinem secret până se întoarce vărul meu. Clarissa vorbise mult mai calmă decât o simţea Edwin, deşi forţa surprinzătoare cu care îi strângea mâna îi trăda tonul vocii. Edwin nu a avut ocazia să îi ceară formal mâna mea lordului Knightford.

— De ce nu? Durand îşi încrucişă braţele la piept. Knightford te-a adus în oraş acum vreo două zile, nu-i aşa?

Edwin simţi cum stomacul i se încordează. Bărbatul ştia atât de bine când pleca şi când se întorcea Clarissa?

— Nu că ar fi treaba ta, dar Knightford a fost nevoit să plece imediat cu treburi.

Edwin o privi pe Clarissa cu ceea ce spera că este o expresie convingătoare a unui iubit, în timp ce se pregătea să mintă de să îngheţe apele.

— În plus, voiam să vorbesc întâi cu ea înainte de a-l aborda pe el. Şi am făcut-o. Ieri. Din păcate, el era deja plecat.

Francezul se încruntă.

— Nu vă cred. Iată ce cred eu că s-a întâmplat. Ignorându-l complet pe Edwin, Durand se apropie de ei, iar Clarissa se lipi de Edwin instinctiv, făcându-i sângele să

îngheţe. Knightford a trebuit să plece cu treabă, continuă Durand, şi se temea că, dacă o lasă singură pe domniţă, aş putea să o conving să îmi acorde o şansă. Aşa că l-a rugat pe bunul său prieten să îi ţină locul, drept gardian.

— Şi de ce aş fi de acord cu asta? întrebă Edwin.

— Da, spuse Clarissa grăbită. De ce ar fi de acord – sau ar inventa o poveste despre logodnă? Şi de ce eu aş susţine-o, în loc să îi spun lui Edwin să ne lase singuri?

Durand o fixă cu privirea.

— Pentru că te-au întors împotriva mea. Dar nu îţi face griji. Nu voi abandona lupta doar pentru că ticălosul ăsta încearcă să te ţină departe de mine.

Edwin se postă între ea şi Durand.

— Dacă te mai apropii de ea, te voi face să regreţi.

Durand râse.

— M-a *lăsat* să o sărut, prostule.

— Nu este adevărat! strigă Clarissa.

— Iar în secunda în care îţi vei întoarce spatele, continuă Durand, ignorând-o, nu va putea să se abţină să nu mă caute. Vei vedea. Tot complotul ăsta al tău nu face altceva decât să amâne inevitabilul.

Un fior rece îl străbătu pe Edwin. Bărbatul acesta era nebun. Iar nebunii erau întotdeauna periculoşi.

— Ieşi! Afară! Edwin îl ţintui cu privirea. Înainte să mă hotărăsc să îţi fac demonstraţia aia de pugilism, la urma urmei.

Ticălosul ridică mâinile.

— Cum doreşti, milord. Voi aştepta cu nerăbdare să îţi dovedesc faptul că te înşeli în privinţa mea şi a Clarissei. Îi aruncă încă o privire galeşă Clarissei, apoi plecă.

Ea se prăbuşi pe canapea ca o maşinărie ce se dezmembrează. Îl sperie pe Edwin. Nu îi plăcea paloarea ei. Sau teama din ochi. Ar fi trebuit să ia mai în serios îngrijorarea lui Warren. Dar ce naiba era în neregulă cu Durand? De ce voia o femeie care, într-un mod atât de evident, nu îl voia?

După ce merse la uşă pentru a se asigura că francezul plecase de-a binelea, Edwin umplu un pahar cu coniac

dintr-o carafă din apropiere şi se întoarse lângă ea.

— Bea ăsta!

— Nu este puţin cam devreme după logodna noastră să mă îndemni la alcool? glumi ea, dar luă paharul cu mâini tremurânde. Luă o gură de coniac şi se strâmbă. Dumnezeule! Domnii beau poşirca asta zilnic?

Edwin recunoştea o tentativă disperată de a ascunde suferinţa când vedea una. Cu oarecare dificultate, încercă să adopte tonul ei uşor relaxat, sperând să o încurajeze să vorbească despre ceea ce tocmai se întâmplase.

— O bem la micul dejun. Şi sunt convins că gazda noastră ar fi uimită să te audă numind poşircă acest fin coniac franţuzesc.

Clarissa mai bău puţin, evident descoperindu-i puterea de a o ajuta să uite, iar Edwin îi luă paharul din mână.

— Nu prea mult, o să ţi se facă rău. Şi nu vreau să fiu nevoit să te scot de aici pe braţe şi să pricinuiesc un scandal.

— Nu, deşi probabil că asta l-ar convinge pe Durand că suntem logodiţi. Clarissa privi în gol în capătul încăperii.

— Te simţi mai bine acum? întrebă el, împotrivindu-se dorinţei de a o strânge în braţe. Ea *nu* ar aprecia gestul.

— Sunt bine. Se forţă să afişeze un zâmbet timid. Serios. El doar… m-a prins cu garda jos, atâta tot.

Poate că Edwin nu se pricepea să citească oamenii, dar ştia un lucru. Clarissa *nu* era bine.

— Poate ar trebui să o chem pe mama ta.

— Să nu îndrăzneşti! Un râset amar îi scăpă printre buze. Mama nu ar fi de niciun ajutor. Şi oricum, ea este motivul pentru care am ajuns aici, în primul rând. Un servitor mi-a spus că mama se simte rău şi că avea nevoie de mine în salon, aşa că am venit.

— Cu alte cuvinte, Durand te-a ademenit aici.

Frecându-şi braţele parcă pentru a-şi încălzi sângele îngheţat, ea încuviinţă din cap.

— Nu pot să cred că m-am lăsat păcălită. Rămase din nou tăcută, pentru un moment îndelungat. Apoi începu să

vorbească, întorcându-şi brusc privirea spre el: Edwin, nu l-am lăsat să mă sărute, să ştii.

— Nu am crezut asta.

De parcă nu l-ar fi auzit, Clarissa continuă grăbită:

— Când şi-a dat seama că nu îi voi cădea în braţe, el… el…

— Te-a sărutat cu forţa, spuse încordat Edwin, dorindu-şi să îl şi luat pe Durand cu forţa de lângă ea.

O expresie bântuită se strecură în ochii ei.

— Ar fi trebuit să… îl plesnesc sau să îl zgârii, sau ceva, dar… am încremenit. Nu m-am putut opune, nu am putut face nimic. Eu…

— Ţi-era frică. Te încolţise.

— Da! Recunoştinţa din ochii ei îl distruse pe Edwin. Clarissa se ridică şi îl privi. El a confundat rigiditatea mea cu consimţământul. Dar nu a fost consimţământ. Şi nu am încurajat acel sărut. Chiar nu am făcut-o!

— Te cred. Îmi dau seama când o femeie evită un bărbat. Edwin se apropie de ea. Iar acest incident dovedeşte că el încă este obsedat de tine. Într-un mod foarte deranjant.

— Da. Clarissa începu să păşească agitată, paşii ei mărunţi şi neliniştiţi potrivindu-se cu răsuflarea ei sacadată. Sperasem că netrebnicul a uitat de mine până acum.

Cum putea cineva să o uite pe Clarissa? Era plină de viaţă, energică. Tot ce îşi doreau majoritatea bărbaţilor de la o femeie.

Majoritatea bărbaţilor. Nu el.

„Mincinosule!”

— Este evident că nu a uitat, spuse Edwin privind-o ferm. Mereu a fost aşa?

Clarissa scutură din cap.

— La început, nu. Pur şi simplu m-a curtat ca orice alt gentleman. Presupun că a luat frivolitatea mea ca pe o încurajare.

— Nu, spuse el ferm. Cuvintele acelea îi aminteau prea mult de cele pe care le folosea mama lui pentru alinare. Un gentleman acţionează întotdeauna cu precauţie

până este sigur de acceptare.

— Este francez. Poate nu ştie cum să se comporte.

Edwin pufni.

— S-a născut şi a crescut aici, nu-i aşa? Cunoaşte regulile. Pur şi simplu alege să le ignore. Doar nu te gândeşti că mituirea unui lacheu ca să mintă cu privire la faptul că mama ta este bolnavă şi apoi să te acosteze singură, fără însoţitor, este considerat un comportament acceptabil oriunde, aici *sau* în Franţa.

— Nu, presupun că nu. Totuşi, când m-a cerut în căsătorie, şi eu l-am refuzat, m-a acuzat că l-am întărâtat. Clarissa ridică privirea spre Edwin. Jur că nu am făcut-o.

— Desigur că nu. Edwin ezită înainte să abordeze un subiect delicat. *De ce* l-ai refuzat totuşi, dacă până în acel punct se comportase onorabil?

Clarissa îşi frământa buza cu dinţii.

— Tot încerca să mă prindă singură şi îmi trimitea bileţele private. Nu îmi place genul ăsta de… comportament. Mereu a fost ceva, ei bine, *ciudat* la el. Nu tocmai normal, ştii?

— Ştiu. Edwin mai cunoscuse un bărbat asemănător. Cel care îi distrusese viaţa mamei lui. Lucru pentru care este imperios necesar să nu mai pleci nicăieri singură, din niciun motiv. Ia-mă cu tine dacă trebuie să ieşi în oraş. Este mai bine să fim mai prudenţi decât este cazul, din moment ce este evident că bărbatul acela se poartă iraţional.

Neliniştită şi încruntată, Clarissa se întoarse spre el.

— Adevărat, dar nu ar fi trebuit să îi spui că suntem logodiţi. Nu am nicio intenţie să mă mărit cu tine.

Edwin se încordă.

— Desigur că nu.

De parcă ea tocmai îşi dădu seama de ceea ce spusese, tresări.

— Îmi pare rău. Nu am vrut să sune aşa…

— Este în regulă. Ştiu ce simţi în privinţa mea. El era Edwin morocănosul, individul a cărui companie nicio femeie nu o putea suporta prea mult. Bărbatul care ştia că iubirea este o minciună.

Edwin s-ar fi simţit jignit de această reputaţie, doar că era complet adevărată.

— N-nu este vina ta, spuse ea grăbită. Nu am nicio intenţie să mă mărit cu *cineva.* Acesta este celălalt motiv pentru care nu m-am gândit să accept cererea lui Durand.

— Corect.

Ea doar încerca să îi mângâie orgoliul. Clarissa era prea miloasă pentru binele ei.

— Sunt sinceră, insistă ea. Nu are nicio legătură cu tine sau…

— Încercam doar să îl îndepărtez de tine, la naiba! Nu am intenţionat nimic din ce am spus. Edwin îşi frecă ceafa. Nu ştiu de ce faci atâta caz.

Clarissa înghiţi greoi în sec.

— Pentru că Durand le va spune tuturor, iar noi doi vom fi puşi într-o situaţie dificilă…

— Nu ar face asta. Nu ar fi bine pentru planul lui.

Clarissa îl privi cu gura căscată.

— Ce plan?

— Să te câştige. Dacă spune lumii că suntem logodiţi, îşi reduce şansele de a te lua înapoi.

— Nu are *nicio* şansă să mă ia înapoi.

— Ştiu, dar este evident că *el* nu ştie asta. Sau nu o acceptă. Şi trebuie să îşi dea seama că ar fi rău pentru noi să punem capăt public unei logodne; va presupune că mai degrabă ne-am căsători decât să provocăm un scandal. Aşa că este mai bine pentru el să păstreze secretul, în speranţa că va putea să îi pună capăt în privat, câştigându-te de partea lui. Aceasta este cea mai bună strategie.

— Întotdeauna gândeşti în termeni strategici?

Edwin ridică din umeri.

— Sunt un jucător de şah. În viaţă, ca şi în şah, strategia este totul. Durand ştie asta. Aşadar, atât timp cât îi oferim dovezi suficiente ca să creadă că spunem adevărul, fără să alertăm restul lumii în privinţa asta între timp, o să fie bine.

— Sugerezi ca noi să…

— Ne prefacem că suntem logodiţi „în secret” de

dragul lui Durand. Da.

Clarissa păli.

— Nu va funcţiona.

— De ce nu? Edwin ridică o sprânceană. Sigur poţi fi amabilă cu mine suficient cât să îl convingem. Şi nimeni nu se aşteaptă *ca eu* să fiu amabil. Tot ce trebuie să fac este să fiu curtenitor.

— O, Dumnezeule, doar lucrul acesta îi va face pe oameni să speculeze cu privire la intimitatea noastră. Iar din moment ce ar fi ca şi cum aş cere probleme dacă i-aş spune mamei orice fel de secret, ea ne va construi un viitor bazându-se pe lucrurile pe care le vede şi va începe să insinueze că avem o înţelegere, şi apoi mă voi trezi captivă în…

— Pentru Dumnezeu, izbucni Edwin, devenind iritat din pricina aversiunii ei evidente faţă de simpla idee de a se căsători vreodată cu el. Dacă cineva va pierde ceva în caz că presupusa noastră „logodnă” este dată în vileag, acela voi fi *eu.* Ai spus că nu te-ai căsători niciodată cu mine. Aşa că va trebui să mă părăseşti ca să ieşi din treaba asta.

Clarissa clipi.

— Păi… da. Exact.

— Şi cum am mai fost deja părăsit o dată, continuă el nervos, dacă voi fi părăsit iar, îmi va fi şi mai greu să îmi găsesc o soţie. Aşa că dacă *eu* nu sunt îngrijorat cu privire la consecinţele dezvăluirii „logodnei” noastre, să fiu al naibii dacă ştiu de ce ai fi *tu* îngrijorată.

— Eu doar nu… nu văd cum ar putea funcţiona.

— Ai o idee mai bună? L-aş provoca la duel pe ticălos, dar aproape sigur asta i-ar face pe oameni să presupună că este ceva serios între noi doi.

Spre surprinderea lui, groaza străbătu trăsăturile Clarissei.

— *Nu* te duelezi cu ticălosul acela. Nici măcar să nu te gândeşti la asta!

— Ştiu să mânuiesc un pistol. La naiba, ea îl considera incapabil să câştige un duel?

— Nu asta este ideea.

— Bine. Care este planul *tău?*

Clarissa oftă prelung.

— Bine. Să spunem că ne prefacem că suntem logodiţi „în secret” în preajma lui Durand. Cum se presupune că îl vom convinge că este adevărat, dacă nu ne putem comporta ca un cuplu logodit?

— Habar nu am. *Tu* eşti experta în comportamentul social. Poate ar trebui să ne asigurăm că ne vedem ţinându-ne de mână în privat sau chiar sărutându-ne, sau…

— Eşti aşa un *bărbat,* interveni Clarissa. Toţi săriţi direct la partea fizică.

El o privi pieziş.

— Atunci, ar trebui să îl facem să ne citească gândurile?

— Foarte amuzant. Clarissa îşi ţuguie buzele. Dar putem fi mai subtili. Putem să creăm iluzia că eşti pe punctul să mă ceri în căsătorie. Putem flirta, ne putem tachina, dansa… Când Edwin oftă, Clarissa adăugă, ridicând din sprâncene: Da, trebuie să dansăm cât de des este adecvat, fără să ne dăm de gol. Asta îţi spun sigur.

— La naiba, bombăni el.

— Încetează cu blestemele. În plus, eşti un dansator mai bun decât laşi să se înţeleagă. O să fii bine. Expresia ei se îmblânzi. Cine ştie? Ai putea chiar învăţa cum să fii mai poetic în *poussette*[1]*.*

— Din moment ce nu ştiu sau nu îmi pasă ce este *poussette,* nu sunt sigur că aş putea fi mai poetic în raport cu asta. Şi chiar nu văd cum ar putea dovedi ceva cuiva faptul că mă învârt băţos printr-o sală de bal cu tine.

— Dovedeşte că eşti dispus să suporţi o activitate care nu îţi place doar pentru şansa de a mă atinge şi a de a mă ţine în braţe, în plus…

În timp ce ea continuă să descrie avantajele zbenguielii în public, Edwin se strecură în spatele unui scaun pentru a ascunde efectul provocat de cuvintele ei. Edwin rămase blocat asupra părţii „a mă atinge şi a mă ţine

1 Mişcare de dans în care partenerii se ţin de mâini şi se învârt în semicerc (n.tr.)

în braţe”. Pentru că voia să o atingă şi să o ţină în braţe.

În urmă cu câţiva ani, Samuel, fratele lui priceput în ale seducţiei, îi spusese că femeile reacţionau foarte bine la obişnuitele săruturi în locurile obişnuite, dar şi la cele în locuri strategice ale corpului. Fratele lui chiar pretinsese că unele femei puteau atinge orgasmul doar din asemenea mângâieri.

Deşi Edwin era sceptic în privinţa ultimei variante, întotdeauna îşi dorise să încerce să stârnească o femeie aşa cum descrisese Samuel. Iar ideea de a o face cu Clarissa îl preocupa. Îşi închipui cum
0 sărută pe Clarissa pe braţ, trecându-şi limba peste pielea fină a gâtului ei, plimbându-şi mâna peste mica ei adâncitură din…

— Edwin? îl înghionti ea. Eşti de acord?

— Aaa… da, desigur. Dumnezeu ştia cu ce era de acord. Asta primea dacă era cu capul în nori –, asta şi o erecţie ce devenea din ce în ce mai proeminentă cu fiecare minut care trecea.

Ce naiba? Nu i se mai întâmplase asta de când era doar un flăcău, tânjind după târfe de taverne.

— Dar va trebui să mă ajuţi cu flirtul. Nu este punctul meu forte.

— Nu îţi face griji. Doar ia-te după mine şi ascultă-ţi instinctele. Sunt convinsă că le ai. Doar le ignori.

Sau le înăbuşea când venea vorba de ea, ceea ce trebuia să continue să facă. Pentru că instinctele lui îi spuneau să o ia în braţe şi să o sărute aşa cum ar fi *trebuit* să o sărute Durand – ca un iubit, nu ca un hărţuitor. Instinctele lui îi spuneau că ea s-ar putea bucura de un asemenea sărut.

Instinctele lui, fireşte, se înşelau.

De parcă ea i-ar fi putut citi gândurile, îl privi cu asprime:

— Eşti sigur că vrei să faci asta? Nu este prea drept faţă de tine. Clarissa se apropie încet de el. Adică, pentru cât timp discutăm să continuăm înşelătoria asta?

Edwin se luptă să îşi limpezească mintea de imagini

erotice.

— Oricât este nevoie ca Durand să priceapă mesajul.

— Dar ar putea dura o veşnicie. Dacă va trebui să petreci întreg sezonul curtându-mă, pentru Durand? Cum te va ajuta asta să îţi găseşti o soţie?

— Lasă-mă pe mine să îmi fac griji în privinţa asta.

— Nu întinereşti, să ştii.

Dumnezeule, ce credea Clarissa – că el îşi ţâra picioarele pe marginea mormântului?

— Mulţumesc pentru că îmi reaminteşti.

— Serios, Edwin…

— Sunt sigur că scamatoria noastră nu va continua prea mult. Gândeşte-te în felul acesta: dacă mă ajuţi cu flirtul şi curtatul, şi toate aberaţiile astea până vom scăpa de prostul ăla de Durand, voi fi atât de priceput la aceste strategii, încât nu îmi va fi greu deloc să îmi găsesc o soţie.

Clarissa privi spre cer.

— O, Dumnezeule! Chiar va trebui să muncesc din greu, nu-i aşa?

— Poftim?

Venind lângă el, Clarissa îşi strecură mâna în scobitura braţului său.

— Păi, în primul rând, nu mai vorbi despre flirt şi curtare ca fiind „aberaţii” în faţa oricărei femei de care eşti interesat. Şi în al doilea rând, trebuie să încetezi să te mai gândeşti la strategii şi să „găseşti o soţie”. Lucrul important pe care trebuie să ţi-l aminteşti este…

Mintea lui rătăci din nou în timp ce Clarissa îl conduse afară din salon, instruindu-l în tot acel timp. Dar de data aceasta Edwin nu se gândea la cum o dezbracă. De data aceasta nu se putea gândi decât la faptul că îşi găsise încă o logodnică care nu avea să se căsătorească niciodată cu el.

Era suficient că Jane îl părăsise. Deşi ei nu fuseseră niciodată mai mult decât prieteni şi singurul lucru pe care i-l rănise Jane era mândria lui, încă îl durea să o vadă lăsându-se păcălită de minciunile despre „iubirea adevărată” ale altui bărbat. Fusese şi ceva neaşteptat, de

asemenea, din moment ce ea era, de altfel, o femeie raţională.

Dar Clarissa nu era Jane. Ea nu lua nimic foarte în serios – în afară de obsesia lui Durand, se pare. Şi chiar dacă ea ar fi *vrut* să se mărite cu Edwin, el nu s-ar gândi niciodată să se însoare cu ea. Dacă el s-ar apropia vreodată de flacăra care era Lady Clarissa Lindsey, ea l-ar arde de-a binelea. Mai degrabă ar prefera să fie singur decât să se însoare cu ea şi să descopere că pasiunea ei era temporară.

Edwin refuza ca inima să îi fie frântă când ea avea să îşi piardă interesul pentru soţul ei şi să treacă la următoarea cucerire. Refuza să se trezească într-o zi, ca mama lui, şi să descopere că mariajul său era o minciună. Că soţia lui nu fusese de partea lui. Că iubirea sau pasiunea Clarissei, sau oricum voiai s-o numeşti, nu putea ţine piept vremurilor grele ale unei căsnicii.

Edwin îşi privise mama murind cu numele tatălui lui pe buze şi cu inima frântă, şi totul din cauză că tatăl său fusese plecat la un club privat din Londra, bucurându-se de opiu, viciul lui preferat, pentru a şterge amintirile trecutului. Nici măcar „dragostea” nu îl împiedicase pe tatăl lui să cadă în acel abis.

Înainte ca Edwin să rişte să i se întâmple lui însuşi acelaşi lucru, s-ar mulţumi cu o uniune perfect convenţională şi plictisitoare cu o femeie oarecare şi responsabilă, care era fericită să ducă viaţa obişnuită a unei doamne bine-crescute – purtându-i copiii şi având grijă de casa lui, fără să îl facă să gândească sau să simtă.

Pentru că liniştea confortabilă cu o femeie oarecare era, în mod sigur, de preferat unei dureri nemăsurate lângă o anumită frumuseţe frivolă.

Capitolul 5

Probabil că Muzeul Mecanic Meeks nu cunoscuse

niciodată nu asemenea aflux de oameni. Dar fiind închiriat de părinţii domnişoarei Trevor pentru cea de-a douăzecea ei aniversare, era invadat de înalta societate care se minuna de creaţii precum o trăsură minusculă, cu mecanism de ceasornic, trasă de doi cai şi de un cântăreţ mecanic la flaut care, odată pornit, distra o întreagă sală.

Clarissa îşi îndreptă atenţia asupra lui Edwin, care se încrunta în timp ce studia un păianjen mecanic în mişcare.

— Nu pari foarte încântat, spuse ea. Aş fi crezut că vei fi încântat să poţi participa la un eveniment social de care chiar să te poţi bucura măcar o dată.

— Aş fi mai bucuros dacă Meeks ar fi adăugat ceva nou de când am fost ultima dată aici.

— Când a fost asta?

— În urmă cu două luni. I-am adus pe băieţi.

Ah, da, de la Şcoala Caritabilă Preston pentru Băieţi, instituţie pe care Edwin o susţinea. Datorită lui Yvette, Clarissa şi mama ei donaseră şi ele cauzei nu numai o dată.

— Sunt convinsă că le-a plăcut foarte mult.

— Aşa se pare. De obicei, le place.

— De obicei? Cât de des vii aici, pentru Dumnezeu?

El ridică din umeri.

— De câteva ori pe an. Mai des, dacă aud că a fost adus ceva nou. Oferă un excelent punct de sprijin pentru lecţiile de fizică şi matematică ale băieţilor.

— Şi presupun că de aici îţi iei şi ideile pentru propriile tale creaţii, îl tachină ea.

Un zâmbet palid se aşternu pe buzele lui Edwin.

— Şi asta.

— Sper să văd maşinăriile acelea ale tale într-o zi.

— Ca să poţi râde de eforturile şi munca mea, aşa cum face Yvette? Nu, mulţumesc.

Ea îl bătu pe braţ.

— Eu nu aş face asta.

— Ţi-ai petrecut ultimele trei zile criticând modul în care vorbesc, comportamentul meu faţă de doamne şi părerile. Nu prea văd ce te-ar opri să râzi de activitatea mea preferată.

— Dacă ai fi cu adevărat atent la criticile mele, spuse ea pufnind, nu ar fi nevoie să continui cu ele.

Edwin ridică o sprânceană.

— Mă îndoiesc de asta. Am bănuiala că îţi place să dai instrucţiuni.

— Doar când sunt luate în seamă.

— Le iau în seamă când pot. Dar mă îndoiesc de faptul că voi reuşi vreodată să am un stil de a vorbi suficient de „amiabil” cât să îţi satisfac cerinţele stricte. Glasul i se înăspri. Şi *nu* îmi voi schimba părerile despre viaţă şi lume doar pentru a obţine o soţie.

— Nu vreau să ţi le schimbi. Doar să nu le dai glas în faţa doamnelor.

— Ca să îmi surprind soţia în noaptea nunţii, când va afla ceea ce cred cu adevărat? Nu prea pare un plan bun.

Clarissa răsuflă frustrată.

— *Tu* eşti cel care m-a rugat să îl ajut. Am presupus că acest lucru însemna că îmi vei accepta ajutorul.

Edwin ocărî în barbă.

— Încerc. Aruncând o privire în jur, schimbă subiectul. Cel puţin nu văd nici urmă de Durand. Pentru o perioadă, părea să fie la fiecare eveniment la care am participat.

Iar Edwin îşi arătase colţii de fiecare dată când bărbatul se aventurase prin preajma Clarissei. Într-adevăr, modul aprig cu care lordul o proteja o luase prin surprindere, venind ca un şoc. Niciodată înainte nu păruse să îi pese atât de mult de ceea ce i se întâmpla Clarissei.

— Poate că planul tău funcţionează, spuse ea.

— Sau poate că ticluieşte o cale mai ocolită de a ajunge la tine.

Un fior o învălui pe Clarissa înainte de a putea să şi-l înăbuşe.

O înfurie. Muncise ani întregi ca să lase acel sentiment de frică în urma ei, să alunge coşmarurile şi anxietatea. Acum afurisitul ăla de Durand ameninţa să îi zădărnicească toată stăpânirea de sine cu greu câştigată.

Clarissa refuza să îi permită acest lucru.

— Dumnezeule, sper că Durand a abandonat interesul

faţă de mine. Dacă nu a făcut-o, îi va provoca mamei o criză mai gravă decât cea din prezent.

Mama ei rugase să fie scuzată că nu participă la această petrecere din pricina unei indispoziţii. În secret, Clarissa bănuia că mama încerca, pur şi simplu, să îi dea o şansă să fie singură cu Edwin, dar Clarissa nu îi spusese lui nimic despre asta şi doar îl rugase să ia faetonul lui deschis de dragul bunei-cuviinţe.

Domnişoara Trevor şi Lady Maribella veniră grăbite lângă ei.

— L-ai văzut pe desenator, pe băiatul acela care desenează schiţe, Lady Clarissa? întrebă domnişoara Trevor. Trebuie să vii să îl vezi! Este în sala următoare.

Femeile încercară să o tragă pe Clarissa de lângă Edwin, dar ea îl apucă de braţ.

— Voi veni împreună cu Excelenţa Sa. Este foarte bine informat cu privire la maşinării. Poate ne-ar putea explica modul în care funcţionează.

— Ar fi minunat, spuse domnişoara Trevor fără entuziasm, în timp ce îi conduse în celălalt salon. Evident, femeia cunoştea reputaţia lui Edwin de era aşa reticentă.

Dar probabil că Lady Maribella nu o cunoştea, pentru că era de-a dreptul încântată.

— Sunt şi un scriitor, şi un pianist acolo. Toate cele trei maşinării sunt uimitoare, spuse ea.

— Opusul pentru uimitori în mod negativ, presupun, mormăi Edwin în barbă, urmând-o la pas lejer.

— Şşşt, îl mustră Clarissa, deşi îşi înăbuşi un râset. Este tânără.

— *Tu* eşti tânără. Dar tot ştii să foloseşti limba română.

— Vai, Lord Blakeborough, spuse mieros Clarissa, cred că îmi faceţi un compliment. Vezi? Nu este atât de greu.

— Nu am niciodată probleme la a face complimente femeilor pe care le admir.

Pulsul ei îşi intensifică ritmul. Edwin o admira? Serios?

Domnişoara Trevor se oprise în faţa lor suficient de repede cât să audă ultimele lui cuvinte, de care se agăţă.

— Ce admiraţi, Lord Blakeborough? Vă rog, spuneţi!

Când Edwin se încruntă, Clarissa spuse grăbită:

— Spunea doar cât de mult îi place rochia ta, domnişoară Trevor. Este o operă de artă.

Tânăra domniţă îi aruncă o privire, parcă pentru a primi confirmarea.

Edwin zâmbi amabil.

— O operă de artă. Într-adevăr.

— Vai, vă mulţumesc, milord. Se fâstâci puţin, apoi se grăbi să îi şoptească lui Lady Maribella la ureche.

— O operă de artă dintre cele mai proaste pe care le-am văzut vreodată, bombăni Edwin.

— Edwin! rosti Clarissa printre dinţii încleştaţi.

— Nu-mi spune că îţi place nebunia aia de dungi, pătrate şi funde înfiorătoare.

Clarissa se opri, captivă între a-i mărturisi adevărul sau a-i descuraja grosolănia. Dar nu voia ca el să o creadă complet lipsită de creier.

— Voi recunoaşte că rochia ei este… uşor regretabilă.

— „Uşor regretabilă” este o descriere mai blândă decât merită.

— Adevărat. Clarissa îl înghionti. Şi totuşi cele două domniţe te privesc acum cu mai multă duioşie, nu-i aşa?

Într-adevăr, domnişoara Trevor şi Lady Maribella discutau însufleţite în şoaptă în capătul sălii, aruncându-i priviri fugare lui Edwin.

El îşi dădu ochii peste cap.

— Asta doar pentru că ai minţit-o pe domnişoara Trevor, lucru pe care eu nu îl voi face niciodată.

— Nu trebuie să o faci. Pur şi simplu, caută părţile bune ale ei, ale tuturor femeilor, şi concentrează-te asupra acestora. Sigur poţi găsi un lucru bun pe care să îl complimentezi la fiecare femeie pe care o întâlneşti.

— Mă îndoiesc.

— Încearcă.

Lady Anne şi Lady Jane li se alăturau acum domnişoarei Trevor şi lui Lady Maribella, iar cele patru se apropiară de Clarissa şi de Edwin cu zâmbete sfioase.

— Ce părere ai despre maşinării, Lady Clarissa? întrebă Lady Anne.

— Nu ştiu, spuse Clarissa. Trebuie să le văd de aproape.

Ea şi Edwin se apropiară de cele trei personaje acţionate mecanic împrejmuite cu frânghii: o tânără domniţă care cânta la ceea ce era, de fapt, o orgă, judecând după tuburile ataşate, un băiat care schiţa imagini şi încă unul care scria pe hârtie adevărată, folosind cerneală adevărată şi pană. Toţi erau cu puţin mai mici decât un copil real şi erau perfect proporţionaţi. Pe pancarta de lângă acest trio scria: „Muzicanta, Desenatorul şi Scriitorul, de Monsieur Jacquet-Droz”.

Edwin încuviinţă din cap spre un individ aflat dincolo de frânghia din mătase, iar bărbatul răsuci supus cheiţa scriitorului, care începu să scrie ceea ce părea a fi o scrisoare.

— Nu este uimitor? spuse entuziasmată Lady Maribella în timp ce urmărea cu privirea pana maşinăriei.

Edwin şopti în urechea Clarissei:

— Ar fi mult mai uimitor dacă ar scrie ceva demn de a fi citit.

Clarissa şopti:

— Repetă ce ai spus, dar mai tare, ca să te audă şi ele.

Edwin se încruntă la ea, dar spuse mai tare:

— Ar fi mult mai impresionant dacă ar fi scris un tratat de fizică.

Domniţele chicotiră.

— *Acum* le-ai atras atenţia, spuse Clarissa în barbă. Când el ridică o sprânceană, ea ridică glasul şi întrebă: Ce părere ai despre acea figură? Arătă spre Desenator, care schiţa o imagine complexă.

— Aţi observat ce schiţează? întrebă Edwin.

Întrebarea lui le îndemnă pe celelalte domniţe să meargă şi să privească în timp ce maşinăria îşi termina opera.

— Este o trăsură condusă de Cupidon şi trasă de un

fluture, spuse Edwin în timp ce domniţele încă încercau să îşi dea seama. Un desen absurd, cu siguranţă. De ce ar folosi Cupidon o trăsură în loc să zboare cu propriile aripi şi să facă orice doreşte?

— Poate a obosit, spuse Lady Maribella.

— Sau poate nu este foarte deştept, spuse Edwin.

Ochii domnişoarei Trevor licăriră.

— Exact, milord. Şi, oricum, cum înhami un fluture? Gândiţi-vă doar cât de mici şi de subţiri ar trebui să fie hamurile.

— Şi nu ar fi suficient de puternice să tragă o trăsură, sublinie Edwin.

Lady Maribella ridică bărbia.

— Voi doi nu aveţi pic de imaginaţie. Eu cred că este un desen foarte drăguţ.

— La fel cred şi eu, îi spuse Clarissa pe un ton mângâietor tinerei femei. Foarte excentric.

Edwin o privi pieziş.

Domnişoara Trevor îi surprinse privirea şi rânji.

— Ce părere aveţi despre „Muzicantă”, milord?

— Mecanismul de ceas este ingenios. Cred că Jacquet-Droz a folosit o serie de came cu… Când Clarissa se încruntă la el, Edwin răsuflă exasperat, apoi încheie posomorât: Este foarte complex.

— Priviţi aici! spuse Lady Anne, arătând spre pieptul maşinăriei, care urca şi cobora. Chiar respiră, de parcă ar fi vie!

— Multe lucruri respiră, spuse scurt Edwin. Un altar poate respira „miresme ambroziace”, dar asta nu înseamnă că va pleca din templu.

Domniţele tresăriră, apoi chicotiră.

— Vai, Lord Blakeborough, spuse domnişoara Trevor, luându-i celălalt braţ cu un zâmbet mieros, sunteţi surprinzător de amuzant.

Edwin părea să fi ajuns într-un impas. Clarissa era convinsă că nimeni nu îi mai spusese vreodată că este amuzant, iar expresia lui comică o făcu să îşi reţină un zâmbet.

— Spuneţi-mi, domnule, acea referinţă despre „miresme ambroziace” nu este un vers din *Paradisul pierdut?*

Privirea lui se întoarse asupra ei.

— Credeam că citeşti doar romane gotice.

— Citesc, spuse Clarissa, tachinându-l cu privirea. Din fericire, poemul lui Milton era citat într-unul dintre romane.

— Asta se cheamă trişat. Este ca şi cum ai folosi un acord dintr-o operă muzicală drept cântec de leagăn.

Domniţele râseră făţiş, iar el chiar zâmbi. Poate aceasta era soluţia – ca ea să fie ţinta atacurilor pentru ca Edwin să îşi poată exersa abilităţile asupra ei.

— Şi care este, te rog a binevoi să îmi spui, problema dumitale cu romanele gotice, în fond?

— Că există, spuse el sec.

Domnişoara Trevor izbucni în hohote de râs. Clarissei nu i se păru atât de amuzant, mai ales din moment ce, fără îndoială, şi celelalte femei citeau aceste romane.

— Acesta *nu* este un răspuns.

— Aşteptţi un răspuns serios la o întrebare frivolă? spuse Edwin.

— De ce este mai frivol să te bucuri de o aventură bună într-o carte decât să urmăreşti o poveste asemănătoare pe scenă? întrebă Clarissa.

— Ultima dată când am verificat, nu existau guvernante hoinărind prin castele în piesele de teatru.

— Nu, dar există fantome în *Macbeth.* Şi în *Hamlet.*

— V-a prins aici, Lord Blakeborough, interveni domnişoara Trevor.

El o ignoră.

— Este Shakespeare, îi spuse el Clarissei. Doar nu vei compara *Călugărul*[2] cu Shakespeare.

Din moment ce ea ura *Călugărul,* acest lucru nu era posibil. Simţindu-se încolţită, îşi împreună braţele la piept.

— Când a fost ultima dată când ai mers la o piesă de teatru?

---

2 Roman gotic, aparţinând prozatorului englez Matthew Gregory Lewis (n.tr.)

Ia de-aici, domnule O-Atât-De-Sigur-De-Părerile-Tale.

— Merg ocazional, spuse el, uşor defensiv.

— *Eu* merg cu regularitate, aşa că ar trebui ca părerea mea cu privire la subiect să cântărească mai mult.

— Cu siguranţă cântăreşte mai mult cu *tine,* spuse el. Deşi nu sunt sigur cât de mult cântăreşte cu altcineva.

Domniţele chicotiră din nou şi formară un grup în jurul lui, parcă pentru a-l proteja de ea. Ironia situaţiei nu îi scăpă Clarissei. Dumnezeule, crease un monstru.

Clarissa era pe punctul de a-l pune la locul lui, când mama domnişoarei Trevor intră în sală pentru a anunţa că ceaiul şi prăjiturile erau servite în grădină.

De îndată, domniţele porniră într-acolo, dar când domnişoara Trevor încercă să îl tragă pe Edwin după ea, el bâigui o scuză şi se întoarse în compania Clarissei. Încruntându-se, Clarissa trecu grăbită pe lângă el.

Dar asta nu funcţionă. Blestemaţi fie paşii lui mari. Edwin ţinea uşor pasul cu ea.

— Jur că habar nu am ce tocmai s-a întâmplat, şopti el.

— Eu da, spuse ea îmbufnată. Ţi-ai adunat un grup de linguşitoare ca să îţi aplaude fiecare cuvânt.

— Făceam doar ce m-ai sfătuit tu.

La naiba cu el!

— Ştiu.

— Dar nu mă aşteptam chiar să funcţioneze.

Clarissa oftă.

— Oamenii se bucură de critica la adresa oricui sau a orice, dar nu la adresa lor înşişi. Atât timp cât îţi îndrepţi înţepăturile dincolo de persoanele din jurul tău, le vei impresiona pe domniţe.

— Dar nu pe tine.

— Ţi-ai îndreptat înţepăturile spre *mine,* aşa că nu. Dar nu contează. Nu încerci să mă impresionezi pe mine.

Ei doi erau ultimii care ieşeau din clădire, astfel că Edwin o opri înainte ca ea să iasă în grădină.

— Şi dacă aş face-o? Spune-mi, ce trebuie să facă un bărbat ca să te impresioneze?

Întrebarea directă îi trezi bănuieli Clarissei. Lui Edwin nu îi stătea în fire să vorbească despre ea de parcă ar putea fi o femeie care îl interesa în sens romantic.

— Aşa cum faci tu cu maşinăriile tale, nu îţi voi spune ca să risc apoi să râzi de mine.

Un licăr brusc de remuşcare aprinse ochii lui Edwin.

— Nu ar fi trebuit să râd de gusturile tale în materie de cărţi de faţă cu celelalte femei.

Scuza lui neaşteptată provocă o reacţie stranie înăuntrul ei.

— De ce nu? spuse Clarissa, urând umbra de emoţie din glasul ei. Mereu râzi de gusturile mele în materie de cărţi.

— La fel cum râzi şi tu de ale mele. Dar când se întâmplă în faţa unui public, capătă o notă diferită. Seamănă mai puţin cu un „război vesel”, ca să folosesc termenii lui Shakespeare, şi mai mult cu un atac personal. Deşi poate că le-am distrat pe domniţe, e ceva ce ar face un idiot grosolan – iar eu încerc să învăţ să nu mă comport ca unul.

Cuvintele lui îi oferiră Clarissei o perspectivă mai clară decât se aştepta asupra relaţiilor lui personale.

— Eşti prea dur cu tine însuţi. Când privirea lui se îmblânzi, ea simţi o panică ciudată. Edwin se dovedea a fi mai atrăgător decât îşi dăduse ea seama. Grăbită, adăugă: în plus, eu sunt obişnuită cu modul tău grosolan.

— Ah. Dar Edwin zâmbi. Nu căzu în capcană. Obişnuită sau nu, ştii că trebuie să învăţ să îmi schimb stilul în cazul de faţă. Aşadar, lasă-mă să mă asigur că am înţeles strategia. Pot spune lucruri tăioase atâta vreme cât sunt îndreptate către alte persoane, şi nu către domniţele pe care vreau să le impresionez.

— Exact.

— Nu voi înţelege niciodată femeile.

Deşi Edwin şi Clarissa îi puteau vedea pe toţi ceilalţi umblând prin grădină, mâncând şi bând la câţiva metri de ei, interiorul muzeului era pustiu. Cumva, faptul că se aflau de această parte a pragului le dădea iluzia că erau retraşi,

deşi tot ce trebuia să facă cineva pentru a-i auzi era să vină aproape de uşă.

De parcă Edwin îşi dădu seama de acest lucru, coborî glasul.

— Măcar nu trebuie să mai îndrug o mulţime de complimente ridicole.

— Desigur că trebuie. Ai nevoie de ambele aspecte – perspicacitate ca să îţi dovedeşti inteligenţa şi complimente ca să îţi dovedeşti amabilitatea.

— Of, pentru Dumnezeu, nu are niciun sens.

— De ce?

Edwin ridică din umeri.

— Nu am niciun interes să le curtez pe femeiuştile astea nătângi. Bine, poate domnişoara Trevor ar fi potrivită, dacă nu ar avea gusturi vestimentare aşa de proaste. Cât despre restul, aş prefera să mor burlac decât să mă însor cu vreuna dintre ele. Aşadar, de ce să mă sinchisesc să le complimentez?

— *Tocmai* pentru că nu te interesează nici măcar una sunt perfecte ca să exersezi cu ele. Nu ai nimic de pierdut.

— Şi nimic de câştigat.

— Uite cum facem. Dacă vei putea oferi câte un compliment fiecăreia dintre cele patru însoţitoare ale noastre până plecăm, îţi voi oferi o recompensă.

Interesul sclipi în ochii lui.

— Ce fel de recompensă? Spune-mi, te rog, că nu va fi un dans.

Clarissa râse.

— Te voi lăsa să alegi. Orice doreşti tu.

— În regulă. Oare Clarissa îşi închipuise sau răsuflarea lui devenise brusc mai rapidă? Edwin îşi luă privirea de la ea. Deci o recompensă. Accentuă atât de tare ultimul cuvânt, încât un fior de nerăbdare o străbătu pe Clarissa.

Dumnezeule! Poate că nu ar fi trebuit să îi acorde atât de nesăbuit libertatea de acţiune.

Nu, Edwin nu ar abuza niciodată de acel privilegiu cerând ceva… neadecvat. Nu ar face-o.

„Dar ţi-ai dori să o facă”.

Obrajii Clarissei se înfierbântară. În mod sigur, nu. Era ridicol.

— Roşeşti, obraznico, spuse el în barbă.

Acum nu doar obrajii Clarissei se înfierbântară, ci şi alte părţi ale corpului. Trecuseră ani întregi de când se întâmplase asta. Totuşi, în ultimele patru zile, Clarissa simţise acea căldură blestemată în stomac din ce în ce mai des. Dacă Edwin nu ar fi atât de exasperant, ea chiar ar putea crede că ajungea să îl placă.

Pur şi simplu nu s-ar cuveni.

— Tragi de timp. Încă ai de oferit patru complimente, să ştii. Sau îţi pierzi recompensa.

El o privi cu hotărâre.

— Prea bine. Să terminăm odată cu asta.

Înainte ca ea să poată protesta că lui îi scăpa esenţialul, Edwin ieşi cu paşi mari în grădină şi merse lângă Lady Anne.

— Aceasta este cea mai interesantă pălărie pe care am văzut-o vreodată, spuse el răspicat.

Clarissa îşi stăpâni un râset frustrat. Edwin putea fi atât de direct.

Din fericire, Lady Anne acceptă „interesant” drept un compliment.

— Credeţi? Este preferata mea. Radiind, tânăra domniţă îşi mângâie cu afecţiune boneta care semăna cu un platou cu fructe mucegăite şi începu să turuie despre pălării.

Edwin îi suportă monologul pentru câteva minute, apoi spuse:

— Iertaţi-mă, am uitat că trebuie să discut ceva important cu Lady Maribella. După ce făcu o plecăciune înaintea lui Lady Anne, Edwin îi aruncă un rânjet obraznic Clarissei în timp ce se îndrepta spre Lady Maribella şi Lady Jane, care stăteau lângă masa cu răcoritoare.

Clarissa se încruntă la el, lucru care nu păru să îl deranjeze câtuşi de puţin. Hotărâtă să audă ce urma să spună Edwin, Clarissa merse cu paşi şovăielnici să îşi ia un pahar cu vin fiert cu mirodenii, de parcă acela ar fi fost

singurul scop pentru care se apropia de masă. Oare Edwin chiar avea de gând să îşi lanseze complimentele la foc continuu către ţintele sale doar ca să obţină o recompensă?

Oo, era ceva atât de caracteristic lui. Nu îi plăcea deloc să stea la taclale.

— Lord Blakeborough! exclamă Lady Maribella înainte ca el să poată scoate vreun cuvânt. Nu este aceasta cea mai frumoasă grădină mititică pe care aţi văzut-o vreodată?

Clarissa pufni. Era evident că femeia avea o înclinaţie spre hiperbole şi observaţii stupide. Avea să îi încerce din plin răbdarea lui Edwin.

— Este o grădină mică foarte frumoasă, da, spuse el. Vi se potriveşte.

Hmm. Oare Clarissa ar trebui să îl pună şi pe acesta la socoteală?

Urma de ironie din glasul lui Edwin îi spunea că nu era în *totalitate* un compliment.

Dar Lady Maribella îl luă ca atare, întrucât chicoti, roşi şi spuse:

— O, sunteţi aşa un linguşitor, domnule.

Când ridicola afirmaţie o făcu pe Clarissa să se înece cu vinul, ochii strălucitori ai lui Edwin se îndreptară spre ea, peste capetele celor două femei.

— Este uşor să fiu linguşitor cu o asemenea sursă straşnică de inspiraţie aflată înaintea mea.

Clarissa încremeni. Evident, Edwin *nu* se referea la Lady Maribella şi la Lady Jane, aşa că acel compliment nu ar trebui să conteze. Totuşi aplombul cu care îl spusese şi căldura din expresia lui înainte de a-şi întoarce privirea spre cele două domniţe îi înmuiară genunchii Clarissei. Dacă acest lucru nu dovedea că el era *capabil* să flateze o femeie, ea nu ştia ce altceva ar fi dovedit-o.

Apoi Lady Jane spuse:

— Care flori vă plac mai mult, domnule? Mie îmi plac narcisele pentru că îmi amintesc de mama. Ea le iubea foarte mult.

Clarissa simţi un nod în gât. Oricât de mult îi punea propria ei mamă răbdarea la încercare, nu îşi putea închipui

cum ar fi fost să o piardă la o vârstă atât de fragedă cum o pierduse Lady Jane.

Edwin îi zâmbi blând fetei.

— Sunt convins că nu le iubea nici pe jumătate din cât iubea zâmbetul acesta al dumitale. Ar lumina orice încăpere.

Era evident că vorbea serios, iar acest lucru doar îngroşă nodul din gâtul Clarissei. De fiecare dată când Edwin îşi arăta partea prietenoasă, pe care o ţinea adânc îngropată, o făcea să se îndoiască de propriile ei presupuneri la adresa lui.

Până când Edwin vorbi din nou:

— Ah, o văd pe domnişoara Trevor acolo. Iertaţi-mă, dar trebuie să îi vorbesc. Apoi porni din nou la drum, traversând grădina cu paşi mari.

Ce era asta, o cursă contra cronometru? Ca de obicei, deloc cinstit, bărbatul îşi îndeplinea sarcina în cel mai scurt timp şi fără să îşi dea silinţa, iar Clarissa nu la asta se referise când îi ceruse să le complimenteze pe domniţe. Îl urmări de la distanţă, destul de dornică să vadă ce avea să născocească el drept compliment pentru acea tânără îndrăzneaţă.

Fără vreo altă introducere, Edwin spuse:

— Domnişoară Trevor, nu m-am putut abţine să nu observ că aveţi un excelent simţ al umorului.

— Mulţumesc, milord. La fel şi dumneavoastră. Domnişoara Trevor aruncă o privire curioasă pe lângă el, în direcţia Clarissei, care zâmbi şi apoi se întoarse, prefăcându-se că admiră o plantă. Una destul de urâtă. Cu ţepi. Pe care îşi dorea să o folosească împotriva domnişoarei Trevor.

Dumnezeule, de unde venise dorinţa *aceea?*

„Păi, poate că domnişoara Trevor ar fi potrivită”.

A, da, probabil că de aici venise. Dar doar pentru că ea ura să îl vadă pe Edwin căsătorindu-se cu cineva care era într-un mod evident nepotrivită pentru el. Nu pentru că era geloasă pe orice femeie care chiar îi câştiga interesul lui Edwin. Nici măcar puţin.

— De îndată ce vom fi singuri, intenţionez să îmi revendic recompensa.

Clarissa tresări, apoi se încruntă la Edwin.

— Dumnezeule, nu mă mai lua aşa prin surprindere. Credeam că încă vorbeşti cu domnişoara Trevor.

— Nu este nevoie. Am complimentat-o deja.

Clarissa privi în jur, văzând-o pe domnişoara Trevor mergând acum spre Lady Jane, probabil pentru a discuta despre stilul foarte abrupt al lordului Blakeborough. Coborî glasul:

— *Nu* asta a fost ideea exerciţiului. Trebuia să te angajezi în discuţii politicoase şi să strecori complimentul printre ele.

În ochii lui se zări un licăr amuzat.

— Nu ai spus asta. Ai spus să ofer patru complimente sincere. Şi am făcut-o.

— Dar…

— Îţi retragi oferta de a-mi oferi o recompensă? întrebă el, ridicând o sprânceană.

Edwin ar privi-o ca pe o renunţare.

— Desigur că nu, bombăni ea.

— Bun. Pentru că am decis ce vreau. Mai târziu, când vom avea ocazia să fim singuri, vreau să îţi sărut antebraţul, pe interior.

Stomacul Clarissei se învolbură.

— Este o cerere foarte stranie.

— Ai spus „orice”.

— Dar… dar de ce asta*?*

— Nu ai spus că trebuie să explic. Nu ai stabilit parametri pentru recompensă. Dacă voiai un alt rezultat, ar fi trebuit să fii mai precisă. Pur şi simplu, ai cerut ca eu să ofer…

— Bine, spuse ea pentru a preveni monologul lui despre logică. Dacă asta îţi doreşti, poţi să îmi săruţi antebraţul pe interior. O dată.

Privirea lui era fierbinte fixată asupra ei.

— Braţul *gol,* o corectă el.

Ea răsuflă exasperată.

— Da, desigur. Braţul *gol…*

— Excelent.

În timp ce Edwin intră din nou în muzeu, Clarissa îşi spuse în sinea ei că un sărut pe braţ nu însemna nimic. Nu era ca un sărut pe buze. Nici măcar nu era aşa de intim.

Atunci, de ce pulsul i se zbătea de nerăbdare ca un peşte zburător?

Capitolul 6

Edwin nu se putu abţine să nu observe tăcerea deloc specifică Clarissei în drumul lor spre casă. De obicei, ea pălăvrăgea cu mama ei despre fiecare eveniment la care participaseră – cine purta ce, cele mai amuzante comentarii pe care le auziseră, ultimele bârfe pe care le aflaseră în sala de toaletă. Iar el le lăsa să trăncănească în voie, mulţumit să se adâncească în propriile sale gânduri.

Dar mama ei nu îi însoţise, astfel că drumul spre casă părea mai intim ca de obicei, chiar şi cu pajul lui cocoţat pe banchetă în spatele lor. Se lăsa noaptea, corpul ei aluneca spre al lui de fiecare dată când faetonul lua o curbă.

Uneori, Edwin lua dinadins curbele brusc, tocmai din acel motiv. Nu degeaba avea cunoştinţe vaste despre fizică şi despre cum se comportau corpurile în mişcare.

După o asemenea curbă, Clarissa blestemă în barbă.

— Sunt uimită că deţii un faeton. Şi că îl conduci atât de repede. M-aş fi aşteptat să fii mai… ei bine…

— Plictisitor? spuse el încordat.

— Precaut. Ca regulă generală, tu nu eşti nesăbuit.

— Atâta vreme cât evaluezi puterea vehiculului ca să îi determini limitele, nu este nesăbuit să îl conduci la capacitatea lui maximă.

— Evident, când ai făcut evaluarea, mormăi ea, nu ai luat şi pasagerul în calcul. Dar, la urma urmei, este tipic ţie.

Desigur că îşi luase şi pasagerul în calcul. De aceea lua acele curbe strânse, deşi nu îi putea dezvălui acel lucru

Clarissei.

Privi spre Clarissa şi o văzu ţinându-şi în loc boneta din mătase cu o mână şi sprijinindu-se de marginea faetonului cu cealaltă. Arăta chiar atrăgătoare în timp ce făcea asta, cu rochia ei în nuanţe pale de albastru şi roşu fluturând în vânt.

— Se pare că ai multe păreri despre mine care nu au deloc de-a face cu adevăratul meu caracter.

— Aş putea spune acelaşi lucru. Deşi nu este vina *mea* că nu ne cunoaştem reciproc mai bine. Tu tinzi să fugi de fiecare dată când sunt prin preajmă.

— Pentru că tu şi Yvette pălăvrăgiţi neîncetat. Cât să îndure un bărbat?

— Păi, dacă tu crezi că *noi* suntem mori stricate, ar trebui să o vezi pe domnişoara Trevor. Clarissa îi aruncă o privire piezişă. Da, chiar cred că ar trebui să te avertizez în privinţa ei. Este inteligentă, îţi garantez, dar nu cred că v-aţi potrivi.

Edwin îşi reţinu un zâmbet.

— Cu alte cuvinte, *tu* nu vrei să te căsătoreşti cu mine, dar nu vrei nici ca altcineva să o facă.

Judecând după modul în care ea îşi readuse brusc privirea înapoi la drum, Edwin atinsese un punct sensibil.

— Nu este vorba că nu vreau să mă mărit cu tine, în special, spuse ea. Ţi-am zis, nu am nicio intenţie să mă mărit cu cineva.

— Şi de ce, mă rog?

Chipul ei deveni aspru.

— Nu sunt genul romantic, atâta tot.

— Nu trebuie să fii genul romantic pentru a te căsători.

— Nu, dar trebuie să fii cel puţin afectuos. Clarissa privea absentă la drum. Iar eu nu sunt nici genul afectuos.

— Înţeleg. Dar Edwin nu înţelegea deloc. Nu şi-o putea închipui o femeie rece, insensibilă, indiferent de ceea ce părea ea să creadă.

Clarissa continuă să trăncănească:

— Bărbaţii îşi doresc soţii afectuoase. Le merită, aşa

cum femeile merită soţi afectuoşi. Din moment ce eu nu pot oferi afecţiune, nu cred că ar fi drept să mă căsătoresc cu un bărbat din motive false.

— Dacă spui tu. Dar acesta este încă un motiv pentru care nu ar trebui să încerci să îmi dictezi cu cine ar trebui să *mă* căsătoresc.

Nu că ar fi ales-o vreodată pe domnişoara Trevor. Edwin nu ar fi putut suporta o soţie care se îmbrăca precum un circar. Dar nu avea să îi spună Clarissei acest lucru. Se distra prea mult privind-o cum încerca să îi dirijeze viitorul.

— Nu încerc să îţi dictez asta. Doar cred că tu… şi domnişoara Trevor… Clarissa aruncă o privire spre el şi îl văzu zâmbindu-i compătimitor, apoi bombăni: Ah, las-o baltă!

— Nu, continuă! Mi-ai spus că este încăpăţânată ca un catâr, dar în afară de asta, nu mi-ai spus exact *de ce* nu ne-am potrivi. Doar dacă nu cumva motivul este simplu: nu o placi.

— O plac destul de mult. Dar nu pentru tine.

— Pentru că?

Împreunându-şi mofturoasă mâinile în poală, Clarissa bâigui:

— Nu ar fi politicos să spun.

— Ceea ce înseamnă că nu ai niciun motiv.

— Cred că ştiu ce gen de femeie cauţi tu.

— A, ştii, nu-i aşa? spuse el râzând. Şi ce gen de femeie caut?

— Genul de femeie care nu face mofturi. Care este un stâlp al societăţii şi urmează toate normele sociale. Care să îţi satisfacă toate poftele.

Şi astfel amuzamentul lui Edwin pieri. Încruntat, vira faetonul pentru a ocoli o groapă.

— Eu nu am „pofte”.

— Ştii la ce mă refer, spuse ea, evident exasperată. Cauţi o femeie care să danseze după cum îi cânţi tu.

La naiba, Edwin era sătul ca oamenii să îl acuze de un asemenea lucru. Mai întâi Warren, acum Clarissa. Imaginea pe care ea şi-o formase despre el, aceea de ticălos superior

din punct de vedere moral, începea să îl deranjeze.

Tocmai de aceea ceruse acea recompensă – ca să îi arate Clarissei că şi el putea să trezească dorinţa într-o femeie. În *ea.* Că era capabil să satisfacă o femeie, nu doar să se poarte grosolan cu ea. Era o chestiune de orgoliu.

„O chestiune de dorinţă, vrei să spui”, îi transmise conştiinţa lui.

Şi asta. Deşi Edwin ştia că situaţia aceasta nu putea duce nicăieri. Nu *trebuia* să ducă nicăieri.

Totuşi, trebuia să o lămurească pe Clarissa în privinţa unui lucru.

— Nu sunt un hărţuitor, orice ai crede tu despre mine.

— Nu am spus…

— Vreau un partener de viaţă, pe cineva cu propriile idei şi păreri. Dar da, vreau o femeie care să fie liniştită şi responsabilă. Dacă vrei să o iei ca pe o soţie care „nu face mofturi”, n-ai decât. Eu văd asta ca pe un lucru calmant.

Calmant ar putea fi puţin plictisitor, aşa cum spusese Warren, dar era mult mai bine aşa decât furtuna clocotitoare care fusese căsnicia părinţilor lui.

— Ei bine, domnişoara Trevor nu va fi niciodată aşa, spuse Clarissa triumfătoare. Nu ai avea un moment de linişte cu ea.

Probabil că avea dreptate.

— Bine, spuse el tăios. Ţi-ai demonstrat punctul de vedere. Era absurd să se contrazică din pricina unei femei pe care el oricum nu intenţiona să o curteze vreodată.

Continuară drumul în tăcere.

— Deci, spuse ea în cele din urmă, ce plănuieşti să faci în seara aceasta?

„Să îmi revendic recompensa”. Nu, asta voia ea ca el să răspundă, ca să îi poată cere să îi spună când şi unde avea să se întâmple. Edwin nu juca acel joc. Dacă ea voia să ştie, putea să îl întrebe direct, într-adevăr, era surprins că nu îl întrebase deja. De obicei Clarissa vorbea pe şleau.

— Probabil voi merge la club, voi bea ceva, voi citi o carte. Nu ştiu. Nu m-am gândit atât de departe. De ce?

— Eu doar… mă întrebam dacă vei rămâne la cină.

Edwin îi aruncă o privire piezişă. Nu îi mai văzuse niciodată obrajii atât de îmbujoraţi. Evident, Clarissa dansa în jurul chestiunii recompensei, iar el era tentat să prelungească acel dans, să vadă cât de departe ar merge ea.

— Cu mama ta fiind bolnavă, spuse el, nu cred că se cuvine.

Clarissa pufni.

— Mama nu este bolnavă. Încearcă într-un mod foarte evident să ne aducă împreună pentru a-şi îndeplini propriile scopuri.

— Ah. Ea ştie că refuzi să te căsătoreşti?

— Nu ştie. Şi aş prefera să rămână astfel.

— Încă un motiv pentru care nu ar trebui să rămân la cină, spuse el sec. *Eu* aş prefera să nu mint.

— Nu trebuie să minţi. Doar să nu îi oferi voluntar informaţia. Clarissa îşi îndreptă umerii. Şi desigur că ar trebui să rămâi la cină. Mama va fi dezamăgită dacă nu rămâi.

Edwin *voia* să rămână. Pentru că ideea de a-i săruta braţul şi de a-i vedea reacţia îl mistuise jumătate de zi.

Traseră în faţa casei, iar pajul lui Edwin sări de pe banchetă şi preluă frâiele de la el.

— Voi rămâne la cină, îi spuse Edwin pajului. Aşa că ai putea să iei cina cu grăjdarii.

— Vă mulţumesc, milord. Un grăjdar veni în faţa trăsurii şi trimise caii la trap spre grajduri.

De îndată ce intrară în casă, fură întâmpinaţi de un lacheu care îi informă că mama ei, contesa, se retrăsese.

— O! spuse Clarissa, evident uimită. Atât de devreme? Şi fără să cineze?

— A cerut să îi fie dusă o tavă în cameră, milady, spuse servitorul în timp ce luă boneta şi pelerina Clarissei.

Edwin fu mai degrabă mulţumit de dezamăgirea care învălui chipul Clarissei, mai ales că dezamăgirea ei o oglindea pe a lui. Clarissa îşi muşcă buza.

— Bine, atunci… vai de mine…

— Ar trebui să plec, spuse el. O cină intimă, doar între

el şi Clarissa, i-ar putea scandaliza pe servitori, indiferent de ce urmărea mama ei.

— Presupun că ar trebui. Brusc, se învioră. Dar în timp ce aşteptăm să ţi se aducă faetonul, vreau să îţi arăt ceva în bibliotecă.

Edwin se abţinu să nu râdă. Clarissa putea fi atât de transparentă. Iar el nu ceda deloc.

— Da? Ce anume?

Arătând de parcă şi-ar fi dorit să îl lovească în cap, Clarissa spuse:

— O carte, desigur. Una plină de *recompense.*

— Ah. În ceea ce privea indiciile, acesta fu unul direct. Desigur.

— Nu va dura mult, spuse ea vioaie.

Edwin spera să dureze mai mult decât se aştepta ea. Pentru că el aşteptase ore întregi acest moment. Şi intenţiona să se bucure în voie.

— Prea bine, spuse el, gesticulând spre coridor. Te urmez, milady.

*

În clipa în care intrară în bibliotecă, un nod se formă în stomacul Clarissei. Era ciudat, de-a dreptul, că se simţea atât de nervoasă în preajma lui Edwin. Deşi îi luase mult timp după debutul ei dezastruos să înceteze să se mai panicheze de fiecare dată când un bărbat o atingea, de atunci mai sărutase doar de câteva ori câte un peţitor ocazional, parţial doar pentru a-şi dovedi în sinea ei că putea suporta.

Dar niciunul dintre acele săruturi nu fusese mai mult decât simple exerciţii. Nu o interesase niciunul dintre acei bărbaţi. Acesta era Edwin. El era diferit. Aşa că probabil era un lucru bun că voia doar să îi sărute braţul.

Totuşi, pentru mai multă siguranţă, îl conduse într-un colţ al bibliotecii care nu putea fi văzut din uşă. Ultimul lucru de care avea nevoie era ca un servitor să dea peste ei şi să interpreteze greşit ceea ce vedea.

Invocând o expresie calmă şi liniştită, se întoarse şi îi aruncă în faţă lui Edwin propriile cuvinte:

— Să terminăm odată cu asta, bine?

Edwin îi aruncă o privire enigmatică.

— Cu ce anume?

— *Recompensa,* pentru Dumnezeu! Clarissa se încruntă la el. Ştii la ce mă refer.

Spre groaza ei, Edwin chicoti.

— Ştiu, dar este mai amuzant să te privesc luând-o pe ocolite.

Dându-şi ochii peste cap, Clarissa întinse braţul.

— Tu, domnule, ştii să tachinezi. Nu m-aş fi gândit la asta.

— După cum am spus, nu mă cunoşti aşa de bine precum crezi. Întorcându-i mâna cu palma în sus, pentru ca nasturii perlaţi ai manşetei ei să fie la dispoziţia lui, Edwin începu să îi descheie cu interes lent şi intens.

Foarte lent. Foarte intens. Era diferit de orice mai experimentase ea. Erau doar trei nasturi şi totuşi Edwin nu se grăbi, până când Clarissa fu pe punctul de a ţipa la el să termine mai repede. Pentru că atenţia pe care el o acorda dezgolirii încheieturii ei, milimetru cu milimetru, provoca senzaţii stranii în stomacul ei. Senzaţii necunoscute.

În urmă cu mulţi ani, bărbatul pe care ea îl numea Seducătorul Mârşav, acum mort de mult, îi distrusese brutal interesul mocnit pentru bărbaţi. Totuşi Edwin, cu degetele lui capabile, care o făceau să tremure la fiecare atingere, aprindea o scânteie undeva în adâncul ei.

Ceva ce Clarissa nu crezuse că avea să mai simtă vreodată.

Când Edwin termină cu nasturii, făcu o pauză, mâna lui încercuindu-i uşor încheietura. De parcă i-ar fi putut descoperi sângele clocotindu-i sălbatic în vene, Edwin şopti:

— Pentru o femeie care pretinde că nu este afectuoasă sau romantică, eşti ciudat de agitată. Îi întâlni privirea. Nu voi muşca, să ştii.

— Desigur că nu, izbucni ea.

Edwin miji ochii, care îi sclipeau precum zăpada în

camera luminată de lumânări.

— Nu e nevoie să te enervezi. Ai fost de acord să faci asta, mai ştii?

Clarissa se forţă să respire, să zâmbească.

— Desigur.

Dar ea nu se aşteptase să fie un festin de senzaţii atât de copleşitor. În timp ce Edwin se aplecă asupra braţului ei, mirosul părului său – brăzdat cu mosc şi cuişoare – pluti spre Clarissa, vag, dar clar aparţinându-i lui Edwin. El împinse mâneca în sus, dezgolindu-i pielea delicată de după scobitura cotului, iar cea mai uşoară atingere a degetului său mare îi puse sângele pe jar.

Apoi buzele lui ajunseră pe braţul ei. Pe braţul ei dezgolit. Clarissa putea simţi atingerea aspră a mustăţii lui, putea auzi secundele ceasului bătând, care părea să încetinească în timp ce gura lui apăsa pe pulsul ce se zbătea frenetic doar *acolo.*

Sărutul fu tandru, dar ferm şi mult mai intim decât şi-ar fi putut închipui ea. Genunchii i se înmuiară, mai ales când Edwin zăbovi

— L-ai văzut pe aici prin preajmă pe contele Durand?

— Nu, milord. Am supravegheat străzile, aşa cum aţi poruncit, dar nu l-am văzut pe francez.

Uşurat că ticălosul nu apăruse pe lângă casă, Edwin goni din Mayfair în Pall Mall de parcă l-ar fi alergat nişte duhăi din iad. „Recompensa” lui decursese mai bine decât se aşteptase. Dacă nu era precaut, se putea trezi însurat cu Clarissa. Şi acesta ar fi un dezastru.

Simţi din nou sângele ei clocotind sub buzele lui în timp ce îi sărutase braţul. Văzu din nou expresia ei când el se ridicase – o privire de o conştienţă şi de o poftă intense, care îl făcuse să îi sărute gura minunată. Să o prade, să o guste şi să îşi dorească să poată continua să bea zile întregi din buzele ei.

Un blestem îi scăpă din gură. „Să bea din buzele ei”, auzi! Edwin nu voia să fac un lucru aşa de ridicol. Ce voia era să o aibă în patul lui. Lucru care nu se putea întâmpla dacă nu se căsătoreau.

Amintindu-şi reacţia ei faţă de el la sfârşit, Edwin scrâşni din dinţi. Când o femeie se ferea de îmbrăţişarea unui bărbat cu panica din ochii ei, era un semn clar că nu voia să se mărite cu individul.

Până în acel moment, Clarissa păruse să îl placă. Desigur, era recunoscută pentru cochetăria ei, aşa că uneori era greu de desluşit diferenţa dintre flirt şi simpatia sinceră. Poate că doar se jucase cu el înainte.

Dar atunci, de ce nu încheiase sărutul lor cu un râset şi nu îl tachinase cu vreo remarcă de-ale ei? Sau cu un refuz sfios, aşa cum poate ar fi făcut alte femei?

Edwin scutură din cap. Nu avea să o înţeleagă niciodată şi nu exista niciun motiv pentru care să încerce măcar. Treaba asta avea să se încheie de îndată ce se întorcea Warren. Dacă ar fi după Edwin, s-ar încheia mai repede.

„S-ar putea încheia mâine dacă Durand ar fi înlăturat”.

Gândul îi răsări în minte cu o claritate uimitoare. Da, poate că ar trebui să abordeze lucrurile din acea perspectivă. Cu siguranţă francezul avea slăbiciunile lui, vreun secret din trecutul său cu care ar putea fi ameninţat pentru a-l face să înceteze să o urmărească pe Clarissa. Iar Edwin ştia exact persoana pe care să o întrebe despre acest lucru.

Merse direct la club, sperând că baronul Fulkham, subsecretar de stat la Ministerul pentru Război şi Coloniile britanice, avea să apară în acea noapte. Baronul devenise recent membru, întrucât cumnata lui văduvă era intens curtată, iar el trebuia să se asigure că femeia nu ajungea pe mâini rele. Deşi rar era prezent acolo în timpul zilei, venea seara pentru a se bucura de un trabuc şi de un joc de cărţi cu prietenii.

Din fericire, sala jocurilor de cărţi fu exact locul în care îl găsi Edwin. Din păcate, Fulkham era în toiul unui joc de cărţi cu Lord Rathmoor, bărbatul care se căsătorise cu fosta logodnică a lui Edwin.

Fulkham ridică privirea înainte ca Edwin să aibă

ocazia să se retragă.

— Bună seara, Blakeborough, spuse baronul, aruncând o privire fugară lui Rathmoor. Cineva a spus că eşti la petrecerea domnişoarei Trevor. Nu ne aşteptam să te vedem prea curând.

Probabil de aceea bărbatul se simţise confortabil să îl invite pe Rathmoor la club drept oaspete. Între timp, Rathmoor părea oricum, mai puţin confortabil. La naiba! Avea să fie mai greu decât crezuse Edwin.

— Am fost la petrecere, dar nu am stat până la sfârşit, răspunse el.

— Vino să joci cu noi, spuse Fulkham. Rathmoor mă măcelăreşte la „douăzeci şi unu” şi are nevoie de ceva competiţie.

Edwin ezită. Oricum trebuia să fie precaut când avea să îl interogheze pe baron, din moment ce de-abia îl cunoştea. Cu Rathmoor acolo avea să fie şi mai dificil.

Totuşi, probabil oricât de mult nu îl putea suporta Rathmoor pe Edwin pentru că încercase să se însoare cu Jane, Edwin ştia că vicontele era discret.

De aceea Edwin prefera să aibă de-a face cu bărbaţi. Un bărbat punea întrebări directe, primea răspunsuri directe şi nimeni nu îl presa pentru mai mult. În relaţiile dintre ei nu existau aberaţiile acelea despre complimente şi altele asemenea.

În plus, din postura de fost poliţist, Rathmoor putea face ceva lumină în cazul lui Durand. Atât timp cât Edwin nu dezvăluia că treaba asta avea vreo legătură cu Clarissa, nu exista nicio şansă ca reputaţia ei să fie afectată dacă cei doi bărbaţi vorbeau.

Un joc de cărţi ar putea fi momentul perfect pentru a adresa întrebări care să pară nonşalante. Mai ales un joc de cărţi *franţuzesc.* Era o breşă evidentă.

— Cred că *voi* juca. Edwin luă loc pe un scaun între cei doi bărbaţi. Care sunt mizele?

— Cinci lire de început. Fulkham ridică o sprânceană. Doar dacă nu cumva este prea mult pentru dumneata.

— Este în regulă. Lui Edwin îi plăcea să joace cărţi în

mare parte a timpului, mai ales din moment ce rar pierdea, dar în acea seară avea să îi fie greu să se concentreze asupra jocului.

Hotărârâ ca Rathmoor să fie dealerul. Cu o expresie îndârjită, bărbatul amestecă pachetul de cărţi, mişcările fiindu-i rigide. Poate, că Edwin ar trebui să abordeze direct situaţia dificilă dintre ei doi înainte de a trece la subiecte mai productive.

— Ce face Jane? Edwin nu o mai văzuse de când se măritase cu Rathmoor, în urmă cu câteva luni, aşa că trebuia să fie o întrebare perfect acceptabilă.

Având în vedere modul în care se încordă Rathmoor, poate că nu.

— Este bine, răspunse scurt bărbatul, apoi împărţi câte două cărţi la fiecare.

Edwin îşi studie cărţile şi făcu rapid câteva calcule în minte, apoi gesticulă că mai vrea o carte.

— Am înţeles că renovaţi Rathmoor Park.

Privirea lui Rathmoor se aţinti asupra lui, încă precaută.

— Da, renovăm.

Ceilalţi doi bărbaţi luară şi ei o a treia carte.

Edwin alese să se retragă la nouăsprezece.

— Sunt convins că Jane va fi de mare ajutor în acest proces. Are un spirit întreprinzător în ceea ce priveşte decorarea eficientă.

Rathmoor se relaxă puţin.

— Într-adevăr. De unde ştiţi?

— După ce a murit tatăl meu, iar eu am vrut să renovez casa din oraş, ea mi-a dat câteva sugestii utile. Yvette i-a fost foarte recunoscătoare pentru sfaturi, din moment ce pe ea am însărcinat-o cu mobilarea.

— Jane se pricepe la asemenea lucruri. Rathmoor îşi studie cărţile şi alese să se retragă la şaptesprezece. Se pricepe să dirijeze oamenii.

Fulkham ceru o altă carte, apoi alese şi el să se retragă.

— Se pricepe, cu siguranţă. În timp ce întoarseră toţi

cartea pe care o ţineau cu faţa în jos, lui Edwin îi trecu prin minte că Jane încercase să îl dirijeze şi pe el din când în când, iar el se enervase din pricina asta. Ea fusese foarte fermă şi încăpăţânată în această privinţă, cam la fel cum făcuse întotdeauna şi sora lui.

Dar Clarissa îl tachina şi îl provoca, lucru care lui i se părea mult mai agreabil. Probabil că ar fi fost mult mai epuizant decât crezuse el să trăiască cu Jane. Rathmoor părea destul de fericit cu ea, dar asta doar pentru că bărbatul se credea „îndrăgostit”.

Cel puţin Yvette nu mai încerca să îi dirijeze viaţa lui Edwin. Deşi uneori lui îi lipsea acest lucru.

— Felicitări, Blakeborough, spuse Rathmoor, tu câştigi mâna asta.

— Hm? Edwin coborî privirea şi văzu că întorsese un doi care să meargă cu nouăsprezece. Douăzeci şi unu.

Rathmoor avea douăzeci, iar Fulkham pierduse.

Dar baronul nu părea deranjat de acest lucru, pentru că râse.

— Mintea îţi este la milioane de kilometri distanţă, nu-i aşa?

— Îmi cer scuze. Edwin trase monedele pe partea lui de masă. Mă gândeam la sora mea.

— Sigur nu mai trebuie să îţi faci griji pentru ea, acum că este căsătorită. Rathmoor vorbi mai relaxat decât înainte în timp ce luă cărţile şi le amestecă.

— Nu, răspunse Edwin. Keane este un om bun. S-a dovedit a fi mult mai de nădejde decât mă făcuseră zvonurile să cred. Iar până să apară el, ea a fost nevoită să ţină mulţi ticăloşi la distanţă. Îi aruncă o privire piezişă lui Fulkham. Vorbind de ticăloşi, cineva m-a întrebat despre caracterul contelui Durand.

Era aproape adevărat.

— Însărcinatul cu afacerile ambasadorului?

— Da. Edwin tăie cărţile pentru Rathmoor, care începu să le împartă. Aţi auzit ceva despre el? Pare genul care ştie să vorbească.

— Este un lucru necesar pentru un bărbat cu profesia

lui diplomatică, spuse Fulkham.

— Dacă este însărcinat cu afacerile, nu ar trebui să se concentreze să îşi facă datoria faţă de ambasador, în loc să se plimbe de colo-colo, curtând femei? Edwin ceru încă o carte. Persoana care mi-a cerut această informaţie era supărată din pricina faptului că el urmărea o relaţie cu o anumită femeie.

— Durand este un francez tipic, atâta tot, spuse Rathmoor nepăsător. Convingător cu doamnele. Cam ca fratele meu, care are destul sânge francez în el cât să fie periculos.

Edwin nu voia să permită ca discuţia să se abată de la subiect spre rudele lui Rathmoor.

— Dar Durand nu are o reputaţie cum că, să spunem, ar seduce domniţele aristocrate, nu?

Se gândi că ambilor bărbaţi avea să li se pară firească întrebarea, din moment ce *acela* era scopul clubului, la urma urmei – să separe grâul de pleavă în materie de peţitori.

— Nu, din câte ştiu eu. Fulkham ceru o altă carte. Omul *este* necăsătorit, la urma urmei. Probabil îşi caută o soţie.

— Deci nu are fantome din trecutul lui, insistă Edwin.

Rathmoor îi dădu încă o carte baronului.

— Nu ar conta dacă ar avea. Presupun că, dacă ar fi comis câteva indiscreţii, l-ai putea face de râs în societate cu ele, dar asta este tot ce ai putea face.

— Şi nici măcar acesta nu ar fi un lucru recomandat, adăugă Fulkham. Situaţia este destul de încordată în acest moment între Franţa şi Anglia. Ultimul lucru de care avem nevoie este agitaţie din pricina fantomelor însărcinatului cu afacerile, indiferent care ar fi acestea. În plus, dacă faptele lui nu ar fi de cea mai joasă speţă, de natură criminală, ar fi imun în faţa acuzării din poziţia de diplomat.

Acest lucru nu îi trecuse prin minte lui Edwin. Şi până atunci bărbatul nu comisese niciun act criminal de care să ştie Edwin. Ceea ce însemna că avea să fie foarte greu să îl alunge pe Durand din Londra.

Fulkham îi aruncă o privire piezişă.

— L-aş sfătui pe prietenul tău curios să nu se pună cu un bărbat precum contele. Durand are legături cu câţiva gentlemani puternici din Franţa şi are câteva relaţii importante şi în Anglia.

„Oare ei ştiu că este pe jumătate nebun?” aproape întrebă Edwin. Dar nu putea spune acest lucru. Ar fi nevoit să le explice, iar asta ar însemna să rişte reputaţia Clarissei.

— Atunci, presupun că asta este, spuse nonşalant Edwin. Vă mulţumesc pentru informaţii. Prietenul meu va fi uşurat.

Edwin era nevoit să spere, pur şi simplu, că absenţa lui Durand de la petrecerea domnişoarei Trevor însemna că bărbatul înţelesese în sfârşit mesajul şi stătea deoparte. Pentru că nu părea o opţiune viabilă ca el să intre în ofensivă cu diplomatul. Ceea ce însemna că trebuia ca Edwin să petreacă mai mult timp cu Clarissa.

Când pulsul i se agită la acel gând, se blestemă în sinea lui. Se ruga la Dumnezeu să scape cât mai curând de Durand. Altfel, pe Edwin îl aştepta un sezon lung şi dificil.

*

— Mai bine te-ai îmbrăca pentru cină, draga mea, spuse mama Clarissei. Excelenţa Sa va ajunge aici într-o oră.

— Este timp suficient, bombăni Clarissa.

Salonul era confortabil în acel moment al zilei, soarele amiezii târzii strecurându-se pe fereastră, iar ea nu se grăbea. Într-adevăr, îi era groază de seara care o aştepta. Aproape că îşi dorea ca Edwin să nu vină la cină într-o asemenea noapte rară, când ea şi mama ei nu aveau alte evenimente.

Cu o zi în urmă, când Edwin le însoţise la slujbă, fusese ţeapăn ca un stâlp şi de-abia scosese două cuvinte. Fără îndoială că ultima ei reacţie la sărutul lui de sâmbătă noapte îl insultase. Dumnezeu ştia cât de posomorât avea

să fie la cină.

Dar înainte ca ea să se gândească să meargă să se îmbrace, majordomul apăru în pragul uşii salonului, anunţând sosirea lui Edwin.

Clarissa sări în picioare, netezindu-şi grăbită părul. Dumnezeule, ajunsese devreme! Iar când Edwin intră în încăpere, ea observă că era îmbrăcat destul de formal pentru o cină informală. Purta chiar şi o mantie cu multe straturi şi, aparent, nu îi permisese lacheului să i-o ia.

— Nu vă aşteptam încă, domnule. Clarissa încercă să tragă cu ochiul la propria reflecţie în oglinda din capătul încăperii. Fără îndoială, arăta ca o sperietoare.

Dacă era aşa, el nu păru să observe.

— Mă tem că a avut loc o schimbare de planuri, doamnelor, spuse tulburat Edwin.

Mama sări în picioare.

— Nu s-a întâmplat nimic cu Warren sau cu Niall, nu?

Edwin păru uimit.

— Nu, nu, nimic de genul ăsta.

— Warren a plecat de-abia de o săptămână, mama, spuse Clarissa. Probabil că încă este pe vas, spre Portugalia. Cu siguranţă, nu s-a întâlnit cu Niall încă. Deşi ea se temea de ceea ce ar putea afla el când avea să îl întâlnească pe fratele ei – că *ea* era motivul pentru care Niall fusese exilat. Era o sursă constantă de ruşine şi de vină pentru ea.

Dar Niall nu ar dezvălui niciodată acest lucru. Îl ţinuse secret faţă de mama şi de vărul ei în toţi aceşti ani; de ce l-ar dezvălui acum?

— O, da, ai dreptate. Mama se cufundă înapoi în fotoliul ei. Deci care este această „schimbare de planuri”, Edwin?

— Am uitat complet că sunt obligat să particip la inaugurarea unui nou proiect în seara aceasta. Nu voi putea rămâne la cină. Sunteţi bine-venite să mă însoţiţi, dar dacă preferaţi să nu mergeţi, voi înţelege. Este destul de brusc, ştiu.

O spuse de parcă aproape ar fi sperat ca ele să nu îl

însoţească. Fără îndoială, se sătura să îşi îndeplinească promisiunea făcută lui Warren, acum că interesul contelui Durand faţă de Clarissa părea să se fi stins.

Bine. Ea nu voise să cineze cu el, oricum. De-abia aştepta să petreacă o seară minunată singură cu mama. Sincer.

— Pentru ce este inaugurarea? întrebă mama.

— Sunt convinsă că nu este nimic ce ne-ar putea interesa pe noi, mama. Clarissa merse la fereastră cu o nonşalanţă exersată. Probabil că este o sală de conferinţe sau o expoziţie de maşinării, sau ceva la fel de plictisitor.

— De fapt, Lady Gură-Mare, spuse el, este redeschiderea Teatrului Olimpic.

Clarissa încremeni, apoi se răsuci spre el.

— Teatrul Olimpic al lui Madame Vestris?

— Ştii de el?

— Eşti nebun? *Toată lumea* ştie de el! Dacă nu aş fi fost sechestrată împreună cu mama la ţară timp de luni întregi, aş fi cumpărat bilete la *Banchete olimpice* de îndată ce s-au pus în vânzare.

Miji ochii şi îl privi.

— Nu am mai găsit niciunul, pentru toţi banii din lume, în ultimele săptămâni. Deci cum ai făcut rost de ele?

Edwin ridică din umeri.

— Sunt investitor acolo. De fapt, am trei bilete, dar cu Keane şi Yvette în America…

— Eşti investitor. Clarissa nu îşi putu ascunde scepticismul din glas. La Teatrul Olimpic.

— Nu este nevoie să pari atât de şocată. Când Madame Vestris m-a abordat, am fost de acord să investesc bani în compania ei, cu condiţia ca ea să angajeze câţiva băieţi promiţători de la Şcoala Caritabilă Preston pe câteva posturi în biroul ei.

— O cunoşti pe Madame Vestris? icni Clarissa. Cea mai celebră cântăreaţă de operă, dansatoare şi actriţă din Londra?

Cu un licăr brusc în ochi, Edwin flutură cele trei bilete în aer.

— 1 te-aş putea prezenta.

Clarissa privi biletele cu gura căscată, apoi o închise brusc.

— Dă-mi douăzeci de minute să mă pregătesc. Ridicându-şi poalele rochiei, porni grăbită spre uşă. În mod sigur mergem cu tine.

— Douăzeci de minute? Edwin pufni. Ar trebui să facem un pariu. Aş câştiga detaşat.

Clarissa se opri pentru a scoate limba la el, apoi ieşi grăbită pe coridor.

— Dar, Clarissa, strigă mama în urma ei, cum rămâne cu cina?

— Astă-seară ne vom hrăni cu muzică! strigă Clarissa, fluturând teatral braţul.

— Muzica nu este foarte sătioasă, draga mea! strigă mama.

Dar Clarissa deja alerga în sus pe scări, strigându-şi servitoarea. Madame Vestris! Oraşul vuise în ultima lună în legătură cu afacerea actriţei – cum renovase ea întreg teatrul, cum intenţiona să ofere spectacole impresionante. Renumita contralto şi o altă actriţă erau partenere în acest proces şi lumea aştepta cu nerăbdare să vadă ce pregătiseră.

Clarissa aproape că plânsese când îşi dăduse seama că nu putea cumpăra bilete. Iar Edwin intenţionase să meargă *fără* ele? Ea avea să îl pedepsească pentru asta. Avea şi rochia perfectă pentru ocazie, de asemenea. Dacă Edwin îi observase sânii, aşa cum spusese la bal, atunci ea avea să îl facă să îi observe şi în această seară. Şi să îşi înghită şi dezaprobarea faţă de ţinuta ei, totodată.

Când, o oră şi jumătate mai târziu, ea şi mama coborâră scările în ţinutele lor regale, completate de mantii din satin, Clarissa îl surprinse pe Edwin aruncând o privire la ceasul de buzunar.

— Nu da vina pe *mine* dacă suntem în întârziere, îi spuse ea aruncând o privire la mama ei. Nu eu am fost cea care a insistat să mănânce cina în timp ce să ne îmbrăcam.

Şi îi luase servitoarei Clarissei o jumătate de oră să îi

aranjeze coafura, o aglomerare de pene, bucle şi panglici, aranjate corespunzător.

— Sunt o femeie bătrână, spuse mama ei, strâmbând din nas. Mi se face foame repede.

— *Nu* eşti atât de bătrână, mama.

— Nu contează, Lady Margrave, spuse blând Edwin şi îi oferi braţul său. Nu suntem încă în întârziere. De îndată ce mi-am dat seama că trebuie să îmi schimb planurile pentru această seară, am venit destul de devreme cât să vă ofer suficient timp să vă pregătiţi, în caz că voiaţi să mă însoţiţi la *Banchete olimpice.* Ştiu cât de mult pot dura asemenea pregătiri. Nu degeaba am o soră de vârsta Clarissei.

Coborând treptele spre trăsură în urma lor, Clarissa îşi dădu ochii peste cap.

— Faci să pară de parcă aş fi de zeci de ori mai tânără decât tine. Sunt doar opt ani între noi.

Edwin o ajută pe mama să urce în trăsură, apoi se întoarse spre Clarissa, privirea lui licărind în lumina felinarelor cu gaz.

— Opt ani pot fi o diferenţă imensă.

Descurajată de tonul lui rece, Clarissa ridică bărbia.

— Încerci să te convingi pe tine însuţi? Sau pe mine?

Edwin îi luă mâna într-a lui cu o privire precaută.

— Pur şi simplu constat realitatea.

— Nu este nevoie să îmi aminteşti, spuse ea în timp ce Edwin o ajută să urce în trăsură. Ştiu deja că suntem complet nepotriviţi unul pentru celălalt.

— Clarissa, să îţi fie ruşine, şopti mama în timp ce se aşezară pe banchetă, iar Edwin îi spuse birjarului să pornească. Excelenţa Sa este foarte amabil, însoţindu-ne prin oraş astfel. Ar trebui să fii recunoscătoare.

Clarissa oftă. Mama avea dreptate.

— Iartă-mă, Edwin. Era întotdeauna dispusă să recunoască dacă sărise calul. Am avut o stare groaznică întreaga zi, dar nu ar trebui să mi-o revărs asupra ta.

Edwin se încruntă.

— Sper că nu are nimic de-a face cu Durand.

— Nu, desigur că nu. Ţi-aş fi spus imediat. Adevărul era că sărutul lor mistuitor din urmă cu două nopţi o debusolase. Acum Edwin părea să o dorească, iar în secunda următoare era rece şi distant, ca de obicei. Clarissa îşi petrecuse ultimele două zile încercând să îl înţeleagă, fără prea mare succes.

Cel mai rău era că ea nu voia să îi pese că el părea să bată în retragere, dar îi păsa, iar simpla idee o scotea din sărite.

— Conform instrucţiunilor tale, continuă Clarissa, nu am părăsit deloc casă, nici măcar pentru a merge la cumpărături.

— Bun.

De parcă ceva îi trecu prin minte, Clarissa răsuci cureluşa din mătase a săculeţului ei.

— Nu crezi că va fi acolo în seara asta, nu?

— Ar putea. Dar într-o mulţime atât de numeroasă îi va fi greu să ne găsească. Doar stai aproape de mine, şi ar trebui să fim bine.

Clarissa încuviinţă din cap, dar stomacul i se încleştă. Era absurdă; probabil că Durand îşi pierduse interesul faţă de ea odată ce Edwin îl înfruntase. Îşi făcea griji pentru nimic. Deşi, dintr-odată, îşi dori să nu fi purtat o rochie *atât* de îndrăzneaţă.

Edwin păru să îi simtă încordarea bruscă, întrucât îşi îmblânzi glasul:

— Nu-i permite ticălosului ăluia să te împiedice să te simţi bine. Dacă va fi acolo, lasă-l în seama mea.

— Da, draga mea, interveni mama ei. Sunt convinsă că Excelenţa Sa este perfect capabil să îl ţină la distanţă pe acel francez. Iar ţie îţi place opera, la urma urmei.

— Nu este operă, spuse ea în mod mecanic. Din câte am înţeles, va fi ceva burlesc.

— O, ador un spectacol burlesc de calitate! strigă mama ei. Anul trecut am văzut *Flautul fermecat* şi aproape m-am prăpădit de râs. Mozart – *ce* flăcău amuzant!

— Mozart nu a scris opere burleşti, mama, spuse Clarissa. El a compus opera originală, după care a fost

făcută parodia. Iar acelui spectacol burlesc i-ar fi prins bine o doză din talentul lui Madame Vestris. Cântă în aşa fel încât te face să zâmbeşti instantaneu. Nu eşti de acord, Edwin?

— Cântă foarte bine, spuse el vag.

— Ei, hai, sunt convinsă că până şi tu eşti sensibil la talentul remarcabil al lui Madame Vestris de a cânta şi de a dansa în opere comice. Clarissa se încruntă la el. Dacă dacă nu cumva rolurile ei masculine te fac să nu fii de acord.

— O femeie în pantaloni poate fi foarte amuzantă, interveni mama. Tu ai fost foarte comică anul trecut, când te-ai costumat ca Romeo pentru balul mascat, draga mea.

Clarissa observă cum umerii lui Edwin se încordară şi nu se putu abţine să nu îl tachineze.

— E greu să nu fii amuzantă în pantalonii vechi ai lui *papa.* Îmi veneau până la glezne, iar în talie îmi erau atât de largi, încât mi-a fost greu să îi ţin pe mine.

— Am observat, spuse Edwin.

— Da?

— Este greu să nu observi când tu tot trăgeai de pantaloni în sus, până când… posteriorul tău era foarte proeminent… adică… Edwin bombăni o înjurătură în barbă. Da, te-am observat în pantaloni. Toată lumea te-a observat. Partea masculină, cel puţin. Nu pot să cred că Warren ţi-a permis să ieşi din casă îmbrăcată astfel.

— Să îmi permită? Vărul meu nu îmi porunceşte ce să port. Oricum, era un bal mascat. Am purtat o mască. Nimeni nu ştia cine eram.

— Nu ştiau pe naiba! Iar Warren consideră că este datoria lui să aibă grijă de tine. Ceea ce înseamnă să se asigure că nu atragi atenţie nedorită.

— Warren nu a ştiut ce purtam până nu am sosit la bal. Am coborât din camera mea cu pelerina deja pusă. Când Edwin miji ochii, aparent trecându-i prin minte că ea făcuse acelaşi lucru în această seară, Clarissa adăugă grăbită: De aceea noi doi nu ne-am potrivi niciodată, să ştii. Nu ai simţul distracţiei.

Cuvintele ei îl înghiontiră pe Edwin, care îşi încrucişă

braţele la piept.

— Nu este adevărat. Nu ai auzit-o pe domnişoara Trevor la muzeu? A spus că sunt surprinzător de amuzant.

— A fost o singură întâmplare – nu este suficient cât să se formeze un tipar. Clarissa îşi aranjă mănuşile. Serios, nu poţi sta nici măcar zece minute fără să mă cerţi pentru ceva.

— Prostii! Dacă aş vrea, aş putea petrece o seară întreagă fără să te cert.

— Ai putea? Dovedeşte-o! În clipa în care rosti cuvintele, Clarissa se îndoi de propria ei sănătate mintală. Nu ajunsese să regrete tentativa ei anterioară de a-i trasa o sarcină lui Edwin?

Evident, el nu uitase acest lucru, întrucât ochii i se aprinseră.

— Şi dacă o fac? Ce primesc drept recompensă?

Când privirea lui coborî pe braţul ei, Clarissa înghiţi în sec, amintindu-şi ultima recompensă cerută de el. Cel puţin nu ar îndrăzni să aleagă un asemenea premiu scandalos astă-seară, din moment ce mama asculta destul de atentă schimbul lor de replici.

Deşi probabil că mama ar aproba orice premiu ar cere Edwin. Femeia nu era recunoscută drept o însoţitoare strictă.

— Deci? insistă Edwin.

— Obţii satisfacţia de a şti că faci progrese.

— Acesta nu este tocmai un stimulent. Licărul brusc din ochii lui îi tăie avântul Clarissei. Ce spui de asta? Dacă reuşesc să petrec o întreagă noapte fără să te critic măcar o dată…

— Sau să îmi critici ţinuta sau manierele, sau…

— Orice legat de tine, spuse el irascibil.

— Doar mă asigur că ne punem de acord asupra regulilor de la bun început. După ultima dată, Clarissa nu avea de gând să îi mai lase mână liberă în privinţa cererilor.

— Bine. Dacă mă port conform instrucţiunilor tale, următoarea dată când voi veni la cină, trebuie să porţi pantaloni întreaga seară. Tăcu, apoi rectifică: Pantaloni pe

măsura ta, ai grijă!

O, Doamne, Edwin scoase sunetul acela… foarte răutăcios. Nu îi stătea deloc în fire. De fapt, o şocă faptul că el ar sugera un asemenea lucru, iar Edwin rar provoca şocuri.

Totuşi, mama ei nu părea să considere deloc şocantă cererea lui, întrucât bătu din palme.

— O, ar fi foarte amuzant!

— Mama! Este mult prea ruşinos!

— Ptiu, spuse mama, fluturând din mână. Dacă suntem doar noi la cină, nu îi va păsa nimănui.

Clarissei i-ar păsa. Ca de obicei, mama era mai mult decât dispusă să ocolească regulile dacă stăteau în cale distracţiei ei – sau a hotărârii ei de a o căsători pe Clarissa. Uneori, Clarissa se bucura de libertate. Alteori, îşi dorea ca mama ei să nu mai fie atât de… ei bine… curtenitoare.

Acesta era unul dintre acele momente. Deşi poate că nu era *prea* riscant să te îmbraci în haine de bărbat pentru un bal mascat, unde toată lumea purta costume scandaloase, lucrurile ar putea merge prea departe dacă ar face-o într-un cadru mai intim cu Edwin, mai ales când mama era atât de distrată. Vai, simpla idee ca el să îi privească posteriorul…

— Servitorii vor bârfi, protestă ea.

— De când îţi pasă de bârfele servitorilor? spuse sec Edwin.

Mama interveni:

— Şi nu vor crede nimic despre asta, oricum, dacă ne costumăm toţi. Am putea face un joc din asta. Iubesc jocurile.

— Da, bineînţeles, să facem un joc din asta, spuse Edwin, privirea lui sclipitoare coborând şi fixându-se pe gura Clarissei.

Urma de provocare din glasul lui o întărâtă pe Clarissa.

— Deja presupui că vei câştiga, Edwin, dar este posibil să nu se întâmple acest lucru. Şi dacă nu vei câştiga…

— Îţi voi da eu *ţie* ceva, spuse el. De ce să nu fie un

pariu adevărat? Dacă eu câştig, porţi pantaloni la cină. Dacă *tu* câştigi, îţi dau… ce? Va trebui să alegi ce vrei de la mine. Asta dacă *voi* da greş, lucru care nu se va întâmpla.

Aroganţa afirmaţiei lui o scoase din sărite.

— Bine. Simt de acord să pariem. Îşi bătu uşor bărbia cu degetul, gânditoare. Lasă-mă să mă gândesc ce aş putea vrea de la tine.

Clarissa trebuia să aleagă cu grijă, din moment ce era aproape sigură că Edwin nu putea petrece o seară întreagă fără să o instruiască în privinţa *vreunui* aspect al comportamentului ei. Doar rochia ei era suficientă pentru a-l face să-şi iasă din fire. Aşa că ea avea să câştige, ceea ce însemna că voia ca premiul să fie ceva care să aibă un impact puternic asupra lui, care să îl facă să regrete că nu se comportase mai mult ca un gentleman politicos.

— O bijuterie, poate? o îndemnă el. O pălărie nouă?

— Pot doar să îmi imaginez ce fel de pălărie mi-ai dărui, spuse ea.

În plus, Edwin nu fusese niciodată zgârcit, aşa că nu ar fi tocmai o pedeapsă pentru el să cheltuie bani. Într-adevăr, singurele lucruri care păreau să conteze pentru el, în afară de familie, proprietăţile sale şi reputaţia lui, erau maşinăriile sale, pe care el nu îi permisese niciodată să…

— Ştiu! spuse ea triumfătoare. Dacă pierzi, trebuie să îmi dai o maşinărie de-a ta.

Edwin clipi.

— Vrei o maşinărie?

— Nu orice maşinărie. Una construită de tine. Clarissa îşi îndreptă umerii. Nu vreau să încerci să mă păcăleşti cu vreo maşinărie stricată deţinută de tatăl tău.

Licărul de amuzament din ochii lui o surprinse.

— Nici nu aş visa să fac asta. Dar eşti sigură că nu vrei o brăţară cu smaralde sau alte prostii de genul acesta?

— Nu. Vreau o maşinărie.

— Prea bine. Sunt de acord cu condiţiile tale.

Edwin întinse mâna acoperită de mănuşă în spaţiul dintre ei, iar Clarissa o acceptă, un fior straniu de nerăbdare străbătând-o când el îi strânse mâna. Dar Edwin

nu i-o eliberă imediat. O ţinu pentru o clipă în mâna sa, privirea lui arzând-o pe a ei, iar pentru un scurt moment Clarissa îşi dori să fi cerut un alt fel de recompensă. Ceva mai personal, chiar mai intim.

Un alt sărut.

Nu, era absurd. Ultimul lor sărut fusese suficient de vlăguitor.

Momentul trecu, ea îşi eliberă mâna dintr-a lui şi îi aruncă un zâmbet arogant.

— În regulă, milord. Ne-am înţeles.

Edwin zâmbi.

— Bun. Să înceapă jocurile.

Capitolul 8

Mulţimea din faţa Teatrului Olimpic împiedică trăsura să înainteze mai repede, având acum viteza unui melc. Era unul dintre motivele pentru care, până în urmă cu două ore, Edwin se temuse de această seară. Deşi promisese să participe, nu aşteptase cu nerăbdare evenimentul. Dar acum…

Acum de-abia aştepta. Avea să îşi ţină gura astă-seară, chiar de-ar trebui să îşi taie limba, pentru că intenţiona să câştige acest pariu.

De-abia avusese ocazia să o vadă pe Clarissa în costumaţia ei la balul mascat de anul trecut; fusese înconjurată de admiratori slugarnici tot timpul. Dar în propria ei casă, cu mama ei aprobând vizita, Edwin îşi putea delecta ochii cât de mult voia cu priveliştea posteriorului ei atrăgător, minunat strâns de o pereche de pantaloni bărbăteşti.

Singurul lucru mai bun ar fi să strângă acel posterior cu propriile lui mâini.

Edwin gemu. Mai bine să îşi alunge asemenea gânduri din minte acum, înainte ca trupul să îl trădeze. Trăsura ajungea în sfârşit în faţa teatrului, iar ultimul lucru de care

avea Edwin nevoie era să se dea în spectacol în faţa privitorilor curioşi, gândindu-se la Clarissa într-un mod nu tocmai frăţesc.

Nici nu coborâră bine din trăsură, când un servitor veni lângă ei şi spuse că fusese trimis de Madame pentru a-i conduce într-o lojă privată rezervată pentru ei. Servitorul luă braţul lui Lady Margrave pentru a o ajuta să meargă, lăsându-l pe Edwin să o conducă pe Clarissa.

În timp ce îl urmară pe individ în teatru şi apoi în susul unei scări, Clarissa şopti:

— Evident, există avantaje când investeşti într-un teatru. Nici măcar nu a trebuit să îţi rezervi tu o lojă.

— Este seara deschiderii. Mă îndoiesc că lucrurile vor continua astfel.

— Of, nu fi aşa de negativist! Ochii Clarissei se grăbiră să se uite în jur, absorbind totul. Ai o lojă privată în noaptea inaugurării celui mai aşteptat spectacol din Londra. Ştii câţi oameni ar ucide pentru asta? Iar eu şi cu mama te însoţim. Cât de palpitant!

— Mă bucur că asta te face fericită, spuse el, vorbind serios.

În timp ce mama ei mergea cu greutate înaintea lor împreună cu escorta ei, Clarissa îşi saluta câte un prieten sau o cunoştinţă. Cu cât se apropiau mai mult de coridorul ce ducea spre lojă, cu atât zâmbetul ei se lărgea. Zâmbetul acela îţi tăia respiraţia.

Ea îţi tăia respiraţia.

În mod normal, Edwin ar observa doar cât de mulţi oameni se înghesuiau în acel loc şi cât de zgomotos era. Dar în acea seară nu se putu abţine să nu vadă tot fastul şi extravaganţa evenimentului prin ochii ei. Entuziasmul ei era contagios.

De îndată ce intrară în loja în care servitorul o ajuta deja pe Lady Margrave să ia loc pe un scaun tapisat cu pluş, Clarissa scoase un mic ţipăt de entuziasm.

— Nu doar că ai o lojă, dar este perfect plasată! O, este minunat!

— Lasă-mă să îţi iau pelerina, spuse el.

Neastâmpărul licări în ochii ei înainte de a se întoarce cu spatele la Edwin şi de a-şi dezlega şnurul din satin. Edwin îi scoase pelerina, apoi încremeni la vederea priveliştii dinaintea lui.

Corsajul ei de-abia se ţinea de umerii săi. Deşi Edwin ştia că aceste decolteuri erau la modă, materialul părea să coboare mult mai jos în spate decât era el obişnuit. Îi putea vedea omoplaţii, pentru Dumnezeu! Şi dacă decolteul era atât de adânc în spate…

Clarissa se întoarse, iar lui Edwin i se tăie răsuflarea. Corsajul ei petrecut forma un V adânc, care îi scotea în evidenţă dulcile proeminenţe ale sânilor catifelaţi, pentru ca toată lumea să îi poată vedea.

— Dumnezeu să mă ajute, spuse el răguşit. Nu părea capabil să îşi ia privirea de la ea.

— Este ceva în neregulă? întrebă ea cu un zâmbet viclean.

— Aşa aş spune. Rochia ta… Edwin se opri când îşi dădu seama de ce zâmbea Clarissa. Pariul lor. La naiba!

— Da? Veselia dansa în ochii ei. Ce este cu rochia mea?

Edwin se strădui să găsească un răspuns pe care ea să nu îl considere o „critică”.

— Cred că ţi s-a desprins fişiul de la corsaj. Poate ar trebui să merg să îl caut pe coridor.

— Nu fi absurd, spuse ea, râzând veselă. Nu există niciun fişiu. Aşa trebuie să arate rochia.

Clarissa împinse pieptul înainte – Edwin putea jura că o făcuse intenţionat –, iar el fu nevoit să îşi înghită geamătul. Toată pielea ei feminină era suficient de aproape cât să o poată săruta, atinge.

Întorcându-se cu spatele pentru a-i agăţa pelerina în cuier, Edwin se luptă să îşi recapete cumpătul.

— Nu îţi place? insistă Clarissa.

Dacă îi place? Edwin îşi putea strecura cu uşurinţă mâna în acel decolteu. Poate chiar şi în corset. Decolteul era tăiat prea jos pentru a putea îmbrăca un corset mai cuprinzător, aşa că ar fi foarte uşor să îi strecoare o bretea

de pe umăr şi să îşi umple palma cu acei…

— Este minunată. În timp ce Edwin se întoarse din nou spre ea, fu nevoit să reziste tentaţiei de a da frâu fanteziei sale chiar acolo, în teatru. O rochie foarte interesantă.

Clarissa îl sfidă cu un rânjet.

— Mă gândeam eu că îţi va plăcea.

Femeie vicleană şi obraznică.

Spectacolul începu, iar el spuse:

— Poate ar trebui să luăm loc.

— O, sigur. Dacă ai terminat să îmi complimentezi rochia.

— Nu rochia o complimentez, spuse el sec, ci ceea ce este în ea. Sau mai degrabă, jumătate din ceea ce este în ea.

— Aceasta este o critică? întrebă mieros Clarissa.

— O simplă observaţie. Edwin păşea pe marginea pariului lor, dar nu îi păsa. Simplul gând că partea masculină a publicului îi vedea pieptul atât de vădit expus îi făcea stomacul să se încleşteze. Evident, o luase razna.

— Hm, şopti ea, dar, aparent alese să îl creadă pe cuvânt. Probabil presupunea că urma să aibă mai multe şanse de a-l prinde pe picior greşit.

Edwin începu chiar să creadă că ar putea. Clarissa ar face orice îi stă în putere ca să se asigure că va câştiga.

Între timp, el fu nevoit să îşi ferească privirea când o invită să ia loc pe scaunul de lângă cel al mamei ei. Altfel, ar putea rămâne încremenit acolo jumătate de noapte, holbându-se la sânii ei delicioşi şi întrebându-se cum ar putea mirosi, ce gust ar avea, cum s-ar simţi la atingere.

Dumnezeule!

Edwin se aşeză pe scaunul de lângă Clarissa, iar o mireasmă vagă de ulei de lavandă pluti spre el. De fiecare dată când o vedea pe Clarissa, ea purta un parfum diferit. Oare doar plictiseala era cea care o făcea să îl schimbe neîncetat? Sau o plăcere sinceră de a încerca lucruri diferite? Prima variantă ar dovedi că ea era capricioasă, a doua că era aventuroasă.

Nu era. Convins că voia aceste calităţi la o soţie. Nu că ar fi contat. El nu se căsătorea cu ea, la urma urmei. Şi de ce naiba îşi tot reamintea acest lucru? Afurisita asta de femeie îi intra pe sub piele.

Publicul izbucni în ropote de aplauze asurzitoare când însăşi Lucia Bartolozzi Vestris ieşi pe scenă pentru a ţine un discurs introductiv. Actriţa pe jumătate italiancă era considerată de toţi o frumuseţe, deşi el întotdeauna o crezuse doar drăguţă, cel puţin în comparaţie cu Clarissa. Dar în ciuda faptului că era cu un an sau doi mai tânără decât el, Lucia deţinea graţia şi manierele unei femei mult mai în vârstă, motiv pentru care era atât de iubită printre iubitorii de teatru.

Îi luase luni întregi să pregătească Teatrul Olimpic pentru deschidere, iar asta se vedea. Nu era nici urmă de panglicile din catifea roşie obişnuite şi înzorzonările greoaie şi aurii din alte teatre, doar pasteluri aerisite şi diafane, cu flori în relief şi irişi pe pereţii lojelor. Decorurile erau rare, dar bine executate, iar Madame luminase teatrul cu lămpi cu gaz de ultimă generaţie. Cu locul plin ochi şi cu oameni care încă încercau să intre din stradă, părea că femeia deja reuşise să le ofere o primă noapte de neuitat.

Dură câteva momente până când publicul se linişti suficient cât ea să poată vorbi. Apoi, pe un ton înalt, îşi începu discursul introductiv:

Nobili şi distinşi – matroane – patroni – prieteni!
Înaintea voastră se pleacă o femeie aventuroasă!
O femeie războinică – ce-n luptă se-avântă curioasă.
Curajoasei Ioana D’Arc asemeni.
Aplaudaţi a mea îndrăzneaţă iniţiativă!
Prima femeie care să conducă o firmă.

Clarissa se aplecă spre el şi şopti:

— Este adevărat, să ştii. Am citit în ziar că este prima femeie britanică din istorie care conduce un teatru. Şi uite ce succes este evenimentul!

— Pentru seara asta, cel puţin. Încă o aşteaptă un

drum greu.

— Dar *tu* crezi în ea, nu-i aşa? Ai investit în iniţiativa ei.

Edwin zâmbi.

— De fapt, o cunosc de multă vreme. Tatăl ei, un dealer de artă şi alte bunuri, i-a făcut rost tatălui meu de majoritatea maşinăriilor. Şi mie, de asemenea, înainte de a muri. Eu şi ea suntem prieteni din copilărie.

— *Prieteni?* Clarissa îl lovi peste braţ. Ai uitat să îmi spui că o cunoşti personal! Dumnezeule, ce alte secrete mai ai?

Niciunul pe care să i-l poată dezvălui ei.

— Am o înclinaţie spre femeile în pantaloni, spuse el voios. Dar tu ai descoperit deja acest secret.

— Fii serios, te rog! Cât de bine o cunoşti pe Madame Vestris? Cum este ea? Clarissa miji ochii. Stai – este faimoasă pentru rolurile ei masculine – de aceea vrei să port pantaloni? Pentru că ai un fel de… pasiune pentru ea?

— Şşşt! şuieră Lady Margrave. Nu îi pot auzi discursul! Şi sigur va vorbi toată lumea despre el mâine.

— Vom termina mai târziu discuţia asta, spuse Clarissa în şoaptă.

Fără îndoială că aveau să termine mai târziu discuţia. După ce Clarissa îl avertizase cu privire la domnişoara Trevor şi îl interogase în legătură cu Lucia, Edwin fu nevoit să se întrebe – oare era posibil să fie geloasă? Părea imposibil, dar semnele deveneau prea evidente pentru a le ignora.

Nu că el ar fi vrut ca ea să fie geloasă. Într-adevăr, nu voia. Dar măcar punea într-o lumină mai bună propriile lui reacţii la vederea altor bărbaţi curtând-o.

Desigur, cauza comportamentului său era un instinct protector, nimic mai mult. Nu gelozia.

„Mincinosule!”

În timp ce acel cuvânt enervant răsună în gândurile lui, primul act din programul de patru acte începu, un spectacol burlesc ce îi înfăţişa pe zeii Hercule, Jupiter, Neptun şi Pluto cântând un cântec comic în timp ce jucau

whist.

Parodiile muzicale sau de operă nu erau modalităţile lui preferate de distracţie, dar, evident, erau ale Clarissei. În curând, Edwin se trezi privind-o pe *ea* în jumătate din timp, şi nu spectacolul. Pentru că ea chiar se dăruise trup şi suflet posturii de spectator. Râse, se încruntă, avu comentarii amuzante despre orice.

El nu mai văzuse pe cineva simţind atât de multă plăcere pentru un simplu spectacol de teatru. În timp ce mama ei era ocupată făcând cu mâna altor spectatori, şoptind la urechea fiicei sale şi căutându-şi ochelarii de operă pe care îi scăpase, Clarissa stătea fascinată, cu o bucurie sclipitoare pe chip, în timp ce privea ceea ce se întâmpla pe scenă. Edwin îşi dorea să poată capta cumva acea expresie.

Când veni momentul pentru intermezzo, Edwin aproape că nu îşi dorea ca primul act să se încheie. Dar nu avu ocazia să îi ceară părerea despre spectacol, întrucât uşa lojei se deschise brusc, iar ei fură invadaţi de vizitatori.

Deloc surprinzător, niciunul dintre ei nu era acolo pentru Edwin. Câteva dintre prietenele lui Lady Margrave voiau să schimbe impresii cu contesa văduvă, dar majoritatea musafirilor erau tineri moştenitori ai unor nobili de seamă, care veniseră să flirteze cu Clarissa. Astfel că Edwin se retrase şi observă scena, sperând să descopere care dintre tacticile lor obţinea cea mai bună reacţie din partea ei.

Îşi spuse în sinea lui că doar voia să vadă ce ar putea folosi pentru a curta *alte* femei. Dar adevărul era mai complicat. Edwin voia să o descifreze pe Clarissa. Ea era precum una dintre maşinăriile acelea minunate cu mecanisme complicate de la Muzeul Mecanic Meeks. El trebuia să ştie neapărat ce o făcea pe ea să „ticăie”.

Nu că şi-ar fi putut da seama. Clarissa îi trata pe tinerii gentlemani ca pe nişte căţeluşi zburdalnici, cu care să se joace, dar pe care să nu îi lase să se apropie prea mult.

Ce joc juca? Să îi atragă pe bărbaţi şi apoi să îi ţină la

distanţă? Oare jucase acel joc şi cu *el* noaptea trecută? Sau era ceva legat de toţi bărbaţii care o făcea să fie în alertă?

Chiar în timp ce Edwin simţea că era pe punctul de a face o descoperire importantă despre caracterul ei, maiorul Wilkins apăru şi se alătură grupului ei de admiratori slugarnici.

La naiba! După ce Clarissa îi spusese că maiorul se uitase la sânii ei, Edwin adresase membrilor clubului St. George câteva întrebări discrete despre Wilkins. Conform spuselor bărbaţilor de acolo, fiind cel mai mic dintre fiii unui duce aproape falit, maiorul reprezenta cea mai vicleană formă de vânător de averi, ascunzându-şi sărăcia în spatele titlului nobiliar. Tatăl său procrease mulţi fii, ceea ce însemna că rămăseseră mai puţini bani pentru cel mai tânăr dintre ei. Probabil de aceea pusese Wilkins ochii pe Clarissa şi pe averea ei.

— Porţi o rochie de-a dreptul minunată, Lady Clarissa. Privirea ticălosului coborî pe trupul ei, iar Edwin simţi o dorinţă absurdă de a-l pocni.

Mai ales când Clarissa îşi deschise evantaiul şi începu să îl fluture, ascunzându-şi în mod eficient pieptul de privirea maiorului.

— Ca întotdeauna, Lady Clarissa are gusturi foarte bune, spuse cu răceală Edwin.

— Într-adevăr, are, spuse Wilkins cu o privire pofticioasă.

Asta îi puse capac lui Edwin. Era timpul să folosească ceea ce aflase despre ticălos.

— Aşadar, domnule, spuse făţiş Edwin, este adevărat că ţi s-a cerut recent să îţi părăseşti regimentul?

— O, Dumnezeule, bombăni Clarissa în barbă.

Maiorul roşi.

— Nu a fost atât de simplu.

— Mie mi s-a părut simplu. Am auzit că ai fost acuzat de comportament necuviincios pentru un gentleman. Ceva cum că ai încercat să fugi cu fiica unui general?

În timp ce căţeluşii ceilalţi stăteau acolo şi chicoteau, Wilkins îşi îndreptă postura.

— Aceasta este o minciună scandaloasă!

Edwin miji ochii.

— Mă faci mincinos, domnule?

Wilkins arăta brusc de parcă şi-ar fi dorit să fie în oricare altă parte, dar nu acolo.

— Nu. Pur şi simplu spun că aţi fost dezinformat.

— La dracu', cineva iar dezinformează oamenii, interveni unul dintre căţeluşi. Mai bine ai înăbuşi din faşă zvonul ăsta, Wilkins. Ar putea ajunge la urechile tatălui tău şi te-ar putea dezmoşteni.

— Am auzit că a făcut deja asta, spuse unul dintre compatrioţii săi. Dar poate că am fost dezinformat.

Căţeluşii izbucniră în râs, dar se părea că maiorului nu i se păruse câtuşi de puţin amuzant, întrucât se încruntă la toţi.

Adunându-şi rămăşiţele de demnitate rănită, încuviinţă din cap spre Clarissa.

— Cred că mă voi întoarce când nu veţi mai fi atât de asaltată de vizitatori, milady. Apoi îi aruncă lui Edwin o privire tăioasă înainte de a părăsi loja.

Căţeluşii continuară să se amuze şi după plecarea lui.

— A plecat să îl caute pe mişelul care dezinformează lumea.

— Credeam că este un mincinos scandalos!

— Evident, nu este niciuna, nici alta, din moment ce „minciuna" l-a gonit pe maior cu coada între picioare. Cum era zicala aceea despre foc şi fum?

— Unde este fum este foc?

— Nu, unde se fumează, este foc, iar maiorul fuma, fără îndoială.

— Vezi ce ai declanşat? i se plânse Clarissa lui Edwin.

— Nu mă învinui pe mine dacă prietenii tăi sunt idioţi, ripostă el.

— Hei! spuse cu o furie prefăcută unul dintre căţeluşi. Eu nu sunt idiot. Sunt fraier.

— Măcar nu dezinformezi lumea, spuse un altul şi se prăpădiră de râs.

— Vai, domnilor, sunteţi prea răi, spuse Lady

Margrave, chicotind pe înfundate cu ei, la fel şi prietenele sale. Bietul maior! Şi are şi o pasiune pentru fiica mea.

— O pasiune pentru averea ei, vreţi să spuneţi, zise tăios Edwin, neavând starea necesară să suporte lipsa de discernământ a lui Lady Margrave.

Clarissa ridică o sprânceană.

— Sper că nu insinuezi că averea mea este singurul lucru atrăgător la mine, Edwin.

— Dacă da, este un orb, ciripi un căţeluş stând sprijinit de perete. Tu eşti bijuteria din coroana Angliei, Lady Clarissa, cu ochii ca două smaralde şi buzele de rubin, iar părul îţi este din fire de aur.

— Bijuterii? Aur? spuse Clarissa cu asprime. Sună de parcă încă ai avea averea mea în minte, domnule.

Tânărul clipi.

— Am vrut doar să spun…

— Ştie ce ai vrut să spui. Edwin întâlni privirea Clarissei, ai cărei ochi i se părură că seamănă mai degrabă cu jadul cald, decât cu smaraldul rece. Şi ştie prea bine şi ce am vrut *eu* să spun. Doar se joacă cu noi, cu amândoi.

Clarissa zâmbi mieros.

— Asta fac? Detectez o urmă de criticism?

— Nu, pur şi simplu fac o observaţie.

Zâmbetul ei se lărgi în timp ce veni lângă el.

— Ai grijă, domnule! Cu fiecare dintre „observaţiile” dumitale despre mine, aluneci mai aproape de criticism.

Coborându-şi glasul, Edwin îi privi chipul minunat.

— Nu vei câştiga pariul ăsta.

— Ah, dar o voi face, spuse Clarissa, lovindu-i uşor pieptul cu evantaiul ei, provocând un clocot lent în sângele lui. Nu poţi înceta să mă critici, aşa cum nu poţi înceta să respiri.

— Este mai bine decât să te transform într-un morman de bijuterii.

El şi Clarissa erau suficient de aproape unul de altul încât să se poată săruta, îmbrăţişa, comporta în cel mai nepotrivit şi mai sălbatic mod posibil. Edwin îi putea simţi respiraţia cu aromă de scorţişoară, putea citi tachinarea din

zâmbetul ei. Ceilalţi dispărură pentru el şi singurul lucru la care se putea gândi era cât de mult îşi dorea să o înşface şi să îi sărute gura aceea obraznică iar şi iar, până când ar ajunge la adevărata Clarissa, oricine ar putea fi ea.

Zâmbetul Clarissei tremură uşor, iar o umbră de vigilenţă licări în ochii ei, de parcă i-ar fi citit gândurile şi ar fi ghicit exact toate modurile în care el voia să o guste, să o mângâie şi să o posede.

Apoi o voce feminină se auzi din pragul uşii:

— Întrerupem ceva?

Clarissa tresări, apoi privi peste umăr şi îşi reînnoi zâmbetul.

— Intră, Lady Anne. Mă bucur să te văd.

— Sper că nu vă deranjez, spuse tânăra domniţă, dar am adus un prieten cu mine.

— Desigur că nu…

Pe măsură ce cuvintele ei se stinseră, Edwin văzu cum schimbarea pune stăpânire pe Clarissa. Când ea începu să îşi fluture din nou evantaiul în faţa pieptului, iar postura i se încordă până când arătă ca o căprioară pe punctul de a o rupe la fugă, clocotul din sângele lui se răci brusc.

Edwin se întoarse pentru a-l vedea pe Durand stând acolo, cu Lady Anne.

La naiba!

Capitolul 9

Stomacul Clarissei se învolbură când contele Durand o răscoli cu o privire lentă, lacomă. Probabil că Edwin observă, întrucât Clarissa îl auzi înjurând în barbă şi îl simţi pornind către Durand.

Prinzându-l de braţ, ea îi şopti:

— Nu acum. Nu aici.

El se opri, slavă Domnului, deşi ea putea simţi tensiunea de-abia controlată din muşchii lui, chiar şi prin

mâneca hainei.

Clarissa se forţă să vorbească din nou.

— Îţi place spectacolul acesta burlesc, Lady Anne? Refuză să i se adreseze direct lui Durand.

— Este foarte absurd, dar îl ador! Astă-seară, Lady Anne purta una dintre pălăriile ei ciudate, care era mai absurdă decât orice ar fi putut folosi Madame Vestris pe scenă. Loja contelui nu este departe de a voastră, astfel că ne-am gândit să venim să vedem ce părere aveţi *voi* despre spectacol.

— Înţeleg că dumneata şi contele vă cunoaşteţi foarte bine, îi spuse Edwin lui Lady Anne, glasul lui aspru fiind o batjocură pentru amabilitate, la fel ca zâmbetul Clarissei.

— Ne-am cunoscut în această după-amiază, răspunse contele pentru ea, dar desigur că am invitat-o pe această domniţă adorabilă şi pe mama dumneaei să mi se alăture în loja mea în această seară. Durand o bătu uşor pe mână. Cum aş fi putut rezista?

Obrajii lui Lady Anne deveniră de un roz aprins.

— Vai, sunteţi aşa un linguşitor, domnule.

Durand afişă acel zâmbet viclean pe care Clarissa ajunsese să îl deteste. Din păcate, când zâmbi, ochii lui erau fixaţi asupra *ei,* nu asupra lui Lady Anne.

Apoi se apropie de mama Clarissei, care se ridică însoţită de foşnetul de tafta al rochiei.

— Lady Margrave, mă bucur să vă revăd. Arătaţi foarte bine. Mama fusese impresionată de Durand la început, până începuse să observe cât de mult o supăra bărbatul pe Clarissa. După aceea, încercase întotdeauna să îl ţină la distanţă de Clarissa.

Dar astă-seară femeia se purta straniu, chiar şi pentru ea, fiind nefiresc de prietenoasă.

— Vai, vă mulţumesc, conte Durand, este foarte amabil să spuneţi acest lucru. Mă simt puternică în această seară. Nu am avut nici măcar o dată nevoie de sărurile mele.

Apoi îi aruncă o privire lui Edwin, iar Clarissa îşi dădu seama ce urmărea mama ei – femeia pusese ochii pe el

drept soţ pentru Clarissa şi intenţiona să îl folosească pe Durand ca armă în misiunea ei.

— Mă bucur să aud acest lucru. Contele îşi aruncă privirea în lojă, apoi spuse, suficient de tare cât să se audă cel puţin până la lojele din stânga şi din dreapta: Presupun că sunteţi încântată de recenta logodnă a fiicei dumneavoastră cu Lord Blakeborough.

Tăcerea se aşternu în lojă, iar toate privirile se întoarseră spre Edwin şi Clarissa. În timp ce mama ei rămase cu gura căscată, Clarissa încremeni. Cum îndrăznea Durand? Avea să-l ucidă!

De data aceasta, *ea* fu cea care pomi spre conte, iar Edwin fu cel care îi înşfăcă mâna.

— Nu acum, nu aici, şopti el, folosindu-se de propriile ei cuvinte. Era evident din expresia lui Durand că nu crezuse minciuna pe care i-o spuseseră Clarissa şi Edwin. Aşa că intenţiona să îi încolţească, să îi forţeze fie să îi confirme bănuiala, fie să îşi recunoască în public logodna.

Dacă nu recunoşteau, Durand avea să se întoarcă şi să o urmărească pretutindeni. Dar dacă recunoşteau, Edwin…

— Logodiţi? se miră mama ei în timp ce îşi recăpătă cumpătul. Se întoarse spre Clarissa şi Edwin. Sunteţi logodiţi, dragii mei? Minunat! Ştiam eu că se va întâmpla – *ştiam* eu! Merse şchiopătând lângă Clarissa. Ce a spus Edwin? Ce ai spus *tu?* Cum s-a întâmplat? Vai, spune-mi totul!

— Nu ştiaţi despre logodnă, Lady Margrave? întrebă Durand, cu o privire furişă spre Clarissa.

— Desigur că nu. Mama îşi plecă într-o parte capul. De-abia s-a întâmplat, nu-i aşa?

În timp ce Clarissa stătea încremenită, Edwin profită de momentul de tăcere.

— Nu tocmai. Iertaţi-ne, dar aşteptam să se întoarcă Warren ca să îi cerem binecuvântarea odată cu permisiunea dumneavoastră.

Glasul lui se înăspri.

— Contele Durand ştia acest lucru, dar se pare că nu

ne-a putut respecta dorinţa de a păstra tăcerea cu privire la acest subiect.

Fruntea mamei Clarissei se încruntă uşor.

— De cât timp, mai exact, aţi făcut înţelegerea aceasta? Şi de ce i-aţi spune contelui Durand, şi nu *mie?*

— Nu i-am spus. A descoperit întâmplător. Edwin îl ţintui pe Durand cu o privire rece. Iar acum doreşte să ne stânjenească, fiind probabil supărat din pricina faptului că propria lui cerere în căsătorie a fost refuzată de Clarissa.

Pentru prima dată, Clarissa se bucură de francheţea lui. Deşi un icnet vădit se auzi dinspre musafirii lor, care păreau scandalizaţi de divulgarea în public a motivului contelui Durand, roşeaţa care urca pe gâtul francezului furibund o făcu să vrea să îl sărute pe Edwin.

„Înghite asta, conte! Poate data viitoare te vei gândi de două ori înainte să ne înfrunţi pe mine şi pe Edwin”.

Deşi Clarissei îi părea rău pentru Lady Anne, care păli în timp ce îşi dădu, se pare, seama că fusese pur şi simplu folosită de conte pentru a ajunge în loja Clarissei.

— Edwin, ce ruşine, spuse mama, ţâţâind din buze. Sunt de acord că omul nu ar fi trebuit să divulge secretul, dar nu este nevoie să încerci să te impui în faţa dumnealui pentru că tu ai câştigat mâna fiicei mele, iar dumnealui nu.

Dacă ea nu ar fi fost încă furioasă pe francez, Clarissa ar fi râs de expresia lui încruntată la auzul cuvintelor mamei sale.

— Sunt logodiţi de aproape o săptămână, ripostă contele Durand, evident hotărât să continue să provoace probleme. Nu-mi pot închipui de ce fiica dumitale nu ţi-ar fi spus măcar dumitale, madam.

Dar mama înţelesese în cele din urmă că fiica ei avea să se căsătorească în sfârşit, iar insinuările contelui nu îi puteau distruge bucuria.

— O săptămână, spuneţi? Ei bine! O bătu uşor pe Clarissa pe umăr. Mi-aş fi dorit să îmi spuneţi mai devreme, draga mea, ca să putem începe mai din timp pregătirile pentru nuntă. Dar nu contează. Aţi discutat despre data nunţii? Şi unde va avea loc?

— Mama, spuse Clarissa, te rog să discutăm mai târziu despre asta, dacă binevoieşti.

— De ce? Nu avem timp de pierdut. Trebuie să începem să ne gândim la toate detaliile. Începu să mediteze cu voce tare: V-aţi putea căsători la Catedrala St. Paul. Dar ar trebui ca nunta să aibă loc în vară, pentru că locul acela este foarte umed, chiar şi primăvara. Sau poate la St. James? Nu, este prea mică. Se întoarse spre prietenele ei. Voi ce credeţi? S-ar putea mărita acasă, dar aş prefera o nuntă londoneză.

Prietenele mamei ei fură de acord cu ea, firește. O nuntă londoneză într-o biserică impunătoare ar fi ultima modă.

Între timp, restul musafirilor şuşoteau despre Clarissa şi Edwin, şi logodna lor secretă. Stomacul Clarissei se învolbură. Până când ea şi Edwin aveau să părăsească teatrul la sfârşitul serii, toată lumea de acolo va fi auzit deja despre asta.

Şi totul din cauza băgăciosului de Durand. Următoarea dată când contele avea să se mai întoarcă cu spatele, Clarissa era dispusă să îl împingă de la balcon!

Dar ea nu voia să-l lase să-i vadă adevăratele sentimente. Având în vedere privirea lui pătrunzătoare, contele aştepta ca ea să izbucnească, să se dea de gol. Clarissa *nu* avea să îi ofere acea satisfacţie.

— Ei, bine, spuse ea de parcă nu ar fi avut nicio grijă pe lume. Probabil că este o binecuvântare mascată că secretul ne-a fost dezvăluit de conte. Cu un zâmbet dulce, ridică o privire adoratoare spre Edwin. A fost atât de greu să ne ascundem de toată lumea, nu este aşa?

Edwin coborî privirea spre ea, expresia fiindu-i tandră.

— Da, foarte greu.

— Iar acum nu mai trebuie să o facem. Clarissa se forţă să zâmbească spre duce. Vă mulţumesc pentru asta, domnule.

Durand îi privi cu ochii mijiţi. Ha! Dacă el credea că ea avea să facă o criză de isterie din pricina intrigilor lui, era nebun.

Din fericire, muzica începu chiar în acel moment.

— Începe al doilea act, spuse ea voioasă. Mai bine vaţi grăbi să ajungeţi în lojele voastre, altfel îl veţi rata. Deabia *aştepta* să scape de conte, ca să poată vorbi cu Edwin între patru ochi.

Desigur că mama nu voia să permită aşa ceva.

— Prostii, Edwin are destul spaţiu aici. Pot rămâne toţi. De ce nu? Este o celebrare a nunţii voastre iminente.

Înăbuşindu-şi un geamăt, Clarissa spuse pe un ton plin de înţeles:

— Sunt sigură că dumnealui, contele Durand, este nerăbdător să o conducă pe Lady Anne înapoi la mama dumneaei.

Când mama păli, deveni evident că nu intenţionase să îl includă pe conte în invitaţia ei. Dar acum nu o mai putea retrage.

Mai ales că Lady Anne hotărâse, se pare, că pierderea Clarissei putea fi câştigul ei.

— Nu este nevoie. Voi merge doar să îi spun mamei unde suntem eu şi contele. Sunt convinsă că ne va plăcea să stăm aici. Îşi strecură mâna la braţul contelui. Nu este adevărat, domnule?

— Nu aş rata asta pentru nimic în lume, spuse tărăgănat nemernicul.

— Fără îndoială, scrâşni din dinţi Edwin.

Dumnezeule, ce dezastru! În timp ce ea şi Edwin îşi ocupară locurile, Clarissa observă cum mama încerca să remedieze situaţia invitându-i pe conte şi pe Lady Anne să ia loc lângă ea. Dar contele Durand nu accepta aşa ceva, iar el şi Lady Anne se aşezară chiar în spatele lui Edwin şi al Clarissei.

Clarissa putea doar să stea acolo şi să fiarbă. Cum ar putea să aibă ocazia să discute cu Edwin despre cum să se ocupe de „logodna” lor?

Probabil că Edwin îi intui starea de spirit, pentru că, de îndată ce începu actul al doilea, îi strânse într-un gest fugar mâna într-a lui.

Întâlnindu-i privirea, Clarissa mimă cuvintele:

— Îmi pare rău.

— Nu trebuie, mimă şi el. Va fi bine.

Ea nu era atât de convinsă.

Următoarea oră fu agonizantă. Fiind prea supărată din pricina amestecului contelui, Clarissa nu se putu concentra să asculte multitudinea de cântece şi scenete comice care alcătuiră actul al doilea.

Oare doar îşi închipuia sau privirea contelui Durand era arzătoare pe spatele ei? Să îl aibă în spatele ei şi să nu ştie cu siguranţă dacă ochii lui erau fixaţi asupra ei îi dădu fiori reci. Ceva era clar în neregulă cu acest bărbat.

Fie asta, fie Clarissa chiar emana un miros inexplicabil sau *ceva* care îi făcea pe bărbaţi să vrea să o posede cu orice preţ. Întotdeauna încerca să ţină la distanţă gentlemani care intrau cu forţa în viaţa ei.

Cu excepţia lui Edwin, desigur. Nu era nevoită să îl ţină şi pe *el* la distanţă. De când cu sărutul lor, Edwin continua să păstreze o distanţă discretă între ei doi.

Astfel, când aruncă pe furiş o privire în direcţia lui, fu surprinsă să îl descopere uitându-se la ea cu expresia aceea misterioasă şi gânditoare pe care o avea uneori, cea care îi stârnea un tremur straniu în stomac.

Nu avea niciun sens. El nu o plăcea. Nu era de acord cu ea. De ce trebuia să o privească astfel, de parcă ar fi încercat să o înţeleagă mai bine? Edwin nu voia să înţeleagă pe nimeni, în niciun caz pe ea. Oare?

Întrerupse schimbul de priviri şi încercă să se concentreze asupra spectacolului. Dar îi fu imposibil. Din pricina oamenilor în plus din lojă, fuseseră nevoiţi să aducă mai multe scaune şi să le aşeze aproape unele de altele, astfel că piciorul lui Edwin stătea lipit de al ei de la coapsă până la gambă.

Oare el îşi dăduse seama de asta? Dacă ar fi fost oricare alt bărbat, Clarissa ar fi presupus că da, dar cu Edwin era imposibil să îşi dea seama. Bărbatul era atât de impenetrabil, încât putea întrece Sfinxul la capitolul mister.

Oricare ar fi fost motivul, senzaţia de a avea piciorul lui atât de aproape de al ei i se părea prea intimă pentru

teatru. Mult prea intimă pentru orice loc.

Cât de ridicol! Era doar un picior – toată lumea avea picioare. Atunci, de ce sângele îi gonea prin vene asemenea unui tigru prin iarba înaltă? De ce îi era respiraţia sacadată?

Clarissa îşi trase cu nonşalanţă piciorul de lângă al lui. Era mult prea conştientă de prezenţa lui Edwin din cauza contelui Durand. Din cauza francezului, Edwin avea să fie din nou părăsit, iar ea ura acest lucru.

A doua oră din *Banchete olimpice* se încheie după ceea ce păru a fi o eternitate. Dar o bătaie în uşă se auzi chiar în timp ce Edwin se ridică şi o întrebă:

— Ţi-ar plăcea să mergem la parter şi să vedem cum a fost renovat foaierul?

Când uşa se deschise, intră acelaşi servitor care îi condusese mai devreme în lojă. Făcu o plecăciune înaintea lui Edwin.

— Milord, Madame Vestris m-a trimis să vă întreb dacă dumneavoastră şi cei doi oaspeţi care vă însoţesc doriţi să îi faceţi o vizită în cabină.

Clarissa trase adânc aer în piept. Aceasta era o onoare deosebită.

Edwin păru şi el conştient de acest lucru, întrucât ridică o sprânceană, privind-o.

— Deci?

— Chiar trebuie să întrebi? *Desigur* că doresc să merg! O putea întâlni pe Madame Vestris *şi* scăpa de conte.

Se întoarse către mama ei, care era ocupată vorbind cu prietenele ei despre planurile de nuntă.

— Mama, vrei să ne însoţeşti pe mine şi pe Edwin? Madame Vestris ne-a invitat în cabina dumneaei.

— Este *foarte* amabil din partea dumneaei, spuse mama. Deşi ştii că nu pot merge. Toate urcuşurile şi coborâşurile pe scări simt prea mult pentru bietul meu şold. Dar îmi dau seama că tu o admiri, aşa că ar trebui să o vizitezi. Privirea îi poposi scurt asupra contelui. Iar acum că tu şi Edwin sunteţi logodiţi, ei bine… cred că ar fi în regulă ca eu să rămân aici şi să îi întreţin pe oaspeţii voştri.

Clarissa se strădui să îşi ascundă uşurarea că mama rămânea în lojă. Aşa că îl putea împiedica pe conte să îi urmărească, iar acest lucru i-ar oferi Clarissei şansa să vorbească între patru ochi cu Edwin.

— Da, sunt sigură că ar fi considerat un gest foarte respectuos, spuse Clarissa, deşi nu era convinsă.

O singură privire în direcţia lui Durand îi spuse că bărbatul nu era deloc fericit că ea şi Edwin plecau împreună. Simplul gând o făcu să ia hotărârea de a accepta invitaţia.

Mama ei zâmbi.

— Dar vă rog să îi spuneţi lui Madame Vestris cât de bucuroasă sunt că am putut veni şi vedea noul ei teatru.

— Da, mama.

În timp ce Clarissa şi Edwin îl urmară pe servitor spre uşă, mama ei strigă:

— Ah, şi spuneţi-i cât de mult îmi place spectacolul acesta burlesc.

— Desigur, spuse Clarissa.

Ajunseră aproape pe coridor când glasul mamei ei ajunse la urechile ei:

— Şi rugaţi-o să îmi dea im autograf pe un afiş!

— Aşa vom face! Plecăm acum! strigă Clarissa.

În timp ce închise uşa cu hotărâre, servitorul se opri.

— Sunteţi siguri că nu doreşte şi Excelenţa Sa să ne însoţească?

— Suntem siguri, răspunse Edwin.

Glasul lui mormăit făcu inima Clarissei să tresară. Doar puţin. Nimic tulburător.

Nu, partea tulburătoare era cu câtă uşurinţă o ghida el prin coridoarele aglomerate. Pentru un bărbat care nu se pricepea prea mult la oameni, în mod sigur ştia cum să îşi croiască drum printre ei.

De două ori, Edwin puse mâna pe spatele ei pentru a o îndruma, iar Clarissa simţi căldura mâinii lui ca pe un tăciune aprins. La un moment dat chiar o trase mai aproape de el pentru a evita să se lovească de o servitoare grăbită, iar Clarissa se împiedică, forţându-l să o sprijine cu ambele

mâini pe talie.

— Eşti bine? o întrebă Edwin, privirea lui studiind-o, parcă verificând să nu se fi rănit.

Ea încuviinţă din cap.

Dar Clarissa nu era bine. Noaptea aceasta o răvăşise. Mai întâi intervenţia intenţionată a lui Durand şi acum efectul tulburător al lui Edwin asupra ei. Clarissa chiar nu ştia ce să creadă şi cum să acţioneze.

În timp ce servitorul îi conduse printr-un labirint de coridoare spre zona din spatele scenei, Clarissa îşi dori să îl poată trage pe Edwin într-o cameră din apropiere şi să discute despre situaţia lor din ce în ce mai primejdioasă. Dar Madame Vestris îi aştepta, iar Clarissa nu voia să îşi piardă şansa de a o cunoaşte pe vestita actriţă.

În plus, era curioasă în privinţa prieteniei lui Edwin cu această femeie. El încă nu îi explicase de ce i se ceruse să investească în teatru, în primul rând. Dacă fuseseră pur şi simplu prieteni din copilărie…

Dacă fuseseră mai mult decât atât? Dacă Edwin ascundea vreo aventură secretă cu actriţa? Se zvonea că Madame Vestris era destul de drăguţă, la urma urmei, iar bărbaţii *erau* bărbaţi. Chiar şi Edwin.

Of, Clarissa era absurdă. Edwin având aventuri secrete – simpla idee era ridicolă.

Totuşi fu puţin neliniştitor să descopere că actriţa era mai mult decât drăguţă – era superbă. Cu buclele ei negre şi sclipitoare, cu ochi mari, căprui, ten măsliniu şi un chip perfect oval, avea înfăţişarea unei seducătoare.

Iar când femeia îl întâmpină pe Edwin după numele lui de botez şi îl sărută pe obraz, un junghi brusc şi neaşteptat înşfacă pieptul Clarissei.

El încuviinţă nonşalant din cap.

— Mă bucur să te revăd, Lucia.

Lucia? I se adresa actriţei după numele ei de botez? Păi, normal că da. Se cunoşteau din copilărie. Clarissa chiar îşi lăsa imaginaţia să o ia razna.

La urma urmei, femeia nu dăduse vreun semn că i-ar păsa că Edwin era însoţit de o altă femeie. Iar când Edwin i-

o prezentă pe Clarissa, Madame Vestris fu mai mult decât amabilă, întrebându-i ce părere aveau de prestaţia actorilor şi dacă loja era confortabilă.

Apoi servitorul ei se apropie de ea şi îi şopti la ureche, iar Madame Vestris le aruncă un zâmbet larg.

— Mi s-a spus, Lord Blakeborough, că Lady Clarissa este logodnica dumitale. Vă rog să îmi acceptaţi felicitările.

Clarissa oftă. Vestea începea deja să circule. Uitase că servitorul o auzise pe mama vorbind despre logodna lor.

— Mulţumesc. Edwin luă mâna Clarissei într-a lui. Suntem foarte fericiţi.

Nu *părea* foarte fericit.

Un sentiment de vinovăţie o împunse. Când Clarissa fusese de acord cu planul, nu se aşteptase ca Durand să provoace pagube aşa de mari în vieţile lor. Mai ales în viaţa lui *Edwin.*

Probabil că şi Madame Vestris auzi reticenţa din glasul lui, întrucât o studie pe Clarissa cu o privire curioasă.

— Orice femeie care a reuşit să câştige inima Excelenţei Sale trebuie să fie excepţională, într-adevăr.

Cuvintele ei puseră din nou pe jar inima Clarissei. Oare femeia era geloasă? Avertizând-o pe Clarissa că ar trebui să muncească din greu pentru a-l merita pe Edwin? Evident, actriţa îl admira pe Edwin nu doar pentru investiţia în teatru, dar oare mersese atât de departe încât să fie intimi? Cum putea Clarissa să afle acest lucru fără să fie nepoliticoasă?

— Edwin vorbeşte frumos şi despre dumneavoastră, spuse Clarissa. Iar eu însămi vă sunt de mult timp admiratoare. Nu există multe femei care să poată cuceri lumea teatrului atât de vertiginos.

Actriţa îşi plecă uşor capul.

— Foarte amabil să spuneţi acest lucru.

Servitorul ei îi şopti din nou ceva la ureche, iar ea îi spuse:

— Mergi şi spune-le că voi veni imediat.

De îndată ce servitorul ieşi din cabină, Clarissa spuse:

— Am înţeles că dumneavoastră şi Excelenţa Sa

sunteţi prieteni buni, de multă vreme.

Observaţia îi ieşi mai rece decât intenţionase, iar acest lucru păru să o deruteze pe Madame Vestris, care o privi lung pe Clarissa.

— Mă întrebaţi dacă sunt amanta Excelenţei Sale?

Cuvintele făţişe o luară pe Clarissa prin surprindere. Dar măcar femeia nu bătea câmpii.

— Păi, sunteţi?

Când actriţa nu răspunse imediat, Edwin izbucni:

— Nu, nu este.

Clarissa îi aruncă o privire.

— Mi-ar plăcea să aud răspunsul dumneaei, dacă binevoieşti.

— Ştii că am minţit eu vreodată? întrebă Edwin, mâna lui strângând-o mai tare pe a ei.

Dar Madame Vestris râse.

— Iertaţi-mă, milady, pentru că m-am jucat puţin cu dumneavoastră. Nu sunt, nici nu am fost vreodată amanta Excelenţei Sale. Amuzamentul licări în ochii ei. Deşi nu pentru că nu am încercat. La urma urmei, Lord Blakeborough este un gentleman rar – chipeş, generos *şi* inteligent. Un bărbat inteligent merită o femeie inteligentă, nu sunteţi de acord?

— Într-adevăr, merită, spuse Clarissa, înălţând bărbia. Din fericire, a găsit una. Deşi ştia că era absurd să susţină falsa lor logodnă, Clarissa se simţea ciudat de posesivă faţă de logodnicul ei fals. O plăcea pe Madame Vestris… dar nu suficient de mult cât să o vadă pe femeie implicată în mod romantic cu Edwin.

Actriţa îşi îmblânzi tonul vocii.

— Nu ai de ce să te temi de mine, Lady Clarissa. Excelenţa Sa îmi este, într-adevăr, un vechi prieten, dar niciodată nu a fost mai mult decât atât. Iar în prezent, prietenia noastră se centrează în jurul investiţiei sale în compania mea, nimic mai mult.

Servitorul ei apăru în pragul uşii, iar ea ridică privirea.

— Da, da, vin. Luă mâna Clarissei într-a ei şi o strânse blând. Sper să te văd mai des, draga mea. Eşti întotdeauna

bine-venită în teatrul meu. Acum, iertaţi-mă, dar trebuie să pun actorii la locurile lor. Apoi ieşi din cabină, straturile rochiei din mătase foşnind în urma ei.

Servitorul ei îl privi pe Edwin.

— Dumneavoastră şi domniţa vă puteţi descurca să ajungeţi la loja dumneavoastră, domnule?

— Da, spuse Edwin. Poţi pleca.

După ce servitorul plecă grăbit după stăpâna sa, Edwin o conduse pe Clarissa pe coridor. Fură nevoiţi să îşi croiască drum printre actori şi actriţe ce se grăbeau în direcţia opusă pentru a-şi ocupa locurile pe scenă pentru actul final al *Banchetelor.*

Edwin se retrase lângă perete pentru a permite unui clovn să treacă, iar Clarissa spuse:

— Chiar ştii unde mergem?

El îi zâmbi indulgent.

— Întotdeauna ştiu unde merg. Apoi o luă de mână şi o trase pe un alt coridor.

Aici erau mai puţini oameni, iar în timp ce ea şi Edwin traversară coridorul, ultimii actori dispărură pe celălalt coridor. Când Clarissa şi Edwin trecură pe lângă o uşă deschisă spre o cameră pustie, ea îl opri.

— Trebuie să vorbim, iar acesta este un loc la fel de bun ca oricare altul.

Aruncând o privire în ambele direcţii ale coridorului, Edwin încuviinţă din cap şi o trase în cameră, apoi închise uşa, astfel încât să aibă intimitate. Prin pereţi puteau auzi voci înăbuşite şi muzica începând pe scenă, dar erau singuri aici.

— Deci, începu ea. Acum că Durand ne-a dat de gol, ce facem în continuare?

Capitolul 10

Edwin nu ştia ce să îi răspundă. Între francezul ăla blestemat care îi hărţuia şi reacţia surprinzătoare a

Clarissei faţă de Lucia, el era dezorientat. Dar Clarissa îl privea răbdătoare, iar Edwin trebuia să spună ceva.

— Ne purtăm de parcă am fi logodiţi.

Clarissa pufni.

— De asta mi-am dat şi eu seama. Dar pentru cât timp? Toată lumea va afla până la sfârşitul nopţii şi vom fi bombardaţi cu întrebări. Trebuie doar să ştiu ce să răspund. Am stabilit o dată pentru nuntă, de exemplu?

— Desigur că nu. Edwin îşi trecu mâna peste faţă şi adăugă cu asprime: Iartă-mă, dar nu m-am gândit la detalii pentru nunta noastră falsă, doar la cele pentru presupusa noastră logodnă secretă. Nu mă aşteptam ca Durand să insiste cu asta. Nu are sens.

— Da, îmi amintesc că ai spus că nu ar fi bine pentru planurile lui. Clarissa îl privi lung pe Edwin. Poate că ar fi trebuit să îi spui *lui* acest lucru. Pentru că, aparent, Durand crede că este foarte bine pentru planurile lui să ne dea de gol.

— Evident, scopul lui a fost să ne prindă cu garda jos şi să ne facă să recunoaştem că totul este o minciună.

— Îmi dau seama de asta. Şi deşi mă bucur că nu ne-am purtat conform aşteptărilor lui, asta nu schimbă faptul că acum suntem logodiţi în public. Privirea ei deveni zdruncinată. Lucru pe care nu îl vrea niciunul dintre noi.

— Nu. Era aproape adevărat. Dar o parte din Edwin nu se putea abţine să nu şi-o închipuie pe Clarissa goală în patul lui, cu buzele ei senzuale zâmbind sfioase şi braţele ei întinzându-se spre el, pentru a-l trage lângă ea. Sânii ei ar aştepta gura lui, iar coapsele ei minunate…

— Edwin?

La naiba! Ratase ce spusese ea.

— Scuze! Ai putea să repeţi?

— Nici măcar nu mă asculţi!

— Încercam să găsesc o soluţie la problemă.

Clarissa îl privi pieziş.

— Nu *arătai* de parcă ai fi încercat să găseşti o soluţie la ceva. Arătai de parcă te gândeai la ceva mult mai atrăgător. Sau chiar la *cineva.* Poate la prietena ta *Lucia?*

Acum, *asta* era gelozie. Poate că el nu mai fusese înainte motivul geloziei cuiva, dar îşi dădea seama când cineva era gelos. Şi avu cel mai straniu efect asupra lui, încălzindu-i sângele până dădu în clocot.

El nu era singurul care clocotea. Mergând uşor în jurul ei, Edwin observă îmbujorarea din obrajii Clarissei.

— Pari foarte interesată de legătura mea cu Lucia.

— Pari foarte *confortabil* cu ea. Şi este foarte frumoasă, la urma urmei.

— Este, într-adevăr, spuse el, doar pentru a-i vedea reacţia. În ciuda faptului că este aproape de vârsta mea, are un aer tineresc ce pare să nu se stingă deloc.

Gura Clarissei păru să se încordeze.

— Nu eşti atât de bătrân, să ştii.

— Tu eşti cea care a spus că nu întineresc.

— Păi, nu întinereşti. Dar acest lucru nu înseamnă că începi să te datini. Clarissa îi ocoli privirea. Iar ea este doar cu puţin mai în vârstă decât fosta ta logodnică. Nu e de mirare că are un aer tineresc, spuse Clarissa, ridicând mândră bărbia. Este o cu totul altă chestiune dacă va reuşi să şi-l păstreze.

Abţinându-şi un zâmbet, Edwin spuse:

— Credeam că o admiri.

— O admir. Doar că… păi, nu cred…

— Că este potrivită pentru mine? spuse el, repetând vorbele ei din noaptea trecută, despre domnişoara Trevor.

— Nu fi absurd. Fireşte că nu este potrivită pentru tine. Este actriţă.

— Şi te-ar deranja dacă m-aş căsători cu o actriţă.

— Să te căsătoreşti cu ea! Clarissa pufni. Nu ai face niciodată aşa ceva. Eşti prea circumspect pentru asta. Dar ai putea… ei bine…

— Deja ţi-a spus că nu este şi nu a fost amanta mea.

Clarissa merse să se privească în oglinda unei măsuţe de toaletă din cameră.

— Dar ai avut amante?

Întrebarea îl surprinse. Femeile bine-crescute nu întrebau asemenea lucruri. Doar dacă nu cumva erau foarte

interesate de răspuns.

— Cred că aceasta este treaba mea, spuse el, încercând să o provoace să îşi recunoască gelozia.

Clarissa se răsuci spre el, expresia fiindu-i încordată.

— Asta înseamnă că ai *avut.* Altfel ai fi negat.

— Bine. Am avut. De ce îţi pasă? Edwin îşi ţinu răsuflarea. Brusc, părea foarte important să audă răspunsul ei.

— Nu te-am crezut niciodată… ei bine… genul acela de bărbat.

Cuvintele ei îl iritară.

— Ce gen de bărbat? Genul care are nevoi fizice? Edwin se apropie de ea. Genul pentru care frumuseţea este ameţitoare şi inteligenţa provocatoare?

Când respiraţia ei începu să devină sacadată, el îşi coborî glasul.

— Genul care poate fi tentat să facă ceea ce nu ar trebui?

Clarissa încuviinţă din cap, privirea ei căzând pe lavaliera lui, de parcă s-ar fi temut să îl privească în ochi.

Vrând să îi vadă ochii, Edwin îi ridică bărbia.

— Nu sunt perfect, domniţă, după cum prea bine ştii. Iar anumite femei reprezintă o tentaţie foarte mare pentru mine.

Furia licări în ochii ei.

— Ca Lucia.

— Ca *tine,* fraieră naivă.

Edwin îşi plecă încet capul, dându-i Clarissei şansa să se retragă. Când ea doar ridică privirea spre el ca o căprioară speriată, o sărută.

Dumnezeule, cum putuse să uite cât de îmbătătoare era gura ei, cât de dulce era gustul ei? Când Clarissa se deschise către el de bunăvoie, Edwin jubilă şi adânci sărutul. Voia să se cufunde în ea ca într-o baie fierbinte, să exploreze fiecare milimetru din buzele, limba şi dinţii ei.

Clarissa se ridică pe vârfurile picioarelor, iar Edwin îşi încleştă pumnii pe mânecile rochiei ei pentru a o trage mai aproape. Ea încremeni, la fel şi el, temându-se să nu o

sperie, aşa cum se întâmplase ultima dată.

Dar apoi ea se înmuie în braţele lui, iar Edwin se pierdu de-a binelea. Nu mai putea să regăsească nici măcar o frântură din obişnuita lui stăpânire de sine – voia să o devoreze. Gura ei era o revelaţie, arătându-i diferenţa dintre a dori trupul unei femei şi a-i dori mintea şi sufletul. Îi prădă buzele iar şi iar, absorbindu-i icnetele înăbuşite, devenind mai excitat cu fiecare clipă.

Clarissa îşi eliberă gura şi şopti:

— De ce faci asta? Ştii că nu ar trebui.

Edwin se aplecă şi o muşcă uşor de ureche.

— Vrei să mă opresc?

— Eu… eu… Nu. Dar vreau să înţeleg de ce… se întâmplă asta între noi. Îşi frecă uşor nasul de obrazul lui. Nu mă placi.

Stăpânindu-şi un râset, Edwin şopti:

— Tu nu mă placi pe *mine.* Şi totuşi iată-ne aici.

În timp *ce* Edwin coborî cu buzele pe gâtul ei, Clarissa se înfioră.

— Te plac.

— Şi este clar că eu te plac pe tine, altfel nu aş fi aici, cedând tentaţiei. Limba lui se plimbă în scobitura gâtului ei, desfătându-se cu geamătul ei înăbuşit şi cu modul în care Clarissa îşi strecură mâinile pe reverele hainei lui.

— Dar asta este… mai mult decât o simpatie.

— Da. Edwin puse din nou stăpânire pe gura ei.

Cu siguranţă, nu doar se plăceau. Dorinţa îl înşfăcase pe Edwin în mrejele ei, iar el nu voia să se elibereze. Aşadar, atât timp cât ea nu îl respingea, atât timp cât Clarissa îşi împletea limba cu a lui şi îşi împreună braţele pe după gâtul lui, Edwin avea să profite.

Clarissei nu îi venea să creadă că îi *permitea* lui Edwin să profite. Dar el tot continuase să o apere în faţa lui Durand, chiar şi când francezul îi distrusese planurile, iar acest lucru îl făcea pe Edwin atât de… de atrăgător.

Acesta era singurul motiv pentru care Clarissa se agăţă şi se lipi de el, singurul motiv pentru care sângele îi gonea în vene, inima îi bubuia şi trupul începea să îi

clocotească. Recunoştinţă pentru ceea ce făcuse Edwin, atâta tot.

Nici măcar ea nu era destul de naivă cât să creadă *acea* afirmaţie.

Întrerupând sărutul, Clarissa se întoarse cu faţa spre oglindă şi încercă să îşi recapete controlul.

— Trebuie să ne oprim. Cineva ne-ar putea vedea.

— Prostii! Nu ne poate vedea nimeni de pe coridor. Edwin îşi strecură braţul pe talia ei pentru a o trage din nou lângă el. Ar trebui să intre în cameră.

Edwin nu minţea, judecând după ce vedea Clarissa în oglindă.

— Şi chiar de ne-ar vedea, şopti Edwin în părul ei, nu ar spune nimic nimănui. Sunt oameni de teatru – îşi văd de treburile lor.

Când el îşi croi un drum din sărutări pe umărul ei gol, panica trimise un fior brusc pe spatele Clarissei. Dar braţul lui o îmbrăţişa blând, atât de blând, iar sărutările lui erau tandre, convingătoare. Pentru prima dată, sentimentul care puse stăpânire pe stomacul ei nu era panică sau teamă.

— În plus, adăugă el, suntem logodiţi.

— Nu… chiar.

Privirea lui se fixă pe a ei în oglindă în timp ce îşi plimbă un deget pe marginea corsajului Clarissei.

— Am putea fi.

Ea era atât de concentrată pe ceea ce făcea Edwin cu degetul, încât nu acordă multă atenţie cuvintelor lui.

— Ce am putea fi?

— Logodiţi cu adevărat. Unul cu altul. Degetul lui se strecură pe sub marginea corsajului, plimbându-se într-o mângâiere lentă pe sânul ei. Clarissei i se păru atât de erotic să îl privească în oglindă făcând acest lucru, încât fu nevoită să se sprijine cu o mână de măsuţa de toaletă pentru a-şi menţine echilibrul.

— De… de ce am… face asta? reuşi ea să întrebe.

— Eu am nevoie de o soţie, spuse Edwin, apoi îşi frecă nasul de urechea ei. Tu ai nevoie de protecţie împotriva lui Durand. Ar simplifica lucrurile.

— Doar că eu nu vreau să mă mărit cu nimeni, nici măcar cu tine. Deşi cuvintele sunară fals în urechile ei.

Edwin îşi strecură mâna în corsetul ei.

— Doar pentru că nu îţi dai seama de avantaje.

Clarissei îi era greu să respire.

— Pentru cine?

Un zâmbet leneş juca pe buzele lui Edwin, iar el trase în jos cupa corsetului pentru a-i dezgoli sânul în mâna sa.

— Pentru amândoi.

Când Edwin îi acoperi sânul cu mâna, Clarissa îi înşfăcă încheietura mâinii.

— Edwin, ce faci? Dar ea ştia, şi era groaznic de plăcut. Dar întotdeauna era plăcut la început. Mai târziu, când bărbatul devenea dur…

— Fac ceea ce am tânjit să fac de ani întregi – te ating, şopti el, ochii lui căutându-i pe ai ei în oglindă. Ca să îţi arăt cum ar putea fi lucrurile între noi.

Sfârcul ei se întărea sub mâna lui, contrazicându-i prudenţa.

— Nu cred că este o idee bună.

Când Clarissa îşi înteţi strânsoarea pe încheietura lui, Edwin încetă să mai mişte mâna.

— Promit să nu te rănesc.

Totuşi expresia lui, plină de căldură şi dorinţă, o derută. Când Seducătorul Mârşav îi mângâiase sânii în urmă cu toţi acei ani, totul începuse destul de plăcut. Dar apoi ea se împotrivise, iar el o ignorase şi întreaga experienţă se transformase rapid în…

„Nu se va întâmpla asta”, îşi aminti în sinea ei. În primul rând, Edwin era în spatele ei şi stăteau în picioare – Clarissa îl putea respinge cu mai multă uşurinţă. De partea cealaltă a peretelui erau oameni, iar pe măsuţă erau ace de păr pe care le putea folosi pentru a-l înţepa în braţ. Probabil că era mai în siguranţă aici cu el decât fusese vreodată cu oricare alt bărbat.

În plus, modul în care Edwin aşteptă răbdător să primească permisiunea ei înainte de a continua o asigură că, dacă ea trăgea, pur şi simplu, de mâna lui, el avea să se

oprească imediat. Dar dacă trăgea de mâna lui, era posibil să nu mai aibă niciodată o altă şansă de a explora aceste lucruri cu el.

Voia Clarissa să exploreze aceste lucruri cu el?

Da. O, da.

Clarissa îi eliberă încheietura.

Pentru o jumătate de secundă, se temu că ar putea regreta, pentru că ceva misterios şi cutezător licări în ochii lui Edwin. Dar înainte să poată reacţiona, el îi întoarse capul într-o parte cu mâna liberă, pentru a o putea săruta pe gură peste umăr.

Apoi îi devoră buzele, iar mâna lui o mângâia, iar senzaţia pe care o simţea Clarissa era atât de uimitoare, încât se trezi *împingându-şi* de bunăvoie sânul în palma lui. Cu un geamăt jos, Edwin îi frământă sânul cu atâta pricepere, încât o făcu să simtă impulsuri pe care şi le refuzase ani întregi. Erau minunate, fierbinţi şi excitante, lucruri pe care nu se gândise că le va mai simţi vreodată.

Clarissa se întoarse spre el în braţele lui, iar mâna lui Edwin se desprinse de sânul ei, doar pentru a o putea urca pe Clarissa pe măsuţa de toaletă.

— Edwin!

— Da, nebunatico? Începu să îşi croiască drum cu buzele spre valea dintre sânii ei. Vreau să te gust. Îmi dai voie?

— E în regulă. Sângele îi vuia prin vene, vrând lucruri, având nevoie de lucruri. Clarissa trăia periculos acum, dar trebuia să ştie, trebuia să vadă dacă Edwin avea să insiste şi să îşi croiască drum dincolo de zidurile ei de apărare.

O parte din ea îşi dorea ca el să o facă. Cealaltă jumătate era îngrozită că avea să o facă.

Cu toate acestea, Clarissa îşi cufundă mâinile în părul lui, în timp ce Edwin îi eliberă un sân din corset şi i-l acoperi cu gura sa.

Seducătorul Mârşav nu făcuse un asemenea lucru – doar îi sfâşiase corsetul. Dar Edwin… o, Dumnezeule! Gura lui mătăsoasă şi caldă o exploră, sorbind şi mângâind până când ea îşi înfipse degetele în părul lui.

— O… este atât de… de… Scoase un oftat înfiorat.

— Îţi place, nu-i aşa?

— *Ţie* nu?

Edwin râse înăbuşit pe sânul ei.

— De parcă trebuie să întrebi. Limba lui îi mângâie sfârcul. Nu poţi să vezi cum uit de mine când sunt cu tine?

Părul lui se revărsă peste mâinile ei asemenea satinului negru în timp ce Clarissa îi ţinu capul lângă pieptul ei.

— Dar de ce? murmură ea. Tu mereu mă… certi.

— Doar pentru a-i împiedica pe toţi ceilalţi să îşi dea seama că te vreau în patul meu. Edwin ridică privirea spre ea, ochii sclipindu-i. Mi-era teamă că toată lumea şi-ar putea da seama.

— Nu din motivul ăsta mă certi, spuse ea crispată. Nu eşti de acord cu firea mea.

— Păi, mă cam scoţi din minţi. Edwin îi tachină uşor sânul cu dinţii, făcând-o să îşi arcuiască spatele spre el. Şi dacă ar fi să ne căsătorim…

— M-ai împuşca într-o lună. Sau eu te-aş împuşca pe tine.

— Ai face-o? Edwin se îndreptă, urcând cu gura deschisă pe gâtul ei, într-un şir de sărutări fierbinţi. Acum nu mă împuşti.

— Nu. Dar acum… faci lucruri obraznice ca să îmi distragi atenţia, icni ea. Mai târziu voi regreta că ţi-am permis.

— Atunci mă voi căsători cu tine. Mâinile lui îi mângâiau celălalt sân peste corsaj. Apoi nu vei mai avea regrete.

— Edwin…

El îi posedă din nou gura pentru a o reduce la tăcere.

Dar mâinile lui erau pretutindeni pe corpul ei, iar Clarissa se simţi din nou mistuită de *acele* sentimente; de data aceasta, panica urcă din stomacul ei asemenea unui val puternic. Era prea mult. Prea mult!

Îl împinse pe Edwin înapoi, apoi alunecă de pe măsuţă, înşfăcând o perie de păr între timp, pe care o

mânui în faţa ei ca pe o bâtă. Încercă cu disperare să îşi ridice corsetul cu cealaltă mână.

Privirea lui căzu pe perie.

— Clarissa?

Şocul din vocea lui o trezi la realitate. Dumnezeule, probabil că Edwin o credea nebună.

Clarissa se forţă să coboare peria de păr în timp ce se luptă să îşi recapete cumpătul. Edwin nu trebuia să intuiască trecutul ei murdar. Putea doar să îşi închipuie ce ar crede el. Era destul de grav că îi permisese să meargă atât de departe.

Calmându-şi respiraţia, Clarissa spuse cu fermitate:

— Nu îţi voi permite să mă distrugi.

„Nu îţi voi permite să mă răneşti”.

— Să te distrug? Edwin păru deranjat de cuvintele ei, întrucât ochii i se mijiră. Ştii, cu siguranţă, că nu te-aş distruge *niciodată.* Nu te-aş dezonora niciodată astfel.

Simpla menţiune a onoarei o făcu să dispere. Edwin nu putea înţelege, iar dacă ar fi aflat vreodată adevărul…

— Bărbaţii dezonorează femei în fiecare zi, fără să stea pe gânduri.

— Adevărat. Edwin păşi mai aproape de ea, iar Clarissa de-abia îşi domoli panica. Dar eu nu sunt acel gen de bărbat. Eu nu sunt fratele meu.

Numele lui Samuel îi aminti Clarissei cu cine avea de-a face. Acesta era Edwin. Era absurdă. Puse peria pe măsuţa de toaletă.

Edwin răsuflă adânc.

— Într-adevăr, sunt dispus să mă însor cu tine.

Dispus. Dar nu tocmai dornic.

— Ca să mă protejezi de Durand, spuse ea în timp ce termină să îşi aranjeze rochia.

Încuviinţând din cap, Edwin spuse:

— Are sens. Suntem prieteni, nu-i aşa?

Clarissa înghiţi în sec. Edwin era mereu practic. Erau prieteni, aşa că ar trebui să se căsătorească. Pentru că ar „avea sens” şi ar fi convenabil.

— Nu pare o fundaţie bună pentru o viaţă împreună.

Edwin se apropie suficient cât să îi poată cuprinde obrazul în palma sa.

— Tot ce îţi cer este să te gândeşti la asta. Doar gândeşte-te la opţiunea asta, bine?

Clarissa respira sacadat. Era un talmeş-balmeş de nervi, iar având în vedere fierbinţeala din ochii lui, se temea foarte mult că el ar putea încerca să o sărute din nou. Ea îşi dorea asta; se temea de asta. Cel mai mult, îşi făcea griji că ea însăşi ar putea face ceva prostesc drept răspuns… cum ar fi să i se dăruiască.

Dar chiar când Edwin se aplecă uşor şi precaut spre ea, uşa se deschise.

— Măi, măi, spuse cu asprime contele Durand. Este chiar cuplul proaspăt logodit.

Furia rece care cuprinse chipul lui Edwin o puse pe gânduri pe Clarissa. Apoi el îşi îmblânzi expresia şi se întoarse, luând-o de mână şi trăgând-o lângă el, astfel încât să formeze un front imit.

— Ce vrei, Durand? se răsti el.

Francezul îl ignoră pe Edwin şi i se adresă Clarissei.

— Am fost trimis de mama dumitale să te caut, Lady Clarissa.

— Mama nu ţi-ar încredinţa niciodată această sarcină dumitale, spuse Clarissa, luptându-se cu greaţa care o cuprindea.

— Nu credeţi? Mă place, să ştiţi.

Înainte ca ea să îl acuze de minciuna pe care ştia că o spusese contele, Edwin se mută aproape imperceptibil în faţa ei şi spuse:

— Lady Margrave este prietenoasă cu toată lumea. Dar nu este nebună.

— Vom veni imediat în lojă, domnule, adăugă Clarissa. Mergeţi şi spuneţi-i acest lucru mamei mele. Dacă într-adevăr v-a trimis să mă căutaţi.

Buzele contelui se încordară într-o linie aspră.

— Am fost însărcinat să vă însoţesc. Astfel că voi aştepta până veţi termina cu Excelenţa Sa.

— Pe naiba vei aştepta, spuse Edwin. Deja ai provocat

destule probleme pentru o seară, dezvăluind prematur vestea noastră.

— Provoc probleme, milady? o întrebă contele pe Clarissa.

Vorbele lui studiate şi tărăgănate nu o păcăliră pe Clarissa. Părea exasperat şi foarte periculos. Clarissa nu ar pleca singură cu el pentru nimic în lume.

— Ştiţi că da, domnule. Dar, cum am spus mai devreme, aţi reuşit doar să provocaţi dezvăluirea unui anunţ pe care oricum l-am fi făcut în curând.

Contele îşi încordă bărbia.

— Tutorele tău nu a aprobat încă această uniune.

— O va face. Edwin este perfect eligibil şi, în plus, este cel mai bun prieten al lui Warren. În orice caz, sunt majoră. Nu este nevoie ca Warren să îşi dea acordul pentru logodna noastră. Ne dorim doar binecuvântarea lui.

Aruncându-i o privire glacială lui Edwin, francezul se încruntă.

— Asta înseamnă că încă intenţionaţi să aşteptaţi întoarcerea lui ca să vă căsătoriţi?

— Nu ne-am hotărât, spuse el. Nu că aceasta ar fi treaba dumitale.

— Aş putea să o fac treaba mea, spuse contele Durand.

Stomacul Clarissei se întoarse pe dos.

— Mi-ar plăcea să vă văd încercând, spuse nervos Edwin, furia radiind din el în valuri.

Ca un câine de vânătoare torturând un urs, contele îl provoca în mod intenţionat pe Edwin. Clarissa aproape că se aştepta în orice clipă ca Edwin să îi rupă gâtul contelui Durand.

— Destul, spuse ea cu o voioşie forţată în glas, hotărâtă să îi calmeze pe ambii bărbaţi. Este absurd – voi doi răstindu-vă unul la altul. Mama aşteaptă. Ar trebui să ne întoarcem împreună în lojă, înainte să mai pierdem şi alte secvenţe din spectacol. Trase de braţul lui Edwin. Vino, dragul meu, să mergem!

Era ca şi cum ar fi încercat să târască ursul din arenă,

furios şi cu colţii dezgoliţi, înainte ca el să aibă şansa de a-şi devora hărţuitorul. Pentru o clipă, Clarissa se temu că Edwin ar putea face ceva nechibzuit, cum ar fi să se lupte chiar acolo cu contele, instigând societatea la bârfă.

Apoi, spre imensa ei uşurare, Edwin îşi relaxă postura.

— Desigur, iubito. Cum doreşti tu.

Dar în timp ce se întoarseră toţi trei în lojă, prin acele coridoare, Clarissa ştiu că doar amânase o luptă inevitabilă. Pentru că se temea că Durand intenţiona să îl aţâţe pe Edwin până când acesta avea să îl ucidă.

Capitolul 11

Durand părăsi loja de îndată ce se întoarseră, slavă Domnului, altfel Edwin l-ar fi aruncat pe ticălos din ea. Din fericire, nu mai văzură nici urmă de conte când părăsiră teatrul.

Edwin spera ca lipsa lui Durand să dureze o vreme, dar nu mai ştia ce să creadă despre francez. Niciodată nu văzuse un bărbat atât de hotărât să tortureze o femeie. Trebuia să mai fie şi altceva în spatele acestui lucru, în afară de o simplă dorinţă de a o avea pe Clarissa drept soţia sa.

Fără nicio îndoială, orice bărbat ar dori-o, dar să continue după ce Edwin şi Clarissa începuseră să se expună public? După ce îşi anunţaseră logodna? Era un lucru mai mult decât straniu.

Era aproape miezul nopţii când trăsura trase în faţa casei de la oraş a lui Warren. Edwin îi aruncă o privire fugară Clarissei, simţind cum stomacul i se încordează când văzu cât de nemişcată şi de tăcută stătea ea. Treaba asta cu Durand nu mai putea continua.

„Şi dacă este tăcută din cauza ta şi a acţiunilor tale nechibzuite din cabina aceea?”

Dumnezeule, Edwin nu putea suporta acel gând.

Când uşa se deschise, Edwin coborî pentru a le ajuta

şi pe cele două femei să coboare şi încercă să le ridice stările de spirit. În mod obişnuit, el nu se pricepea să citească femeile, dar chiar şi Edwin îşi putu da seama că Lady Margrave era epuizată. La urma urmei, fusese o noapte lungă.

Până una-alta, fruntea îngândurată a Clarissei şi privirea ei absentă îl făceau pe Edwin să vrea să lovească cu pumnul în peretele subţire al trăsurii. Intensitatea acelui sentiment îl nelinişti. El nu simţise niciodată impulsuri atât de puternice ca atunci când era în preajma ei. Nu putea fi un lucru bun. Un bărbat ar trebui să fie întotdeauna precaut cu emoţiile puternice. Fără nicio excepţie, îl făceau să se comporte urât.

Edwin o ajută pe Lady Margrave să urce treptele, mult prea conştient de faptul că, în urma lor, Clarissa urca alene. El voia să o oprească şi să o ia în braţele lui, să o aline până când ea avea să-şi recapete starea obişnuită, plină de viaţă. Era prea târziu ca să facă mai mult decât să le însoţească înăuntru, dar totuşi ardea de dorinţă să termine discuţia cu ea, despre o posibilă căsătorie între ei. Edwin nu îşi putea alunga sentimentul tulburător că ea era într-un pericol mai mare ca niciodată din pricina lui Durand.

Iar sentimentul îi fu confirmat când, de îndată ce intrară în casă, majordomul îl luă deoparte.

— M-aţi rugat să fiu cu ochii în patru după francezul acela, milord, şi am făcut-o. Este aici.

Furia îl cuprinse pe Edwin.

— În *casă?*

— Nu, în josul străzii, în trăsura sa.

Edwin se încruntă. Probabil că Durand o luase pe alt drum spre casă pentru a aştepta ca ei să se întoarcă. Altfel, l-ar fi văzut pe drumul de întoarcere.

— De cât timp este acolo?

— De o jumătate de oră sau mai mult.

Clarissa veni lângă ei.

— Ce s-a întâmplat?

— Nimic. Edwin nu voia să o facă să simtă că nu este în siguranţă în propria ei casă. Se putea ocupa de Durand

fără să o implice pe ea.

Clarissa îi studie chipul, apoi ridică din umeri.

— Mama vrea să ştie dacă ni te vei alătura la un pahar de vin, să sărbătorim înainte să pleci.

Edwin privi spre locul unde stătea Lady Margrave, radioasă.

— Poate altă dată. Trebuie să ajung undeva.

— La ora aceasta? spuse Clarissa.

— Mă întâlnesc mai târziu cu cineva.

Era adevărat, deşi acel „cineva” încă nu ştia.

— O. Roşind puternic, ea ridică o sprânceană. Habar nu aveam că eşti aşa o pasăre de noapte, Edwin.

Tonul ei înţepător şi presupunerea clară că era vorba de o femeie îl călcau pe nervi, mai ales având în vedere încăpăţânarea ei cu privire la căsătoria cu el.

— Din nou, mă văd nevoit să îţi amintesc faptul că nu ştii totul despre mine. Poate este timpul să vezi dincolo de lungul nasului tău în ceea ce mă priveşte.

— Sunt convinsă că Edwin merge la clubul său, draga mea, se grăbi să intervină mama ei. Chiar şi tatălui tău îi plăcea să parieze în orele matinale ale dimineţii din când în când.

La naiba, acum şi Lady Margrave făcea presupuneri despre el şi caracterul său.

— Nu merg să pariez, Clarissa. Şi mă întâlnesc cu un bărbat. Îmi dau seama că vei fi o soţie foarte geloasă.

— Deloc, spuse ea pe un ton defensiv.

— Edwin, interveni din nou mama ei. Din moment ce am ratat cina din seara aceasta cu tine, trebuie să vii la cină mâine-seară.

El îşi dezlipi privirea de la Clarissa şi spuse:

— Desigur. Aş fi încântat.

— Şi asigură-te că aduci o maşinărie pentru mine, spuse voioasă Clarissa, din moment ce am câştigat pariul.

Aceste cuvinte îl provocară pe Edwin.

— Nu l-ai câştigat.

— Înţelegerea a fost că dacă mă vei certa…

— Lucru pe care nu l-am făcut.

Clarissa îl privi cu ochii mijiţi.

— Nu tocmai spuneai ceva cum că „trebuie să văd dincolo de lungul nasului meu” şi că voi fi o „soţie geloasă”? Mie îmi sună tare mult a critică.

— Asta este absurd, spuse el ţâfnos, nerăbdător să plece, după cum prea bine ştii.

— Acum mă certi pentru că sunt absurdă.

— Nu spun că *tu* eşti absurdă. Spun că remarca ta este absurdă.

— Este acelaşi lucru. Clarissa îi atinse sfioasă mâna cu evantaiul ei. Nu îmi spune că încerci să negi pariul nostru.

— Ah, pentru Dumnezeu, nu încerc – începu Edwin, apoi se opri pentru că observă încordarea de pe chipul ei.

Într-o clipă, îşi dădu seama că acesta era modul în care gestiona Clarissa întotdeauna o situaţie dificilă. Făcea comentarii înţepătoare. Te provoca. Chiar flirta. Şi dacă asta trebuia să facă pentru a-şi lua gândul de la Durand, atunci Edwin putea măcar să îi ofere acest lucru.

Îşi îmblânzi glasul şi spuse:

— În regulă. Îmi accept înfrângerea. Îţi voi aduce o maşinărie mâine-seară.

Clarissa îl privi bănuitoare, de parcă nu i-ar fi venit să creadă că el cedase.

— Ar face bine să fie una *drăguţă,* dacă binevoieşti. Ceva pe care să-l pot pune pe şemineu. Şi ceva creat de tine, nu vreuna dintre vechiturile…

— Da, da, nu am uitat, spuse el, stăpânindu-şi un zâmbet. Vrei doar ce este mai bun. Ca de obicei.

— O spui de parcă ar fi un defect de caracter, zise Clarissa, pufnind.

— Nu, deloc. Luându-i mâna într-a lui şi întorcând-o cu palma în sus, o ridică la buze pentru a-i putea săruta încet, cu grijă, interiorul încheieturii mâinii. Când îi simţi pulsul înteţindu-se şi o auzi oftând uşor, Edwin şopti: Şi eu am preferat întotdeauna cea mai înaltă calitate. La obiecte… şi la oameni.

Umbra bruscă ce se aşternu peste ochii ei îl dezmetici.

— Ştiu prea bine acest lucru, spuse Clarissa. Îşi retrase mâna dintr-a lui. Dar am bănuiala că tu şi cu mine avem păreri diferite despre ceea ce considerăm cea mai înaltă calitate la oameni.

Strania afirmaţie îl derută pe Edwin.

— Mă îndoiesc. Dar putem continua discuţia mâine-seară. Văzând-o cum se retrăgea deja de lângă el, Edwin adăugă: împreună cu planurile despre viitorul nostru.

— Viitorul nostru, repetă ea sec. Ar trebui să fie o discuţie interesantă.

Clarissa spusese că avea să se gândească la opţiunea de a se căsători cu el, dar era evident că începea să bată în retragere.

De ce? La naiba, era atrasă de el – Edwin era convins de acest lucru. Nicio femeie nu scotea sunete atât de minunate când era sărutată şi mângâiată dacă nu dorea persoana care o săruta şi o mângâia.

Dar, totodată, nicio femeie nu îl ameninţase vreodată cu o perie de păr. Amintirea acelui gest îl irita din plin. Faptul că se lăsase atât de purtat de val încât să o facă să se teamă de el…

Nu conta. Avea să remedieze situaţia, cumva. Poate că nu se pricepea să înţeleagă femeile, dar dacă îşi punea mintea la contribuţie, cu siguranţă că putea curta una. Iar curtarea Clarissei începea să aibă mai mult sens în lumina problemelor cu Durand. Pur şi simplu, va trebui să o convingă şi pe ea de acest lucru.

Edwin făcu o plecăciune înaintea celor două femei.

— Noapte bună amândurora şi vă mulţumesc pentru că m-aţi însoţit la teatru. Ne vom vedea mâine-seară la cină.

Apoi ieşi cu paşi mari pe uşa din faţă. Era timpul să se ocupe de contele ăla blestemat.

În clipa în care ieşi din casă, observă o trăsură parcată direct în spatele trăsurii sale. În timp ce cobora treptele, uşa trăsurii se deschise, iar Durand ieşi.

— Noi doi trebuie să vorbim, spuse francezul.

Edwin se opri la câţiva paşi deasupra bărbatului, pe

trepte.

— Într-adevăr, trebuie. Dar nu aici. Edwin ridică privirea spre ferestrele casei şi se rugă ca nu cumva Clarissa să privească pe fereastră. Într-un loc mai intim.

— Da. Dacă mă vei urma la ambasada Franţei, putem discuta chestiunea aceasta ca doi gentlemani civilizaţi.

— Acest lucru ar necesita ca tu să fii un gentleman, ceea ce pare puţin probabil.

Durand scutură un gunoi inexistent de pe mâneca sa.

— Fie vorbim aici, fie acolo. Sau poate ar trebui să intrăm în casă şi să discutăm cu Lady Clarissa.

Să-l ia naiba pe ticălos.

— Bine. Ne întâlnim la ambasadă.

În ciuda orei târzii, ar trebui să fie un loc relativ sigur, cu gărzile prezente, ca de obicei.

Totuşi, când trăsurile traseră în faţa clădirii de pe Portland Place, numărul 50, Edwin luă micul pistol pe care îl ţinea în trăsura sa pentru protecţie în nopţi târzii precum aceasta. După ce verifică şi se asigură că arma era încărcată, o ascunse în buzunarul mantiei sale. Nu îşi asuma niciun risc cu Durand.

Ceasul era aproape unu noaptea când el şi francezul intrară în ambasadă. Deşi gărzile părură surprinse să îl vadă pe însărcinatul cu afaceri atât de târziu acolo, doar schimbară câteva cuvinte cu el înainte de a le permite lui Durand şi oaspetelui său să intre.

Durand îl conduse pe Edwin într-un birou, probabil cel pe care îl folosea cât timp era ambasador în Franţa. Deschizând o cutie, Durand îi oferi un trabuc, pe care Edwin îl refuză. Nu voia să fumeze, să mănânce sau să bea cu acest bărbat. Voia doar să îl scoată din viaţa Clarissei.

După ce îşi aprinse un trabuc, Durand pufăi un moment.

— Ia loc!

— Prefer să rămân în picioare. Nu va dura mult.

— Cum doreşti. Contele se sprijini de masă. Trebuie să discutăm despre Lady Clarissa.

— Într-adevăr. Iar eu voi simplifica discuţia. Ea este

logodnica mea. Vreau să încetezi să o mai baţi la cap.

— Nu o bat la cap. Pur şi simplu îi amintesc cât de potriviţi suntem unul pentru celălalt.

Edwin îl ţintui cu privirea.

— Ei nu îi place prea mult aluzia dumitale. Nici mie. Aşa că nu vreau să te mai văd vreodată prin preajma ei.

— Altfel ce vei face? Durand ridică o sprânceană. În postura mea, sunt imun la orice încercare de a-mi împiedica acţiunile. După cum sunt convins că ştii.

— Nimeni nu este complet imun, nici măcar tu.

Contele îi zâmbi compătimitor.

— Ai fi surprins. Franţa fierbe acum. Nimeni de acolo nu se va preocupa pentru acuzaţiile frivole ale unei tinere femei care este în mod foarte respectuos curtată de un nobil de statura mea.

— Respectuos? Aşa numeşti tu faptul că o urmăreşti la fiecare pas, că o acostezi neîncetat, că îi spionezi casa?

— Mi-ar plăcea să te văd încercând să repeţi aceste acuzaţii şi faţă de alţii. Ar spune că exagerezi. Că sunt un diplomat foarte respectat, care nu ar avea niciun motiv să supere o domniţă. Că vorbele tale sunt aberaţiile unui lord britanic gelos, căruia îi este greu să îşi asigure locul printre peţitorii ei.

Edwin scrâşni din dinţi.

— Să spună ce vor. Am suficientă influenţă cât să îmi fac glasul auzit.

— Nu suficientă cât să nu ţi-o pot distruge. Durand suflă un nor de fum. Tot ce trebuie să fac este să dezvălui secretele tatălui tău.

Acele cuvinte trimiseră un fior tulburător în stomacul lui Edwin.

— Tatăl meu nu a avut secrete.

Niciunul de prea mare importanţă, cel puţin.

Da, tatăl lui fusese un membru al unui club privat unde se consuma opiu, lucru pe care Edwin îl descoperise când fusese forţat să dea de urma tatălui său după moartea mamei lui. Dar asta se întâmplase în urmă cu cincisprezece ani, timp în care se perindaseră câţiva ambasadori francezi.

Era imposibil ca Durand să ştie ceva despre acest lucru. Şi chiar de-ar fi ştiut, tatăl lui era mort de ceva timp. Nu ar conta pentru nimeni că bărbatul se bucurase ocazional de câte o pipă cu opiu.

Contele se ridică de pe marginea mesei şi merse lângă un dulap.

— Nu-mi spune că nu ştiai nimic despre acţiunile tatălui tău din timpul războiului.

Din *războiu?*

— Ce acţiuni? întrebă nonşalant Edwin. Mandatul lui în Parlament? Pariurile ocazionale? Prezenţa lui la teatru?

— Vorbesc despre faptul că tatăl tău a fost spion de partea Franţei.

Acuzaţia îl izbi pe Edwin ca un baros. Ce naiba? Durand era nebun. Sigur, stră-străbunica lui fusese franţuzoaică, iar familia lui avusese nişte rude îndepărtate în Paris, dar tatăl său fusese un englez desăvârşit. Nu şi-ar fi trădat niciodată ţara.

— Asta este o minciună sfruntată, spuse calm Edwin. Dar una inteligentă, din moment ce ştii că nu există o cale de a-ţi afirma sau infirma spusele.

Licărul sălbatic din ochii lui Durand trimise un fior îngheţat pe spatele lui Edwin.

— Ah, dar există. Durand descuie dulapul şi deschise ultimul sertar, cotrobăind prin el până găsi un dosar, apoi i-l întinse lui Edwin şi închise sertarul.

Edwin privi lung dosarul pentru un moment, inima bubuindu-i în piept. Dumnezeule, cum era posibil? Tatăl lui nu fusese niciodată prea apropiat de familia lui, dar Edwin presupusese întotdeauna că asta era din cauză că era o persoană rece, incapabilă să nutrească afecţiune. Sau din pricina dezintegrării lente şi groaznice a căsniciei lui.

Nu asta. Lui Edwin nu îi venea să creadă. Nu avea de gând să creadă.

— Deschide dosarul, spuse Durand, sprijinindu-se de dulap. Şi în caz că îţi trece prin cap să arunci documentele în focul de acolo, ar trebui să ştii că acelea reprezintă doar o parte din rapoartele tatălui tău.

Rapoarte. O, Dumnezeule! Cu un sentiment groaznic de teamă, Edwin deschise dosarul şi găsi înăuntru, scrise de mâna tatălui său, pagini întregi de notiţe. Îşi înăbuşi panica şi începu să le urmărească sistematic cu privirea.

Cu cât citea mai mult, cu atât i se învolbura mai mult stomacul. Fiecare raport începea cu o scrisoare către un francez pe nume Aubert şi conţinea notiţe cu informaţii detaliate pe care tatăl lui le culesese la clubul de opiu.

Aparent, anumiţi ofiţeri britanici de marină şi armată se desfătaseră din când în când cu practica stranie, chinezească, de a fuma opiu. Cu acele ocazii, lăsau să le scape frânturi despre strategiile de război din Franţa şi din Peninsulă. Tatăl lui le pusese cap la cap în aceste rapoarte.

Erau hărţi desenate grosolan, schiţe ale mişcărilor de trupe, bârfe despre unde intenţiona Wellington să lovească în continuare, într-adevăr, erau nişte documente incriminatoare.

Nu, cum de era posibil?

— De unde ai luat astea? vru să ştie Edwin.

Durand ridică din umeri.

— Sunt în dosarele noastre de ani întregi. Spionul nostru Aubert le-a predat ambasadei după război, iar noi le-am păstrat, în caz că aveam nevoie şi de altceva de la tatăl tău.

— Cu alte cuvinte, aveaţi nevoie de ceva cu care să îl şantajaţi, spuse răspicat Edwin.

Mirosul acru al fumului de trabuc se învolbură între ei în timp ce Durand pufăi din nou.

— Sau pe fiul său.

Sângele lui Edwin îngheţă.

— Ce naiba înseamnă asta?

Durand scutură scrumul trabucului.

— Tot ce trebuie să fac este să trimit aceste documente presei, iar tu vei fi distrus în societate.

— Nu ai îndrăzni. Edwin se luptă să îşi ascundă clocotul interior. Cu toate discuţiile despre o altă revoluţie pentru a-l detrona pe Charles al X-lea, superiorii tăi au treabă până peste cap. Nu vor aprecia că tu zgândăreşti un

cuib de viespi în Anglia.

— Ce cuib de viespi? Doar aş garanta că poziţia ta în societate va scădea undeva mai jos de cea de servitor. Mai ales după tot scandalul generat de condamnarea fratelui tău. Poate că recenta căsătorie a surorii tale a mai spălat puţin numele familiei, dar aceste secrete l-ar distruge definitiv.

Cumva, Edwin reuşi să ridice din umeri.

— Asta ar însemna doar că nu va mai trebui să am de-a face cu indivizi ca tine.

— Ah, dar nu vei fi singur în această pierdere a influenţei tale, nu-i aşa? Cu un zâmbet sinistru, Durand plecă de lângă dulap. Cum crezi că ar reacţiona Lady Clarissa dacă asocierea ei cu tine ar transforma-o şi pe ea într-o paria a societăţii?

Blestemat să fie ticălosul. Edwin *ştia* cum ar reacţiona Clarissa. Poate că nu i-ar păsa că tatăl lui fusese spion, dar, cu siguranţă, nu i-ar plăcea deloc să părăsească înalta societate. Să nu mai poată merge la petreceri şi să nu mai fie frumoasa balului.

Durand îşi prezentă argumentul cu o eficienţă nemiloasă.

— Crezi că ar lua în considerare să se mărite cu tine dacă ar exista o şansă ca acest lucru să însemne că va suferi în singurătate cu tine pentru restul vieţii tale? Îi pasă atât de mult de tine?

Edwin se temea că ştia răspunsul la acea întrebare, iar o furie incontrolabilă se aprinse înăuntrul său.

— Relaţia mea cu logodnica mea nu este treaba ta. Şi da, ar sta lângă mine. Pentru că, spre deosebire de tine, Clarissa are un caracter de nădejde.

— Nu aş fi atât de sigur de asta, spuse Durand.

Remarca vicleană nu reuşi decât să aţâţe în continuare furia lui Edwin. Cu un mârâit, Edwin îşi aduse faţa foarte aproape de a contelui.

— Dacă insinuezi ceva jignitor despre logodnica mea…

— Nu. Chipul lui Durand se întunecă. Deşi nu este

femeia care crezi tu că este.

— Pentru că nu vrea să se mărite cu *tine*? Asta doar îi dovedeşte inteligenţa şi bunul-simţ.

Durand se încordă. După ce îşi stinse trabucul într-o scrumieră din argint, luă dosarul din mâinile încleştate ale lui Edwin.

— Ai grijă, Blakeborough. Dacă mă mai provoci, s-ar putea să trimit asta presei doar de amorul distracţiei.

— Dă-i drumul! Apoi am putea intra împreună în gura bârfitoare a lumii. Nu eşti singurul care poate împrăştia eficient calomnii.

Privirea glacială a lui Durand ar fi putut îngheţa focul.

— Te-ai gândit că *te-aş* putea implica în activităţile tatălui tău? Câţi ani aveai pe atunci, optsprezece, nouăsprezece? Nu erai prea tânăr ca să îl ajuţi pe tatăl tău să spioneze.

— Nu există nicio fărâmă de dovadă că aş fi avut vreo legătură cu asta, îl sfidă Edwin. Eram plecat la universitate.

— Nu tot timpul. Şi sigur erai destul de mare cât să îl însoţeşti la acel club privat pentru consumatorii de opiu.

Brusc, lui Edwin îi fu greu să respire. În ultimul an nu fusese la universitate. Stătuse la căpătâiul mamei lui în ultimele ei clipe. Şi vizitase *o dată* clubul acela. Dacă cineva şi-ar aminti, ar interpreta greşit că…

— De ce faci asta?

— O vreau pe Lady Clarissa. Am revendicat-o cu mult înainte ca tu să începi să o curtezi. Ştiu că nu o iubeşti şi mă îndoiesc că ea te iubeşte. Vă purtaţi mai mult ca nişte prieteni decât ca nişte posibili soţi.

Ce păcat că Durand nu intrase peste ei în toiul acelor mângâieri nechibzuite mai devreme, deşi probabil că ticălosul ar fi găsit o cale să le folosească împotriva lor.

— Dacă vrei, continuă să îţi spui în sinea ta că logodna noastră nu înseamnă nimic, dar nu va schimba adevărul.

— *Adevărul* este că i-aş putea arăta dosarul lui Lady Clarissa. Nu este nevoie să îl fac public. Îndrăznesc să spun că ar fi suficient să o facă să refuze să fie soţia ta.

Având în vedere că Edwin nici măcar nu reuşise să o facă să fie de acord să se mărite cu el, probabil că ar face-o.

— La asta te referi prin şantaj? Intenţionezi să dai în vileag în faţa ei secretele tatălui meu, dacă nu fac ce doreşti tu.

— Exact. Vreau să o eliberezi pe Lady Clarissa.

Edwin îl privi cu gura căscată.

— Jumătate din societate a auzit deja că suntem logodiţi. Dacă ar fi să rup logodna, aş distruge-o.

— Întocmai. Ochii lui întunecaţi, de culoarea apei schimbătoare, licăriră. Ea nu va mai avea încotro să o apuce, nicio şansă de a se mai căsători cu altcineva în afară de mine. Recunoaşte – te-ai logodit cu ea doar pentru că Knightford este prietenul tău. Dar inima ta nu este logodită. A mea este.

— Lasă-mi-o mie şi o voi acoperi cu bijuterii, influenţă şi cu toată atenţia de care o femeie ca ea are nevoie. Apoi voi distruge rapoartele tatălui tău, le voi arde în faţa ta. Nu va mai trebui să îţi faci niciodată griji că va afla cineva adevărul. Dar dacă nu faci cum spun eu…

Durand îşi lăsă cuvintele în aer, cu o înfloritură teatrală demnă de un răufăcător dintr-o piesă de teatru. Sângele lui Edwin îi îngheţă în vene. Toată treaba asta nu avea nicio noimă. De ce era ticălosul ăsta atât de hotărât să o facă pe Clarissa soţia lui? Fără îndoială, căuta vreun avantaj de pe urma căsătoriei cu ea, dar Edwin nu îşi putea da deloc seama care era acela. Din postura de înalt diplomat, Durand putea avea orice femeie dorea. Fascinaţia aceasta faţă de o femeie care nu avea niciun interes faţă de el era nefirească.

„Nu mai nefirească decât a ta”.

Nu era adevărat. Edwin nu ar vrea niciodată să o câştige pe Clarissa făcând-o de ruşine. Iar faptul că Durand s-ar preta la aşa ceva îi dădu fiori reci lui Edwin, iar şi iar. Aproape că se gândi să îl împuşte pe ticălos pe loc.

Dar din moment ce gărzile ştiau de prezenţa lui Edwin, nu ar putea scăpa basma curată. Ar fi judecat şi

spânzurat, aproape sigur. Şi asta ar afecta-o pe Clarissa.

Şi nu doar pe ea. Ar expune-o pe sora lui în faţa altui scandal, unul mai grav decât orice ar fi provocat afurisitul ăla de frate mai mic al lor. Yvette era în sfârşit fericită; Edwin refuza să distrugă fericirea ei şi a proaspătului ei soţ.

În plus, mai exista o soluţie la această dilemă, una care ar curma de la rădăcină toate intrigile lui Durand. Dar Edwin avea nevoie de timp pentru a-şi pune planul la punct. Aşadar, oricât de mult şi-ar fi dorit să îi arunce ameninţările înapoi în faţă contelui, trebuia să fie precaut.

— Am nevoie de câteva zile ca să mă gândesc la asta. Edwin aproape se înecă din pricina minciunii. Deşi era una necesară, el ura să sugereze că s-ar gândi vreodată să capituleze.

Privirea lui Durand se concentră asupra lui Edwin.

— De ce?

Edwin ridică din umeri.

— Ar trebui să fie evident. Dacă îmi retrag oferta făcută Clarissei, ea ar putea – şi probabil că o va face – să mă acuze de încălcarea contractului. Aşadar, trebuie să mă consult cu avocatul meu în legătură cu posibilele consecinţe ale unei asemenea acuzaţii şi cât m-ar costa financiar.

— Totodată, trebuie să mă gândesc care dintre scandaluri ar face mai mult rău familiei mele – dezvăluirea secretelor tatălui meu sau bruscul refuz de a mă căsători cu o femeie pe care am prezentat-o ca fiind logodnica mea în public. Apoi mai este şi chestiunea…

— Ajunge. Am înţeles. Durand îl studie îndeaproape. Chiar eşti un bărbat calculat uneori, Blakeborough. Eu te ameninţ că ţi-o iau pe Lady Clarissa, iar tu te gândeşti doar la cum îţi va afecta buzunarul.

Dacă Durand credea acest lucru, atunci măcar Edwin reuşea să îşi ascundă adevăratele sentimentele.

— Îmi place să cred că sunt practic. Aşa cum spuneai, eu şi Clarissa nu suntem îndrăgostiţi, dar asta nu înseamnă că nu sunt conştient de ce efect ar putea avea asupra vieţii mele dacă aş ceda în faţa cererilor tale.

Contele păru să se gândească la acest aspect.

— Bine. Îţi dau două zile. Dar aştept decizia ta până la sfârşitul zilei de poimâine.

— Mulţumesc. Edwin adoptă tonul plictisit specific unui lord de rangul lui. Acum, din moment ce conversaţia asta a devenit plictisitoare, te las cu trabucurile tale.

— Presupun că găseşti singur drumul, spuse Durand.

Încuviinţând aproape imperceptibil din cap, Edwin ieşi calm din încăpere.

Dar pe dinăuntru clocotea. Era tot ce putea să facă pentru a-şi stăpâni furia până când avea să ajungă în siguranţa trăsurii lui şi departe de acolo. Tatăl său, un spion al francezilor. Simplul gând îi răscoli stomacul.

Deşi asta explica multe lucruri. De ce tatăl lui fusese întotdeauna atât de distant faţă de familia lui. De ce, când mama era pe moarte, el îşi continuase călătoriile la Londra. Şi de ce Edwin nu observase niciodată vreun semn de ameţeală de la opiu de puţinele ori când tatăl lui *era* acasă. Oare folosise vreodată opiu? Sau doar mergea la acel club pentru stăpânii lui francezi?

Alt lucru pe care nu îl înţelegea el era de ce. Ce l-ar fi putut face pe tatăl său să vrea să se implice în asemenea afaceri? Simpatie pentru rudele lui franceze? Nu părea o explicaţie plauzibilă.

Dar era evident că acele documente fuseseră scrise de tatăl său. Nu era vorba doar de scrisul lui, ci şi de felul lui de a vorbi, de a folosi anumite cuvinte. Iar Edwin nu îndrăznea să ceară sfatul nimănui, de teamă ca vestea să nu se afle şi numele familiei lui să fie târât în noroi.

Exista o singură cale de a ieşi din această situaţie. Clarissei nu avea să-i placă, dar el trebuia să facă tot posibilul să o convingă să se mărite cu el prin permis special, înainte de următoarea întâlnire a lui Edwin cu Durand. Fără să îi spună exact ce aflase Durand despre tatăl lui, desigur. Era destul de speriată de gândul de a se căsători cu el; dacă ar şti că exista chiar şi o mică şansă ca ea să fie exclusă din societate, ar lua atitudine.

Trebuia să se ocupe rapid de chestiunea aceasta.

Chiar dacă Durand mergea la cacealma cu ameninţările sale de a dezvălui faptele tatălui lui, simplul fapt că era atât de hotărât să se însoare cu Clarissa era motiv de panică. Francezul ar putea chiar să o răpească. Mulţi bărbaţi recurgeau la acest gest cu moştenitoarele.

Dar nu sub supravegherea lui Edwin. Avea să se asigure că Durand ajunge în ştreang înainte ca ticălosul să se atingă de vreun fir de păr din capul ei.

Capitolul 12

La scurt timp după apusul soarelui în acea zi, prea devreme ca să se îmbrace pentru cină şi prea târziu pentru un pui de somn, Clarissa lenevea în camera ei. Oare ar trebui să poarte pelerina din dantelă sau fişiul din tul cu rochia ei de seară? Era puţin probabil ca lui Edwin să îi pese, oricum. Atâta vreme cât ţinuta ei era prezentabilă, probabil că el nici nu avea să observe măcar.

Nu, *el* observa doar când pieptul ei era pe jumătate dezgolit.

Clarissa miji ochii. Prea bine, fără pelerină şi fără fişiu. Pentru că astă-seară voia să îl facă să o observe – să îl facă să o vadă aşa cum era, cu toate defectele ei. Să îl facă să înţeleagă că ea nu era genul de femeie cu care el voia să se căsătorească.

Deşi această strategie nu funcţionase cu o noapte în urmă. Ţinuta ei îl excitase, ceva la care nu s-ar fi aşteptat niciodată de la cumpătatul Edwin. Iar dacă ea îşi etala pieptul în faţa lui, el ar putea-o privi cu acea privire pătrunzătoare care o făcea să tremure, apoi Clarissa şi-ar uita scopul. Care era acela de a refuza amabil, dar ferm, să se mărite cu el.

Da – acesta era planul ei şi trebuia să se ţină de el, indiferent cât ar protesta Edwin prin bombănelile acelea atrăgătoare, care negau pe jumătate orice ar fi spus. Chiar dacă Edwin ar lua-o deoparte, în privat, şi i-ar oferi unul

dintre săruturile lui seducătoare, care continuau la nesfârşit. Chiar dacă mama, în toată naivitatea ei, îi lăsa din nou singuri, iar el încerca să îşi croiască drum cu sărutări în…

Fişiu. În mod sigur, avea să poarte fişiu. Şi dacă tot era la acest capitol, poate şi o armură drăguţă ca să îl împiedice să fie tentat, iar pe ea să cedeze.

Un zăngănit se auzi lângă uşile franţuzeşti care dădeau în balconul ei. Ce Dumnezeu? Încă un zăngănit. Apoi încă unul.

Ieşind grăbită pe balcon, privi în grădina de dedesubt, care era vag luminată de felinarele cu gaz de la grajdurile din spate. Şi acolo, îmbrăcat mult prea neceremonios pentru cină, era Edwin.

Ea îl privi cu gura căscată.

— Ce crezi că faci?

— Trebuie să îţi vorbesc între patru ochi. Acum. Este urgent.

— Atunci vino la uşa din faţă ca o persoană civilizată şi cere să vorbeşti cu mine.

— Nu pot. Nu vreau ca mama ta să fie implicată. Nici măcar nu vreau ca servitorii să ştie că am fost aici. Coboară. Putem vorbi în grădină.

Singuri în grădină? Puţin probabil. Simpla idee îi trimise un fior pe spate.

— Nu fi ridicol! Sunt în halat, spuse ea, întorcându-se spre uşă. Întoarce-te la cină – este destul de curând, vom vorbi atunci.

— Prea bine. Atunci va trebui să urc eu.

Poftim? Clarissa se întoarse grăbită pe balcon, exact la timp pentru a-l vedea escaladând fagul înalt şi subţire, care se înălţa mult prea departe de balconul ei pentru a-i fi de folos lui Edwin.

— Edwin! rosti ea printre dinţii încleştaţi. Eşti nebun? Nu îţi va susţine greutatea.

El o ignoră şi continuă să se caţere.

Clarissa îl privea cu inima palpitând.

— Ce ai de gând să faci? Să sari prin aer? Este prea

departe de balcon!

Dacă ea ar fi dat un semnal de alarmă, asta ar pune capăt situaţiei… dar ceva o făcu să ezite. Curiozitate? Expresia lui de o hotărâre sobră? Îngrijorarea ei că, dacă cineva ar ieşi afară, i-ar distrage atenţia, iar el ar cădea?

— Edwin, şopti ea când el ajunse la nivelul balconului. Of, ai grijă! Nici să nu te *gândeşti* să sari.

Deja o bântuiau imagini cu trupul lui frânt pe aleea pavată din grădină. Dar, în mod curios, Edwin continuă să urce. Copacul începu să se plece sub greutatea lui, iar el se aplecă spre partea mai apropiată de balconul ei. Când copacul se plecă şi mai mult, Clarissa fu nevoită să îşi stăpânească un ţipăt.

Apoi copacul se plecă suficient cât să îl aducă pe Edwin chiar în faţa ei.

Când el eliberă vârful copacului, trunchiul se îndreptă imediat. Apoi Edwin îşi scutură mâinile şi pantalonii de praf, de parcă s-ar fi căţărat în balcoane cu atâta îndemânare în fiecare zi.

Clarissei îi venea să îl strângă de gât.

— Eşti nebun? Puteai să te omori!

Edwin clipi.

— Prostii! Ştiam exact ce fac. Am calculat circumferinţa şi înălţimea copacului în raport cu greutatea mea şi forţa gravitaţională şi m-am gândit că o să fie bine.

— Te-ai gândit! Clarissa îl împunse cu mâna în piept. Dacă te-ai fi gândit greşit, ţi-ai fi rupt gâtul!

El o apucă de mână, ochii lui licărind în lumina palidă a lumânării din cameră.

— Ţi-ai făcut griji pentru mine.

— Fireşte că mi-am făcut griji pentru tine!

— Atunci ar fi trebuit să cobori, spuse el nonşalant.

— Aş fi coborât dacă aş fi ştiut că te-ai transformat peste noapte într-un neghiob nesăbuit.

Edwin îşi încleştă degetele pe mâna ei.

— Am fost şi eu copil cândva, să ştii. Învăţăm să ne căţărăm în copaci încă de la cea mai fragedă vârstă. Edwin încercă să o tragă aproape de el. Am fost în siguranţă.

Serios.

Clarissa îşi smuci mâna, eliberându-se, inima încă bubuindu-i în piept, şi intră înapoi în cameră. Edwin căţărându-se în copaci. Cine-ar fi crezut?

În timp ce el o urmă în încăpere, ea se răsti:

— Deci spune-mi. Ce era atât de important încât trebuia să îţi rişti viaţa ca să îmi vorbeşti?

— Durand a fost aici noaptea trecută.

Răspunsul lui o opri în loc. Simţind cum gâtul i se încordează, Clarissa se întoarse brusc spre Edwin.

— Ce vrei să spui?

— În josul străzii. Supraveghea casa. Seriozitatea înverşunată din glasul lui confirmă că Edwin spunea adevărul. L-am înfruntat, iar el mi-a dat un ultimatum.

Stomacul Clarissei începu să se agite.

— Ce fel de ultimatum?

Bărbia lui Edwin se încordă.

— Fie anulez logodna noastră până mâine-seară, fie el va dezvălui nişte secrete neliniştitoare despre familia mea.

— Ce secrete?

— Aş prefera să nu spun. Dar ne-ar distruge onoarea în societate atât mie, cât şi lui Yvette. Am fi proscrişi.

Yvette? Avea de-a face cu Yvette? Şi cu el, de asemenea. O, nu!

— Dacă s-ar întâmpla acest lucru, nu ai mai putea să îţi găseşti o soţie, şopti ea.

— Exact.

Un nod greoi se formă în gâtul ei. Clarissa se gândi să insiste ca Edwin să îi dezvăluie cu ce secrete îl avea contele Durand la mână, dar dacă Edwin era atât de panicat din pricina asta, trebuia să fie de rău. Ceea ce însemna că nu ar vorbi cu ea despre ele. El nu îi dezvăluia niciodată asemenea lucruri ei. Clarissa nici nu ar fi ştiut cât de nepăsător fusese tatăl lui Edwin faţă de familia sa dacă Yvette nu i-ar fi spus.

Edwin nu era tipul de bărbat care să se destăinuie cuiva în ceea ce priveşte trecutul său, nici măcar unei femei cu care se gândea să se căsătorească.

Şi probabil că nu ar schimba cu nimic lucrurile dacă ea ar şti.

— Păi, atunci, se pare că nu ai de ales. Clarissa înghiţi în sec. Trebuie să pui capăt logodnei noastre. Sau, şi mai bine, te părăsesc eu. Sincer, nu am avut niciodată intenţia să mă mărit cu nimeni…

— Nu mă asculţi, Clarissa. Venind mai aproape de ea, Edwin o fixă cu o privire sumbră. Vrea ca eu să rup logodna pentru că vrea ca tu să nu ai nicio altă posibilitate decât să te căsătoreşti cu el.

— Este absurd, spuse ea, deşi un fior de teamă se strecură pe spatele ei. Întotdeauna am altă posibilitate. Pur şi simplu, te voi părăsi. Va complica lucrurile pentru tine, ştiu, şi îmi pare foarte rău pentru asta, dar măcar…

— Asta nu va funcţiona, la naiba! Nu înţelegi? Nu are de gând să îţi dea de ales! *Stătea la pândă lângă casa ta chiar noaptea trecută.* Este obsedat să te facă soţia lui. Dacă vei continua să îl refuzi, într-o zi te va răpi, pur şi simplu, şi te va duce în Gretna Green[3]. Sau mai rău, în Franţa. Şi chiar ar putea scăpa basma curată cu asta. Diplomaţii sunt imuni la toate acuzaţiile, cu excepţia celei de crimă.

Treptat, Clarissa înţelegea motivul urgenţei lui Edwin, simţind, totodată, şi o furie aprigă pentru Durand.

— Dar *de ce* este obsedat, la naiba? De ce mă vrea? Nu îl înţeleg!

— Eşti o femeie frumoasă, plină de viaţă şi de bună dispoziţie. Cine nu te-ar vrea?

Fermecătoarele cuvinte o luară prin surprindere. Nu îi stătea deloc în fire lui Edwin să vorbească astfel, lucru care îi dădu Clarissei de bănuit.

— Nu este momentul să îţi testezi nou descoperita abilitate de a face complimente. Există o mulţime de femei ca mine.

— Nu atât de multe pe cât ai crede. Ferindu-şi privirea, Edwin îşi frecă ceafa. Dar trebuie să recunosc că

3 Un sat în sudul Scoţiei, recunoscut ca fiind o destinaţie pentru căsătorii făcute fără voia părinţilor între îndrăgostiţi fugari (n.tr.)

obsesia lui depăşeşte orice limită. Pot doar să presupun că, însurându-se cu tine, speră să câştige accesul la ceva ce îşi doreşte.

— Cum ar fi?

Edwin pufni nervos.

— La naiba, nu ştiu. Aş vrea să fi ştiut. Poate că Warren se înşală în privinţa averii lui. Poate că a pierdut-o la jocurile de noroc.

— Dacă este vorba doar de bani, există o mulţime de alte moştenitoare care ar fi fericite cu un conte francez pe cale să obţină succesul ca diplomat. De ce ar insista să se însoare cu o femeie care, evident, îl detestă?

— Nu pare să te creadă.

— Atunci, este orb, surd şi prost, spuse ea cu îndârjire.

— Sau nu îi pasă de ceea ce simţi tu. Chiar în momentul acesta, nu prea contează care sunt motivele lui. Nu schimbă faptul că ne-a prins pe amândoi în capcană.

— Pe tine nu. Clarissa se aşează posomorâtă pe pat. Era sătulă de Durand, de suişuri şi de coborâşuri, era sătulă să tot fie sigură că scăpase de el, doar pentru ca francezul să apară din nou în calea ei. Trebuie să îţi protejezi familia şi să îi accepţi târgul. Eu te voi părăsi, iar eu şi mama nu vom mai părăsi casa până nu se va întoarce Warren. Apoi el se va putea ocupa de Durand.

— Aşa cum s-a ocupat până acum? Chipul lui Edwin se întunecă. Ştii al naibii de bine că este posibil ca Warren să lipsească săptămâni întregi. *Nu* te las singură, ca să fii răpită de ticălosul ăla.

— Atunci, ce propui, mai exact? Ca el să vă târască pe tine şi pe sora ta – şi pe proaspătul ei soţ – printr-un alt scandal în timp ce tu ai grijă de toate, într-un mod foarte nobil, până la întoarcerea lui Warren?

— Nu. Am un alt plan. Edwin merse lângă uşa balconului şi privi afară. Noi doi ar trebui să ne căsătorim imediat. Mâine-dimineaţă, la prima oră. Deja am obţinut un permis special, aşa că voi veni să te iau cu trăsura mâine-dimineaţă şi mergem direct la biserică. Mama ta ne-a mai

permis şi înainte să mergem însoţiţi doar de pajul meu în faeton, aşa că va fi în regulă. Nici măcar nu este nevoie să o implicăm în asta, din moment ce tu eşti majoră şi nu ai nevoie de permisiunea dumneaei. Deja am vorbit cu preotul meu paroh…

— Stai, stai, opreşte-te! Clarissa sări în picioare de pe pat. Să ne căsătorim? Şi cum îl împiedică acest lucru pe Durand să dezvăluie secretele familiei tale?

Edwin se întoarse spre ea, umbrele din încăpere înăsprindu-i trăsăturile feţei.

— De îndată ce ne vom căsători, iar el va pierde orice şansă de a pune mâna pe tine, îşi va fi pierdut arma. Divorţul este aproape imposibil de obţinut, chiar şi pentru un bărbat cu statutul meu, aşa că el nu te va putea face soţia lui. Acest lucru nu îi va mai lăsa niciun motiv să dezvăluie secretele familiei mele, cu excepţia unei crize de ciudă, din moment ce nu îl va ajuta să îşi atingă scopul iniţial. Nici măcar Durand nu este atât de prost cât să îşi rişte propria carieră în diplomaţie pentru a împrăştia calomnii despre un conte britanic, doar pentru a-şi vărsa furia.

Dumnezeule! Ce plan!

— Nu sunt atât de convinsă de acest lucru. Atâta vreme cât nu ştim de ce el este…

— Nu mă pripesc, dacă la asta te gândeşti.

— Cred că eşti de-a dreptul nebun.

Edwin băgă mâna în buzunarul redingotei sale şi scoase un mănunchi împăturit de hârtii.

— L-am rugat pe avocatul meu să redacteze un acord de căsătorie în dimineaţa aceasta. Punând hârtiile pe pat, Edwin adăugă: Cred că ţi se va părea mai mult decât generos, dar uită-te peste el în noaptea asta. Dacă nu vei fi de acord cu termenii, putem merge la biroul lui dis-de-dimineaţă ca să îi poţi dicta orice schimbări doreşti înainte de a merge la biserică.

Deşi Clarissa era flatată că Edwin avea încredere în ea în privinţa unor documente legale – majoritatea bărbaţilor nu ar crede că o femeie ar fi în stare, măcar, să le citească

în mod corect –, totul se mişca prea repede.

— Edwin…

— Dacă *vrei* să o implici pe mama ta, înţeleg – dar ştim că nu este prea pricepută la a ţine secrete, iar Durand nu trebuie să ştie până nu vom fi deja căsătoriţi.

— Nu îmi pasă dacă mama este implicată, dar…

— Căsnicia noastră nu trebuie să fie una tipică, să ştii. Gâtul i se mişca în mod convulsiv în timp ce vorbea. Dacă preferi să locuim separat, putem face asta de îndată ce ne asigurăm că Durand nu mai reprezintă o problemă.

— Lucru care ţi-ar îngreuna puţin scopul de a concepe un moştenitor, iar eu nu…

— Evident, aş prefera să avem copii şi să îi creştem împreună, ca soţ şi soţie, dar dacă ţie nu îţi convine…

— La naiba, Edwin, destul! Clarissa îi strânse mâinile într-ale sale. Ce nu îmi convine este că tu renunţi la viaţa ta ca să mă protejezi.

El căscă ochii mari.

— Nu fac asta. Ştii că îmi doream de mult o soţie.

— Dar sunt convinsă că ai prefera să îţi alegi tu însuţi una. Nu să fii forţat de un nebun.

— Nu m-a forţat să mă căsătoresc cu tine. A *încercat* să mă forţeze să *nu* mă căsătoresc cu tine. Eu sunt cel care a venit cu ideea să ne căsătorim imediat. Eram treaz când am luat decizia, aşa că nu trebuie să îţi faci griji în această privinţă.

Ridicându-i mâinile la buze, Edwin i le sărută pe rând cu acea precauţie lentă care îi făcea mereu sângele să clocotească, fără excepţie. Apoi adăugă într-o şoaptă guturală:

— Şi trebuie să recunoşti că suntem atraşi unul de celălalt.

Având în vedere bătăile sălbatice ale inimii ei în acel moment.

Clarissa nu putea nega acel lucru. Dar asta nu schimba nimic.

— Nu asta este ideea. Sunt lucruri pe care nu le ştii despre mine, lucruri care nu ţi-ar plăcea, lucruri care…

— Nu vreau să te las pe mâinile *ticălosului!* Clarissa tresări, astfel că Edwin coborî tonul. Nu voi sta deoparte, cu mâinile în sân, în timp ce el încearcă să îţi distrugă viaţa. Iar dacă vom fi căsătoriţi, nu va acţiona – sunt convins de acest lucru.

— Crezi că merge la cacealma. Văd asta. Dar dacă nu este o cacealma?

— Atunci vei fi obligată să înduri şi tu scandalul împreună cu noi, dar, sincer, nu cred că se va ajunge acolo. Şi, cel puţin, tot te voi putea proteja de încercarea lui de a pune mâna pe tine. Îl putem înfrunta împreună, ca soţ şi soţie.

Soţ şi soţie. Inima Clarissei se zvârcoli în piept. Când Edwin se purta nobil, ei îi venea să îl strângă în braţe şi să îl sărute la nesfârşit. Dar el nu avea să rămână nobil. Nu de îndată ce avea să afle despre trecutul ei.

— Nu este drept faţă de tine, spuse ea. Să te fac să rişti un scandal pentru toată familia ta ca să mă protejezi pe mine. Nu îţi pot cere să faci acest lucru.

— Nu îmi ceri tu. Mă ofer eu. Nu este acelaşi lucru. Edwin îi cercetă chipul. Putem avea o viaţă decentă împreună, să ştii. O putem scoate la capăt. Şi dacă vom fi nefericiţi, putem avea locuinţe separate. Conacul Margrave este deja lângă proprietatea mea. Ai putea merge acolo, i-ai putea creşte pe copiii noştri acolo. Atât timp cât aş face şi eu parte din vieţile lor, aş fi mulţumit.

— Mulţumit? Meriţi mai mult de atât, Edwin.

El scutură din cap.

— Nu sunt un bărbat romantic, Clarissa. Nu am luat niciodată iubirea în calcul. Atâta vreme cât am un partener – de preferat unul care să nu fie deranjat să împartă patul cu mine.

— Şi dacă *mă* deranjează? şopti ea. Eu nu sunt ca alte femei. Am o anumită… aversiune faţă de asemenea lucruri.

Edwin o excita, dar de fiecare dată când Clarissa se gândea cum ar fi să îl aibă peste trupul ei, i se punea un nod în gât, mâinile îi transpirau, iar ea îşi dorea să moară. El tot vorbea despre copii, dar să ai copii necesita să ai

relaţii intime, iar ea nu ştia dacă putea îndura acel lucru, chiar şi cu Edwin. Dacă nu avea să poată face *niciodată* acel lucru?

— Ţi-e frică de mine, spuse el sec.

— Nu. Răspunsul răspicat şi rapid păru să îl calmeze pe Edwin. De orice bărbat... care ar putea fi cu mine în acel mod.

— Ah. Edwin zâmbi. Orice femeie virgină are acele temeri, scumpa mea. Dar promit că sunt capabil să ţi le alung, dacă îmi vei permite. O mângâie sub bărbie. Eu văd situaţia astfel. Fie este o căsnicie amiabilă cu un bărbat care te va trata cu delicateţe, fie rişti să fii răpită de un bărbat care aproape sigur nu te va trata astfel.

Clarissa îşi feri privirea, nehotărârea mistuind-o. Putea pune acum capăt acestei situaţii, doar spunându-i adevărul: că ea nu era neprihănită. El şi-ar retrage propunerea, ea l-ar părăsi în mod formal şi s-ar putea întoarce la a-şi trăi viaţa...

Cu teamă. De un bărbat care ar fi mult mai înfricoşător dacă punea vreodată mâna pe ea. Şi nu exista nicio garanţie că Durand nu ar putea pune mâna pe ea, mai ales dacă mama şi Clarissa rămâneau fără un protector. Nici măcar nu exista o garanţie că Durand nu avea să îl distrugă pe Edwin, indiferent de planul lor. Ce îl putea împiedica să se ţină de cuvânt?

Adevărul era că gândul de a-l înfrunta pe Edwin odată ce el descoperea toate secretele ei părea în comparaţie cu gândul de a fi răpită şi violată de conte. Clarissa nu putea îndura din nou un asemenea atac.

Întâlni din nou privirea lui Edwin.

— În regulă.

Sentimentul de uşurare care inundă chipul lui Edwin ar fi trebuit să o încurajeze. Dar nu o făcu. Edwin nu ştia în ce se băga cu ea. Iar Clarissa chiar trebuia să îi spună. Dar gândul că el s-ar putea retrage de îndată ce ar afla adevărul...

Nu, avea să îi spună după ce se vor fi căsătorit. În cele din urmă. Dar între timp...

— Totuşi am o condiţie.

Ochii lui o priviră ageri.

— Care anume?

— Trebuie… trebuie să îmi dai timp să mă adaptez la căsnicie înainte de a împărţi un pat. Încă simt că, practic, suntem străini. Nu m-am gândit niciodată la tine într-un mod romantic, iar acum…

— Te gândeşti astfel?

— Nu ştiu. Asta mă îngrijorează. Nici măcar nu ştiu cum să mă gândesc la cineva astfel. Dar trebuie să îmi promiţi că eu voi fi cea care va alege când vom împărţi patul, indiferent cât de mult ar dura.

— Sună ameninţător, spuse el sec.

— Ştiu. Dar aceasta este condiţia mea. Şi o vreau trecută în termenii acordului.

Chipul lui Edwin se posomorî.

— Ah.

— Ştiu că nu este genul de lucru cu care un bărbat să fie de acord…

— Voi adăuga condiţia ta.

— Dacă nu poţi…

— Este în regulă. Vom opri la biroul avocatului mâine-dimineaţă ca să o adăugăm şi să semnăm. Doar să arunci o privire peste acord în seara asta, ca să te asiguri că nu mai vrei alte schimbări.

Clarissa înghiţi în sec.

— Probabil că nu ar trebui să vii la cină. Doar trimite un bilet, spune că eşti ocupat sau ceva de genul acesta. Pentru că îţi va fi prea greu să continui să minţi cu vorbăria neîncetată a mamei despre nunta noastră grandioasă, care nu va avea loc niciodată.

Edwin se încruntă.

— Nu m-am gândit la asta. Nu vei avea parte de nunta aceea grandioasă, iar mama ta nu mă va ierta niciodată pentru acest lucru.

— Prostii! Te însori cu mine. Ea se temea că nu mă voi căsători niciodată, aşa că mama va fi bine. Şi putem da o petrecere grandioasă mai târziu, ca să sărbătorim.

— Dar tu? Vei regreta că nu vei avea nunta aceea grandioasă?

Un junghi brusc şi tăios în pieptul ei îi spuse că o parte din ea avea să regrete, dar Clarissa îl nimici.

— Nu plănuiam să mă căsătoresc vreodată, aşa că nu aş fi avut-o oricum.

Probabil că tonul ei fusese mai nostalgic decât îşi dăduse Clarissa seama, pentru că ochii lui se umbrir㠎.

— Va fi bine, Clarissa, îţi promit. Voi face să fie bine.

Cuprinzându-i chipul în mâini, Edwin o sărută. Fu un sărut dulce, tandru şi complet lipsit de vreo ameninţare. Şi îi oferi Clarissei speranţa că era posibil ca el să spună adevărul despre viitorul ei. Pentru că, dacă nu spunea adevărul, ea nu ştia dacă putea suporta.

Capitolul 13

Edwin habar nu avea la ce să se aştepte când sosi acasă la Warren a doua zi de dimineaţă. După o noapte petrecută singură, Clarissa era posibil să se fi răzgândit. Şi atunci ce-ar mai putea el să facă?

Deja îşi dăduse toată silinţa să o convingă că Durand nu avea să mai acţioneze *după ce* aveau să se căsătorească. Dacă totuşi contele ar acţiona, Clarissa nu l-ar ierta niciodată pe Edwin pentru că îi ascunsese adevărul, minimalizând cât de devastator ar fi scandalul spionajului tatălui său pentru *ea.* Dacă Durand dădea presei dovezile – şi arunca şi câteva aluzii cum că şi Edwin fusese implicat, acest lucru avea să îi distrugă pe amândoi.

Sentimentul de vinovăţie îl făcu să se înfioare. Ar fi trebuit să îi spună toată aceste detalii. Dar ea nu s-ar mai căsători cu el dacă Edwin i le-ar fi spus – era convins de acest lucru. Clarissei îi plăcea să fie regina balului.

Ceea ce nu îi plăcea, aparent, era să fie regina dormitorului.

Dar trebuie să îmi promiţi că eu voi fi cea care va

alege când vom împărţi patul, indiferent cât de mult ar dura.

Edwin oftă. Ultima parte era cea care îl încurca. Ea vorbise de faptul că el voia un moştenitor, aşa că era imposibil să aibă de gând să refuze la nesfârşit să împartă patul cu el. Iar planul ei era unul logic – să aştepte până când aveau să se simtă mai confortabil unul cu altul pentru a deveni intimi. Atunci, de ce îl rodea atât de tare că ea îi ceruse aşa ceva?

Pentru că îl făcu din nou să se întrebe ce anume era în neregulă cu el. În ciuda faptului că ea îi accepta săruturile, în ciuda flirturilor şi tachinărilor ei, Clarissa nu voia să fie apropiată de el, aşa cum ar trebui să fie un soţ şi o soţie. Nu ar trebui să conteze pentru el – Edwin se aşteptase ca mariajul său să fie mai mult un aranjament social decât o căsătorie din iubire.

Dar, totodată, se aşteptase să aibă relaţii intime cu soţia sa. Era aproape de nesuportat gândul că acest lucru avea să îi fie refuzat.

Fir-ar să fie, Edwin era ridicol. Clarissa doar era puţin agitată. Nu avea să continue prea mult timp aşa. Şi chiar de-ar fi făcut-o, cu siguranţă el ştia cum să ademenească o femeie în patul său. Cât de greu putea fi cu o femeie precum Clarissa, care răspundea cu entuziasm la săruturile lui?

Presupunând că ea nu îşi anulase acordul de a se căsători cu el.

Din fericire, sosi la casa lui Warren de la oraş şi o găsi aşteptându-l, purtând o ţinută foarte complexă, cu pene, panglici şi o pălărie imensă, cu un voal transparent cu tiv din dantelă. Arăta ca un cadou împachetat în tul şi valuri din mătase, complet inaccesibilă.

Nu îl ajută nici faptul că şi mama ei îl aştepta.

— Este minunat din partea ta că o duci pe Clarissa la plimbare în Green Park, drept scuză pentru că ai lipsit de la cina de aseară! exclamă femeia.

Slavă Domnului, Clarissa se gândise să îi spună o minciună potrivită despre locul în care mergeau.

— Mi-a părut foarte rău că nu am putut veni, spuse el, ceea ce era adevărat. Sărutul scurt pe care îl împărtăşise cu Clarissa în dormitorul ei nu fusese suficient, nici pe-aproape.

— Ei bine, o plimbare în parc ar trebui să fie foarte revigorantă la această oră. Iar ei îi plac plimbările matinale. La fel şi mie. Într-adevăr, m-am gândit să vă însoţesc, dar Clarissa spune că nu este loc şi pentru mine în faeton.

— Da, îmi pare rău, spuse el grăbit. Faetonul meu este mic, mă tem. Dar dacă doriţi să ne însoţiţi, aţi putea sta pe locul pajului meu, în spate, şi îl pot lăsa pe el aici.

Aşa cum se aşteptase Edwin, Lady Margrave fu consternată.

— Eşti nebun? Să mă legăn în spatele faetonului tău? Pare foarte incomod. Vai, aş putea cădea cu uşurinţă de acolo! Să îţi fie ruşine, Edwin. Nu pot să cred că i-ai sugera aşa ceva viitoarei tale soacre.

Clarissa îşi reţinu un zâmbet.

— Da, Edwin, cum îndrăzneşti? spuse ea, un licăr neastâmpărat jucând în ochii ei.

Acea mică tachinare care îi aminti de Clarissa cea obişnuită îi calmă toate temerile lui Edwin. Aveau să fie bine. El avea să se ocupe de acest lucru.

— Presupun că mi-am pierdut pentru o clipă minţile, spuse Edwin, apoi întinse braţul. Atunci, ce-ai spune să plecăm, înainte ca parcul să se umple de oameni?

— Desigur, spuse ea voioasă.

Porniră spre uşa casei la ora nouă fix. În timp ce coborau treptele, el şopti:

— Mulţumesc că ai căutat o minciună potrivită pentru mama ta. Ştii cât de mult urăsc să mint.

— Pentru că nu te pricepi deloc. Nu aveam de gând să risc să strici totul în încercarea de a o minţi pe mama. Nu ai fi niciodată convingător.

— Adevărat. Îl încurajă şi mai tare faptul că ea părea să îl cunoască atât de bine uneori. Deşi erau şi alte dăţi când...

Nu, Edwin nu voia să se gândească la asta. Urmau să

aibă ani întregi la dispoziţie pentru a se cunoaşte mai bine unul pe celălalt.

În timp ce faetonul porni la drum, Clarissa stătea încordată pe banchetă, strângând săculeţul de mână. Era agitată? Îngrijorată?

Oare îşi dorea să nu fi fost pe cale de a se căsători cu *el?*

Edwin se încumetă să o calmeze cu un compliment.

— Rochia ta este foarte… a…

— Lasă-mă să ghicesc – „înzorzonată, cu volănaşe şi prea împopoţonată”, spuse ea uşor ofensivă.

— Roz.

Postura ei încordată se îmblânzi.

— A. Da. Presupun că este.

— Arăţi minunat în roz. Nu că ai arăta altfel în orice altă culoare, dar mi se pare că rozul îţi scoate în evidenţă jadul verde al ochilor şi rubiniul buzelor tale, şi – Edwin se opri când îşi dădu seama că bolborosea precum acel căţeluş la teatru, cu două seri în urmă. Iar el nu bolborosea *niciodată.* Arăţi minunat.

Clarissa îl privi prin tulul care îi acoperea faţa.

— Mulţumesc, dar ştiu că este o ţinută împopoţonată. Era singura pe care o aveam cu o pălărie cu voal. Şi voiam ca rochia măcar să semene cu una de mireasă la nunta mea.

Sentimentul de regret îl împunse pe Edwin.

— Îmi pare foarte rău că îţi este refuzat acest lucru.

— Încetează să te mai scuzi. Contele Durand este cel vinovat. Tu doar încerci să îndrepţi lucrurile.

Ei bine, măcar Clarissa era conştientă de acest lucru. Rămaseră în tăcere apoi, până când Edwin îşi dădu seama că biroul avocatului său nu era prea departe.

— Ai citit acordul?

— Da. Clarissa îşi menţinu privirea înainte, pe drum. Nu ai exagerat când ai spus că mi se va părea mai mult decât generos. Dar am o singură observaţie.

El îi aruncă o privire precaută.

— Care anume?

— Partea de moştenire pe care o aduci tu este aproximativ douăzeci la sută din averea pe care o aduc eu în această căsnicie. Pare exagerat, având în vedere că procentul obişnuit este de zece la sută din ceea ce aduce soţia în căsnicie.

Aceasta era o observaţie la care Edwin nu s-ar fi aşteptat niciodată din partea Clarissei. Dar poate că ea nu înţelegea conceptul.

— Procentul de moştenire a unei femei o va întreţine pe aceasta după moartea soţului ei, aşa că este drept să…

— Ştiu ce este un procent de moştenire, Edwin, spuse ea ţâfnoasă. Pur şi simplu, nu pot să înţeleg de ce tu oferi dublu faţă de cantitatea obişnuită.

El zâmbi.

— Văd că sunt pe punctul de a câştiga o soţie foarte inteligentă.

— Te îndoiai de acest lucru?

— Desigur că nu, spuse el grăbit, recunoscând o capcană când întâlnea una. Dar nu mă aşteptam să ai cunoştinţe despre acorduri sau, la drept vorbind, de noţiuni complicate de matematică.

— Eu m-am ocupat de gospodărirea casei, în majoritatea privinţelor, chiar dinainte ca *papa* să moară. Clarissa se aplecă spre el şi adăugă: După cum îţi poţi închipui, mama nu se pricepe la cifre.

— Sunt şocat să aud acest lucru, spuse Edwin sec.

Ea îl lovi uşor cu poşeta.

— *Eu* pot să o critic pe mama. Tu, nu.

— Înţeleg, spuse el zâmbind. Aşadar, există reguli pentru căsnicia noastră?

— O mulţime.

— Îmi vei spune care sunt?

— La momentul potrivit. Acum încetează să o mai iei pe ocolite şi răspunde-mi la întrebarea despre procentul de moştenire din acord.

Când Clarissei îi intra ceva în cap, nu renunţa pentru nimic în lume. Edwin nu ştia sigur ce însemna acel lucru pentru o căsătorie între ei doi. Probabil că nu avea să fie

vreodată liniştit.

— De unde ştii care este „procentul obişnuit”?

— Yvette mi-a spus care a fost al ei. Şi deja ştiam care a fost al mamei.

El o privi cu gura căscată.

— Sora mea a discutat cu tine despre acordul ei de căsătorie?

— Noi, femeile, discutăm despre tot felul de lucruri, să ştii, şi slavă Cerului că o facem. Din moment ce mama ar prefera să mănânce şerpi decât să citească un document juridic, iar fratele meu – sau vărul meu – nu este aici ca să negocieze acordul meu, m-am bucurat că sora ta a vorbit atât de mult despre al ei când se pregătea de nunta sa. Am avut o idee despre ceea ce citesc.

Încercând să şi-o închipuie pe sora lui cercetând cu atenţie un asemenea document, Edwin simţi o durere în inimă. Cititul contractelor nu părea ceva de care ea s-ar bucura.

— Deci ai putut să… descifrezi limbajul juridic?

— Cu ajutorul unui dicţionar. Şi cu o carte de-ale vărului meu. Clarissa căscă, ascunzând gestul destul de ineficient cu o mână. De aceea am dormit foarte puţin noaptea trecută.

Edwin chicoti.

— Sunt surprins că nu te-a adormit doar limbajul. Pe mine m-ar fi doborât. Urăsc documentele juridice. Dar după ce l-am studiat pe-al lui Yvette, măcar am ştiut ce trebuia să conţină un asemenea acord. După ce luă o curbă prea rapid, Edwin îi aruncă o privire piezişă.

— Aşadar, ţi se pare acceptabil procentul tău? Şi banii de cheltuială?

— Desigur. Voiam doar să înţeleg motivul generozităţii tale, spuse Clarissa, aruncându-i o privire vicleană. Încerci să mă îmblânzeşti înainte să îţi impui autoritatea? Sau, pur şi simplu, eşti mai nesăbuit cu banii decât îmi dădusem seama?

— Nu sunt nici mână spartă, nici vreun tiran. Nici nu calculez de cât este nevoie ca să te „îmblânzesc” cu bani.

Doar încerc să compensez pentru circumstanţele neobişnuite ale căsătoriei noastre.

— Înţeleg. Zâmbetul ei îl încălzi pe Edwin. În acest caz, nu am nicio reclamaţie, spuse Clarissa, plecându-şi privirea. Deşi încă mai vreau acea clauză inclusă în contract.

Cea prin care îi refuza lui Edwin drepturile de soţ până când ea avea să binevoiască să îl primească în patul ei.

— Da. Se va rezolva. Chiar de-ar fi nevoit să îl oblige cu bătaia pe avocatul său să o facă, ceea ce era posibil. Bărbatul era cu un picior în groapă de bătrâneţe, iar cererea ei avea să i se pară scandaloasă şi şocantă.

Edwin strânse frâiele în mâini. Nu avea de ales. Deja îi promisese Clarissei şi avea să îşi ţină promisiunea, orice ar fi. Deşi spera ca ea să nu îi refuze patul ei pentru mult timp. Îşi dădu seama că era extraordinar de dornic ca mariajul lor să se consume. *Oricând* s-ar întâmpla.

Câteva clipe mai târziu, ajunseră la biroul avocatului, care era destul de pustiu la acea oră matinală. Edwin se bucură de acest lucru. Astfel aveau să se ocupe mai repede de treburile lor şi apoi să plece spre biserică înainte să se facă târziu. Până şi Lady Margrave, oricât de permisivă ar fi fost ca însoţitoare, avea să se îngrijoreze dacă ei stăteau prea mult plecaţi. Şi ultimul lucru de care aveau nevoie era ca femeia să umble agitată de colo-colo, alertându-l pe Durand că se petrecea ceva.

De îndată ce se aşezară înaintea avocatului său, bărbatul îşi exprimă încă o dată îngrijorarea că tânăra domniţă nu avea un membru masculin al familiei prezent pentru a-i proteja interesele. Nu rămase preocupat pentru mult timp. Câteva minute de conversaţie cu o Clarissa mânioasă îl convinseră rapid că nu trebuia să îşi facă griji pentru aşa ceva.

Acum veni partea cea mai dificilă pentru Edwin.

— Logodnica mea are o clauză pe care ar vrea să o adauge în contract. Va trebui să v-o explice ea, întrucât nu ştiu exact cum vrea să fie formulată.

Chiar în timp ce roşi puternic, Clarissa scoase o

bucată de hârtie din săculeţ şi o puse pe masă.

— Am scris aici cum aş vrea să apară clauza în contract.

Avocatul citi hârtia şi clipi.

— Milord, aţi fost de acord cu acest lucru?

— Da, răspunse Edwin în stilul lui rigid, care împiedica de obicei adresarea altor întrebări.

Aparent, nu fu suficient pentru a-l descuraja pe avocatul său.

— Înţeleg că aţi citit clauza.

— Nu. Dar ştiu esenţialul.

Avocatul îi aruncă o privire precaută Clarissei.

— Iertaţi-mă, milord, dar m-aş simţi mai confortabil dacă v-aţi asigura că este scrisă în contract într-un mod care este… acceptabil pentru dumneavoastră, de asemenea. Clauza este… ei bine… foarte neobişnuită.

Edwin scrâşni din dinţi.

— Sunt perfect conştient de acest lucru.

— Totuşi dacă aţi putea să aruncaţi o privire… Bărbatul îi întinse hârtia.

Luând iritat hârtia, Edwin citi cuvintele ordonate acolo cu scrisul ei clar, feminin:

Edwin Barlow, conte de Blakeborough, este de acord să îşi consume căsătoria cu Lady Clarissa Lindsey doar la o dată viitoare pe care o va alege ea. În schimb, Lady Clarissa este de acord ca perioada de timp între nuntă şi consumarea căsătoriei să nu fie mai mică de un an.

Un an! Drăcie. Clarissa avea să îi refuze patul pentru un an? Privirea lui ţâşni asupra ei, iar Edwin fu pe punctul de a protesta, când văzu teama pe chipul ei. La gândul că el i-ar putea cere să împartă patul cu ea mai devreme decât era pregătită.

Apoi trăsăturile ei se domoliră, iar Clarissa îl privea cu expresia ei obişnuită, parcă provocându-l.

Poate că Edwin îşi închipuise teama. El nu citea întotdeauna corect oamenii. Putea înţelege ezitarea

feciorelnică, dar Clarissa oare *chiar* putea fi atât de îngrozită de ideea de a se culca cu el?

Părea puţin probabil. Doar dacă nu cumva, desigur, mama ei nu îi împuiase capul cu prostiile tipice despre durerea, umilinţa şi neplăcerea de a fi dezvirginată. Cu siguranţă, acel lucru ar speria orice femeie.

Dar nu părea un lucru demn de Lady Margrave. Dacă existase vreodată o femeie care să trăiască pentru plăcere, aceea era contesa văduvă. Iar până în clipa în care Clarissa îi prezentase lui Edwin clauza ei, el crezuse acelaşi lucru despre ea – că avea un apetit pentru plăcere la fel de mare ca al lui.

În timp ce privea bucata de hârtie, o altă posibilitate răsări în mintea lui Edwin. Era posibil ca insistenţele lui Durand asupra ei să fi fost mai viguroase decât ar fi trebuit? Bărbatul o ţintuise lângă fereastră în ziua aceea în bibliotecă. Oare săvârşise inimaginabilul în acele săptămâni în Bath? De aceea îl ura Clarissa?

Dar nu avea niciun sens. Dacă Durand i-ar fi răpit puritatea, contele i-ar fi spus lui Edwin imediat, în speranţa că Edwin i-ar întoarce spatele Clarissei, nemaifiind pură.

Nu este femeia care crezi tu că este.

Cuvintele lui Durand îl necăjeau, urmate îndeaproape de propriul avertisment al Clarissei cu o noapte în urmă: *Sunt lucruri pe care nu le ştii despre mine, lucruri care nu ţi-ar plăcea.*

Edwin ar fi trebuit să le ceară amândurora explicaţii mai clare. Ura aluziile secretoase. Pe de altă parte, nu putea crede orice spunea Durand, iar în cazul Clarissei, era la fel de posibil ca ea să fi vorbit despre înclinaţia ei de a sforăi.

Sau poate că doar nu îl considera atrăgător pe Edwin.

Dar el nu fusese singurul înlănţuit în acele săruturi pasionale. Aşa că era nevoit să se agaţe de dovada că ea era atrasă de el. Că îi plăcea să îl sărute. Şi că, într-o zi, cu siguranţă avea să îi placă şi să împartă patul cu el.

— Milord? spuse avocatul. Vreţi să adaug clauza?

Edwin ridică privirea şi se forţă să afişeze o expresie

mândră.

— Desigur, spuse, apoi aruncă hârtia pe masă. Adăugaţi-o exact aşa cum a scris-o ea.

*

Din momentul în care Clarissa şi Edwin părăsiră biroul avocatului său, ea se simţi amorţită. Expresia aceea de mândrie rănită de pe chipul lui, furia din glasul lui când îi spusese avocatului să adauge clauza ei încă îi dădeau fiori. Probabil că îşi pierduse minţile de fusese de acord să se mărite cu el.

Totuşi nimic nu se schimbase. Ea tot nu îl putea lăsa pe Edwin să rişte viitorul familiei lui. Tot nu îndrăznea să şi-l rişte pe al ei cu nebunul de Durand.

Când sosiră la biserica St. George din Hanover Square, Clarissa fu înveselită de faptul că în mână îi fusese pus un frumos buchet de flori de către soţia vicarului, care avea să fie unul dintre martorii la ceremonie.

— Mulţumesc. Îşi cufundă chipul în crinii parfumaţi. Este foarte amabil din partea dumneavoastră.

Femeia zâmbi.

— Logodnicul dumneavoastră a cules florile, milady.

Uimită, Clarissa îşi întoarse privirea spre Edwin, care o privea cu o expresie pe care ea nu o putea descifra. Prudenţă? Nerăbdare? Nu îl putea citi mai bine pe Edwin decât îl putea citi pe omul din lună[4].

— Atunci îţi mulţumesc şi ţie, Edwin.

El îi oferi un zâmbet sincer, lipsit de criticism şi batjocură, care îi schimbă lui Edwin tot chipul, făcându-l să pară aproape copilăros. Clarissei îi plăceau cel mai mult aceste zâmbete, pentru că erau atât de rare.

Iar el arăta păcătos de chipeş astăzi, în vestonul lui de un albastru-închis, pantalonii cafenii şi vesta din mătase albă. Edwin chiar avea un gust excelent în materie de

4 Este o referinţă în anumite poveşti pentru copii la chipul uman pe care îţi închipui că îl poţi vedea pe suprafaţa lunii, (n.tr.)

haine. Dar şi Seducătorul Mârşav se îmbrăca destul de elegant. Ea învăţase mult prea devreme că nu puteai aprecia caracterul unui bărbat după cum îşi alegea croitorul.

Totuşi Clarissa se gândi că probabil păreau un cuplu atrăgător în timp ce se îndreptau spre altar. Edwin aranjase totul foarte precis, îi dăduse pajului său rolul de martor secundar şi chiar se gândise să cumpere verighete cândva între seara trecută şi azi-dimineaţă.

Deşi o cumpărase pe a ei fără să aibă o măsură, Clarissa era convinsă că verigheta avea să i se potrivească. Cunoscându-l pe Edwin, el apreciase măsura degetului ei făcând câteva calcule complicate în minte, implicând greutatea ei, circumferinţa mâinii şi lungimea degetelor. Şi, foarte probabil, latitudinea şi longitudinea bisericii.

Dintr-un anume motiv, gândul că Edwin ar fi făcut ceva atât de tipic lui o linişti. În timp ce el stătea solemn lângă ea, Clarissa se gândi că era chiar posibil ca Edwin să aibă aceleaşi gânduri ezitante ca ea, mai ales după acel moment în biroul avocatului.

Dar când veni vorba de jurăminte, el nu ezită nici măcar o clipă. Spuse „Da” atât de prompt, încât parcă se căsătorea cu iubirea vieţii lui.

Apoi veni rândul ei. Vicarul întrebă:

— Lady Clarissa, îl iei pe acest bărbat de soţ? Promiţi să îl asculţi şi să îl slujeşti, să îl iubeşti, să îl onorezi şi să îi fii alături la bine şi la rău; şi lepădându-te de toţi ceilalţi, să fii numai a lui atât cât veţi trăi?

Cuvintele demodate rostite pe tonul sobru al vicarului răsunară în catedrala pustie asemenea unui cântec funebru. Putea ea să facă acest lucru? Îndrăznea?

Ezitând, îi aruncă o privire lui Edwin şi îi văzu maxilarul încleştându-se. Dar el nu o privi, nu încercă să o convingă să rostească vreun cuvânt, nici măcar nu îi strânse mâna cu care ea se ţinea de braţul lui.

Aceasta era cu adevărat alegerea ei. Doar că nu era deloc o alegere.

— Da, spuse Clarissa.

Doar când Edwin răsuflă uşurat, îşi dădu seama că el îşi ţinuse răsuflarea, aşteptând răspunsul ei. Cumva, acest lucru o făcu să se simtă puţin mai bine.

Apoi veni sărutul, pe care Edwin nu îl lungi, fiind probabil prea conştient de publicul lor. Şi asta fu tot. Terminară. Nu era încă amiază când porniră înapoi spre casă.

Stătură pentru o vreme tăcuţi în faeton, până când Clarissa se aventură să spună ceva:

— Ei bine, a fost… rapid.

— Da, de nevoie. Dar îmi pare rău că ceremonia nu a putut fi mai generoasă.

Clarissa îl privi, ridicând o sprânceană.

— Ştii prea bine că tu ai preferat-o aşa – fără agitaţie şi fără mulţimi de oameni. Edwin păru stânjenit, iar ea regretă afirmaţia. Dar este o biserică minunată. Întotdeauna mi-a plăcut. Şi este convenabil numită după acelaşi sfânt ca şi clubul tău. Sau tu ţi-ai numit clubul după biserică?

— Cu siguranţă nu. Ei au numit biserica în aşteptarea clubului meu.

Când Clarissa clipi surprinsă, Edwin îi aruncă un zâmbet încrezut, iar ea izbucni în râs.

— Ai făcut o glumă.

— Mai glumesc uneori, să ştii.

— Nu foarte des. Şi aproape niciodată în preajma mea.

— Atunci, va trebui să remediez situaţia, spuse el, înghiontindu-i genunchiul cu al lui.

Fu un gest atât de prietenos, încât Clarissa simţi cum un nod i se formează în gât. Edwin putea fi atât de fermecător când încerca. Iar acum genunchiul lui era exact lângă al ei, iar Clarissa se simţea destul de… înfierbântată. Nu era de bine.

Hotărâtă, schimbă subiectul.

— Acum ar trebui să locuiesc în casa ta din oraş? întrebă ea voioasă. Sau vom merge în luna de miere?

Revenind cu privirea asupra drumului, Edwin spuse:

— Nu cred că o călătorie este un lucru înţelept chiar în acest moment. Dacă Durand nu se lasă intimidat şi începe să împrăştie calomnii despre familia mea, nu vreau să fim prea departe, făcând să pară că am fugit ca să evit situaţia. Oamenii vor da mai puţină crezare poveştii lui dacă mă port de parcă nu s-ar fi întâmplat nimic.

Clarissa încercă să îşi ascundă sentimentul de uşurare. O lună de miere ar fi foarte intimă. Ar fi greu să împartă o cameră cu el într-un han, undeva, fără să... ei bine... aibă relaţii intime. Clarissa trebuia să amâne acel moment cât mai mult posibil.

În primul rând, pentru că trebuia să îşi facă ea însăşi curaj să îndure durerea. Şi în al doilea rând, pentru că voia ca Edwin să o cunoască suficient de bine cât să nu fie prea uimit când avea să îşi dea seama că nu era virgină. Clarissa *nu* aştepta cu nerăbdare acea discuţie.

Poate ar trebui să îl lase să îşi facă de cap cu ea în această seară şi să termine odată cu asta. Nu era nevoie să îi spună adevărul. Edwin deja presupusese că temerile ei erau provocate de faptul că era virgină.

Iar un bărbat putea măcar să îşi dea seama că o femeie nu era? Ea nu ştia. Dar dacă da, s-ar simţi groaznic dacă Edwin ar descoperi acel lucru în patul lor conjugal.

Era mai bine să fie sinceră la momentul potrivit.

Ca să îşi distragă atenţia de la acel gând sobru, Clarissa spuse:

— Aşadar, presupun că de acum înainte vom locui în casa ta din oraş.

— De fapt, dacă nu te deranjează, aş prefera să stăm la Stoke Towers pentru următoarele două săptămâni. Este suficient de aproape de Londra cât să putem ajunge rapid acolo dacă se întâmplă ceva, dar destul de departe încât Durand să nu îşi bage zi şi noapte nasul. Mama ta poate sta aici dacă doreşte sau la conacul Margrave, dar îmi închipui că se va simţi mult mai confortabil într-una dintre aceste case decât la Stoke Towers.

Clarissa ridică o sprânceană.

— De asemenea, nici nu o vei avea pe capul tău.

Colţul gurii lui Edwin se schimonosi.

— Şi asta.

— Cunoscând-o pe mama, ar prefera să fie în Londra, să se poată lăuda la toate prietenele ei care nu şi-au măritat încă fiicele. Clarissa deveni serioasă. Dar crezi că ar fi în siguranţă singură acasă la Warren?

— Servitorii au fost cu ochii în patru după Durand de ceva vreme. Şi ce ar putea el să facă, oricum? Să o răpească pentru a te forţa să te dezmăriţi de mine? Mama ta ar trebui să fie bine, spuse Edwin, aruncându-i o privire piezişă. Iar dacă va rămâne în oraş, ne va permite să avem mai multă intimitate.

O, Dumnezeule! Exact ce aveau nevoie.

— Nu plecăm până mâine, presupun, ca să ai timp să îl informezi pe conte despre căsătoria noastră.

— Deja am programat anunţul pentru ziarele din această seară. Durand va afla vestea destul de curând. Şi în caz că nu o află, îi voi face o vizită diseară, înainte să plecăm, ca să mă asigur că ştie.

— Nu vreau să te întâlneşti singur cu el. Inima Clarissei se încleştă la gândul că Durand şi-ar putea vărsa furia pe Edwin.

— Nu voi fi singur. Voi merge când personalul lui va fi încă la ambasadă. În plus, nu mă tem de el.

— Dar eu da! Ţi-ar putea face orice!

Cu un zâmbet blând, Edwin se întinse spre ea şi îi strânse mâna într-a lui.

— Nu îi voi permite. Şi nici tu nu trebuie să te temi de el. Jur că voi face tot ce îmi stă în putere ca să îl împiedic să te rănească.

Ea adora acest lucru la Edwin – avea un caracter protector. *Papa* al ei fusese astfel. Trebuise să fie, având în vedere tendinţa mamei ei de a intra nechibzuită în belele.

Edwin îşi împreună degetele cu ale ei, provocându-i un tremur în stomac. Acum erau căsătoriţi. Uniţi pentru totdeauna. Cât timp avea să îi ia Clarissei pentru a se obişnui cu acest lucru?

— Deci, spuse ea agitată, mergem la Stoke Towers în

seara aceasta?

— Am putea. Eliberându-i mâna, Edwin îşi mână faetonul spre casa din oraş a lui Warren, aflată în celălalt capăt al străzii. Altfel ar trebui să te muţi în casa mea din oraş peste noapte, apoi la Stoke Towers mâine. Atâta vreme cât oricum îţi împachetezi câteva lucruri, ar trebui să mergi acasă cu mine în Hertfordshire.

Acasă. Cu el. Încă un lucru cu care trebuia să se obişnuiască. Clarissa petrecuse multe ore frumoase la Stoke Towers cu Yvette, dar acum era complet diferit. Aveau să fie ei doi, singuri.

Până când apăreau copiii. Clarissa iubea copiii, iar aceştia ar fi ai ei. Dacă ar avea. Dacă putea îndura actul de a-i procrea.

— Dar tu când îţi vei face bagajele? întrebă ea.

— Le-am făcut deja. Trăsurile au pornit spre Hertfordshire în această dimineaţă, înainte să vin aici.

Dumnezeule, cu siguranţă că Edwin plănuise totul foarte bine.

— Ei bine, eu nu am împachetat nimic. De aceea cred că ar fi mai bine să plecăm mâine, spuse Clarissa, strecurându-şi mâna la braţul lui. La urma urmei, putem sta în case separate pentru o noapte. Astfel voi avea suficient timp să îmi dau seama de ce aş putea avea nevoie în provincie.

— De îndată ce ajungem acolo, putem trimite să îţi fie aduse orice lucruri ai nevoie. Iar familia ta *deţine* proprietatea vecină, nu este ca şi cum nu poţi merge la conacul Margrave ca să găseşti câte ceva în dulapurile tale. Vom pleca astă-seară.

— Da, Edwin, spuse ea cu cea mai convingătoare voce a ei, dar nu că ar avea mai mult sens să…

— Sper că nu încerci deja să mă dirijezi, Lady Blakeborough.

Nu tonul lui ascuţit fu cel care o înfrână pe Clarissa. *Lady Blakeborough.* Ea nu se gândise la cât de frumos aveau să sune acele cuvinte. O femeie căsătorită avea mai multă influenţă decât o domniţă singură. O femeie

căsătorită era liberă să îşi trăiască viaţa aşa cum dorea. Atât timp cât soţul ei îi permitea.

Clarissa se strâmbă la el.

— Nu aş încerca niciodată să *te* dirijez, Edwin. Eşti mult prea inteligent pentru asta.

— Hmm. El păru sceptic.

— În plus, spuse ea cu sinceritate, trebuie să îmi păstrez energia pentru ce urmează când vom ajunge acasă.

— Da? Şi ce anume urmează?

Clarissa privi încruntată înainte.

— Să îi spunem mamei că ne-am căsătorit fără ea.

Capitolul 14

Probabil că toată lumea de pe stradă putu auzi ţipătul lui Lady Margrave când îi dădură vestea.

Chipul lui Edwin se schimonosi într-o grimasă. Nu intenţionase să provoace o ruptură între Clarissa şi mama ei.

Lady Margrave se plimba agitată cu bastonul prin salon, oprindu-se din când în când pentru a-l flutura spre el.

— Cum *adică* v-aţi căsătorit în dimineaţa asta? Cum aţi putut să… vă *strecuraţi* aşa ca să vă căsătoriţi, fără să îmi *spuneţi* un cuvânt! Fără dantelă, fără micul dejun dinaintea ceremoniei… fără flori de portocal… nu pot să cred!

— Nu am avut de ales, mama, spuse Clarissa. În plus, tu ştii cât urăsc mirosul portocalelor. Nu aş fi purtat oricum flori de portocal.

— Da, dar ai fi purtat o rochie mai impresionantă, spuse femeia, studiind rochia Clarissei cu o privire dispreţuitoare. Chiar în dimineaţa aceasta plănuisem să ne uităm peste copiile recente ale publicaţiei *La Belle Assemblee* ca să alegem modelul rochiei.

Mama ei se bosumflă într-un stil impresionant, apoi continuă:

— Şi am văzut boneta perfectă pentru nuntă în vitrina unui magazin acum o săptămână şi voiam să o vezi şi tu. Iar acum… acum… Eşti deja căsătorită!

Contesa izbucni în lacrimi.

Edwin clipi. Blesteme, blesteme, de două ori blesteme! El spera din tot sufletul că printre atributele Clarissei nu se număra şi aceea de a fi plângăcioasă.

Aruncându-i o privire piezişă, Clarissa îşi puse braţul în jurul mamei ei şi spuse:

— Gata, gata, mama, ştiu că este o dezamăgire. Dar contele Durand ne ameninţa cu lucruri groaznice, iar noi nu am găsit altă soluţie.

Edwin simţi că ar trebui să spună *ceva* ca să o ajute.

— L-am văzut noaptea trecută lângă casa dumneavoastră, Lady Margrave. M-am temut că ar putea să o răpească pe Clarissa dacă nu ne căsătoream de îndată.

— Şi nu era ca şi cum Edwin putea sta tot timpul aici. Nu ar fi fost respectabil.

Soţia lui o manevra pe femeie cu un aplomb surprinzător. Gândindu-se mai bine, Edwin îşi dădu seama că o făcuse întotdeauna. Poate că nu era o soţie atât de nepotrivită, la urma urmei. Presupunând că el o putea convinge să împartă patul, într-un final.

Dumnezeule, Edwin trebuia să înceteze să se mai gândească la acest lucru.

— Dar de ce nu puteam să particip şi *eu* la nuntă? Şi poate câţiva dintre prietenii noştri? Am fi avut o ceremonie restrânsă. Mama ei începu să enumere numele: Doar Lady Anne şi familia Trevor, şi surorile Landon, din moment ce sunt cele mai apropiate prietene ale mele, şi desigur…

— Mama! Tocmai de aceea nu te-am inclus în plan. Ai fi început să faci mare tam-tam, contele Durand ar fi aflat de planul nostru şi ar fi împrăştiat calomnii în speranţa de a împiedica nunta. Trebuia să rămână secret până la final. Clarissa se încruntă la mama ei, apoi adăugă: Recunoaşte, nu ştii să ţii secrete.

— Nu este adevărat, spuse Lady Margrave, smiorcăindu-se.

— Cine i-a spus bucătăresei că nu îmi plăceau cârnaţii ei din carne de viţel?

Contesa ridică bărbia.

— I-am spus doar să facă alţii mai buni.

— Şi cine i-a spus lui Warren anul trecut că Yvette era de părere că mustaţa aceea îl făcea să pară un ticălos?

— Păi, aşa era. Yvette avea dreptate.

— Da, dar nu voia să îi rănească sentimentele. Ea voia să abordeze blând chestiunea, iar tu i-ai spus făţiş.

— El… m-a prins cu garda jos. M-a întrebat ce părere am despre mustaţă.

— Aşa că i-ai spus părerea lui *Yvette* în loc de a ta. Astfel el putea să se enerveze pe ea, nu pe tine.

Mama ei începu să dea din mâini.

— Nu asta este ideea. V-aţi căsătorit pe ascuns, iar acum daţi vina pe mine pentru asta. Dar niciun suflet nu a fost de faţă…

— V-am spus, interveni Edwin, am avut martori.

Contesa se încruntă la el.

— Nimeni care *contează* nu a fost de faţă.

— Nu dau doi bani pe asta, bombăni el, câştigând priviri încruntate de la ambele femei.

Ca să nu mai spunem că Lady Margrave continuă pur şi simplu să se plângă.

— Şi toată lumea va presupune că nu ne-am putut permite o nuntă corespunzătoare, cu o rochie corespunzătoare şi un mic dejun corespunzător…

— Atunci, organizaţi un mic dejun corespunzător, spuse ţâfnos Edwin. Ceva fastuos ca să sărbătorim căsătoria. Plătesc eu. Îi datora acest lucru femeii, din moment ce o privase de singura experienţă pe care o aştepta orice femeie – să plănuiască nunta fiicei sale.

Cuvintele lui o opriră pe contesă în loc. Femeia îl privi nesigură.

— Nu putem avea un mic dejun nupţial la câteva zile după ceremonie – pur şi simplu nu se cade. În plus, ar dura cel puţin două săptămâni să plănuim unul adecvat.

— Bine. Atunci nu organizaţi niciunul. E alegerea

dumneavoastră.

— Da, ai dreptate, Edwin, spuse Lady Margrave. Nu ar trebui să fie un mic dejun. Ar trebui să fie o petrecere mare. O adevărată sărbătoare.

— Mama! spuse Clarissa, aruncând o privire furişă spre Edwin. *Nu* la asta se referea el. Şi nu cred că ar trebui să cheltui banii lui Edwin pe o petrecere mare.

Preocuparea ei pentru finanţele lui îl amuză.

— Tehnic, sunt banii tăi, drăguţo, din moment ce averea ta tocmai mi-a sporit vistieria cu o cantitate substanţială. Chiar de nu s-ar fi întâmplat acest lucru, tot îmi puteam permite să fac orice doreşte mama ta.

Lady Margrave îl privi de parcă Edwin tocmai îi deschisese porţile spre Versailles.

— Crezi că am putea să ţinem petrecerea la Vauxhall? Ştiu că în prezent nu este deschis, dar probabil că ţi-ar închiria *ţie* salonul. Şi apoi putem angaja unul dintre acei oameni care te înalţă cu balonul cu aer cald.

Dumnezeule!

— Dacă doriţi.

— Putem angaja orchestra să cânte pentru oaspeţii noştri?

Edwin îşi înăbuşi un oftat.

— Cu siguranţă.

— Şi putem aduce propriii noştri bucătari ca să avem mâncare decentă, nu puii aceia prăpădiţi?

— Desigur, spuse el prompt. Mâncarea la Vauxhall este groaznică.

— Edwin! exclamă Clarissa.

— Da?

— Ţie nici măcar nu îţi *place* Vauxhall! spuse soţia lui.

— Ar fi o chestiune privată, ripostă el. Nu este acelaşi lucru. În plus, petrecerea aceasta nu este pentru mine, nici măcar pentru tine. Este pentru mama ta. Iar ea a îndurat destule din partea noastră, aşa că măcar atât pot... pute*m... face.*

— Cu siguranţă, spuse contesa. Acum vino, Clarissa! Trebuie să ne ocupăm de planificare.

Clarissa ridică ochii în tavan.

— Trebuie să îmi împachetez lucrurile, mama. Eu şi Edwin plecăm spre Stoke Towers în seara asta.

— Poftim? Deja? Nu puteţi! Trebuie să mă ajuţi să organizez petrecerea! Lady Margrave se întoarse spre Edwin. Nu poţi să o iei atât de repede, Edwin. Trebuie să rămâneţi în Londra până la petrecere.

Edwin o ţintui cu privirea.

— Mă tem că acest lucru este imposibil, madam. Credem că este mai bine să ne retragem în provincie cât timp Durand încă ne provoacă probleme. În plus, eu şi Clarissa intenţionăm să avem o lună de miere, chiar dacă este doar în Hertfordshire.

Femeia căscă ochii mari.

— Oh! Desigur. Obrajii i se înroşiră. Nu m-am gândit… am presupus… Păi, trebuie să aveţi o lună de miere, da.

— Mă bucur că înţelegeţi, spuse el pe un ton aspru.

— Tu vei fi bine aici, singură în oraş, mama? întrebă neliniştită Clarissa. Pentru că poţi veni oricând să stai la conacul nostru din apropiere.

— Nu fi naivă. Voi fi bine. Am o petrecere de organizat! Va fi greu fără tine aici să mă ajuţi, desigur, dar în timp ce împachetezi îmi poţi spune ce ţi-ar plăcea, iar eu o să notez. Apoi mă voi consulta cu surorile Landon, ca să putem avansa cât mai mult cu pregătirile înainte să vin în Hertfordshire ca să îţi arăt planurile.

Îi aruncă lui Edwin o privire prin care parcă îşi cerea scuze.

— Voi veni o singură dată şi o voi fura pentru o oră, aproximativ.

— Este în regulă, spuse el. Şi, aşa cum a spus Clarissa, dacă doriţi să vă întoarceţi în Hertfordshire astăzi…

— Nu, spuse femeia, zâmbindu-i cu subînţeles. Voi doi aveţi nevoie de timp singuri. Luând braţul fiicei sale, mama o împinse pe Clarissa spre uşă. Într-adevăr, înainte să pleci, Clarissa, ar trebui să îţi spun nişte lucruri în privat.

Edwin îşi înăbuşi o înjurătură. Exact ce avea nevoie –

ca Lady Margrave să o pună şi mai în gardă pe fiica ei în privinţa nopţii nunţii. Pe care el oricum nu avea să o primească.

Dar nu avea încotro.

— Eu… să… voi aştepta aici.

Pe la ora cinci după-amiază, Edwin începea al doilea pahar de coniac atunci când un servitor bătu la uşă.

— Milord? Contele acela francez este aici şi întreabă de Lady Clarissa.

Durand, blestematul!

— Mă ocup eu.

Edwin ieşi cu paşi mari din salon şi coborî scările, găsindu-l pe Durand păşind agitat în foaier.

— O să scurtez discuţia, Durand, spuse el în timp ce coborî. Ieşi afară, acum.

Durand tresări vizibil.

— Ce cauţi *tu* aici?

— Aştept ca soţia mea să îşi împacheteze lucrurile. Nu ai auzit? Eu şi Lady Clarissa ne-am căsătorit în această dimineaţă. Iar acum plecăm în luna de miere.

Privirea contelui se înăspri asupra lui.

— Am citit anunţul în ziar, dar m-am gândit că trebuie să fie vreun şiretlic. De aceea sunt aici.

— Ei bine, te-ai gândit greşit. Aşa că acum poţi pleca.

— Nu voi crede cuvântul *tău.* Durand ridică privirea în susul scărilor. Vreau să vorbesc eu însumi cu Lady Clarissa.

— Nicio şansă. Dar dacă trebuie să vezi dovada, iată aici permisul special. Îl flutură în faţa bărbatului. Şi dacă nu este suficient pentru tine, verifică registrul parohiei la Catedrala St. George din Hanover Square, unde ne-am căsătorit în această dimineaţă.

Chipul contelui se întunecă.

— Nu puteai fi atât de nesăbuit.

— Eu nu consider o nesăbuinţă să mă însor cu o femeie pe care o curtam.

— Este, atunci când ştii ce îţi voi face, şuieră Durand printre dinţii încleştaţi.

— Dă-i bătaie! Edwin se luptă să pară nepăsător. Apoi

ne vei obliga să fugim pe continent pentru a evita scandalul, iar tu nu o vei mai vedea niciodată. Între timp, reputaţia ta ca diplomat va fi şifonată şi tot ce vei fi obţinut va fi distrugerea câtorva vieţi, inclusiv a ta. Îşi apropie chipul de al lui Durand. Dar eu intru în joc dacă intri şi tu. N-ai decât!

Ochii lui Durand ar fi putut tăia în piatră, atât de duri erau. Dar bărbatul ştia când era încolţit.

— Vei regreta asta.

— Mă îndoiesc.

— Îţi pot provoca multe probleme. Tot ce trebuie să fac este să vorbesc cu soţia ta despre tatăl tău şi despre scandalul pe care ea va trebui să îl îndure…

— Dacă te mai apropii de soţia mea, mârâi Edwin, eu însumi îţi voi smulge carnea de pe oase. M-ai înţeles? Se întoarse spre majordomul care stătea pregătit. Te rog să îl conduci pe conte la trăsura sa.

Servitorul păşi înainte pentru a-şi pune mâna pe conte, dar Durand o scutură de pe braţul său.

— Nu este nevoie – plec. Dar nu s-a terminat.

În timp ce Durand îşi puse pălăria pe cap şi pomi cu paşi mari spre uşa din faţă, Edwin spuse:

— Mai vedem noi.

*

Clarissa se îndepărtă de trepte, tremurând. Fără îndoială, Edwin nu minţise în privinţa lui Durand. Era evident că bărbatul nu era în toate minţile. Şi nici Edwin nu fusese tocmai el însuşi.

„Dacă te mai apropii de soţia mea, eu însumi îţi voi smulge carnea de pe oase”.

Clarissa nu ştia dacă să fie încântată sau îngrozită de cuvintele lui. Nu îşi închipuise niciodată că el putea fi atât de înflăcărat pentru ceva. Părea întotdeauna atât de calm şi de stăpân pe sine.

Ei bine, cu excepţia acelei zile în bibliotecă, când el îl înfruntase pe Durand pentru prima dată. Şi la teatru, când

sărutările lui o copleşiseră.

Clarissa îşi puse mâinile pe obrajii înfierbântaţi. Cine era Edwin? Ştia măcar? Oare era capabil de o asemenea furie şi violenţă doar împotriva celor de teapa lui Durand? Sau şi-ar putea dezlănţui furia şi asupra Clarissei, dacă îi refuza patul?

Auzind paşii lui Edwin urcând furios scările, Clarissa se întoarse grăbită în dormitorul ei.

— I-ai spus lui Edwin că eşti gata şi că lacheul poate veni să ia cuferele? întrebă mama.

Clarissa tresări.

— Nu… mi-am amintit că ar trebui să mai discut încă un lucru cu tine.

Roşind puternic, mama gesticulă spre pat.

— Despre… păi… ştii tu ce?

— Nu, mama, ai acoperit suficient acel subiect, spuse ea, încercând să se abţină să fie sarcastică.

Clarissa avusese nevoie de tot autocontrolul de care fu în stare pentru a nu râde cu amărăciune la auzul explicaţiei delicate a mamei sale cu privire la ce ar trebui să se aştepte în patul conjugal.

„El te va atinge pe tot corpul, iar tu trebuie să îl laşi pentru că este soţul tău. Încearcă să nu plângi. Bărbaţii urăsc lucrul ăsta, şi chiar le taie avântul”.

Clarissa trebuia să reţină acel detaliu pentru cazuri disperate, deşi plânsetele ei nu avuseseră niciun efect asupra Seducătorului Mârşav. Cumva, ea bănuia că depindea de bărbat, de cum reacţiona fiecare la lacrimi în dormitor.

„Te vei obişnui cu ce îţi face el”. În acel punct, mama ei roşise puternic. „În cele din urmă, va începe chiar să îţi placă. Deşi va dura o vreme ca să depăşeşti ruşinea”.

Ei bine, Clarissa putea, cu siguranţă, recunoaşte *acel* adevăr. Dar ea îşi amintea cel mai bine durerea, nu ruşinea. Durerea, gemetele şi modul dur în care îi fusese tratat corpul.

Stomacul începu să i se învolbureze. Cu siguranţă Edwin avea să fie diferit. Te rog, Doamne, fă să fie diferit!

— Eşti aproape gata? se auzi glasul lui jos din pragul uşii.

Ea tresări, apoi se forţă să afişeze un zâmbet de dragul noului ei soţ.

— Da. Sunt gata. Tocmai veneam să te anunţ.

— Bun. Mi-ar plăcea să plecăm la drum înainte de apusul soarelui, dacă este posibil. Aruncă o privire la ceasul de buzunar. Asta înseamnă că mai ai aproximativ o oră…

— Nu îţi face griji, Edwin, spuse ea cu asprime. Ştiu cât ţii la punctualitate. Voi încerca să fiu gata conform programului tău.

El se înfioră.

— Nu te grăbi, stai cât ai nevoie.

— Dacă nu aş şti cât de greu îţi este să spui aşa ceva, te-aş putea crede, spuse ea veselă.

Fiindu-i milă de el, Clarissa îşi dădu silinţa să se grăbească. Aşadar, următoarea jumătate de oră fu un talmeş-balmeş de cufere şi geamantane încărcate în trăsură, apoi îşi luară rămas-bun. Când porniră la drum spre Hertfordshire, încă mai aveau o jumătate de oră înainte să se întunece. Stăteau unul în faţa celuilalt, iar acum că erau singuri, Clarissa era agitată.

Mai ales că Edwin părea obosit şi distrat, fără îndoială, neliniştit de vizita contelui. Oare ea ar trebui să menţioneze acest lucru? Edwin ar nega dacă ar face-o?

Se temea să facă presiuni asupra lui chiar în acel moment. Căsnicia ei nu părea tocmai reală. Încă avea impresia că ea şi Edwin se îndreptau doar spre un alt eveniment social.

Doar că evenimentul la care mergeau era privat, iar el putea face orice dorea cu ea, indiferent de acordul de căsătorie. Acea parte din document despre consumarea căsătoriei nu era ceva ce putea fi respectat cu stricteţe, la urma urmei. Era doar o cerinţă, de fapt.

— Trebuie să îţi spun ceva. Edwin privi pe fereastră, la străzile aglomerate. Probabil te întrebi de ce nu am mers să îl vizitez pe Durand înainte să plecăm din oraş, ca să îl informez despre căsătoria noastră.

Clarissa nu voia să mintă, aşa că nu spuse nimic în timp ce îşi scoase pălăria, care era prea mare pentru a fi confortabilă, chiar şi în interiorul spaţios al trăsurii lui Edwin.

— După cum s-a dovedit, continuă el, nu a fost nevoie. În timp ce tu îţi împachetai lucrurile, el a venit să vorbească cu tine. Nu îi venea să creadă că ne căsătoriserăm. L-am lămurit că am făcut-o. Apoi l-am dat afară din casa lui Warren.

— Înţeleg. Slavă Domnului că Edwin îi spusese despre incident. Măcar nu încerca să o ferească de orice situaţie. La urma urmei, această căsnicie s-ar putea dovedi maniabilă.

Oare ar trebui să continue să pretindă că nu ştia nimic despre vizita contelui? Nu, existau deja suficiente secrete între ei.

— De fapt, nu eram sigură dacă ar trebui să menţionez, dar am auzit sfârşitul… discuţiei voastre.

Edwin o privi.

— Deci ştii că a făcut câteva ameninţări neîntemeiate.

— Mie nu mi s-au părut atât de neîntemeiate.

Muşchii din falca lui se încordară.

— Pot să îl manevrez pe Durand.

— Nu ar trebui să fii nevoit să o faci. Clarissa se concentră să îşi împăturească voalul pălăriei. Mă deranjează că rişti atât de mult din cauza mea.

— *Asta* ai prins tu din discuţia mea cu Durand?

— Desigur. Este evident că este hotărât să îţi îngreuneze situaţia şi, având în vedere că tot ce ai făcut a fost să intervii pentru a mă apăra pe mine, nu pare deloc drept.

Edwin scutură trist din cap.

— Eşti extraordinară, Clarissa.

Cuvintele lui o uimiră.

— Eşti ironic?

— În mod sigur nu. Tu eşti hărţuită de ticălosul ăla de Durand şi iată-te aici, totuşi, îngrijorându-te pentru ce îmi va face *mie,* un bărbat matur care îşi poate purta singur de

grijă. Până acum, majoritatea femeilor ar fi plâns şi şi-ar fi frânt mâinile sau, mai rău, ar fi căzut în plasa înfăţişării lui chipeşe, fără să vadă mintea tulbure din spatele aparenţei.

Edwin se aplecă înainte, spre ea.

— Dar tu l-ai citit aşa cum era aproape de la început. Şi în ciuda faptului că ştiai că nu este ceva tocmai în regulă cu el, i-ai ţinut piept. Ai refuzat să îi permiţi să te intimideze, chiar şi atunci când te-a speriat. Eşti o femeie foarte curajoasă.

Asemenea cuvinte linguşitoare venind din partea lui Edwin o făcură să se simtă puţin precaută.

— Acum tu încerci să *mă* dirijezi, Lord Blakeborough?

El zâmbi.

— Este măcar posibil?

— Nu, spuse ea cu sinceritate. Dar presupun că ar fi fascinant să te privesc încercând.

— Este atât de greu de crezut că te-aş putea admira cu sinceritate, din când în când?

— Da, este. Am petrecut ani întregi ascultându-te ţinându-mi predici. Ce vorbesc, nici măcar nu te-ai putut abţine de la a mă certa o seară întreagă.

— Ah, da, asta îmi aminteşte că îţi datorez un premiu pentru că ai câştigat pariul nostru. Edwin scoase o cutie de dimensiuni medii de sub banchetă şi i-o întinse. Deschide-o!

Pariul. Clarissa uitase complet de el până atunci.

— Este ce am cerut? După ce îşi scoase mănuşile, luă cutia de la Edwin.

— Deschide-o şi vezi!

Ea făcu aşa cum fu îndemnată, găsind ceva învăluit în catifea înăuntru. De îndată ce dădu la o parte faldurile materialului, Clarissei i se tăie răsuflarea.

Statueta care stătea acolo avea aproximativ douăzeci de centimetri înălţime şi opt lăţime. Bucle blonde se iveau de sub o pălărie imensă, iar domniţa – pentru că *era* o domniţă, foarte teatral îmbrăcată în pantaloni şi o vestă care eşua să îi ascundă silueta feminină – era fixată pe o cutie care avea o cheiţă.

— O maşinărie! exclamă ea.

Edwin zâmbi.

— Întotdeauna îmi plătesc datoriile.

— Dar l-ai făcut tu însuţi?

— Aşa cum ai cerut.

Încântată mai presus de cuvinte, Clarissa scoase figurina din cutie.

— Arată ca o actriţă. Ce face, mai exact?

— Încearc-o şi vezi!

După ce Clarissa răsuci cheiţa, un melodie veselă începu să cânte, iar domniţa în pantaloni începu să se învârtă şi să se încline, ridicând şi coborând braţele într-un dans foarte complex.

— Oo, icni ea. Este *minunată.*

— Da, spuse el. Este.

Clarissa ridică privirea şi îl văzu pe Edwin privind-o cu acea expresie înfierbântată care îi făcea mâinile să transpire şi obrajii să roşească. Îşi coborî grăbită privirea din nou asupra maşinăriei.

Brusc, figurina se opri. Era defectă? Deja se oprise? apoi domniţa scoase limba.

Clarissa izbucni în râs, fiind şi mai fascinată.

— *Asta* numesc eu o dansatoare obraznică, spuse ea în timp ce figurina repeta dansul.

— Precum femeia care a inspirat-o, spuse el.

— Femeia care a inspirat-o? Clarissa privi mai îndeaproape dansatoarea şi observă că vesta ei avea un anumit model, la fel şi pălăria. Ambele erau identice cu costumul pe care ea îl purtase la balul mascat de anul trecut.

Clarissei i se tăie răsuflarea.

— N-ai făcut asta!

— Ba da.

— Sunt *eu?* Dar când ai putut… cum ai putut… adică, sigur nu ai avut timp să o construieşti în ultima zi.

— Am făcut-o în urmă cu aproape un an, pentru că Yvette voia să îţi ofere ceva special Crăciunul trecut. Ea a folosit o păpuşă de jucărie şi mi-a dictat exact cum să arate

ţinuta. Apoi am modificat înfăţişarea ca să îţi semene. Dar nu am putut să o termin la timp pentru Crăciun, aşa că Yvette a fost nevoită să îţi aleagă un alt cadou. De atunci, statueta a stat în biroul meu. Voiam să o întreb pe sora mea dacă încă mai voia să ţi-o dăruiască, dar apoi tu ai vrut o maşinărie şi…

— Este minunată! Şi presupun că seamănă puţin cu mine.

— Dar nu este la fel de frumoasă. Nu pot face miracole, la urma urmei.

Clarissa îi aruncă o privire sfioasă.

— Cu acesta, sunt două complimente în mai puţin de o oră. Te transformi într-un linguşitor veritabil, Edwin.

— Va trebui să te pedepsesc pentru ceva de îndată, spuse el. Nu aş vrea să ţi se urce la cap.

Chicotind, Clarissa se întoarse la examinarea maşinăriei. În timp ce dansatoarea se învârtea, ea privi pe sub hainele ei, încercând să zărească mecanismul.

— Are un secret ascuns, spuse Edwin după o clipă.

— Da? Unde?

— Vezi dacă îl poţi găsi.

Clarissa cercetă cu atenţia figurina, dar se temea să nu o strice dacă mişca prea multe părţi din ea.

— Măcar dă-mi un indiciu.

Edwin se mută lângă Clarissa şi îşi scoase mănuşile. Luând degetul Clarissei şi aşezându-i-l în spatele pălăriei voluminoase, o ghidă să apese dinspre interior pe borul pălăriei. O cascadă de plete aurii se revărsă de sub pălărie, ajungând până la talia dansatoarei.

— O! spuse ea. Este minunat!

Edwin îşi trecu un deget prin părul figurinei.

— În noaptea aceea la bal, am tot sperat să îţi iasă părul de sub pălărie ca să pot vedea cum îţi stă cu el despletit.

Cu un nod în gât, Clarissa ridică privirea spre el. Edwin stătea foarte aproape de ea acum, ochii licărindu-i în lumina pală a apusului şi respiraţia lui învăluind-o.

Apoi Edwin adăugă, uşor emoţionat:

— Aş da orice să te văd cu părul despletit.

Clarissa înghiţi agitată în sec.

— Sunt convinsă că asta se poate aranja, reuşi ea să spună, deşi gâtul i se uscase brusc.

Fixând-o cu privirea, Edwin luă maşinăria din mâinile ei şi o puse pe banchetă lângă el, apoi începu să scoată agrafele din coafura Clarissei.

— Vrei să o faci *acum?* întrebă ea. Ce vor crede servitorii când voi coborî din trăsură arătând ca o nespălată de pe stradă?

— Vor crede că suntem proaspăt căsătoriţi. Ceea ce şi suntem.

Când Edwin începu să tragă de un ac de păr care se încăpăţâna să se opună eforturilor lui, Clarissa spuse:

— Încetează! Lasă-mă pe mine!

În timp ce ea îşi scotea acele de păr, Edwin prindea şuviţele care cădeau libere, strângându-le uşor în mâinile lui, frecându-le între degetele sale.

— Părul tău parcă este din fire aurite din mătase.

Clarissa râse tremurat.

— Când ai devenit atât de poetic?

— Când soţia mea mi-a spus că trebuie să învăţ cum să complimentez o femeie. Edwin îi sărută o buclă. Încă nu sunt foarte priceput la asta.

— Te descurci destul de bine, spuse ea blând.

Privirea lui îi cercetă faţa, sorbind-o. Apoi îi cuprinse capul cu mâinile şi o sărută.

O, Dumnezeule! Acest sărut era cu siguranţă diferit de cel pe care îl împărtăşiseră în biserică – mai suav, mai fierbinte… mai intim. Clarissa deschise gura şi, cu un geamăt, Edwin îşi afundă adânc limba.

În acel moment, totul deveni mai interesant. Edwin o săruta ca un prădător, luându-i totul şi transformând-o într-un terci lipsit de vlagă cu fiecare împunsătură fierbinte a limbii lui. Clarissa îl înşfăcă de gât; el o prinse de talie. El ridică mâna şi îi mângâie sfârcul prin rochie; ea ridică mâna pentru a-i mângâia minunatul păr negru ce se revărsa peste degetele ei.

Mâna lui liberă cotrobăia de parcă ar fi căutat spărturi în armura ei. Şi erau multe; chiar în acel moment, armura ei putea la fel de bine să fie făcută din hârtie.

Îngropându-şi gura în gâtul ei, Edwin o sărută şi îi supse uşor pielea delicată, trimiţând un fior prin trupul Clarissei, până în vârful picioarelor. Când ea îi cuprinse capul cu mâinile, el o întrebă:

— Îţi place aşa?

— Nu sunt sigură. Este diferit.

— Vreau să te ating pe sub rochie. Edwin îi mângâie bărbia cu obrazul lui aspru, acoperit de păr. Îmi dai voie?

Sub rochie. O, nu! Aşa începeau lucrurile să ia o turnură greşită.

— Eu… nu ştiu.

Probabil că Edwin îi simţi teama, pentru că se opri.

— Atunci, ce-ar fi dacă doar te-aş săruta?

— Da, o, da. Sentimentul de uşurare goni prin trupul ei. Sărutul este în regulă. Îmi place sărutul.

— Şi mie. Spre surprinderea ei, în loc ca Edwin să pună din nou stăpânire pe gura ei, coborî de pe banchetă pe podeaua trăsurii.

Când Edwin începu să îi împingă în sus faldurile rochiei, ea îi prinse mâinile.

— Stai, am crezut că o să mă săruţi.

— Da. Ochii lui licăriră privind-o în lumina palidă a apusului. Dar aici. Deschizând fanta lungă a pantalonaşilor ei, Edwin o sărută în spatele genunchiului dezgolit. Şi aici. O sărută deasupra genunchiului, pe coapsă. Şi cu siguranţă aici. O sărută pe cealaltă coapsă, mai sus.

Un fior nărăvaş o învălui pe Clarissa.

— Înţeleg, reuşi ea să spună, deşi nu înţelegea deloc. Nu îi trecuse niciodată prin cap că putea fi sărutată… acolo jos. Sau că acest lucru putea să îţi dea un sentiment atât de ameţitor. Seducătorul Mârşav cu siguranţă că nu sărutase niciodată acea parte a trupului ei.

Capul lui Edwin era acum, practic, în poala ei, şi, dintr-un anume motiv, acest lucru nu era atât de alarmant ca atunci când el stătea pe banchetă, lângă ea. Părţile lui

intime nu erau aproape de ale ei, cu excepţia gurii lui. Nu o putea răni cu gura, nu-i aşa?

Doar dacă nu cumva…

— Nu mă vei muşca, nu-i aşa?

El chicoti.

— Nu, jur! Plimbându-şi mâinile pe coapsele ei acoperite de pantalonaşii din pânză, Edwin spuse: Deschide-ţi picioarele pentru mine, scumpa mea, şi îţi voi face lucruri care te vor face să te simţi bine. Lucruri care îţi vor plăcea. Nimic altceva, jur!

Simplul fapt că el stătea în genunchi pe podea, iar ea stătea aşezată pe banchetă o făcu să vrea să îl lase să încerce. Clarissa depărtă puţin picioarele şi fu răsplătită cu un şir de sărutări blânde, delicate pe coapsele ei, în interiorul deschizăturilor din pantalonaşi.

Spre şocul ei, acest lucru o excită foarte mult. Totodată, o şi sperie puţin, dar sub acea teamă mocnea un fior fierbinte, care îi făcea inima să o ia la goană.

Apoi Edwin îşi puse gura chiar peste partea ei intimă.

— Edwin! chicoti ea. Eşti… eşti sigur de asta?

Ignorându-i întrebarea, el începu să o sărute şi să o lingă acolo jos. Pe sub pantalonaşi. Între picioare. Gura lui îi acoperi miezul delicat, tachinând-o şi mângâind-o cu tandreţe. Era *şocant* de bine.

— Asta este… mai mult decât un sărut… Clarissa scăpă un mic geamăt când Edwin îşi plimbă limba deasupra despicăturii ei. Trupul i se arcui, cerşind mai mult. Dumnezeule, Edwin!

Ea încă se minuna de acel sentiment magnific când, brusc, limba lui pătrunse înăuntrul ei. Clarissa se încordă uşor, dar împunsăturile lui era delicate şi minunate, lipsite de durere. Pline de cea mai pură plăcere. *O, Dumnezeule!*

Teama încă se încolăcea în noduri în stomacul ei, dar cu cât Edwin o mângâia mai mult cu gura lui, cu atât ea reuşea să o alunge treptat, în curând, ajunse să îi tragă capul spre ea, îndemnându-l la o impertinenţă şi mai mare.

— Eşti foarte priceput la… orice ar fi asta.

El se opri pentru a arunca o privire spre ea.

— Am avut destule ocazii să studiez seducţia pentru a şti ce fac.

Clarissa putea ghici de ce, dar nu îi păsa cu ce femei fusese înainte. Bine, îi păsa puţin. Dar nu tocmai acum. Nu dacă ele îl învăţaseră *asta.*

Trupul ei vibra, se simţea viu şi gata să explodeze. Clarissa tremură sub gura lui Edwin, încercând să obţină mai mult.

— Eşti delicioasă, mormăi el pe pielea ei.

— Da? Ce îi făcea el era, în mod sigur, delicios. Tu eşti… ah… asta este… incredibil.

Cine ar fi crezut că un asemenea lucru ar face-o să vrea să îşi împingă trupul în gura lui precum o desfrânată? Dorinţa de a se zvârcoli sub el deveni aproape insuportabilă, iar partea de jos a corpului ei părea să se mişte de una singură, căutând mai mult din acele senzaţii uimitoare, din acea fierbinţeală şi dulce ameţeală. Un fior sălbatic se învolbură înăuntrul ei, zvâcnind şi făcând-o să vrea să simtă fiecare dintre mângâierile dulci şi istovitoare ale limbii lui, până când… până…

— Edwin! Dumnezeule, da, *Edwin! Îi* ţintui capul cu mâinile între picioarele sale în timp ce lumini explodară în ochii ei.

Apoi se prăbuşi pe spate, căzând în braţele unei minunate uitări.

Capitolul 15

Când Edwin o simţi pe Clarissa zvârcolindu-se sub gura lui, exultă. O *putea* face să simtă plăcere. Şi din moment ce acest lucru era posibil, atunci totul era posibil. Trebuia doar să fie foarte precaut cu ea.

Poate că, la urma urmei, putea avea parte de noaptea nunţii.

Zâmbind pe pielea ei savuroasă, îi înghionti uşor coapsa cu nasul, absorbindu-i mirosul şi gustul. Soţia lui. Poate că avea să îi dea bătăi de cap, dar în cele din urmă, aveau să o scoată la capăt.

Degetele ei domoliră strânsoarea asupra capului lui Edwin, iar Clarissa scoase un oftat epuizat.

— Vai de mine! Vai, vai, vai!

Chicotind, Edwin îşi şterse gura pe pantalonaşii ei.

— Da.

— Cu siguranţă, mama nu mi-a spus despre asta.

El ridică privirea spre ea.

— *Ce* ţi-a spus?

— Nu prea multe; roşea prea tare. Dar deja ştiam… o parte din proces. Dar nu pe aceasta.

— Cine ţi-a spus?

Se întunecase prea mult acum pentru a-i mai putea vedea faţa, dar Edwin îi putu simţi trupul încordându-se sub mâinile lui, care încă se odihneau pe coapsele ei.

— A, fetele vorbesc despre lucrurile astea, să ştii.

— Serios? Şi ce spun?

— A, multe lucruri, că este aşa pe dincoace şi aşa pe dincolo. Nu ai vrea să ştii.

Clarissa îi împinse umerii cu mâinile, iar el se retrase, apropiindu-i picioarele şi trăgându-i rochia din nou peste ele.

— A, dar mi-ar plăcea să ştiu. Cu mădularul tare în pantaloni, Edwin se ridică, se aşeză lângă ea şi îşi puse mâna pe talia ei. De ce nu îmi spui? O sărută uşor pe obraz. Astfel ţi-aş putea arăta în privinţa căror lucruri s-au înşelat. Şi ce lucruri nici măcar nu ştiau.

Clarissa se retrase de lângă el, privind pe fereastră.

— O, d-dar sigur ne apropiem de casă. A trecut ceva timp de când am plecat din Londra.

Retragerea ei fu prea evidentă pentru ca Edwin să o interpreteze greşit, iar el îşi înăbuşi impulsul de a face presiuni asupra ei, de a cere răspunsuri. Nu aşa te purtai cu o femeie sperioasă.

Dar acum că se gândea la acest lucru, reacţia ei nu era stranie? Clarissa nu era niciodată sperioasă în legătură cu nimic. Se arunca cu capul înainte în orice aventură, întâmpina cu braţele deschise orice experienţă, era adesea prea nesăbuită pentru gustul lui.

Atunci de ce se temea de asta? Doar dacă nu cumva…

— Durand nu ţi-a făcut nimic în Bath, nu? întrebă el cu glasul răguşit.

Ea întoarse brusc capul.

— Cum ar fi? În glasul ei se simţi uimirea sinceră.

— Cum ar fi să depăşească limitele.

— A. Nu, desigur că nu. Adică, mi-a furat un sărut sau două, dar nu, nimic de genul acela.

— Mă surprinde acest lucru. Până acum nu mi s-a părut prea priceput la a nu depăşi limitele şi a încercat să te sărute cu forţa în acea zi în bibliotecă.

Încrucişându-şi braţele la piept, Clarissa se retrase înapoi în colţ, în umbră.

— Aceea a fost prima dată când a fost dur cu mine. Până atunci a fost insistent în misiunea lui, dar totuşi un gentleman. Cred că absenţa mea bruscă din Londra trebuie să îl şi provocat.

Hmm.

— Deci nu te-a forţat niciodată să faci altceva.

— Nu. În mod sigur, nu.

Edwin medită în tăcere pentru o clipă. Clarissa păruse sinceră. Iar el se pricepea de obicei să detecteze minciuni, mai ales după ani întregi în care avusese de-a face cu fratele lui mai mic, pe care nu te puteai bizui.

— Atunci de ce te fereşti de mine? Nu intenţionase să o întrebe acest lucru, dar acum că o făcuse, refuza să îşi retragă întrebarea.

— N-nu mă feresc. Clarissa îşi îndreptă umerii. Pentru Dumnezeu, erai sub rochia mea.

— Iar acum nu sunt.

Edwin putu auzi cum răsuflarea ei deveni mai sacadată în întunericul trăsurii. Clarissa părea să se închidă în sinea ei.

— Ai fost de acord cu condiţia mea. Să ajungem să ne cunoaştem mai bine unul pe celălalt, să fim mai înţelegători înainte de a deveni prea intimi.

— Da, dar deja am devenit mai intimi decât era cazul.

Edwin veni mai aproape de ea. De ce pare că acum te bucură atenţia mea, iar în următoarea clipă te sperii?

— Este doar în imaginaţia ta, spuse ea, dar glasul îi era prefăcut.

— Nu îmi imaginez clauza pe care m-ai pus să o adaug în acord. Nu îmi imaginez peria de păr cu care m-ai ameninţat la teatru. Edwin se aplecă în mod intenţionat spre ea, înghesuind-o cu trupul lui, doar pentru a-i observa reacţia. Ştiu că mă doreşti uneori, Clarissa, şi nu pot să înţeleg…

— Dă-te de pe mine! Clarissa îl împinse. Dă-te, dă-te, *dă-te!*

Violenţa cuvintelor ei îl surprinse atât de mult pe Edwin, încât se aruncă pe bancheta opusă. Când putu să vorbească din nou, spuse:

— Şi în mod sigur nu îmi imaginez asta.

Pentru o clipă, tăcerea se lăsă în trăsură, presărată cu răsuflările întretăiate ale Clarissei, care se lupta să respire. Apoi fu de parcă îşi trase un văl peste faţă. Respiraţia i se întoarse la normal, iar Clarissa îşi îndreptă umerii, netezindu-şi rochia, aşa cum el o văzuse făcând de sute de ori.

— Ţi-am spus, zise ea, vocea fiindu-i mai calmă, deşi încă tensionată. Nu sunt genul de femeie… afectuoasă. Nu are nicio legătură cu tine. Pur şi simplu nu îmi place ca oamenii să fie prea aproape de mine. Mi se pare copleşitor.

„Dar nu când mă săruţi”.

Edwin nu rosti cuvintele. Învăţase în urmă cu mult timp de la sora lui că, dacă bombardezi o femeie cu argumente logice, iar ea nu vrea să le asculte, iese cu scântei. Sau se închide în sine, ceea ce lui nu îi aducea niciun câştig. Aşa că doar aşteptă ca ea să vorbească din nou, sperând că avea să se simtă liberă să continue. Pentru că povestea asta era mai complicată. Edwin era convins de acest lucru.

Din păcate, când Clarissa vorbi din nou, fu doar pentru a se distanţa şi mai mult de el.

— Mă voi obişnui cu asta în timp.

Să se *obişnuiască?* El nu voia o soţie care să fie nevoită să îşi ia inima în dinţi înainte de a fi dusă în pat. Îi aminti într-un mod dureros de mama lui, de cum reacţionase ea faţă de tatăl lui pentru multă vreme după acea zi oribilă din salon. Cum tresărise ea când copiii ei veniseră în spatele său, retrăgându-se din atingerea tatălui lor.

Cum acea prăpastie dintre mama şi tatăl lui se adâncise din ce în ce mai mult, cu fiecare zi care trecuse. La naiba, el nu îşi dorise acest lucru pentru căsnicia lui – toată acea suferinţă, furie reprimată şi acele nevoi nesatisfăcute.

Dar dacă soţia lui nu voia să discute cu el despre temerile ei, atunci Edwin nu ştia ce se facă.

— Servitorii ştiu că ne-am căsătorit? întrebă ea.

Brusca schimbare a subiectului îl făcu să vrea să o înşface de braţe şi să o scuture, să îi ceară să îi spună de ce îl lăsa doar să o atingă până la un punct, de ce se speria când el se apropia mai mult. De ce îi plăceau atingerile lui doar când Edwin o săruta, iar pentru altceva era nevoie ca el să fie în spatele ei sau sub rochia ei…

Edwin simţi amărăciune. Dacă *acesta* era motivul? Atât timp cât Clarissa nu era nevoită să îl privească, ea putea închide ochii şi pretinde că el era altcineva când devenea mai intim. Dacă, pur şi simplu, nu îl putea suporta?

Dumnezeule, era ridicol! Clarissa răspundea cu pasiune la săruturile lui; era excitată când el o atingea. Nu era atât de nepriceput la femei încât să nu îşi dea seama de *asta.*

Şi exact acesta era motivul pentru care el voise să se însoare cu o fetişcană plictisitoare, în primul rând! De aceea îşi dorise doar o parteneră pe post de soţie. Pentru că toate aceste sentimente clocotitoare erau prea mult. Lui Edwin nu îi plăceau.

— Aşadar? întrebă ea. Servitorii ştiu?

Edwin scrâşni din dinţi.

— Da. Le-am trimis o scrisoare în acelaşi timp când

am trimis anunţul la ziar.

Bine. Avea să facă lucrurile după cum voia ea pentru o vreme. Avea să petreacă timp cu ea. Să încerce să îşi integreze proaspăta soţie pe moşia lui. Să încerce să îşi controleze dorinţa năvalnică de a se culca cu ea.

Să o curteze.

Edwin tresări. *Nu* o curtase cu adevărat, nu-i aşa? Doar o grăbise să se mărite cu el. Şi de fiecare dată în trecut când făcuse gesturi vag asemănătoare curtatului, totul se sfârşise cu un interludiu foarte plăcut. În noaptea petrecută la teatru. Chiar şi acum cu maşinăria. De fiecare dată, el reuşea să avanseze încă puţin cu ea.

Interesant. Aparent, femeilor le plăceau cadourile bine gândite şi complimentele. *Ei* îi plăceau mult cadourile bine gândite şi complimentele.

Prea bine, atunci asta avea să facă Edwin. Să o curteze aşa cum se cuvenea. Să ia lecţiile pe care Clarissa i le predase pentru a curta alte femei şi să le aplice în cazul ei.

— Sper că pe angajaţii tăi nu îi va deranja să mă aibă drept stăpână, spuse Clarissa.

Ezitarea din glasul ei întări decizia lui Edwin. El putea face acest lucru. O putea face să se simtă confortabil lângă el. Şi poate nu peste mult timp de acum înainte, ar putea fi pregătită să îi dezvăluie de ce era atât de speriată să împartă patul cu el.

— Sunt convins că vor fi încântaţi că o persoană atât de cultă ca tine se va ocupa de gospodărie, spuse el blând.

Măcar acum avea o strategie de aplicat.

*

Primul lucru pe care Clarissa îl observă când intră în sufragerie două ore mai târziu fu trandafirul care aştepta pe farfuria ei. Al doilea fu Edwin, arătând minunat cu lavaliera lui rafinată în alb-negru, stând la celălalt capăt al mesei şi privind-o cu o intensitate care o făcea întotdeauna să tremure.

Sentimentul de vinovăţie o străpunse din nou. Nu mai avusese niciun moment singură cu el de când sosiseră. Personalul casei o bombardase cu urări entuziasmate de bun venit şi apoi o trimiseseră să se pregătească pentru cină în apartamentul care se presupunea că este al ei. În haosul despachetării lucrurilor şi al pregătirii pentru cină, Clarissa nu avusese prea mult timp ca să mediteze la comportamentul ei groaznic din trăsură.

Dar acum, singură cu el la cină, nu mai putea ignora acel comportament. Străduindu-se să îşi găsească cuvintele, luă loc la masă şi ridică trandafirul pentru a-l mirosi.

— Este minunat. Se strădui să adopte un ton relaxat. Ar trebui să mă aştept la câte un trandafir în *fiecare* seară la cină?

— Asta se poate aranja.

Faptul că el folosise în mod inconştient propriile ei cuvinte de mai devreme, care fuseseră scânteia ce aprinsese momentul lor de intimitate, îi reînnoi sentimentul de vinovăţie. Clarissa exagerase. Trebuia să înceteze să se mai poarte ca o neroadă speriată cu el. Deja îl făcuse să îi pună întrebări la care nu era pregătită să răspundă.

Ea avea să îi spună totul în cele din urmă. De îndată ce avea să se pună pe picioare căsnicia lor.

„Laşo!”

— Ai o rochie minunată, spuse el nonşalant.

Amabilitatea politicoasă o uimi, mai ales venind din partea lui Edwin. Dar măcar Clarissa ştia cum să joace acel joc.

— Mulţumesc. Este una dintre preferatele mele, spuse ea, aşezându-şi şervetul pe genunchi. Şi tu arăţi minunat astă-seară.

Clarissa îşi dorea ca el să nu fi arătat atât de bine. Momentul acela din trăsură când Edwin îi produsese plăcere fusese incredibil. Era vina ei că lucrurile se deterioraseră apoi. Iar Clarissa *ura* asta. Ura să se teamă şi să fie slabă.

Servitorul aşează un castron cu supă în faţa ei.

— Arată delicios, spuse ea, temându-se să nu fi sunat prea stupid.

— Dacă ai feluri de mâncare pe care le-ai prefera, trebuie doar să îi spui bucătăresei. Edwin sorbi o gură de supă din lingură. Cred că eşti deja familiarizată cu abilităţile ei.

— Şi încă cum. Clarissa luă lingura de pe masă. Mama ta a ales-o bine.

— Mama s-a priceput întotdeauna să angajeze servitori. Edwin îi aruncă o privire. Şi sunt convins că şi tu vei fi la fel de pricepută.

Tonul lui straniu de liniştitor o făcu să oprească lingura în aer.

— Cu siguranţă, voi încerca să fiu.

— Asta este tot ce îţi cer. Că tot veni vorba, mă gândeam că mâine am putea să facem un tur al lăptăriei şi apoi al livezilor.

— Am fost în lăptăria şi în livezile tale de nu ştiu câte ori. De ce se purta Edwin de parcă ea nu vizitase Stoke Towers aproape în fiecare zi în tinereţea ei? Nu ştiu ce aş mai putea afla dintr-un tur.

Fruntea lui Edwin se încruntă uşor.

— Prea bine, atunci putem merge în vizită la arendaşi, ca să te pot prezenta drept soţia mea.

— Este o idee excelentă. Ar trebui să începem cu familia Gronow. Nu, stai, poate cu familia Leslie, din susul râului – probabil că doamna Leslie a născut deja şi mi-ar plăcea să văd copilul.

Edwin se lăsă pe spate şi o privi uimit.

— Cum se face că ştii aproape la fel de multe ca Yvette despre arendaşii mei?

Clarissa ridică din umeri.

— Am petrecut aproape fiecare zi din copilăria mea aici, cu ea.

— Ştiam că tu şi Yvette eraţi apropiate, dar habar nu aveam că ai petrecut atât de mult timp la Stoke Towers.

— De unde ai fi putut şti? Erai plecat la şcoală; apoi eu am fost plecată la şcoală. Iar când eram acasă, erai prea

ocupat ca să acorzi atenţie unor fetişcane care zburdau pe aici şi mergeau la cumpărături în Preston.

— Ah, da. Am uitat de cumpărături.

— Nu îmi dau seama cum. Mereu îi ţineai lui Yvette predici despre cât cheltuia.

Edwin se încordă.

— Presupun că mă credeaţi un nesuferit.

— Poftim? Nu. Ştiam că erai preocupat de cât de mult neglijase tatăl tău moşia, de Samuel şi problemele lui. Nu aveai timp de pierdut cu două fete vorbăreţe, care se pregăteau pentru debuturile lor. În plus, erai întotdeauna foarte serios şi studios, iar noi eram mereu… ei bine… opusul.

Edwin o privi pieziş.

— Yvette era studioasă. *Tu* erai opusul.

Clarissa nu se putu abţine să nu râdă.

— *Acesta* este Edwin cel sincer şi direct pe care îl cunosc şi îl plac atât de mult.

Spre surprinderea ei, Edwin roşi.

— La naiba, încercam să *nu* fiu atât de directă.

— De ce? Întotdeauna am fost sinceri unul cu celălalt, nu-i aşa? Asta nu ar trebui să se schimbe doar pentru că ne-am căsătorit. Cum spunea Shakespeare? „Şi tu, şi eu suntem prea înţelepţi ca să ne curtăm într-un fel paşnic”.

— Dumnezeule, sper că nu este adevărat.

Cuvintele căzură între ei ca o mănuşă grea de armură. Prea târziu, Clarissa îşi aminti cerinţele pe care le enumerase el la o soţie, când ea îl ajutase să îşi aleagă una.

— Da, spuse ea, înghiţindu-şi nodul din gât. Tu voiai o soţie tăcută, responsabilă şi care să te liniştească. În schimb, te-ai ales cu mine.

Edwin se strâmbă.

— Nu la asta mă refeream. Spuneam doar că… înce*rcam să* spun că sper ca noi doi… Frecându-şi ceafa, bombăni: La naiba! Nu-mi da atenţie. Nu prea sunt în apele mele.

Clarissa se înduioşă. Situaţia aceasta era la fel de grea pentru el precum era pentru ea – poate mai grea.

Edwin făcea un lucru foarte nobil, renunţând în acest timp la propriile sale planuri de viitor.

— Deci, spuse ea, hotărâtă să schimbe subiectul, mâine mergem în vizită la arendaşi. Sună distractiv. Ce ar trebui să port?

Edwin îi întâlni privirea, aparent uimit de tonul ei prietenos, apoi îşi îmblânzi expresia feţei.

— Păi, probabil ar fi cel mai bine să mergem călare, aşa că o costumaţie potrivită pentru călărie ar fi cea mai adecvată. Şi dacă se întâmplă să ai…

Spre imensa ei uşurare, după aceea nu mai fu abordat niciun subiect serios.

Dar mai târziu, după ce servitoarea ei hlizită o lăsă pregătită de culcare, iar Clarissa se întinse pe pernă, încercând să citească ultimul număr din *La Belle Assemblee,* se întrebă dacă el avea să încerce să o seducă în acea seară. Dacă da, ea avea să îi permită?

O parte din ea îşi dorea acest lucru. Cealaltă parte ura faptul că nu putea prezice cum avea să reacţioneze odată ce el s-ar aşeza deasupra ei şi ar încerca să o pătrundă. Clarissa nu credea că putea suporta din nou expresia aceea şocată de pe chipul lui dacă ea s-ar fi speriat şi ar fi spus sau făcut ceva nepotrivit.

Aşadar, când uşa ce dădea spre camera lui se deschise, iar Clarissa îşi strânse în mod instinctiv revista la sâni, îi veni să se bată singură când citi frustrarea licărind în ochii lui.

Deşi Edwin şi-o alungă rapid, o lăsă pe Clarissa înfrigurată.

— Voiam să mă asigur că este totul confortabil pentru tine înainte de a mă retrage, spuse el cu o politeţe desăvârşită, de parcă ar fi fost simpli prieteni care, întâmplător, împărţeau un apartament matrimonial, şi nu un cuplu proaspăt căsătorit care trebuia să îşi consume căsătoria.

— Foarte confortabil. Clarissa lăsă în mod intenţionat revista să îi cadă în poală, nevrând ca Edwin să creadă că se temea de el. Nu se temea… nu în întregime. Mă voi

culca în curând. Sunt foarte obosită.

— Cred şi eu.

Edwin continuă să stea în pragul uşii pentru încă un moment, parcă neştiind ce să facă. Şi, Dumnezeule, arăta mult mai abordabil într-o cămaşă de noapte decât în obişnuitele lui ţinute stricte. Clarissa tocmai îşi dădu seama că încă nu văzuse nici măcar o parte din el goală.

Nici măcar o fărâmă din ceea ce părea să fie un piept destul de lat. Nicio ocheadă la ceea ce erau, probabil, nişte braţe straşnice. Şi simplul gând la cum ar putea el să arate fără haine îi aprinse curiozitatea.

Până îşi aminti ce altceva nu văzuse încă. Partea la care nici măcar nu îndrăznea să privească, darămite să o simtă împingând şi croindu-şi drum înăuntrul ei.

— Clarissa, mai devreme, când am spus…

— Este în regulă. Ştiam la ce te referi.

El tăcu, bărbia încordându-i-se.

— Desigur că ştiai.

— Noapte bună, Edwin, spuse ea cu fermitate. Ne vedem mâine-dimineaţă.

— Da. El îşi plimbă privirea peste trupul ei cu o meticulozitate care nu o linişti deloc pe Clarissa. Somn uşor.

Apoi Edwin plecă, închizând uşa în urma sa.

Ignoră junghiul brusc de dezamăgire. Dacă ea încuraja dorinţa lui Edwin astă-seară – şi pe a ei însăşi – doar pentru a sfârşi prin a-l respinge din nou…

Nu, mai bine să aştepte până când avea să ştie că era pregătită. Stinse lumânarea.

Totuşi îi luă mult timp până să adoarmă, iar când adormi, se cufundă într-un vis.

O *pădure se întindea înaintea ei, întunecată şi sumbră. Clarissa nu voia să intre în ea, dar fu nevoită. Era crucial să intre, deşi nu îşi putea da seama de ce. Cu cât rătăcea mai adânc în pădure, cu atât îi era mai frig, până ajunse la un lac negru care sclipea în lumina lunii de deasupra.*

Îşi cufundă vârful piciorului în apă. Era surprinzător de

caldă, mult mai caldă decât aerul din pădure. Ar fi minunat să intre în apă şi să se încălzească. Treptat, încet, înaintă în lac, cufundându-se în apa caldă.

Apoi ceva o înşfăcă de picior din adâncul apei şi începu să o tragă spre centru, care devenise un vârtej ce se învolbura din ce în ce mai tare şi mai rapid cu fiecare clipă care trecea. Ea se luptă să înoate înapoi spre mal, dar nu se putea împotrivi curentului, care o trăgea în jos, în vidul învolburat, în adâncul întunecat, unde fără îndoială că avea să se înece...

Se trezi ţipând. Îi luă o clipă să îşi dea seama unde se afla, iar când reuşi, uşa se deschise brusc, iar Edwin apăru în prag, ciufulit, cu ochii bulbucaţi şi ţinând în mână o lumânare aprinsă.

— Dumnezeule, Clarissa, eşti bine? Ridică lumânarea pentru a cerceta încăperea cu privirea, de parcă ar fi căutat intruşi.

— A fost doar un coşmar, spuse ea grăbită, începând să se simtă stânjenită. Eu... devin agitată în locuri noi, minţi ea. Atâta tot.

— A sunat mai rău de atât. Edwin înaintă în cameră.

Lumina lumânării i-l dezvălui Clarissei, care înghiţi în sec. Edwin nu purta nimic în afară de indispensabili – nici cămaşă de noapte, nici bonetă, nimic în afară de un strat subţire de pânză care îl acoperea de la şolduri până la genunchi. Şi era atât de bine făcut pe cât şi-ar fi dorit orice femeie – piept musculos, stomac plat şi gambe impresionante. Ca să nu mai spunem de braţe care arătau de parcă ar fi putut ridica orice.

Sau ţintui în loc pe oricine.

Clarissa se înfioră. Edwin nu i-ar face rău. Nu putea crede că ar face-o.

— Sunt bine, şopti ea. Chiar sunt.

— Tremuri.

— Mi-e puţin răcoare, atâta tot. Am visat că mă înecam.

Compasiunea de pe chipul lui străpunse teama ei.

— Vrei să stau cu tine? Când Clarissa ezită, temându-

se să spună da, dar nevrând să rămână singură, Edwin adăugă: O să stau chiar acolo, pe fotoliul acela, până adormi la loc. Dacă vrei.

— Nu pare drept pentru tine să…

— Nu îţi face griji pentru asta. Ştiu cât de supărătoare pot fi coşmarurile. Aveam şi eu o mulţime când eram copil. Iar mama stătea cu mine şi mă mângâia pe spate până când adormeam din nou. Edwin se apropie încet de pat. Pot să fac la fel pentru tine dacă vrei.

— Edwin…

— *Doar* te mângâi pe spate. Promit. Nimic mai mult.

Clarissa răsuflă îndelung.

— Sună minunat.

Zâmbetul lui de uşurare pură străpunse inima Clarissa, loc de care ea rar lăsa pe cineva să se apropie. Aşadar, când Edwin veni să se aşeze pe pat lângă ea şi o îndemnă să se întoarcă pe burtă, Clarissa se lăsă de bunăvoie pe mâinile lui.

În timp ce el începu să îi maseze umerii prin cămaşa de noapte, ea suspină.

— Ah. Este *minunat.*

El îi masa cu pricepere muşchii.

— Spune-mi despre coşmarul acesta. Te înecai?

— Mmm, spuse ea, teama de vis dispărând deja, aş prefera să îl alung din mintea mea. Spune-mi despre coşmarurile *tale.* Cumva, mereu mi te-am închipuit un băieţel viteaz, fără teamă de nimic. Despre ce visai şi te speriai?

— Schelete.

Clarissa întoarse capul pentru a-l privi.

— Schelete? Serios?

— Păi, erau oameni când veneau după mine. Dar apoi li se topea carnea de pe oase, până nu mai rămâneau decât scheletele lor venind spre mine, cu oasele scârţâind. Edwin se înfioră.

— Dumnezeule, este un vis foarte macabru pentru un băieţel.

— Presupun că a început când am văzut un spectacol

de păpuşi la un târg, cu un schelet care dansa pe scenă şi speria publicul. Am visat schelete câţiva ani buni după aceea.

— Bietul de tine!

— De fapt, aşa au început să mă intereseze maşinăriile tatălui meu. Mă speriau pentru că îmi aminteau vag de coşmarurile mele, aşa că am început să îi studiez în mod intenţionat, hotărât să îmi depăşesc teama. În scurtă vreme, am devenit de-a dreptul interesat să ştiu cum funcţionau. Cu cât aflam mai multe, cu atât deveneam mai fascinat şi, nu după mult timp, coşmarurile au încetat.

— Sper că nu îmi vei sugera să încerc să înot într-un lac negru în mijlocul unei păduri ca să îmi depăşesc coşmarul.

El chicoti.

— Nu. Nu sună deloc înţelept *sau* sigur.

Clarissa se relaxă pe pernă.

— Bun. Pentru că nu ştiu să înot.

— Poate te voi învăţa eu cândva. Dar nu într-un lac negru din mijlocul pădurii.

— Nu, bâigui ea, apoi căscă.

Mişcările lui deveniră mai lente, mai calmante.

— E mai bine acum?

— Mmm. Mult mai bine. Ochii Clarissei se închiseră uşor. Spune-mi mai multe despre copilăria ta.

Edwin începu o poveste despre prima dată când călărise, o poveste care, în mod normal, Clarissei i s-ar părea interesantă, dar cuvintele lui începură în curând să se contopească unele în altele, într-o bâiguială îndelungă, iar în curând adormi.

În noaptea aceea nu mai avu vise de niciun fel. Iar când Clarissa se trezi în dimineaţa următoare, Edwin dispăruse.

Capitolul 16

Câteva zile mai târziu, Edwin stătea la masă, foarte devreme pentru micul dejun, răsfoind ziarul *Times,* căutând orice dovadă că Durand şi-ar fi pus în aplicare ameninţările. Până în acel moment, nu găsi niciuna, slavă Domnului!

Luă o gură de ceai. Era greu de crezut că el şi Clarissa erau căsătoriţi de aproape o săptămână. După noaptea aceea cu ţipătul ei de îţi îngheţa sângele în vene, după ce văzuse groaza din ochii ei când îl văzuse intrând în cameră, Edwin consideră că ar fi prudent să se abţină de la orice avansuri fizice făţişe până când ea era dispusă să îi dezvăluie ce o speriase atât de tare.

Dar Edwin făcea progrese. Deşi Clarissa nu mai avusese coşmaruri, îl lăsase să stea cu ea noaptea, să o mângâie pe spate şi să vorbească despre cum fusese ziua lor. Deşi era o agonie insuportabilă să fie atât de aproape de ea fără să fie câtuşi de puţin intimi, Edwin îşi dăduse toată silinţa să nu se gândească la acest lucru. Începuse să facă plimbări lungi prin regiunile rurale pentru a-şi elibera dorinţa înăbuşită. Iar când acestea nu funcţionau, se satisfăcea singur.

Era ridicol de-a dreptul. Petrecuse luni întregi fără să se culce cu vreo femeie, iar acum nu se putea gândi decât la cum să facă dragoste cu soţia lui. Fără îndoială, pentru că ştia că nu putea face acest lucru. Nu avea nicio legătură cu cât de atrăgătoare arăta Clarissa în cămaşa ei de noapte. Sau cât de uşor putea râsetul ei vesel să îi înseninеze instantaneu ziua. Sau cum fiecare mişcare a ei părea menită să seducă…

— Bună dimineaţa! spuse o voce veselă din pragul uşii.

„Vorbind de lup…” Bineînţeles că purta o rochie care îl făcu pe

Edwin să se gândească la căpşune cu frişcă. Pe care ar fi vrut să le devoreze.

Se foi incomodat în scaunul său.

— Te-ai trezit devreme, spuse el încruntându-se. Sper

că nu ai avut un alt coşmar.

— Nu. Doar că… n-am mai putut dormi.

Luând de pe masă portocala pe care nu o mâncase, întrebă:

— Vrei să îţi curăţ portocala asta?

Clarissa se strâmbă.

— Urăsc portocalele. Simplul lor miros îmi provoacă greaţă.

— Atunci mai bine aş scăpa de ea. Ţinti fereastra deschisă şi aruncă portocala direct pe geam.

— Niciodată nu încetează să mă surprindă cât de priceput eşti la măsurarea distanţelor şi traiectoriilor. Clarissa îşi înălţă bărbia. Încerci să mă impresionezi, domnule?

— Dacă te impresionează aruncatul portocalelor pe fereastră, spuse el, am un bol cu fructe cu care pot jongla.

Clarissa râse. Venind să se aşeze lângă el, în loc de scaunul din capătul opus al mesei, ea văzu ziarul şi deveni serioasă.

— A apărut ceva în *Times ce* ar trebui să ne preocupe?

— Nu am găsit nimic.

— Poate că Durand a renunţat.

— Mă îndoiesc. Probabil pune ceva la cale – doar că nu ştim încă ce.

— Ei bine, domnule Tristeţe şi Pesimism, spuse ea, tachinându-l, cred că este timpul să te scoatem afară din casă.

El o privi bănuitor.

— De ce?

— Pentru că ai nevoie de mai multă distracţie în afară de aruncatul portocalelor. Ai nevoie de o doză de soare şi căldură, şi de mişcare. Ar trebui să facem ceva distractiv afară.

Edwin spera ca noţiunea ei de distracţie să fie aceeaşi cu a lui, dar, cumva, se îndoia de acest lucru.

— La ce te-ai gândit? Înot? „Goi, de preferat”. O plimbare cu trăsura? „Undeva unde puteau sta goi”.

Călărie? „Te rog, să fie călărie. Dar nu cu un cal. Şi cu siguranţă goi”.

— Mă gândeam că am putea face un picnic.

Edwin clipi.

— Un picnic! De ce am face asta când avem mâncare decentă chiar aici în sufragerie, servită în farfurii de slujitori bine plătiţi?

Clarissa îşi dădu ochii peste cap.

— Unde îţi este simţul aventurii, Lord Blakeborough?

— Nu am aşa ceva.

— Prostii! Oricine are un simţ al aventurii dacă împrejurimile sunt potrivite. Clarissa împinse ziarul deoparte. În acest caz, vom începe cu ceva mai puţin solicitant – poate o plimbare prin parcul cu căprioare. Deja am rugat-o pe bucătăreasă să ne împacheteze mâncarea pentru prânz, iar după plimbare, putem lua prânzul lângă râul dintre moşiile noastre.

— Împreună cu muştele şi melcii.

— Credeam că îţi place să îţi petreci timpul în aer liber. Te plimbi tot timpul.

— Da. Călare sau cu trăsura, doar cu vântul în faţă. Nu să stau pe pământul umed, înconjurat de pânze de păianjeni şi cu ciori croncănitoare, în timp ce mănânc şuncă rece dintr-un coş.

— Habar nu aveam că eşti ca o domnişorică, Edwin.

El se încruntă.

— Nu sunt ca o domnişorică. Doar că prefer casa mea confortabilă în detrimentul capriciilor unei păduri.

— Bine. Atunci voi merge singură.

— În niciun caz! Durand ar putea sta la pândă pe undeva.

Ea îl privi pieziş.

— Prea bine, spuse Edwin, oftând. Vom merge la „picnic”. Deşi mi se pare foarte stupid.

Cu toate acestea, la puţin timp după aceea, Edwin mergea pe moşia lui cu un coş pe un braţ şi cu soţia sa la celălalt. Şi, în mod surprinzător, se simţea bine. Soarele înviora câmpurile cu orz, vrăbiile ciripeau, iar fagii erau toţi

în floare.

După o vreme, se trezi povestindu-i Clarissei despre anumite zone ale moşiei şi despre căprioarele care trăiau în parc. Probabil că ei nu i se păru foarte plictisitor, pentru că îl asculta, încuviinţa din cap şi îi punea întrebări.

Trei ore foarte plăcute trecură parcă pe nesimţite. Se îndreptară spre râu pentru picnic, dar Edwin încă era sceptic în privinţa acestui lucru. Dar când o văzu pe Clarissa întinzând o pătură, se înveseli. La urma urmei, păturile puteau ţine loc de pat.

Când ea începu să scoată mâncarea din coş, Edwin studie împrejurimile cu privirea. Pentru a-şi împiedica gândurile să zăbovească asupra Clarissei care arăta minunat în razele soarelui ce pătrundeau printre copaci, el spuse:

— Se pare că muştele şi melcii sunt absenţi acum.

— Ştii prea bine că este prea devreme pentru ambele acum. Clarissa se întoarse să privească spre apă şi rămase gânditoare. Întotdeauna mi-a plăcut râul ăsta. În momentul ăsta al zilei străluceşte precum un drum magic ce duce spre un tărâm al zânelor.

Edwin pufni.

Punându-şi mâinile în şolduri, ea spuse:

— Nu ai simţul aventurii şi *nici* imaginaţie.

— Mă tem că nu. Edwin cercetă numărul impresionant de sandvişuri cu pui, brânza de Stilton, borcanul cu castraveţi muraţi şi ceea ce păreau a fi tarte cu mere împachetate în hârtie. Dar am un apetit extraordinar. Şi se pare că toate mâncărurile mele preferate au fost împachetate de bucătăreasă. Presupun că tu ai o legătură cu asta?

Ea râse.

— De parcă bucătăreasa nu ţi-ar cunoaşte toate preferinţele. Femeia aceea este o comoară.

— Cu siguranţă, suntem de acord în privinţa asta.

Mai târziu, după ce mâncară pe săturate, Edwin se întinse pe spate pe pătura pe care Clarissa o întinsese pentru ei şi îşi încrucişă braţele sub cap, în timp ce ea

strângea resturile de mâncare. Era foarte plăcut aici. Fu o surpriză pentru Edwin.

Ea îi aruncă o privire, iar neastâmpărul licări în ochii ei.

— Vai, vai, detectez cumva un zâmbet?

Edwin încercă să îl înăbuşe, dar fu prea târziu.

— Poate.

— Te simţi bine, nu-i aşa?

— Presupun că da.

— Eram convinsă că aşa va fi. Radiind datorită triumfului ei, Clarissa se întinse pe pătură, lângă el. Te cunosc mai bine decât crezi.

— Mă îndoiesc. Îndrăznesc să spun că eu ştiu mult mai multe despre tine decât ştii tu despre mine.

Ea se întoarse pe o parte pentru a-l privi.

— Serios? Mie îmi sună a provocare. Şi din câte îmi amintesc, eu am câştigat ultimul nostru pariu.

Edwin ridică o sprânceană.

— Prea bine, un pariu, atunci. Aceleaşi condiţii ca înainte. Dacă tu vei câştiga, primeşti încă o maşinărie. Poţi chiar să alegi ce fel de maşinărie vrei şi mă poţi privi construind-o. Dar dacă *eu* câştig, trebuie să porţi pantaloni la cină.

— De ce le place bărbaţilor să vadă o femeie în pantaloni?

— Îţi voi explica atunci când îi vei purta.

Ea pufni.

— *Dacă* o voi face, deci nu este sigur că se va întâmpla, din moment ce plănuiesc să câştig acest pariu. Deşi ar fi de folos dacă am avea câteva reguli.

— Ce spui de asta? Facem cu rândul, punându-ne reciproc întrebări despre ce ne place şi ce nu, iar primul care răspunde greşit pierde.

Clarissa miji ochii, privindu-l.

— Bine. Din moment ce tu ai lansat provocarea, încep eu. Ce prefer – creveţi sau peşte?

— Creveţi. *Eu ce* prefer?

— Nici una dintre variante. Nu îţi place să mănânci

nimic care înoată.

Edwin se încruntă.

— Asta nu ar trebui să se pună. Te-ai consultat cu bucătăreasa în privinţa cinei în fiecare seară. Aş fi. Fost surprins dacă *nu* ai fi ştiut că nu îmi plac fructele de mare.

— Ha! Pur şi simplu nu suporţi să pierzi. Clarissa se bătu uşor cu degetul pe bărbie. Să vedem, ce altceva aş putea să întreb… Ce fel de bijuterii îmi plac – din aur sau perle?

— Din moment ce nu te-am văzut niciodată purtând perle, va trebui să spun aur. Când ea chicoti, el spuse pe un ton obraznic: Ce fel de bijuterii îmi plac *mie* – din aur sau perle?

— Dacă începi să porţi perle, te părăsesc, spuse Clarissa râzând. Şi îţi plac safirele albastre şi aurul. Te-am văzut purtând doar un ac de cravată din safir. Şi butoni din aur.

Edwin zâmbi.

— Ar fi trebuit să îmi dau seama că ai observa un asemenea detaliu, având în vedere cât iubeşti moda. Dar uite o întrebare grea. Ce partid politic susţin? Răspunde-mi la asta, dacă poţi.

— Eşti un susţinător înfocat al partidului Tories[5]. Edwin se încruntă, iar ea spuse veselă: Am dreptate, nu-i aşa? Şi pun pariu că tu nu ştii ce partid susţin eu.

— *Tu* ştii ce partid susţii? Edwin nu o auzise niciodată menţionând lucruri legate de politică.

— Câte partide există? Când el o privi şocat, ea spuse: Glumesc, netrebnicule. Desigur că ştiu ce partid susţin. Acum spune-mi care este.

Edwin fu nevoit să se gândească. Dar Warren ţinea cu Tories şi, având în vedere înclinaţia Clarissei de a fi mereu contra…

— Susţii partidul Whig[6].

Clarissa îl lovi uşor în piept.

— Ai ghicit, pur şi simplu, nu-i aşa?

---

5 Partidul Conservator în Marea Britanie (n.tr.)

6 Partidul Liberal în Marea Britanie (n.tr.)

— Ţi-am spus, zise Edwin cu îngâmfare. Te cunosc foarte bine.

— Mai vedem noi. Clarissa se concentră, încruntându-se, apoi se învioră. Uite o întrebare la care nu vei ghici niciodată răspunsul. Care este piesa mea de teatru preferată?

— Este o întrebare prea generală ca să fie cinstită. Există sute de piese. Dar, doar ca să îţi demonstrez că joc cinstit, voi încerca. Edwin se prefăcu nesigur. *Mult zgomot pentru nimic?*

Clarissa rămase cu gura căscată.

— Stai, cum se poate să fi ştiut asta?

— Ai citat din piesă în timpul cinei din prima seară a căsniciei noastre. Şi, de obicei, dacă cineva cunoaşte o piesă destul de bine cât să o citeze, atunci este cea preferată. Edwin se aplecă vesel spre ea. Care este piesa *mea* preferată?

Clarissa se încruntă, recunoscând capcana.

— Aşa cum ai spus, există sute de piese.

— Şi totuşi eu o ştiu pe a ta. Haide, dă-mi un răspuns!

Clarissa se întinse din nou pe spate.

— Eşti groaznic, Edwin Barlow.

— Da, sunt. Şi sunt extrem de nerăbdător să te văd purtând pantaloni la cină. Care este piesa mea preferată, neastâmpărat-o?

— Trebuie să fie ceva sec şi plictisitor. Poate o piesă istorică. *Richard al III-lea.* Nu, stai, *Neguţătorul din Veneţia.* Are cutiile ale mecanice în ea.

Edwin îi aruncă o privire arogantă.

— De fapt, nu este Shakespeare.

— Poftim? Fireşte că este Shakespeare. Cine altcineva mai există?

— Piesa mea preferată este *Greşelile unei nopţi*[7]*.* Oliver Goldsmith. Clarissa se ridică şi îl privi cu gura căscată.

— Nu!

— Ba da. Mă face să râd. Şi da, uneori îmi place să

7 În limba engleză, în original, *She Stoops to Conquer*

râd. După cum vezi, Domnişoară-ştiu-Totul-Despre-Tine, *nu* ştii totul despre mine. Edwin rânji la ea. Şi am câştigat.

— Aceea este cea mai… cea. bolborosi Clarissa. Nu este…

— Ca să o citez pe soţia mea, „pur şi simplu nu suporţi să pierzi”. Clarissa se încruntă la el, iar Edwin chicoti. Ea arăta adorabil fiind supărată de ideea că el câştigase.

— Bine, spuse Clarissa, strâmbând din nas. Voi purta pantaloni la cină. Dar doar dacă îmi spui de ce este atât de al naibii de important. *De ce* le place bărbaţilor să vadă femei în pantaloni?

El se aplecă spre ea pentru a-i şopti:

— Pentru că ce ne place, *de fapt,* este să vedem o femeie în pantalonaşi intimi. Şi doar aşa putem să o vedem astfel, fără să ne culcăm cu ea.

— Ooo, spuse Clarissa. Are sens.

Deşi obrajii i se îmbujorară, Clarissa nu îşi feri privirea şi nici nu păru speriată de apropierea lui. Iar când Edwin îşi plecă mai aproape capul, şi ochii ei deveniră arzători, el simţi cum rămâne fără suflare.

Trecuse o săptămână de când o sărutase, o săptămână de când o atinsese. Iar Clarissa se purta de parcă ar putea accepta bucuroasă un sărut.

Exista un singur mod de a afla.

În clipa în care gura lui o atinse pe a ei, Clarissa se deschise spre el, întâmpinând duelul limbilor, răspunzându-i la mângâieri. Ea îl dorea. În sfârşit.

Dar poate că Edwin ar trebui să facă un alt test înainte de a-şi permite să creadă că ea era pregătită pentru asta. Aşa că îi acoperi sânul cu mâna sa.

Clarissa nici măcar nu se feri. Mai curând, îşi împinse trupul spre mângâierea lui, punându-şi apoi mâinile pe după gâtul lui.

Slavă Domnului! Era a lui. *În sfârşit.* Edwin fusese răbdător, iar aceasta era recompensa sa. Excitat şi înfierbântat, voia să renunţe la prudenţă, să îi smulgă hainele de pe ea şi să îi acopere fiecare milimetru al

corpului cu sărutări şi mângâieri.

„Ai grijă, omule! Trebuie să fii foarte blând cu ea. Orice ai face, nu o speria”.

Acest lucru avea să fie al naibii de greu. Pentru că el nu dorise niciodată o femeie mai mult decât o dorea pe soţia sa în acel moment. Iar Edwin se temea că simplul fapt că o dorea prea mult o putea face să o rupă la fugă.

Capitolul 17

Clarissei îi plăcea partea aceasta, când Edwin o atingea, o săruta şi o înfierbânta. Putea îndura partea dureroasă doar pentru senzaţiile acestea. Avea să o facă, la naiba! Refuza să îşi petreacă mariajul temându-se de însăşi activitatea pentru care fusese inventată căsătoria.

Refuza să nu aibă copii doar din pricina temerilor ei.

Plănuise picnicul lor ca să îl poată seduce pe Edwin într-un loc în care să se simtă în siguranţă. Într-un loc sigur, în aer liber, cu multă lumină în jurul ei, dar şi intim, aici în pădure. Un loc în care ea să nu se sperie, pentru că tot ce trebuia să facă era să ţipe pentru ca să vină cineva alergând în ajutorul ei.

Un loc complet diferit de cel în care fusese dezvirginată.

De îndată ce acel gând răsări în mintea ei, Clarissa îl alungă. Seducătorul Mârşav era mort. Nu o mai putea răni vreodată. Iar Edwin *nu* ar răni-o, nu în mod intenţionat, oricum.

Edwin îi scoase pelerina, apoi îi descheie fără grabă redingota, care avea mult prea mulţi nasturi în faţă. Până când reuşi să îi dezgolească pieptul, ea era deja disperată să îi simtă mâinile pe sânii ei.

Gura lui pe ea, lucru pe care Edwin îl făcea acum. O, *Dumnezeu le!* Clarissa putea sta întinsă acolo întreaga zi, în timp ce el îi tachina sânii, mai ales că Edwin nu stătea deasupra ei, ci lângă ea, sprijinindu-se în cot.

— Faci asta atât de... bine, şopti ea, îngropându-şi degetele în părul lui bogat. Este divin.

— Cu siguranţă, este, spuse el cu o voce guturală.

Edwin îi supse şi îi mângâie pe rând sfârcurile cu limba, apoi se întinse să îi dea încă un sărut fierbinte pe buze, în timp ce mâna lui preluă mângâierea sânilor ei. Când gurile lor se rupseră din sărut, amândoi respirau greoi, iar Clarissa se simţea caldă şi moale pe dinăuntru.

Cu ochii licărindu-i, Edwin începu să îi ridice faldurile rochiei.

— De mult îmi închipuiam cum ar fi să te am aşa.

Clarissa încercă să nu se încordeze când mâna lui urcă mai mult, deşi teama pândea încolăcită în adâncul ei, asemenea unui şarpe aşteptând să atace.

— De o săptămână... vrei să spui.

— Ani vreau să spun.

Ea îl privi cu gura căscată.

— Poftim?

— Ţi-am mai spus înainte – te-am dorit dintotdeauna, spuse Edwin, zâmbindu-i melancolic. Doar că nu l-am considerat un lucru foarte înţelept.

— Nu este, spuse ea. Deşi, dacă el chiar o dorise în tot acest timp, îi dădea Clarissei speranţă pentru viitorul lor împreună.

— Lasă-mă pe mine să judec acest lucru, spuse Edwin, apoi o sărută din nou, iar inima ei tresări.

Brusc, simţi mâna lui în pantalonaşii ei, dar înainte să apuce să se sperie, degetele lui se jucau atât de uşor şi de grijulii acolo jos, încât teama Clarissei se risipi. Mai ales când Edwin găsi acel mic loc secret care implora să fie atins, cel de existenţa căruia ea nici măcar nu ştiuse până la Edwin.

Aşa cum făcuse cu limba în trăsură, Edwin îşi folosi cu iscusinţă mâna, excitând-o complet, până când Clarissa începu să freamăte şi să tremure sub atingerea lui. Începu să tragă de haina lui, vrând ca el să fie la fel de expus ca ea, iar Edwin şi-o scoase scuturând din umeri, apoi începu să o mângâie din nou. Clarissa îi descheie nasturii vestei şi

îşi strecură mâinile pe sub cămaşa lui pentru a-i simţi pieptul lat şi musculos.

Dumnezeule, ce piept straşnic şi masculin avea! Îi găsi sfârcurile şi i le tachină până când Edwin gemu şi o mângâie cu şi mai multă hotărâre acolo jos. Pe ea nu o deranja. Mai ales că ceea ce făcea Edwin o făcea să vrea să se urce în copaci, să cânte şi să danseze, să se comporte ca o desfrânată sălbatică. Cu el.

De unde să fi ştiut că Edwin putea face aceste lucruri? Cine ar fi crezut că putea fi minunat să fii cu un bărbat?

— Eşti atât de fierbinte şi de umedă, obrăznicuţo, spuse el răguşit, sărutând-o. Chiar mă vrei.

— Da. Îl dorea, chiar îl dorea.

Luând mâna Clarissei, Edwin i-o duse pe pantalonii lui.

— Atât de tare te vreau şi eu.

Mădularul lui era gros şi tare, mai mare decât şi-ar fi închipuit ea vreodată. Clarissa îşi înghiţi nodul de panică ce începea să îi urce în gât. Hotărâtă să îşi înfrunte teama, îi descheie în mod intenţionat nasturii pantalonilor, apoi ai indispensabililor şi îşi strecură mâna înăuntru, pentru a-l mângâia.

Cu un geamăt, Edwin se împinse în mâna ei.

— Dumnezeule, da, scumpo. Atinge-mă! Te rog!

„Te rog!” Ce minunat era că îl putea face să o implore! Clarissa continuă să îl mângâie, desfătându-se cu sunetele înăbuşite pe care le scotea Edwin, cu modul în care respiraţia îi devenea sacadată şi cum ochii i se închideau. Pielea lui era atât de fină, carnea de sub ea atât de fermă.

Clarissei îi plăcea să îl excite când, brusc, Edwin îi dădu mâna la o parte.

— Gata, iubito, altfel mă voi face de râs. Nu mai pot suporta. Trebuie să intru în tine.

— Da. Clarissa îşi aminti că asta voise şi ea, că asta avea să îmbunătăţească situaţia între ei. Se forţă să zâmbească în timp ce el îi împinse rochia în sus şi se strecură între picioarele ei. Clarissa putea să facă asta. *Putea.*

Dar trupul ei refuză să asculte. Se încordă parcă având voinţă proprie, iar când Edwin îşi puse mâinile de-o parte şi de alta a ei, ţinând-o captivă, panica preluă controlul, iar inima Clarissei începu să bubuie şi privirea să i se îngusteze, până când tot ce putu vedea fu maxilarul încordat al lui Edwin, semănând vag cu al Seducătorului Mârşav, iar ea nu mai putu gândi, nu mai putu respira, nu mai putu vedea…

— Nu… nu… nu… începu Clarissa, vag conştientă de ceea ce spunea.

— Clarissa, şopti el mângâietor, iubito…

Împingându-se în pieptul lui, se ridică în capul oaselor, încercând să îl alunge de pe ea.

— Nu… opreşte-te… opreşte-te… Opreşte-te, *la naiba!*

Ultimele cuvinte fură strigate în întreaga pădure.

Edwin încremeni, chipul îi deveni palid ca al unui mort şi se rostogoli de pe ea, întinzându-se pe spate pe pătură, gâfâind în timp ce privea în sus, în copaci. Gâfâielile lui şi suspinele pe care ea nu părea să şi le poată stăpâni erau singurele sunete din pădure, în afară de susurul râului.

După câteva clipe, Edwin eliberă un oftat tremurând.

— Clarissa, spuse el răguşit. Trebuie să îmi spui ce s-a întâmplat.

Ea voia. Dar cum putea să îi spună că nu ştia dacă avea să fie vreodată pregătită să facă acel pas?

— N-nu s-a întâmplat nimic. Doar m-am speriat.

Edwin înjură în barbă.

— Nu erai speriată. Nu mă minţi. Când ea nu spuse nimic, el adăugă: Nu mai pot face asta. Nu aşa. Acum mă vrei, iar în secunda următoare…

Când el îşi pierdu cuvintele, Clarissa simţi o altfel de teamă.

— Te rog, nu spune asta! Doar lasă-mă o clipă şi voi încerca… noi *putem* încerca…

— Dumnezeule, nu! Edwin nu o privi. Erai îngrozită. Am văzut-o în ochii tăi.

— Nu de tine.

— Nu mai este nimeni altcineva aici. Trăgând cu greu

aer în piept, Edwin părea să se lupte să vorbească. Ochii mamei mele arătau că ai tăi cândva, când am dat buzna în cameră chiar în timp ce prietenul cel mai bun al tatălui meu încerca să o ia cu forţa. Încă mi-o amintesc plângând şi îmi amintesc teama de pe chipul ei. Nu mai vreau să văd niciodată aşa ceva pe chipul unei femei, dar mai ales nu pe chipul propriei mele soţii. Nu din cauza mea, în mod sigur.

Cuvintele lui o luară prin surprindere pe Clarissa.

— M-mama ta a fost… agresată?

Clarissa încă se gândea la acea revelaţie când un servitor ieşi grăbit dintre copaci.

— Am auzit un ţipăt – Lacheul se opri brusc, zărindu-i întinşi unul lângă celălalt, aproape goi, evident. O! Obrajii i se înroşiră, apoi se întoarse rapid cu spatele la ei. Vă rog să mă iertaţi, milord. Nu am vrut să… adică, eu…

— Ce cauţi aici? izbucni Edwin. Ne spionezi?

— Nu, cu siguranţă nu, milord, spuse grăbit bărbatul. Sora dumneavoastră m-a trimis să vă caut, aşa că pornisem într-aici când am auzit… Iertaţi-mă, este evident că am înţeles greşit ce se întâmpla… adică…

— Este în regulă. Edwin se ridică în capul oaselor şi începu să îşi încheie nasturii indispensabililor şi pantalonii. La naiba! Yvette şi Keane s-au întors din America?

— Da, milord, spuse lacheul. Se pare că au auzit despre căsătoria dumneavoastră de îndată ce au sosit în Londra şi au venit direct aici.

— Dumnezeu să ne ajute! Şi Clarissa încerca deja cu disperare să îşi aranjeze toate hainele.

Edwin se ridică.

— Mergi şi spune-le că venim imediat.

— Da, milord. Fără să privească înapoi, servitorul plecă.

De îndată ce lacheul se îndepărtă suficient cât să nu mai poată auzi nimic, Edwin întinse mâna să o ajute pe Clarissa să se ridice. Ea o acceptă cu graţie, dar după ce se ridică, iar el încercă să îşi elibereze mâna, ea nu îi dădu drumul. Strângând-o tare într-a ei, spuse:

— Îmi pare atât de rău.

— Nu ai de ce să îţi pară rău. Clarissei îi era greu să îl creadă când el arăta atât de distant şi de controlat. Dar vreau să ştii că nu te voi mai deranja cu lucrul acesta, nu voi mai încerca să te conving să vii în patul meu.

— Edwin…

— Vorbesc serios. Îmi dau seama acum de ce m-ai pus să adaug clauza aceea în acord. Pentru că ai cu adevărat nevoie de timp să… te adaptezi cu mine. Pentru o clipă, expresia lui reţinută ezită. La naiba, Clarissa, aş fi vrut să îmi fi spus înainte să… aş fi vrut să fi înţeles…

Parcă dându-şi seama cât de vulnerabil părea, Edwin se încordă.

— Nu contează. Când vei fi cu adevărat pregătită să ne consumăm căsătoria, oricât de mult ar dura, tu va trebui să fii cea care face pasul, exact aşa cum ai cerut de la început.

— *Sunt* pregătită!

— Nu, nu eşti. Să fii dispusă să *încerci* să ai relaţii sexuale nu este acelaşi lucru cu a vrea sau a fi pregătită pentru ele. Iar eu nu voi accepta să te temi de mine pentru că nu poţi suporta… Se opri cu răsuflarea sacadată în timp ce sunete se auziră în spatele lor în pădure. Evident, nu putem purta discuţia asta acum. Dar până vei fi pregătită să vorbeşti despre… motivul pentru care te fereşti de mine, cred că noi doi nu ar mai trebui să încercăm asta.

— Nu spune asta, şopti Clarissa.

— Recunoaşte. Eşti uşurată că am spus-o.

O, Dumnezeule, poate că era. Dar doar puţin.

— Edwin, unde eşti? se auzi un glas vioi nu departe de acolo.

La naiba! Yvette îi găsise.

Apoi se auzi o şoaptă, de parcă servitorul vorbea cu ea, iar sora lui spuse:

— Nu fi absurd – desigur că vor să mă vadă.

Edwin de-abia avu timp să îşi îmbrace vesta şi haina înainte ca Yvette să iasă dintre copaci spunând:

— Bucătăreasa pretindea că voi doi făceaţi un picnic, dar nu îmi venea să cred. Trebuia să văd cu ochii…

Cuvintele i se stinseră treptat când îi văzu în starea lor dezordonată. Obrajii i se îmbujorară.

— O! Este genul *acela* de picnic.

Bărbia lui Edwin părea atât de dură, încât putea tăia în piatră.

— Nu fi vulgară, Yvette. Dormeam, atâta tot. Iar tu ne-ai trezit.

— Dormeai! Tu? Afară? Asta este aproape la fel de improbabil precum faptul că făceaţi un picnic. Yvette îşi mută apoi privirea asupra Clarissei. Spune adevărul?

— Desigur. Clarissa spera că îşi aranjase destul de bine hainele, astfel încât să nu îi dea de gol. Îl cunoşti pe Edwin. El nu minte niciodată. Şi fiind forţat să o facă acum trebuia să fie îngrozitor pentru el.

— În acest caz, spuse Yvette, mă bucur atât de *mult* să vă văd pe amândoi!

Edwin merse lângă sora lui şi o sărută pe obraz.

— La fel cum ne bucurăm şi noi să te vedem pe tine. Nu te aşteptam până săptămâna viitoare, cel mai devreme.

— Aveam veşti pentru voi şi l-am rugat pe Jeremy să ne întoarcem mai devreme. Punându-şi mâna pe burta vizibil proeminentă, spuse: Presupun că vă puteţi da seama care erau veştile.

Doar Clarissa observă fiorul rapid de durere ce străbătu chipul lui Edwin, înainte ca el să se forţeze să zâmbească de dragul surorii lui.

— Felicitări! Suntem foarte bucuroşi pentru tine. Se întoarse şi o trase pe Clarissa lângă el. Nu-i aşa, draga mea?

Cuvintele lui fură false într-un mod atât de evident, încât o străpunseră pe Clarissa în inimă. Ea îl rănise foarte tare. Nici măcar nu îşi dăduse seama până atunci cât de mult îşi dorea *el* să aibă copii.

Dumnezeule, ea dădea complet peste cap căsnicia asta.

— Desigur că suntem bucuroşi pentru tine, spuse Clarissa, luptându-se să nu plângă.

Yvette îşi puse mâinile în şolduri.

— Şi eu aş fi fost bucuroasă pentru voi doi dacă aş fi bănuit cât de puţin că vreţi să vă căsătoriţi. Cum aţi putut să nu îmi spuneţi? O privi pe Clarissa, ridicând o sprânceană. Mai ales tu. Nu mă aştept niciodată de la Edwin să îmi spună lucruri, dar *tu* ar fi trebuit să îmi spui ceva.

— S-a întâmplat foarte repede, spuse Clarissa. Nu ştiu dacă îţi aminteşti ce s-a întâmplat când am făcut excursia aceea la Bath, anul trecut, dar…

— Vă vom explica totul când va fi şi soţul tău cu noi, interveni Edwin. Nu are rost să spunem povestea de două ori. Mergem?

Încuviinţând din cap, Yvette pomi la drum, pălăvrăgind despre călătoria ei şi a lui Jeremy în America.

Tot ce putea face Clarissa era să dea răspunsurile ei obişnuite. Era conştientă într-un mod dureros că Edwin mergea încordat lângă ea, fără să o atingă, fără să o privească.

Ea nu intenţionase să îl facă să se simtă groaznic. Trebuia să repare situaţia, să îi spună că nu avea nicio legătură cu ce se întâmplase. Dar acest lucru însemna să îi spună adevărul de îndată ce aveau să fie singuri.

Îndrăznea ea? Sau destăinuirea ei avea să îi îndepărteze şi mai mult? Având în vedere ce îi spusese el despre mama lui, ar putea chiar să înţeleagă.

Mama lui – Dumnezeule! Clarissa nu ar fi bănuit niciodată o asemenea tragedie în trecutul lui Lady Blakeborough. Trebuia să afle mai multe detalii. Presupunând că Edwin i-ar spune.

Fu un şoc, oricum, simplul fapt că el îi menţionase acest lucru Clarissei. Gândul că el fusese atât de devastat de reacţia ei, încât să îi dezvăluie un lucru atât de personal despre familia lui împunse un junghi de vinovăţie în inima Clarissei. Nu îi stătea deloc în fire.

Ieşiră dintre copaci şi îl văzură pe Jeremy mergând cu paşi mari spre ei.

— Aici eraţi! Presupun că Yvette v-a spus vestea noastră?

— Desigur, spuse vioaie Clarissa. Ştii cum este soţia ta – este jalnică la a ţine secrete.

— Spre deosebire de fratele ei, care nu spune niciodată nimic. Ar fi trebuit să ştiu că punea la cale un plan ca să te câştige. Jeremy merse lângă Edwin şi îl bătu pe umăr. Nu că aş fi surprins, Blakeborough. Felul în care vorbeai despre ea în urmă cu câteva luni…

— Poftim? îi întrerupse Clarissa. Cum vorbea despre mine?

Jeremy râse.

— De parcă l-ai fi scos din minţi. Iar bărbaţii sunt scoşi din minţi doar de femeile pe care le plac.

— Nici vorbă, replică Yvette. *Eu* îl scot din minţi, iar pe mine sigur nu mă place.

— Nu mă scoţi din minţi, spuse voios Edwin, încercând în mod evident să intre în spiritul glumei lor. Mă îngrijorezi. Nu este acelaşi lucru.

— Hmm, spuse Yvette. Soţia ta nu te îngrijorează şi ea?

Edwin strecură o privire sobră spre Clarissa.

— Soţia mea mă îngrijorează peste măsură. Adevărul este că nu ştiu cum voi supravieţui căsătoriei cu ea.

— Nici eu nu ştiu. Clarissa încercă să pară că îl tachinează, dar sângera pe dinăuntru. Dar acum te-ai pricopsit cu mine, aşa că va trebui să te obişnuieşti cu asta.

— Ei bine, spuse Yvette, luând-o pe Clarissa de braţ. Vreau să aud totul despre asta. Când te-a cerut în căsătorie? Cum a făcut-o?

— Dumnezeu să ne ajute, bombăni Jeremy. Vino, frate, am nevoie de o băutură tare în timp ce ele vor reconstitui fiecare moment al curţii pe care i-ai făcut-o.

Pe măsură ce toţi patru se îndreptară spre casă, cu cei doi bărbaţi mergând înaintea lor spre birou, un sentiment de disperare puse stăpânire pe Clarissa. Avea să fie foarte greu să îndrepte lucrurile cu soţul ei atâta vreme cât familia lui era la Stoke Towers.

Clarissa putea doar să spere că familia Keane nu avea să stea mai mult de o zi sau două. Pentru că, cu cât această

ruptură devenea mai mare între ea şi Edwin, cu atât mai greu avea să îi fie să o repare.

Capitolul 18

Edwin se bucură de sugestia lui Keane de a bea ceva; astfel îl putea pune la curent pe cumnatul său cu *toate* detaliile situaţiei cu Durand, inclusiv cu cele pe care nu voia ca soţia lui să le audă.

Dar în timp ce mergeau spre biroul lui Edwin, unde se puteau bucura în linişte de coniac şi trabucuri, nu Durand era cel care ocupa gândurile lui Edwin, ci Clarissa.

Zidul dintre ei părea să devină mai gros cu fiecare zi care trecea. Ea îl respingea de fiecare dată când îi permitea să se apropie.

Oare făcuse o greşeală enormă căsătorindu-se cu ea? Dumnezeule, Edwin spera că nu. Pentru că îi plăcea din ce în ce mai mult să o aibă în preajma lui, ca parteneră, cu fiecare zi care trecea.

Dar Edwin nu putea suporta ideea unei vieţi petrecute cu o femeie care nu îi putea suporta atingerile. Care trebuia să se încurajeze pe sine doar pentru a împărţi patul cu el.

Nu se simţise niciodată atât de singur.

El şi Keane intrară în birou. După ce se liniştiră cu trabucurile şi cu coniacul, Edwin îi prezentă cumnatului său situaţia cu Durand. Cea mai grea parte fu să îi spună lui Keane despre spionaj, dar nu ar fi drept să îi lase pe sora şi pe cumnatul lui să fie luaţi prin surprindere în caz că Durand îşi punea ameninţările în practică şi spunea lumii despre activităţile de trădător de ţară ale tatălui său.

Când Edwin termină de explicat, Keane păru de-a dreptul furios.

— Şantajat de un asemenea ticălos? Cum îndrăzneşte?

— Durand nu are pic de ruşine. Sau principii. Mai ales când vine vorba de a o câştiga pe Clarissa.

— La naiba!

— Mi-ai luat vorba din gură. Edwin trase adânc aer în piept. Tu va trebui să decizi dacă ar trebui să îi spunem lui Yvette sau nu. Îţi mărturisesc că habar nu am ce să fac în această privinţă.

— Ar distruge-o. Adică, mereu a simţit că tatăl vostru nu a dorit-o, dar asta…

— Situaţia asta explică de ce el nu era niciodată lângă noi. Nu explica în *întregime,* dar Edwin nu avea de gând să intre în detalii despre agresiunea asupra mamei lui şi despre rezultatul acesteia. Deja regreta că îi spusese acest lucru Clarissei. Şi nici măcar nu îi spusese totul.

— Poate ar face-o să se simtă mai bine dacă ar şti de ce era absent tatăl vostru, spuse Keane. Deşi mă îndoiesc. Ea nu a fost rănită doar de absenţa lui, ci de lucrurile pe care le-a spus, de modul în care a tratat-o pe mama voastră.

— Motiv pentru care las în seama ta să îi spui lui Yvette cât de puţine sau cât de multe detalii consideri înţelept. O cunoşti mai bine decât mine.

— Doar pentru că tu îi ascunzi lucruri. Keane îi studie privirea. I-ai ascunde şi acest lucru, nu-i aşa, dacă ai avea de ales? Doar ca să o protejezi, să nu fie rănită.

— Da. Este singura modalitate prin care pot compensa greşelile lui tata şi ale lui Samuel.

— Problema este că ea interpretează discreţia ta ca pe o lipsă de încredere în abilitatea ei de a înfrunta procese şi suferinţă. Tu crezi că o protejezi, dar, de fapt, ridici un zid între tine şi ea.

Aşa cum făcea de fiecare dată când Keane începea să vorbească despre cum ar trebui să îşi trateze sora, Edwin se retrase cu formalitate.

— După cum am spus, poţi lua tu hotărârea dacă să îi spui sau nu. Din moment ce pare că o cunoşti mai bine ca mine în această privinţă.

Aparent dându-şi seama că Edwin devenea ţâfnos, Keane spuse:

— Nu am vrut să…

— Dacă Durand nu va dezvălui niciodată acest lucru, ea nu trebuie să afle niciodată că tatăl ei a fost un trădător. Dar nu pot fi sigur că el nu o va face. De aceea îţi spun *ţie.* Ca să nu te trezeşti din senin afundat într-un scandal.

Keane încuviinţă sobru din cap.

— Nu îţi face griji pentru mine şi Yvette. Nu dau doi bani pe scandal, iar ea îşi face griji în privinţa scandalurilor doar pentru binele tău. Dar dacă sunteţi împreună în chestia asta, Yvette îţi va sta alături şi îi va privi pe toţi cu superioritate, fără să îi pese. Keane se lăsă pe spate în fotoliu. Iar pe mine mă cunoşti. Eu îi privesc pe toţi de sus din principiu.

— Eşti artist şi american. Oamenii se aşteaptă la asta de la tine. Edwin privi pe fereastră. Dar nu se aşteaptă de la mine.

— Şi Clarissa? Ea ce părere are despre toată situaţia aceasta?

Edwin scrâşni din dinţi.

— Nu i-am spus.

— Poftim?

— I-am spus că Durand ne are cu ceva la mână, dar nu i-am spus cu ce. A trebuit să îi spun acest lucru doar pentru a o convinge să se mărite cu mine.

— Înţeleg. Keane luă o gură de coniac. Cu alte cuvinte, ameninţările lui Durand ţi-au oferit scuza perfectă pentru a face ceea ce voiai să faci de la început.

Edwin întoarse brusc privirea spre Keane.

— Ce naiba înseamnă asta? Am făcut-o pentru binele *ei,* nu pentru al meu. Nu o puteam lăsa să cadă pradă intrigilor ticălosului ăluia.

— Corect. Nu a avut nicio legătură cu faptul că o doreai, sunt convins.

Edwin se încruntă la prietenul său.

— Nu toată lumea este excitată ca tine.

— Pe mine nu mă păcăleşti, spuse Keane chicotind. Până şi un idiot şi-ar da seama ce simţi pentru Clarissa. În orice caz, este un lucru bun ca un bărbat să îşi dorească soţia, nu-i aşa?

— Habar nu ai, bombăni Edwin. Nu îi putea dezvălui umilitorul adevăr lui Keane – că faptul că îşi dorea soţia era un lucru pe care *ea* nu îl voia. Nu complet. Că el nici măcar nu ştia de ce Clarissa îl respingea.

Edwin voia să creadă că nu avea nicio legătură cu el, dar nu putea. Pentru că, în mod sigur, dacă altcineva o rănise, dacă toată situaţia aceasta era din cauza altui bărbat, ea i-ar spune. Iar Clarissa se comportase ca o virgină când el o satisfăcuse cu gura. Fusese uimită.

Nu, faptul că ea nu spunea de ce, că se retrăgea de fiecare dată când el era pe punctul de a o pătrunde, putea însemna doar că nu îl plăcea.

„Doar lasă-mă o clipă şi voi încerca… noi putem încerca…”

Dumnezeule, simpla idee că ea trebuia să îşi adune curajul şi entuziasmul de a împărţi patul cu el îi trimise fiori reci pe spinare lui Edwin.

Îşi alungă acel gând posomorât din minte.

— În orice caz, spuse el nonşalant, faptul este consumat. De când ne-am căsătorit, Durand doar a ameninţat, dar asta nu înseamnă că nu va trece la fapte pe parcurs.

Din fericire, Keane îi permise să revină la subiectul contelui.

— Şi nu ştii care sunt motivele lui Durand pentru a pune mâna pe Clarissa. În afară de o obsesie ciudată pentru ea.

— Nu. Din câte ştiu, nu are nevoie de bani. Sau aşa au spus Fulkham şi Rathmoor.

Keane clipi.

— Le-ai spus despre ticălos?

— Nu tocmai. Nu voiam ca reputaţia Clarissei să fie pătată, aşa că am spus că întrebam de conte în numele altcuiva de la club.

Scuturând scrumul din vârful trabucului său, Keane spuse:

— Presupun că nu ai vrea să *le* spui despre faptul că tatăl tău era spion.

— Cum să nu, spuse cu falsitate Edwin. O să dau fuga să îi spun lui Rathmoor, bărbatul care mi-a furat prima logodnică, că tatăl meu i-a vândut ţara francezilor. Sau, şi mai bine, îi voi spune lui Fulkham, care conduce practic Ministerul pentru Război. Edwin scutură din cap. Durand mi-a dat de înţeles că m-ar putea implica şi pe mine în activităţile tatălui meu. Închipuie-ţi dacă s-ar întâmpla *asta.*

— Nu are dovezi.

— Are dovezi solide despre activităţile lui tata. Nu i-ar trebui mult ca să lege acele dovezi de mine. În plus, presa nu are nevoie de dovezi. Are nevoie doar de o poveste picantă pentru a instiga la scandal.

Edwin luă o gură de coniac.

— Nu, mi se pare mai înţelept să stăm în provincie pentru o vreme şi să sperăm că mariajul nostru îl va descuraja suficient pe Durand cât să îşi îndrepte atenţia către altă domniţă. Nu este ca şi cum cineva ar putea face ceva să îl împiedice, având în vedere poziţia lui şi delicateţea relaţiilor cu francezii în acest moment.

— Îţi înţeleg ideea. Keane trase un fum. Dar cred că ar trebui să îi spui Clarissei despre asta, cel puţin.

— Nu pot. Nu încă.

— De ce nu?

— Am motivele mele. Relaţia lor atârna de cel mai un fir de aţă, dacă o putea numi relaţie. Măcar acum ea încă îl privea ca fiind cel care o salvase de Durand. Dar dacă îşi dădea seama ce groaznic ar putea fi scandalul dacă ar ieşi la iveală vestea trădării tatălui său, Clarissa l-ar privi ca pe bărbatul care se căsătorise cu ea ştiind că i-ar putea distruge reputaţia în societate. Edwin nu era pregătit pentru acuzaţiile care ar urma.

— Aşadar, dacă Durand merge şi dă presei informaţiile? Ce se va întâmpla atunci?

— Evident, nu voi avea de ales. Eu şi Clarissa vom îndura scandalul cât de bine vom putea. Şi el ar încerca să o împace cumva. Dacă ar putea. Vom merge în străinătate, vom aştepta să se stingă flacăra scandalului.

— Ai putea oricând să-l împuşti pe Durand, spuse

voios Keane.

— Crede-mă, prietene, m-am gândit la asta. Edwin oftă. Dar din moment ce Clarissa aproape şi-a pierdut fratele în exil din cauza unui duel absurd, nu prea cred că i-ar plăcea să îşi piardă soţul la spânzurătoare.

— Adevărat. Presupun că va trebui doar să sperăm că lui Durand îi va veni mintea la cap. Pentru că, dacă tu şi Clarissa părăsiţi Anglia din vreun motiv anume, Yvette va avea ideea absurdă că noi ar trebui să preluăm în grijă Stoke Towers, aşa cum a făcut Warren cu Margrave Manor –, iar eu de-abia mă pot ocupa de casa pe care am cumpărat-o la ţară.

— Mi-e groază să mă gândesc ce ai face dacă ai administra locul ăsta, spuse Edwin. Le-ai pune pe lăptărese să pozeze în spălătorese îmbătate cu gin ca să le poţi picta.

Keane se opri cu ţigara în aer.

— Ce idee bună! Sau i-aş putea pune şi pe lachei lângă ele – aş putea adăuga un aer de flirt soldăţesc, brut, scenei. Desigur, ar trebui să achiziţionez câteva costume militare…

— Stai departe de servitorii mei, afurisitule, bombăni Edwin.

Cumnatul său izbucni în râs.

— Ar trebui să îţi vezi faţa. Asta ar trebui să pictez – pe tine cu o falcă în cer şi una în pământ. Dar crede-mă, nu am niciun interes ca servitorii tăi să îmi fie modele. Mi-e destul de greu să ţin pasul cu proiectele pe care le am deja. Punând paharul pe masă, Keane deveni serios. Aşa că asigură-te că nu intri în conflict cu Durand, mă auzi?

— Voi face tot ce îmi stă în putinţă. Dar bărbatul ăla este imprevizibil. Edwin scutură din cap. Iar eu nu ştiu niciodată cum să mă port cu oamenii imprevizibili.

Ca soţia lui. Edwin spera că în timp *ea* avea să devină mai uşor de citit. Altfel, îl aştepta o căsnicie lungă şi rece.

*

Când Clarissa îşi încheie povestea despre Durand,

Yvette slobozi o ocară deloc demnă de o doamnă.

— *Ce* a făcut contele? *Blestematul* ăla! Cum a putut? Adică, ştiu că era nebun după tine, dar nu mi-am dat seama că era… ei bine… nebun.

— Ştiu. Este foarte ciudat. Nu pot să cred că tot mă urmăreşte. Nici eu, nici Edwin nu ne putem da seama de ce.

Neştiind exact cu ce secrete de familie îl avea Durand pe Edwin la mână, Clarissa nu ştia dacă ar trebui sau nu să menţioneze şantajul. Până acum îi spusese doar că Edwin se temuse ca Durand să nu încerce să o răpească, astfel că se căsătorise cu ea ca să o ţină în siguranţă. Dar nu se simţea confortabil să nu îi spună tot adevărul celei mai bune prietene a ei.

Iar acesta nu era singurul lucru care o vlăguia. Cele două vorbeau în noul dormitor al Clarissei, nu în vechea cameră a lui Yvette, aşa cum făcuseră întotdeauna până atunci. Şi Clarissa fu cea care îi chemase pe servitori să aducă ceaiul, Clarissa cea care dăduse ordinul să fie adăugate două tacâmuri în plus la cină. Se simţea destul de ciudat jucând rolul stăpânei casei în faţa femeii care jucase înainte acel rol.

Yvette stătea acum întinsă pe pat, în timp ce Clarissa se plimba prin cameră, neputând să stea liniştită după întâlnirea pe care o avusese cu Edwin în acea după-amiază. Dacă ar fi fost măritată cu altcineva, i-ar fi putut cere prietenei ei sfaturi despre problemele ei matrimoniale. Dar Yvette era predispusă să îi ţină partea fratelui ei.

Nu că ar fi existat vreo parte în tot dezastrul acesta. Edwin făcuse un sacrificiu nobil, iar acum suferea din pricina asta. Între timp, Clarissa se poticnise exact de lucrul pe care îl evitase – căsătoria cu un bărbat care voia să se culce cu ea, care avea tot dreptul să se culce cu ea. Şi pe care ea îl rănea cu fiecare refuz de a-i permite să o facă.

— Eşti fericită cu Edwin, nu-i aşa? întrebă Yvette. Chiar dacă ai fost obligată să te căsătoreşti cu el…

— Nu am fost obligată, spuse ea încordată. Am *ales* să mă mărit cu el. Aş fi putut refuza, să ştii.

— Şi să rişti să fii răpită de Durand. Recunoaşte, Edwin este un înger veritabil în comparaţie cu francezul.

— Nu l-aş descrie niciodată pe fratele tău ca fiind un înger, spuse Clarissa, zâmbind vag. Mai degrabă ca pe un cavaler rătăcitor.

— Da, are tendinţa să fie superprotector cu femeile din familia lui, spuse Yvette, strâmbând din nas. Mereu mi s-a părut un lucru enervant.

— Mie mi se pare foarte frumos. Cu excepţia faptului că toţi cavalerii au o armură care poate fi greu de pătruns. Deşi nu armura *lui* era problema principală. Ci a ei.

— Dă-i puţin timp. Te va primi în viaţa lui treptat.

Clarissa ridică o sprânceană, privind-o pe Yvette.

— Câţi ani i-a luat ca să te lase pe tine să intri în viaţa lui?

Yvette ridică din umeri.

— Asta este diferit. De obicei, fraţii împărtăşesc cu soţiile lor secrete pe care nu le-ar spune niciodată surorilor lor, crede-mă. Amandei i s-ar face părul măciucă dacă ar şti ce lucruri mi-a spus Jeremy. Între soţ şi soţie există o intimitate care nu poate exista între frate şi soră, din motive evidente.

Clarissa se gândi să îşi întrebe prietena despre agresiunea asupra răposatei Lady Blakeborough. Dar Edwin nu spusese când avusese loc, iar între el şi sora lui era o diferenţă de opt ani. Poate că Yvette nu ştia despre acest lucru. Cu siguranţă, făcea parte din categoria lucrurilor pe care Edwin nu le-ar dezvălui niciodată.

Probabil din acelaşi motiv pentru care Clarissa nu îi povestise niciodată lui Yvette despre Seducătorul Mârşav. Anumite lucruri erau atât de neplăcute şi de ruşinoase, încât nu le puteai dezvălui nici măcar unui frate sau celei mai bune prietene. La urma urmei, Niall sfârşise în exil încercând să păstreze secret faptul că ea fusese agresată. Clarissa nu avea de gând să dezonoreze sacrificiul lui, strigând secretul în gura mare.

— Nu mi-ai răspuns la întrebarea dacă eşti fericită cu Edwin, spuse blând Yvette. Eşti?

Dumnezeule, era stânjenitor.

— Ne înţelegem foarte bine. El nu este… aşa cum mă aşteptam. Ştiam că are un simţ sec al umorului, dar habar nu aveam că poate chiar să fie glumeţ.

Yvette ridică o sprânceană.

— Încă vorbim despre Edwin, nu?

— Da. Clarissa simţi nevoia stranie de a-l apăra. Nu este nici pe jumătate tipul sobru pe care îl credeam. Merse să ia maşinăria de la Edwin, care ocupase un loc de cinste pe măsuţa ei de toaletă încă de la sosirea ei acolo. El mi-a dăruit asta. A spus că tu l-ai pus să îl facă pentru mine Crăciunul trecut, dar nu ai avut niciodată ocazia să mi-l dăruieşti.

Ochii prietenei ei licăriră amuzaţi.

— Este adevărat. Şi ţi-a spus *de ce* nu ţi l-am dat niciodată?

— A spus că nu l-a terminat la timp.

Yvette râse.

— Pentru că îi tot făcea modificări. Nimic nu era destul de bun, nimic nu semăna perfect cu tine, nimic nu i se părea corect. „Ochii nu au nuanţa potrivită de verde”, mi-a spus la un moment dat. „Clarissa nu se mişcă aşa”, mi-a spus altă dată. Am pus totul pe seama obişnuitei lui atenţii la detalii, dar acum mă întreb…

— Nu face asta, spuse Clarissa, simţind un nod crescându-i în gât. Îi atribui lui Edwin sentimente pentru mine pe care nu le are. Cuvintele lui răsunară în mintea ei: „De mult îmi închipuiam cum ar fi să te am aşa”. Adică, este atras de mine, dar…

— Dar ce? Yvette se ridică în capul oaselor pentru a se folosi de confirmarea Clarissei. Lucrurile sunt în ordine în *acea* zonă, nu-i aşa? Ştiu că Edwin este plictisitor, dar cu siguranţă…

— Nu este vorba de el, se scăpă Clarissa.

Yvette o privi cu ochii mijiţi, iar Clarissei îi venea să se lovească pe sine pentru ce spusese.

— Ce vrei să spui? Dacă există o problemă în dormitor, cu siguranţă este din vina *lui.* El ştie mai multe

despre *asta* decât tine, sunt foarte sigură, aşa că este responsabilitatea lui să facă actul plăcut.

— Plăcut? spuse Clarissa neîncrezătoare.

Când îi auzi tonul, Yvette păli.

— O, Dumnezeule, Edwin este groaznic la asta, nu-i aşa? Nu te-a rănit, nu? Nu m-aş fi aşteptat de la Edwin, dar, ei bine… o soră nu ştie asemenea lucruri despre fratele ei… Am auzit mereu poveşti despre Samuel, dar Edwin – Yvette se opri, parcă dându-şi seama că dezvăluia prea multe. Nu trebuie să vorbeşti despre asta dacă nu vrei, dar dacă a fost atât de rău…

— Nu am făcut-o încă, spuse fătiş Clarissa.

Chiar trebuia să înceteze să mai dezvăluie lucruri. Dar dacă cineva îi putea spune cum să treacă de partea dificilă a căsniciei, aceea era Yvette. În primul rând, nu o deranjase niciodată să discute despre asemenea lucruri. În al doilea rând, era evident că avea un soţ foarte talentat în acea privinţă, având în vedere cât de mult îl adora.

— Cum adică nu aţi „făcut-o”? întrebă Yvette. Doar nu îmi spui că după o săptămână de căsătorie, voi încă nu aţi făcut bestia cu două spinări?

— Bestia cu… Ce?

Yvette scutură indiferentă din mână.

— Ştii tu. Nu v-aţi *luat la trântă,* nu aţi *băgat găleata în fântână,* nu v-aţi *unit măruntaiele.*

Un râset isteric urcă în gâtul Clarissei.

— O, Dumnezeule, am uitat că tu faci colecţie de jargoane.

— Şi eu *te-am* învăţat toate cuvintele obraznice. Yvette îşi încrucişă braţele la piept. Deci aţi făcut fapta sau nu?

— Păi… nu. Nu am făcut-o.

— De ce nu? întrebă uimită Yvette.

Acum venea partea complicată. Mai mult ca niciodată, Clarissa nu voia ca Yvette să afle de ruşinea din trecutul ei. Yvette ar compătimi-o, iar Clarissa *ura* să fie compătimită. Dar erau anumite lucruri pe care Clarissa voia să le afle, iar Yvette părea singura persoană potrivită să i le spună.

— După cum am spus, nu este vorba de el. Eu… mă tem foarte mult de durere. Ştii cum sunt cu durerea. Sunt foarte sensibilă în privinţa asta.

— Prostii! Ca întotdeauna, Yvette o citi ca pe o carte deschisă. Nu ai fost niciodată sensibilă la durere, nici măcar o zi din viaţa ta. Şi, în plus, este dureros doar prima dată. Şi nici măcar atunci nu este atât de rău.

— Serios? spuse cu scepticism Clarissa. Eu nu asta am auzit. *Sau experimentat.* Ei i se păruse groaznic.

— Dacă bărbatul ştie ce face şi este grijuliu cu tine…

— Şi dacă nu este?

Cuvintele triste ale Clarissei o puseră pe gânduri pe Yvette.

— Fratele meu te-a rănit? Ţi-a dat vreodată vreun motiv să crezi că *nu* ar fi grijuliu cu tine?

— Nu. Adevărul este că a fost foarte răbdător cu mine şi este dispus să aştepte până voi fi pregătită. Îşi feri privirea. Dar odată ce bărbaţii sunt prinşi în… pasiunea lor, pot fi imprevizibili. Când o surprinse pe Yvette privind-o curioasă, adăugă grăbită: Sau aşa am auzit.

Yvette o privi bănuitoare.

— Păi, nu ştiu cine ţi-a spus lucrurile astea – presupun că mama ta –, dar indiferent de prostiile cu care am fost învăţate, bărbaţii nu sunt tirani pe care trebuie să îi suporţi în dormitor. Cel puţin soţul *meu* nu este.

— Poate că soţul tău este diferit.

— Mă îndoiesc, altfel nu ar exista atât de multe soţii în cercurile noastre care îşi iau amanţi. Sigur obţin *ceva* plăcere din actul acesta. Prima dată este puţin dificil, dar după aceea este minunat. Oricum, la ce ţi-a spus mama ta să te aştepţi?

Clarissa nu putea recunoaşte adevărul – prima *ei* dată fusese agonizantă. Şi nu era convinsă că a doua oară avea să fie mai bine. Sau a treia, sau a patra. Dacă ea nu era… făcută pentru asta, cumva?

— Nu contează, bâigui Clarissa.

— Ba contează. Yvette se întinse şi îşi puse braţul pe umerii Clarissei. Căsătoria necesită încredere. Fie ai

încredere că soţul tău va fi grijuliu cu tine, fie nu. Îmi dau seama că probabil este greu să ai încredere într-un bărbat cu care ai fost forţată să... Se opri brusc. *Convinsă* să te căsătoreşti din motive ce nu au legătură cu iubirea. Dar ai avut suficientă încredere în el cât să fii de acord cu planul lui. Ai avut încredere că te va proteja de Durand. Nu poţi avea încredere în el în privinţa asta?

Clarissa nu ştia.

Yvette se încruntă.

— Dar am presupus că şi tu îl doreşti. Poate că nu este aşa.

— *Nu* asta este problema, crede-mă, spuse sec Clarissa. Fratele tău are mai mult din talentul lui Samuel de a ispiti o femeie decât mi-aş fi închipuit vreodată.

— Serios? spuse Yvette cu o privire vicleană. Cât de surprinzător!

Clarissa roşi.

— Sincer, nu pot să cred că port discuţia asta cu sora lui, dintre toţi oamenii.

— Nu doar sora lui. Prietena ta. Mereu voi fi mai întâi prietena ta, să ştii. Yvette îi strânse uşor umărul. Noi, femeile, trebuie să fim unite, la urma urmei.

Din impuls, Clarissa o îmbrăţişă.

— Mă bucur atât de mult că ai venit în vizită, şopti ea. Mereu ai reuşit să mă înveseleşti. Şi mă bucur tare mult că acum vom fi surori.

— Şi eu.

Se îmbrăţişară strâns, ambele cu lacrimi în ochi.

Apoi Yvette întrerupse îmbrăţişarea, privind-o.

— Răspunde-mi la o întrebare!

— Care? întrebă Clarissa, ştergându-şi uşor ochii cu batista.

— Îl *doreşti* pe fratele meu? Chiar vrei să fii Lady Blakeborough mai mult decât doar cu numele? Să îi porţi copiii în pântec, să fii partenera lui şi să fie al tău? Speri la posibilitatea ca iubirea să apară pe parcurs, odată ce veţi ajunge să vă cunoaşteţi mai bine? Vrei un viitor adevărat cu Edwin?

— Da. În clipa în care răspunsul ieşi din gura Clarissei, ea îşi dădu seama că era adevărat. Întotdeauna îşi dorise o asemenea viaţă – viaţa pentru care fusese crescută. Dar presupusese că nu o putea avea.

Apoi apăruse Edwin şi o făcuse să îşi regândească presupunerile, iar acum Clarissa era îngrijorată că Edwin avea să o părăsească înainte ca ea să îşi poată învinge groaza din adâncul ei.

— În acest caz, continuă cu hotărâre Yvette, trebuie să lupţi pentru el. Clarissa pe care o cunosc *eu* nu ar permite ca teama să îi conducă acţiunile. Clarissa pe care o cunosc *eu* nu ar sta cu mâinile în sân, aşteptând ca lucrurile să se schimbe, ci şi-ar lua singură ceea ce doreşte, ignorând părerile societăţii şi normele bunei-cuviinţe. Clarissa pe care o cunosc *eu* ar lua taurul de coarne.

Clarissa îşi îndreptă spatele.

— Ar *face-o,* nu-i aşa?

— Normal că ar face-o, la naiba, spuse Yvette cu un şocant limbaj grosolan. Aşa că eu şi Jeremy ne vom întoarce la Londra şi te vom lăsa să te ocupi de acest lucru.

— O, ar fi *minunat*! apoi Clarissa adăugă grăbită: Nu că nu îmi place să te am aici, dar…

— Înţeleg perfect. Şi dacă mai pot face ceva ca să te ajut, cum ar fi să îţi împrumut bijuterii sau o sticluţă cu parfum, sau haine…

Ochii Clarissei se luminară în timp ce o idee îi trecu prin minte.

— De fapt, ai *putea* să mă ajuţi să găsesc ceva de purtat. Dar nu va fi ce crezi tu.

— Nu?

— Eu şi Edwin am făcut un fel de pariu în această după-amiază, pe care l-am pierdut, aşa că acum… ei bine… Se întâmplă cumva ca mama ta să fi păstrat vreunele dintre hainele fraţilor tăi de când erau mai mici?

Yvette rânji, probabil amintindu-şi cum reacţionase Edwin ultima dată când Clarissa purtase haine bărbăteşti.

— Nu ştiu. Dar nu ar trebui să ne ia prea mult să aflăm.

Capitolul 19

Doamnele erau la etaj de foarte mult timp. Edwin aruncă o privire ceasului din biroul său, unde el şi Jeremy încă stăteau, bucurându-se de coniac şi de trabucuri. Trecuseră două ore, pentru Dumnezeu. Ce făceau acolo sus?

Edwin era pe punctul de a comenta în această privinţă, când Yvette intră grăbită în încăpere.

— Unde este soţia mea? întrebă Edwin, uitându-se în spatele ei după obrăznicătura care îl înnebunea chiar şi când nu era prin preajmă.

Yvette zâmbi.

— Va coborî în curând. Dar eu şi Jeremy plecăm la Londra.

— Poftim? spuse Jeremy. Dar de-abia am ajuns aici!

— Da, şi le-am întrerupt luna de miere. Aşa că acum plecăm din nou.

Edwin nu ştia ce să creadă despre asta. Oare Clarissa îi spusese ceva surorii sale? Sau Yvette se pricepea, ca de obicei, să citească mai bine oamenii şi situaţiile decât el?

Jeremy se încruntă.

— Aşa, pur şi simplu? Fără să cinăm? Nici măcar nu am luat prânzul încă!

— Este în regulă dacă vreţi să mai staţi puţin, interveni Edwin, fiindu-i milă de cumnatul său. Noi ne-am adaptat programului de provincie, aşa că aţi avea destul timp să cinaţi şi să vă întoarceţi în oraş înainte să se facă prea târziu. Cred că Clarissa deja i-a spus bucătăresei că vom fi cu două persoane în plus.

Yvette începu să îşi pună mănuşile.

— Iar *eu* i-am spus bucătăresei că nu vom fi aici. Aşa că am stabilit.

— Dar… Dar… bâigui Jeremy.

— Bucătăreasa deja ne-a pregătit un apetitiv rece,

continuă Yvette cu nonşalanţă, inclusiv câteva dintre tartele ei speciale cu mere.

Un zâmbet apăru pe chipul lui Jeremy.

— Tarte cu mere proaspăt coapte, zici? Jeremy se ridică. Ar fi trebuit să începi cu asta.

— Bucătăreasa noastră face nişte tarte cu mere excelente, spuse Edwin în timp ce se ridică şi el, capul învârtindu-i-se din pricina schimbării bruşte de planuri.

Jeremy îi făcu cu ochiul.

— Iartă-mă că te părăsesc la ananghie. Dar îndrăznesc să spun că nu te va deranja să fii condamnat la mai mult timp petrecut doar în compania minunatei tale soţii.

— Nu, spuse Edwin. Deşi, sincer, nu ştia ce să facă cu ea. Mai ales acum.

— Ia-o înainte, dragule, îi spuse Yvette lui Jeremy. Vin şi eu imediat. Trebuie doar să vorbesc puţin cu fratele meu.

Asta nu suna bine. Edwin se îmbărbătă, aşteptându-se la orice, în timp ce Yvette veni lângă el, ocolind biroul. Când ea doar îl sărută pe obraz, răsuflă uşurat.

— Mă bucur că te-ai întors în Anglia, recunoscu el.

— Şi eu. Mi-a fost dor de tine. Şi de Clarissa, spuse Yvette, strângându-i mâna într-a ei. Fii grijuliu cu ea!

— Desigur, spuse el scurt. De ce aş fi altfel?

— Pentru că uneori poţi fi ca un elefant într-un magazin de porţelanuri şi, în ciuda curajului şi a impertinenţei ei, Clarissa este cel mai fin porţelan de Wedgwood. Aşa că te rog să o tratezi cu mănuşi, bine?

Edwin se supără.

— Nu este treaba ta cum îmi tratez soţia. Când ochii lui Yvette se mijiră asupra lui, Edwin regretă că vorbi atât de aspru, dar, la naiba, ideea că sora lui şi Clarissa îi analizaseră… imperfecţiunile îi făcea sângele să fiarbă. Oricum, ce prostii ţi-a spus despre mine?

Privirea lui Yvette deveni tainică.

— Nimic de prea mare importanţă.

— Nu sunt vreun monstru, să ştii, bombăni Edwin.

— Desigur că nu eşti, spuse ea blând. Şi în mod sigur

ea nu te crede astfel. Privirea lui Yvette se înăspri acum. Cu toate acestea, dacă strici lucrurile cu ea fiind grosolan şi direct, aşa cum eşti tu de obicei, nu te voi ierta niciodată.

Ca de obicei, Yvette credea că totul este din vina *lui.*

— Nu spuneai că te întorci la Londra?

Într-un mod surprinzător şi pervers, asta o făcu pe sora lui băgăcioasă să râdă.

— Plec, plec, spuse ea, îndreptându-se spre uşă. Am înţeles că Lady Margrave dă o petrecere grandioasă pentru a sărbători căsătoria voastră, iar eu şi Jeremy suntem invitaţi. Aşa că ne vedem acolo într-o săptămână.

Gândul la evenimentul extravagant pe care probabil că îl organiza mama Clarissei îl făcu pe Edwin să se înfioare.

— De-abia aştept, spuse el ironic.

Yvette se opri în pragul uşii, ochii licărindu-i.

— Şi Clarissa încerca să îmi spună că poţi fi amuzant. Ar fi trebuit să îmi dau seama că nu trebuie să o cred.

Până când Edwin înţelese pe deplin cuvintele ei, sora lui deja ieşise pe coridor.

— Stai! strigă el, grăbindu-se după ea. Clarissa chiar a spus că sunt *amuzant?*

Ajungând la uşa de la intrare, Yvette se opri şi îi trimise un sărut prin aer. Ne vedem săptămâna viitoare! apoi plecă.

Până când Edwin ajunse afară, trăsura deja pornise la drum, Yvette făcându-i cu mâna pe fereastră.

După ce privi atelajul dispărând în josul drumului, Edwin se întoarse alene în casă. La naiba! Ce altceva îi spusese Clarissa surorii lui? Oare vorbise despre relaţiile lor intime… sau despre lipsa lor? Oare îi dezvăluise lui Yvette ce îi scăpase lui despre mama lor?

Dumnezeule! Nu avea cum să îşi dea seama. Cele două femei erau prietene la cataramă.

În timp ce stătea în foaier, Edwin aruncă o privire la ceas. Mai erau vreo două ore până la cină. Îl bătea gândul să spună unui servitor că nu se simţea prea bine şi apoi să se retragă în dormitorul lui şi să bea până uita de tot pentru

restul zilei.

Dar Edwin nu era vreun laş. Cu siguranţă putea îndura o seară de pălăvrăgeală politicoasă cu soţia lui. Avea să îşi alunge, pur şi simplu, din minte amintirea a cât de delicată fusese ea mai devreme, a miresmei ei dulci, a pielii mătăsoase de pe coapse…

La dracu'. Acum îşi dorea ca Yvette şi Keane să fi ales să rămână acolo.

Se întoarse în biroul lui pentru a se ocupa de câteva scrisori. Poate ca asta avea să îi ia gândul de la Clarissa până când ea urma să i se alăture pentru un pahar înainte de cină, aşa cum începuseră să facă, devenind un obicei.

Sau *ea* avea să fie cea laşă şi să nu coboare deloc la cină? Edwin nu era sigur ce variantă prefera.

Ceva mai târziu, Edwin era concentrat asupra scrierii unei scrisori către directorul Şcolii Caritabile Preston, când o voce se auzi din pragul uşii.

— Să înţeleg că au plecat?

Clarissa venise la el.

— Da, au plecat. Edwin se forţă să zâmbească politicos în timp ce se ridică. Erau…

Îşi uită cuvintele, pur şi simplu rămase acolo cu gura căscată. Pentru că în pragul uşii stătea soţia lui, purtând o pereche de pantaloni vechi de-ai lui, de pe vremea când era un flăcău de doisprezece ani.

În sus, Clarissa purta vechea lui cămaşă albă fără lavalieră, descheiată aproape până la decolteul în V; vechea lui vestă brodată, descheiată; şi vechiul lui frac. Era cel mai erotic lucru pe care Edwin îl văzuse în viaţa lui.

Dumnezeu să-i aibă sufletul în pază!

— Nu sta acolo cu gura deschisă, Edwin! Clarissa zâmbi ezitantă în timp ce intră în birou. O să atragi muşte

El nu se putea abţine să nu se holbeze, nu putea înceta să îşi închipuie ce se afla sub acei pantaloni.

— Ce faci? se răsti el.

— Îmi plătesc datoria. *Tu* ai câştigat pariul nostru din această după-amiază. Sau ai uitat?

— Eu… Eu… Da. Edwin înghiţi cu greu în sec. Am

câştigat.

O, Dumnezeule, unde îi fusese capul? Probabil că îşi pierduse minţile. Acum îl aştepta o seară de tortură.

După picnicul lor dezastruos, Edwin nu se aşteptase ca ea să îşi „plătească datoria”, mai ales că lucrurile erau atât de nesigure între ei.

Se încruntă. Doar dacă nu cumva Clarissa o făcuse dinadins, să îl excite. Ceea ce nu avea sens. Edwin îi explicase foarte clar de ce bărbaţilor le plăceau femeile în pantaloni, iar ea îi spusese foarte clar că nu voia să se culce cu el.

Parcă urmându-i şirul gândurilor, expresia Clarissei deveni sfioasă.

— Eu… aaa… aş fi închis nasturii vestei, dar nu se închid peste…

— Atributele tale frumoase? spuse el sec.

Ea roşi.

— Exact. Şi de-abia am putut să îmbrac şi pantalonii. Ai crescut atât de înalt şi cu un piept atât de lat, încât hainele astea sunt tot ce am putut găsi, astfel încât să nu înot în ele, din păcate.

— Da, din păcate, într-adevăr, mormăi el. Fiecare milimetru din ţinuta ei era suficient de strâmt cât să îi arate… câteva dintre „atributele ei frumoase”. Fără lavalieră, văd.

— Am renunţat la ea după ce m-am chinuit să îmi dau seama cum să o leg. Un zâmbet viclean apăru pe buzele ei. În plus, m-am gândit că ţi-ar plăcea mai mult ţinuta fără ea.

— Nu-mi pot închipui de ce ai gândi asta, spuse el răguşit în timp ce îşi fixă privirea asupra cămăşii ei. Nu părea să aibă corset pe dedesubt. Sau poate că Edwin doar îşi închipuia că îi putea vedea sfârcurile. Unde, Doamne, iartă-mă, ai găsit hainele?

— Într-un cufăr vechi.

Clarissa merse tacticos spre carafa cu vin de lângă fereastră, oferindu-i lui Edwin o privelişte completă a posteriorului ei seducător. Pantalonii aceia îi erau atât de strâmţi, încât o monedă putea ricoşa din ei. Oare ea reuşise

să îi îmbrace peste indispensabili? Sau era, de fapt, *goală* pe dedesubt?

Întorcându-şi privirea spre el, Clarissa întrebă:

— Bem obişnuitul pahar de vin de Madeira?

— Da.

„Cu o porţie de relaţii carnale, dacă nu te deranjează”. La naiba! Cum avea să reziste Edwin acestei seri?

Clarissa turnă vin în două pahare.

— Nu te deranjează că Yvette şi Jeremy au plecat atât de repede, nu-i aşa?

— Nu. Edwin o privi venind spre el. De ce? Pe *tine* da?

— Cu siguranţă, nu. Deşi m-am bucurat de discuţia mea cu Yvette.

Cuvintele ei îi atraseră atenţia. În timp ce Clarissa îi întinse paharul, el spuse:

— Şi… să… despre ce aţi vorbit?

Coborându-şi privirea asupra paharului, Clarissa spuse:

— I-am povestit tot despre Durand şi de ce a trebuit să ne căsătorim. Crede că Durand este nebun.

— Este. Deşi este un nebun viclean.

Ea încuviinţă din cap.

— Yvette a fost de acord să îmi scrie despre orice bârfă aude despre el.

— Foarte bine. Edwin dădu pe gât vinul, apoi merse să îşi umple paharul. Era singura cale prin care putea suporta următoarele câteva ore cu Clarissa arătând astfel.

Ea nu păru să observe.

— Nu i-am spus nimic despre şantaj. Nu eram sigură dacă ai vrea ca ea să ştie despre asta. Am făcut bine?

Edwin se forţă să se concentreze asupra subiectului.

— Da. Aş prefera să nu o îngrijorez în privinţa asta până nu devine necesar.

— Mi-a trecut prin minte totuşi că, ei bine… Clarissa învârtea paharul în mâini. Mă întrebam dacă este posibil ca şantajul să aibă vreo legătură cu ceea ce mi-ai spus tu în după-amiaza aceasta. Despre mama ta. Despre agresiune.

Edwin încremeni în timp ce îşi turna vin în pahar. Dumnezeule, el nici măcar nu luase în calcul că ea s-ar putea gândi la acest lucru.

— Nu. Deloc. Este ceva complet diferit. Dădu pe gât al doilea pahar de vin de Madeira.

Când el nu mai spuse nimic altceva, Clarissa întrebă:

— Îmi vei povesti despre asta?

La naiba! Ultimul lucru pe care Edwin voia să îl explice acum erau faptele de trădare ale tatălui său.

— Te referi la şantaj?

— Nu. La agresiunea asupra mamei tale.

Asta îl luă prin surprindere. Edwin o privi cu ochii mijiţi.

— De ce?

Ea înghiţi în sec.

— Pentru că… ei bine… se pare că te-a afectat profund şi mi-ar plăcea să ştiu ce s-a întâmplat.

Lui Edwin îi trecu prin minte că ar putea exista motive mai complexe pentru cerinţa ei. Ce spusese Yvette? „Trateaz-o cu mănuşi!”

Poate că aceasta era soluţia. Să îi dezvăluie Clarissei propriile lui secrete sumbre, iar ea i le-ar putea dezvălui pe ale ei. Edwin se apropie de ea.

— Dacă îţi spun, îmi vei spune şi tu de ce mă eviţi?

Clarissa clipi, apoi încuviinţă vag din cap.

— Prea bine. Edwin gesticulă spre fotoliul din faţa mesei de scris. Dar mai bine ai sta jos. Nu este o poveste drăguţă.

Auzind acele cuvinte, Clarissa simţi brusc o senzaţie de greaţă în stomac. Dar asta îşi dorise, să ştie ce se întâmplase cu mama lui şi cum ar putea Edwin să direcţioneze acele sentimente spre ceea ce i se întâmplase ei. Ceea ce Clarissa promisese să îi spună şi nu era deloc sigură că ar trebui să o facă.

Dar situaţia aceasta nu mai putea continua. Putea la fel de bine să îi pună odată capăt.

Edwin merse să închidă uşa biroului, probabil pentru ca servitorii să nu audă, apoi îşi turnă un al treilea pahar de

Madeira. Clarissa se încruntă. Ea nu îl văzuse niciodată bând mai mult de unul, iar acest lucru o îngrijora. Dar din acesta doar sorbi o gură, parcă trăgând de timp.

Când Edwin vorbi din nou, glasul îi era cumpătat.

— S-a întâmplat când eu aveam opt ani şi Samuel şase. Tata tocmai plecase în oraş într-o după-amiază, iar noi ne jucam în dulapul cu haine de la parter, scăpând de dădaca noastră, care dormea. Cel mai vechi prieten al tatălui nostru a venit în vizită, iar noi am privit din ascunzătoarea noastră cum mama l-a invitat să o însoţească în salon, ca să îl aştepte acolo pe tata.

Spatele lui Edwin se încordă.

— Noi nu îl cunoşteam prea bine pe bărbatul acela – tocmai se întorsese dintr-o lungă călătorie din America. Dar mama îl ştia de dinainte de a se căsători cu tata şi păreau cordiali unul faţă de celălalt.

Mai luă o gură de Madeira.

— Oricum, eu şi Samuel ne-am luat la ceartă dintr-un motiv stupid şi, din moment ce ştiam că mama era în salon, am fugit acolo ca să spună ea cine avea dreptate dintre noi doi.

Edwin oftă, cutremurându-se.

— A durat un moment până să ne dăm seama ce vedeam. La început, părea că bărbatul acela şi mama jucau un fel de joc pe canapea, luptându-se aşa cum obişnuiam eu şi Samuel să facem. Glasul îi deveni sugrumat. Dar apoi mi-am dat seama că gura bărbatului o acoperise pe a mamei, sufocând-o, şi că o ţintuia pe canapea în timp ce îi ridica rochia. Ea îl lovea cu mâinile în spate, dar deşi mama nu era o femeie tocmai măruntă, nu îl putea da la o parte de pe ea.

Clarissa ştia din proprie experienţă cum era ca un bărbat mai puternic şi mai energic să stea deasupra ei, iar ea să nu se poată elibera. Auzind povestea lui Edwin, mâinile începură să îi transpire şi gura să i se usuce.

Edwin îşi drese glasul.

— Samuel stătea acolo pur şi simplu, incapabil să înţeleagă ce se petrecea, dar eu nu aveam de gând să îl las

pe „prietenul” lui tata să o rănească, aşa că am strigat să se oprească.

Întorcându-se spre Clarissa, se uită absent dincolo de ea, cu o expresie bântuită.

— Ticălosul i-a acoperit gura cu mâna şi mi-a spus că jucau un joc pentru adulţi, şi că ar trebui să mă întorc la dădaca mea. Dar am văzut groaza pură din ochii ei şi lacrimile curgându-i pe obraji. Aşa că m-am aruncat asupra lui, hotărât să îl dau la o parte de pe ea.

Mâna lui Edwin tremură când ridică paharul la gură şi bău cu nesaţ.

— Bărbatul a fost nevoit să se oprească din ce îi făcea pentru a se lupta cu mine, apoi a fost nevoit să se lupte cu amândoi, iar noi am făcut o asemenea gălăgie, încât bătrânul nostru majordom a venit în fugă. Asta a pus capăt luptei. Ochii lui licăriră, reci ca gheaţa. Sau, mai degrabă, a pus capăt agresiunii *fizice.* Agresiunea asupra reputaţiei ei a durat tot restul căsniciei părinţilor mei.

Clarissei îi încremeni inima în piept.

— Ce vrei să spui? Bărbatul acela a încercat să o violeze!

— Dar el i-a spus majordomului nostru că mama i-a încurajat avansurile şi că apoi s-a ruşinat când eu am intrat peste ei. Că am înţeles eu greşit ce se petrecea. Iar blestematul ăla de majordom, care nu a plăcut-o niciodată pe mama, l-a crezut şi a fost de acord să păstreze tăcerea în privinţa asta. Apoi prietenul lui tata ne-a luat deoparte pe mine şi pe mama şi a spus că dacă mai spuneam cuiva despre asta, el avea să o facă să pară o târfă.

Înjurând, Edwin aruncă paharul cu vin în şemineu, speriind-o pe Clarissa cu furia lui. Ea privi cu inima cât un purice cum el păşea agitat înaintea ei, cu bărbia încordată.

— Totuşi mama nu putea accepta asta. De îndată ce ticălosul ăla a plecat, şi tata s-a întors acasă, ea i-a povestit ce s-a întâmplat, plângând. Aşa că tata a plecat să îşi înfrunte prietenul, care, aparent, a mai înflorit povestea, pretinzând că mama mai încercase de câteva ori înainte să îl seducă.

— Ticălosul! spuse Clarissa. Gândul că biata Lady Blakeborough fusese ponegrită pe nedrept îi făcu stomacul să se învolbure. Dar… dar sigur tatăl tău nu l-a crezut pe acel bărbat groaznic.

— Aş vrea să pot spune că nu. Edwin îşi trecu mâna peste faţă. Dar fuseseră prieteni de-o viaţă, iar bărbatul era destul de inteligent cât să profite de gelozia tatălui meu şi de faptul că mama atrăsese întotdeauna privirile bărbaţilor. Aşa că tata s-a întors acasă şi ne-a interogat pe majordom, pe mine şi pe Samuel.

Edwin pufni.

— Samuel era inutil – el tot spunea că mama şi bărbatul jucaseră un joc. Eu i-am spus lui tata că nu fusese un joc, ci o agresiune. Asta nu a contat prea mult când majordomul nostru a spus că el intrase în salon şi că mama stătea acolo cu hainele răvăşite, părând agitată şi roşie la faţă, în timp ce eu ţipam la prietenul lui tata. Totul era adevărat. Dar, totodată, putea confirma povestea agresorului ei.

— Dacă erai predispus să îl crezi pe ticălos – ceea ce tatăl tău nu ar fi trebuit să facă, în mod sigur.

— Din păcate, *el* nu a fost de acord cu tine. Glasul lui Edwin deveni rece. L-a crezut pe majordom. Tata a spus că noi eram copii şi că nu înţelegeam că mama noastră fusese o târfă. Altfel de ce l-ar fi invitat pe bărbat în salon, când ea era singură, la urma urmei?

— Pentru că era o gazdă politicoasă? spuse Clarissa, furioasă în numele mamei lui. Pentru că se presupunea că bărbatul era prietenul tatălui tău?

— Tata nu a văzut lucrurile din această perspectivă. După el, ea era de vină, iar căsnicia lor nu a mai fost niciodată la fel. Deşi a rupt prietenia cu acel bărbat pentru că „acceptase avansurile soţiei sale”, s-a îndepărtat şi de mama, pretinzând că amândoi l-au trădat. Dacă nu ar fi fost deja în stagiul incipient al sarcinii cu Yvette, am bănuiala că sora mea nu s-ar mai fi născut niciodată.

— Este îngrozitor! Cum a îndrăznit tatăl tău să îi creadă pe ticăloşii aceia, şi nu pe mama ta? Cel puţin Niall

îşi dăduse seama de adevăr în legătură cu ceea ce i se întâmplase *ei,* nu se îndoise nicio clipă de cuvântul Clarissei.

Când Edwin nu mai spuse nimic altceva, ea îl privi precaută.

— Tu… nu ai ajuns să fii de acord cu tatăl tău când ai mai crescut, nu? Să îţi învinuieşti mama pentru… pentru…

— Desigur că nu, spuse tăios Edwin. Poate că eram un copil, dar mi-am dat seama că ea nu îşi dorea ceea ce încerca ticălosul ăla să facă, chiar dacă tata a fost prea prost ca să îşi dea seama. Tata i-a frânt inima. Puteam vedea durerea din ochii ei de fiecare dată când el era distant cu ea, o auzeam plângând noaptea, când ea credea că nu ştie nimeni. Iar pe măsură ce au trecut anii, am văzut cum a ajuns să fie împovărată de asta.

Expresia lui Edwin era răvăşită.

— Mama a murit fără tata lângă ea, pentru că bărbatul care pretinsese că se căsătorise cu ea din iubire o învinuia pentru atacul acelui ticălos. De aceea tata nu a fost niciodată prin preajmă, de aceea plimbările lui la Londra au devenit din ce în ce mai lungi.

— Of, Edwin, îmi pare atât de rău. Este un lucru groaznic pe care să îl ţii în tine. De aceea ai fost mereu atât de strict cu Yvette, cu privire la ce ar trebui şi la ce nu ar trebui să facă o femeie…

— Da. Pentru că ştiu că unii bărbaţi ar folosi orice scuză pentru a justifica rănirea unei femei. Privirile li se întâlniră. Mai bine ca femeile să renunţe la anumite libertăţi decât să sfârşească distruse şi trădate.

— Mai bine ca bărbaţii să înceteze, pur şi simplu, să mai rănească femeile, ripostă ea furioasă. Mai bine ca oamenii să înceteze să mai permită acest lucru, să îl tolereze, să îi găsească scuze.

Cuvintele ei îl surprinseră pe Edwin.

— Da. Ai dreptate. Asta *ar fi* cea mai bună variantă. Din păcate, nu trăim într-o asemenea lume. Se apropie de ea cu o expresie serioasă. Dar cred că tu deja ştii acest lucru.

O, Dumnezeule, venise momentul. Clarissa trebuia să îi spună. Ferindu-şi privirea, ea bâigui:

— Da.

Edwin răsuflă greoi, înfiorându-se.

— Un bărbat te-a rănit, te-a speriat atât de tare, încât de atunci ţi-a fost greu să fii atinsă într-un mod intim.

Edwin rosti cuvintele cu atâta blândeţe, încât Clarissa simţi cum lacrimile îi blochează gâtul.

— Da.

Venind lângă ea, îi cuprinse obrazul în palma sa.

— A încercat să îţi facă ţie ceea ce ticălosul acela a încercat să îi facă mamei mele.

Incapabilă să suporte compasiunea lui, în care nu prea avea încredere, Clarissa se retrase şi se întoarse cu spatele la el.

— Nu a *încercat.* Dumnezeule, era atât de greu să o spună. Mai ales lui Edwin. A reuşit.

Tăcerea îndelungată din spatele ei o făcu să se cutremure. Apoi Edwin răsuflă adânc.

— Îmi spui că un bărbat…

— Spun că sunt o femeie distrusă. Că în urmă cu câţiva ani, un peţitor de-ai mei m-a prins singură şi… mi-a furat inocenţa. Acum că acele cuvinte se revărsau din ea, Clarissa nu părea capabilă să le poată opri. De aceea eu – aşa cum spui tu – te evit. De aceea, coşmarurile mele cu care m-am luptat din greu să le alung – au reapărut recent.

Clarissa putea simţi privirea lui Edwin arzându-i spatele.

— De aceea eu… nu am vrut să mă mărit cu tine sau cu altcineva. Amărăciunea se strecură în glasul său, în ciuda încercărilor ei de a o alunga. Pentru că nu voiam să îmi petrec viaţa precum mama ta – căsătorită cu un bărbat care mă dispreţuieşte pentru că i-am „permis unui ticălos să mă agreseze”.

Capitolul 20

— Să *permiţi?* Nicio femeie nu alege asta, spuse blând Edwin, hotărât să alunge suferinţa din glasul ei. Iar eu nu te dispreţuiesc. Nu te-aş putea dispreţui niciodată.

Umerii ei se cutremurară violent, dar când vorbi din nou, tonul Clarissei încă era aspru.

— Poate că nu m-ai înţeles. Nu sunt virgină. M-am culcat cu alt bărbat.

— Te-am înţeles. Pur şi simplu, nu dau doi bani pe asta.

Era adevărat, oricât de ciudat ar fi fost. Nici măcar când era mic, el nu înţelesese ideea de a fi posesiv faţă de altă persoană. Sclavia era interzisă în Anglia; oamenii ar trebui să aparţină doar lor înşişi, şi nimănui altcuiva. Indiferent ce spunea legea, pentru el nu avusese niciodată sens că femeile trebuiau să fie un bun personal.

Iar după ce tatăl lui îi trădase mama, el înţelesese şi mai puţin acea idee. Se presupunea că iubirea însemna acceptare şi încredere în partenerul tău mai presus de toţi ceilalţi, nu-i aşa? În schimb, părea un fel de permis pentru a nu avea încredere în cineva.

Aşadar, nu, lui Edwin nu îi păsa că ea nu era virgină. Dar asta nu însemna că nu îi păsa cum se întâmplase, iar o mie de sentimente vuiau prin el. Frustrarea că ea simţise că nu îi putea spune acest lucru mai devreme. Uşurarea că nu el era cel care o speria. Furia că un ticălos o rănise.

Groaza că ea trăise cu această povară pe suflet ani întregi.

Ani? Cum era posibil?

— Când s-a întâmplat? întrebă Edwin. Avea nevoie de informaţii ca să o poată ajuta. Având în vedere furia şi asprimea din tonul ei, el putea cu uşurinţă să spună ceva greşit, să facă ceva greşit. Şi, asemenea unui clopoţel atins foarte uşor, acest lucru putea reverbera în viitorul lor pentru foarte mult timp. În urmă cu cât timp?

— Acum şapte ani, plus sau minus o lună, spuse cu asprime Clarissa. În timpul debutului meu.

Edwin simţi cum numai se strânge în piept. Ce lucru

groaznic să i se întâmple unei tinere femei chiar în perioada în care ar trebui să debuteze triumfătoare în societate!

— Cine este bărbatul care ţi-a făcut asta?

Clarissa se încordă.

— De ce vrei să ştii?

— Ca să îl pot ucide pentru că te-a rănit.

Cuvintele lui dure îi făcură umerii încordaţi să se relaxeze puţin.

— Prea târziu. Fratele meu a făcut deja asta.

Drăcie!

— Niall?? apoi Edwin îşi dădu seama – Duelul. O, Dumnezeule, despre asta era duelul.

Ea încuviinţă din cap.

Brusc, Edwin înţelese multe lucruri. De ce împrejurările duelului fuseseră ţinute secrete. De ce Clarissa nu vorbea niciodată despre duel dacă putea evita acest lucru. De ce nimeni nu păruse să ştie pentru ce femeie se luptaseră cei doi adversari.

Dar acum Edwin ştia cine era agresorul ei.

— Onorabilul Joseph Whiting. Ticălos blestemat! Nu mă mir că Niall l-a ucis.

Vehemenţa din glasul lui o făcu pe Clarissa să se întoarcă surprinsă spre el.

— Îl cunoşteai pe domnul Whiting?

— Da. Nu prea bine, dar întâmplarea face ca el să fi mers la aceeaşi şcoală ca Samuel. Bărbatul se credea darul lui Dumnezeu pentru femei. Şi din câte îmi amintesc, multe femei credeau şi ele acelaşi lucru, în ciuda reputaţiei lui de vânător de averi. Era un bărbat foarte chipeş, cu o limbă mieroasă.

Bărbia Clarissei se încordă.

— Da, era. Iar eu am fost o fată proastă şi naivă, care a crezut în… avansurile lui abile.

Dispreţul faţă de sine din vocea ei îl străpunse pe Edwin.

— Aveai abia optsprezece ani, erai tipul de tânără nevinovată pândită de bărbaţi ca Whiting. El era mai în vârstă, mai experimentat şi al treilea fiu cu o alocaţie mică,

căutând o moştenitoare drăguţă cu care să se însoare. Edwin se întinse să îi mângâie obrazul şi fu uşurat când Clarissa nu îl respinse. Îndrăznesc să spun că atacul lui a făcut parte din planul său de a te forţa să te căsătoreşti cu el. Am dreptate? Ştii cumva?

Luându-i mâna de pe obrazul ei, Clarissa i-o strânse într-a sa, parcă viaţa ei depinzând de asta.

— Ai dreptate. Şi, în mod ironic, probabil de aceea nu au apărut niciodată zvonuri despre… distrugerea mea.

— Cum aşa?

Clarissa îşi plecă privirea pe pieptul lui.

— În noaptea în care domnul Whiting mi-a furat inocenţa, Niall a intrat peste noi aproape imediat după ce s-a întâmplat. Domnul Whiting s-a oferit imediat să se însoare cu mine, dar Niall m-a văzut zăcând acolo, plângând şi… sângerând, sfâşiată, aşa că…

— *Sfâşiată?* Furia goni prin trupul lui Edwin. Cât de rău? Unde?

Clarissa ridică privirea spre el, evident surprinsă.

— Ştii unde. Acolo jos. Aşa cum sângerează toate femeile când… fac asta.

Toate femeile? O, Dumnezeule! Situaţia ar putea fi mai complicată decât crezuse el iniţial. Dacă ei nu îi era teamă să se culce cu cineva, ci să nu fie *rănită?*

Gândul îl făcu să vrea să trântească ceva.

Dar Edwin îşi controlă furia, ca nu cumva Clarissa să creadă că era furios pe *ea.* Trebuia să o lase să îşi termine povestea. De îndată ce avea să cunoască toate faptele, el putea încerca să înţeleagă cât de rău fusese ea „sfâşiată”.

— Continuă, spuse el, luându-i mâna între mâinile lui. Ce a făcut fratele tău când Whiting s-a oferit să se însoare cu tine?

— Niall nu a vrut să audă. Furios, l-a provocat la duel în zori pe domnul Whiting. Clarissa înghiţi cu greu. Domnul Whiting a acceptat provocarea, dar a spus că lui Niall avea să îi vină mintea la cap până dimineaţă şi că îşi va da seama că acea căsătorie era singura mea opţiune. Că dacă nu se întâmpla asta, domnul Whiting avea să îl împuşte

bucuros şi să scape de orice obiecţie din partea familiei.

— Ticălosul! Devenea din ce în ce mai greu pentru Edwin să îşi controleze furia faţă de agresorul ei. A fost un şantaj la fel de rău ca cel al lui Durand.

Ea încuviinţă din cap.

— Aş fi crezut că Durand şi-a învăţat trucurile de la domnul Whiting, doar că este imposibil să se fi cunoscut. Contele Durand era în Paris de ani buni, cu familia sa, pe atunci, iar domnul Whiting nu îşi putea permite nici să meargă până în Brighton, darămite în Franţa. Clarissa îşi plecă privirea. Se pare că... eu atrag bărbaţi care nu acceptă să fie refuzaţi.

— Este absurd. Atragi bărbaţi cărora le plac femeile frumoase, ca mine şi ca toţi acei căţeluşi care flirtau cu tine la teatru, şi ca jumătate dintre toţi bărbaţii din lume. Pur şi simplu ai dat peste câteva ouă stricate. Ouă *foarte* stricate, din nefericire.

— Măcar şantajul domnului Whiting nu a funcţionat, spuse ea. Niall era un pistolar mai bun decât crezuse ticălosul acela. Aşadar, după ce l-a ucis pe domnul Whiting, a fugit din Anglia.

— Acesta este un lucru pe care nu îl înţeleg. Compasiunea publică ar fi fost de partea lui Niall în cadrul oricărui proces. Probabil că ar fi fost achitat. Rar este condamnat un nobil pentru crimă în cazul unui duel de onoare, mai ales când este implicat un membru al familiei.

Strângându-i mâna, Clarissa i-o eliberă apoi şi merse lângă fereastră.

— Ştiu. Nu teama de şteang l-a împins în exil. A fugit din Anglia pentru *mine.*

Motivul îl izbi pe Edwin ca un ciocan.

— Pentru că un proces ar necesita ca tu să spui lumii ce s-a întâmplat.

Ea încuviinţă din cap.

— *Papa* şi mama văduvă a domnului Whiting au fost de acord că nicio familie nu ar cădea într-o lumină prea bună dacă s-ar fi aflat că eu eram motivul duelului. Aparent, domnul Whiting deja îi spusese mamei lui că se

aştepta să se însoare cu mine, aşa că după aceea *papa* a trebuit să o convingă să nu spună nimic despre asta, pentru a-mi proteja identitatea. Ea a fost de acord, din moment ce mai trecuse prin acest gen de… probleme cu fiul ei şi cu alte tinere înainte.

— Ca tatăl meu cu Samuel.

Clarissa dădu aprobator din cap.

— Dar cu siguranţă secundanţii lui ştiau că tu erai implicată.

— Nu. Domnul Whiting nu le-a spus – le-a spus doar că el şi Niall se luptau pentru o femeie.

— Sunt surprins. Ai crede că s-ar fi lăudat dinainte prietenilor lui cu privire la cucerirea sa.

— Având în vedere ce îi spusese mamei lui, *papa* a presupus că, la momentul înfruntării, domnul Whiting încă spera să îmi câştige mâna şi, prin urmare, averea. Defăimarea viitoarei lui soţii nu s-ar fi potrivit cu planul lui de a impresiona, în cele din urmă, înalta societate cu fiica unui duce la braţ. În dimineaţa duelului, se pare că domnul Whiting doar a întrebat dacă Niall s-a răzgândit, iar când Niall a spus că nu, s-au duelat. Şi, spre surprinderea tuturor, Niall a câştigat.

— Slavă Domnului!

— *Nu!* Clarissa se întoarse spre el cu lacrimi în ochi. Adică da, am fost bucuroasă că Niall nu a fost ucis, dar l-am implorat să nu se dueleze, în primul rând. I-am spus să îl lase pe *papa* să se ocupe de asta, dar el nu a vrut să mă asculte. Şi când s-a terminat totul, iar el şi *papa* s-au pus de acord că Niall ar trebui să fugă pentru a mă proteja, eu… l-am implorat să nu facă nici asta.

— De ce?

— Pentru că acum nu se mai poate întoarce niciodată! Nu va risca să mă implice într-un proces. El şi *papa* au ţinut secretă toată treaba asta – faţă de Warren, faţă de restul familiei, faţă de toată lumea. Nu i-au spus nici măcar mamei, de teamă ca nu cumva ea să scape porumbelul fără intenţie. Dacă ar afla vreodată că eu am fost cauza exilului fiului ei…

— *Nu* tu ai fost cauza exilului lui Niall, la naiba! Edwin merse lângă ea şi îi luă mâinile într-ale lui. *Whiting* a fost. Fratele tău a făcut un lucru foarte nobil, protejându-te după aceea. Iar dacă îl voi mai vedea vreodată, îi voi mulţumi pentru asta.

— Nu înţelegi.

— Ba da. Te simţi vinovată pentru ceva ce nu a fost din vina ta.

— Dar *a fost* din vina mea, nu înţelegi? Lacrimile i se prelinseră pe obraji. Dacă nu aş fi mers în sera de portocali cu Seducătorul Mârşav…

— Seducătorul Mârşav?

— Aşa l-am numit mereu în mintea mea. Nu mă pot gândi la el ca la… ca la o persoană cu un nume.

— Asta pot să înţeleg foarte bine, spuse tăios Edwin. Deşi ar trebui să îl numeşti „Violatorul”. Pentru că este evident că asta era.

— Oare? Retrăgându-şi mâinile dintr-ale lui, Clarissa se întoarse din nou cu spatele la Edwin. Am mers de bunăvoie cu el. L-am lăsat să mă sărute – mult. Ca o desfrânată, l-am lăsat să îmi pună mâna pe sân.

— Ai făcut toate astea şi cu mine, iar de fiecare dată când te-ai împotrivit să mergem mai departe, m-am retras. Pentru că asta face un gentleman – chiar şi cu o femeie care l-a încurajat iniţial. Chiar şi cu soţia lui. Un gentleman nu forţează o femeie. *Niciodată.*

De parcă ea nu l-ar fi auzit, continuă cu asprime:

— Ar fi trebuit să mă împotrivesc mai tare. Am protestat când a început să îmi ridice rochia, dar nu m-am luptat cu adevărat până nu mi-a rupt hainele şi nu m-a ţintuit locului şi… şi s-a împins în mine şi…

— Te-a violat, spuse furios Edwin. Simpla idee că acel *ticălos* îi rupsese hainele şi o ţintuise în loc îl făcea să vrea să meargă în iad şi să îl omoare din nou. Cu mâinile goale. Pentru mine este evident un viol. Şi este evident că aşa a fost şi pentru Niall. Şi pentru răposatul tău tată.

Scuturând din cap, îşi puse braţele în jurul mijlocului.

— Nu sunt atât de sigură. D după ce s-a întâmplat, de-

abia mă mai puteau privi. Tata nu m-a mustrat niciodată, dar eu sunt sigură că mă învinovăţea.

— Dacă o făcea, atunci se înşela. Dar mă îndoiesc de asta. Lordul Margrave pe care îl cunoşteam *eu* nu te-ar fi învinuit niciodată. Era la fel de diferit de tatăl meu precum sunt eu de Samuel. Era un bărbat de caracter, şi dacă nu te privea, probabil era din cauză că nu putea suporta să te vadă suferind. Nu putea suporta faptul că nu a fost acolo ca să te protejeze.

Disperat să o faci să înţeleagă, Edwin veni în spatele ei şi o întoarse din nou cu faţa spre el.

— *Eu* nu pot suporta că nu am fost acolo să te protejez şi nici măcar nu am ştiut toate astea.

Clarissa plângea acum, deşi el putu să îşi dea seama de acest lucru doar după greutatea cu care respira.

O ţinu cât de aproape îndrăzni, cât de aproape îi permise ea.

— Am văzut cum reacţionezi când un bărbat te îmbulzeşte şi când stă deasupra ta, scumpo. Te-am auzit ţipând după coşmarul tău. Dacă acesta nu este comportamentul unei femei care a fost violată, atunci nu ştiu care este. Îmi doresc doar să nu fi presupus că retragerea ta era din cauză că nu mă plăceai. Poate ar fi trebuit să îmi dau seama dinainte că nu era cazul.

— Ţi-am *spus* că nu avea nicio legătură cu tine, spuse ea încet.

— Da, mi-ai spus. Doar că eu nu te-am crezut. Iartă-mă pentru asta. Deşi dacă mi-ai fi spus, în primul rând…

— Nu am putut, şopti ea. Mi-era teamă că mă vei învinui pentru… pentru…

— Că ai fost violată? Asta îl răni pe Edwin până în adâncul sufletului. Presupun că teama ta nu ar trebui să mă surprindă, având în vedere că tata a învinuit-o pe mama, dar mă gândeam că tu mă cunoşti şi ştii că nu îmi stă în fire. Îmi dau seama că tu şi Yvette mă credeţi distant şi lipsit de sentimente…

— *Nu* distant şi lipsit de sentimente. Clarissa se răsuci în braţele lui, întorcându-se spre el. Nu am crezut niciodată

asta despre tine, şi nici Yvette. Doar că erai mereu atât de… rigid. Nu erai deloc de acord cu comportamentul meu scandalos.

— Doar pentru că îmi făceam griji pentru tine. Edwin îi dădu o şuviţă de păr din ochi. Ştiam ce i se poate întâmpla unei femei pline de viaţă, care era atât de al naibii de atractivă şi seducătoare… şi indiferentă faţă de propria siguranţă.

— Niciodată, şopti ea. De când cu… atacul, întotdeauna sunt foarte atentă la cine este în spatele meu şi unde sunt. Mereu ştiu câţi oameni sunt pe o rază suficient de mare cât să poată auzi un ţipăt, pentru că… Se înfioră. Nimeni nu m-a putut auzi ţipând în sera de portocali. Era prea departe de petrecere, iar în casă era prea multă gălăgie.

Simpla idee că ea ţipase şi nimeni nu îi venise în ajutor până nu fusese prea târziu trimise un junghi îngheţat în inima lui Edwin. Şi îi aminti de ţipătul ei din pădure şi de ameninţarea cu peria de păr la teatru. Semnele fuseseră toate acolo, dacă el nu ar fi fost atât de concentrat asupra propriei lui nesiguranţe.

— Of, iubito, spuse el cu tristeţe şi cu gâtul încordat. Urăsc când se întâmplă asta oricărei femei, dar să ţi se întâmple *ţie,* când mă gândesc că ai fost rănită atât de tare încât încă ai coşmaruri din cauza asta… Edwin o strânse în braţe. Cu greu pot suporta gândul acesta.

Acela fu momentul în care Clarissa începu să plângă în hohote, îşi îngropă chipul în umărul lui şi plânse, în timp ce el putea doar să o ţină în braţe, să o aline cu vorbe liniştitoare şi mângâietoare, să îi ofere batista lui.

Clarissei îi luă o vreme să se descarce. Când se încumetă să vorbească din nou, batista lui Edwin era udă leoarcă. Ştergându-şi ochii, ridică bărbia, lăsând să se vadă o parte din Clarissa cea curajoasă pe care o ştia el.

— Nu ştiu de ce sunt aşa o… plângăcioasă, spuse ea. Am muncit din greu ca să nu îmi fie teamă. Chiar am reuşit să fac coşmarurile să înceteze. Acela a fost singurul pe care l-am avut în ultimii ani…

— În noaptea când ne-am căsătorit, spuse el răguşit. Noaptea în care te-am încolţit în trăsură.

Clarissa se înfioră.

— Da, dar… ai fost acolo după coşmar, ca să mă liniştească. Îi oferi un zâmbet tremurând. Şi nu am mai avut niciunul de atunci.

— Totuşi aş fi vrut să îmi dau seama de suferinţa ta în urmă cu toţi aceşti ani. Nu aş fi fost atât de… de…

— Îngâmfat? Arogant? spuse ea ţâfnoasă.

— Dezaprobator. Fără să ştiu prin ce treceai.

— Mă *bucur* că nu ai ştiut. Clarissa ridică mândră bărbia. Înseamnă că am reuşit să ascund cu succes totul de restul lumii.

— Cu siguranţă ai reuşit. Dar acum că Edwin ştia, putea vedea voioşia ei fermă şi lipsa de pudoare drept ceea ce erau de fapt – o încercare de a lăsa trecutul în urmă şi de a-şi dovedi ei înseşi că nu se mai temea, prefăcându-se că totul era bine.

Se prefăcuse ani întregi. Până când apăruse *el* şi o forţase să înfrunte monstrul care pândea înăuntrul ei.

Clarissa îşi plecă privirea asupra vestei lui.

— Fără îndoială, acum regreţi că te-ai căsătorit cu mine, acum că ştii totul.

— Nici măcar o clipă. De ce aş regreta?

— Pentru că bărbaţii vor soţii pure.

Edwin îşi alese cu grijă cuvintele.

— Presupun că unii dintre ei, da. Nu toţi. După cum am spus, mie nu îmi pasă. Mai ales când soţia mea nu a avut de ales.

— Atunci, tu eşti excepţia de la regulă, spuse ea tăios.

— Scumpo, eu sunt excepţia de la regulă în multe privinţe. Nu văd de ce acum ar trebui să fie diferit. Îi ridică bărbia. Cu excepţia problemelor tale din dormitor, până acum ne-am simţit minunat, nu-i aşa?

Zâmbetul ei vag îl înveseli.

— Da. Apoi expresia ei se întunecă din nou, asemenea soarelui ascunzându-se după un nor. Dar nu ştiu dacă voi putea vreodată… adică, sperasem ca după toţi aceşti ani,

gândul relaţiilor conjugale să nu mă sperie atât de tare. Clarissa roşi. Vreau să fiu cu tine… îmi plac părţile de început, săruturile şi atingerile. Doar că mai târziu…

— Este în regulă, spuse el, văzând teama răsărind din nou pe chipul ei. O vom lua încet, vom trece împreună peste asta. Edwin refuza să creadă că soţia lui cea curajoasă şi impertinentă nu putea depăşi această problemă cu puţin ajutor.

O mângâie pe obraz.

— Spune-mi ce să fac ca să te simţi mai bine.

Clarissa simţi cum respiraţia i se opreşte în gât.

— Nu ştiu. Totul este bine până când ajungi deasupra mea, apoi îmi amintesc de seră şi de Seducătorul Mârşav şi… o iau puţin razna.

Gândindu-se la cât de bine reacţionase ea când fusese în spatele şi la picioarele ei, Edwin spuse:

— Şi dacă nu stau deasupra ta?

Clarissa clipi.

— Ce vrei să spui? Cum altfel poţi… putem să…

Un zâmbet trist îi scăpă lui Edwin.

— Uit că încă poţi fi la fel de naivă şi de inocentă ca orice virgină.

— Nu este adevărat, se răzvrăti Clarissa. Ştiu lucruri.

Faptul că ea se simţi ofensată îl amuză. Nu avea să o înţeleagă niciodată pe Clarissa şi nu era sigur că voia să o facă.

— Ştii câteva lucruri, da. Pe altele, cu siguranţă nu. Cum ar fi faptul că un bărbat *nu* trebuie să fie deasupra femeii ca să se culce cu ea.

Umbra de speranţă din privirea ei îl împunse în inimă.

— Nu trebuie?

— Nu, obrăznicuţo, nu trebuie. Femeia poate sta deasupra, poate face dragoste cu bărbatul, la fel de uşor cum bărbatul poate face dragoste cu ea.

Sprâncenele Clarissei se uniră, de parcă ea încerca, gânditoare, să îşi dea seama cum era posibil acel lucru.

— Nu îmi dau seama cum… nu înţeleg…

— Vrei să îţi arăt?

Edwin regretă cuvintele când ea se încordă şi îşi feri privirea.

— N-nu ştiu…

— Clarissa, spuse el, luându-i chipul în mâini şi întorcându-i din nou privirea spre el. Nu vom face niciodată nimic din ce nu vrei să faci. Ne putem opri de câte ori doreşti…

Ea ridică o sprânceană la auzul vorbelor lui.

— Nu spun că nu mă va frustra, pentru că se va întâmpla asta. Dar îmi închipui că este la fel de frustrant şi pentru o femeie să nu aibă o viaţă completă şi împlinită cu soţul ei, pentru că se teme de trecut.

— Da. Clarissa îşi îndreptă umerii. Cred că ai dreptate. Şi, la urma urmei, vreau să am copii.

Clarissa ar face acest lucru pentru a avea copii. Cumva, asta îl întristă. Edwin voia ca ea să o facă pentru ea însăşi. Pentru el.

Dar nu conta, avea să lucreze cu ce avea la îndemână.

— Ce vreau să spun este că avem destul timp să facem acest lucru aşa cum vrem. Astă-seară, tot ce îţi cer este să mă laşi să îţi arăt cum funcţionează. Nimic mai mult. Nu trebuie să şi *facem* ceea ce îţi arăt. Sau putem, iar în clipa în care te blochezi, ne vom opri. În clipa în care te-ai speriat, ne-am şi oprit.

Privirea ei deveni aspră.

— Am auzit o dată că un bărbat nu se poate opri. Că este aproape imposibil să te opreşti.

El pufni.

— Asta este o minciună pe care bărbaţii o spun femeilor ca să ajungă sub rochiile lor. Nu m-am oprit eu de mai multe ori deja? Nu eram complet excitat în după-amiaza asta?

Clarissa trase greoi aer în piept.

— Ba da. Dar ai spus că nu mai puteai continua aşa.

— M-am înşelat. Edwin îşi strecură degetele în coafura ei lejeră. Pot continua aşa de câte ori este nevoie ca să te fac să te simţi confortabil. Îţi cer doar să vorbeşti cu mine.

Să îmi spui ce simţi, ce vrei, ce…

— Sărută-mă, Edwin! Nu mai vorbi şi sărută-mă!

El nu avu nevoie de o altă invitaţie. O sărută, simţindu-se confuz. Deşi era bucuros că acum ştia de ce Clarissa îl evitase, îi fu greu să îşi dea seama că ea îl dorea şi se temea de el în acelaşi timp. Detesta faptul că ea se temea de el.

Astfel că, atunci când Clarissa deschise uşor gura pentru a-l lăsa să intre, îl impresionă profund. Soţia lui cea hotărâtă era întotdeauna dispusă să „încerce” – iar acum că el îşi dădu seama cât de greu era pentru ea chiar şi *acel* lucru, Edwin nu se putea simţi ofensat de asta.

Se sărutară, inima lui bubuind în piept, respiraţia ei întretăindu-se cu a lui. Clarissa trase de haina lui, iar Edwin o lăsă să îi cadă de pe umeri, apoi o lăsă pe ea să îi descheie nasturii vestei, în timp ce el presăra sărutări pe obrazul, pe bărbia şi pe gâtul ei. Edwin îi scoase şi *ei* haina şi vesta – era ciudat să facă asta apoi îi scoase cămaşa din pantaloni ca să îşi poată strecura mâinile pe sub pânză şi să îi mângâie sânii.

— Da, şopti Clarissa. Îmi place când faci asta. Este minunat când o faci *tu.* Îi scoase şi ea cămaşa din pantaloni şi îşi plimbă mâinile pe sub material, peste pieptul lui dezgolit. Eşti atât de puternic. Acest lucru mă excită. Şi mă sperie.

— Delicateţea ta îmi face mie acelaşi lucru. Nu vreau să fac nimic care să te rănească.

— Nu vei face. Ştiu asta, în mintea mea. Clarissa se întinse şi îl sărută uşor pe buze. Doar trupul meu nu ştie.

— Poate ar trebui să îi arăţi trupului tău că nu are de ce să se teamă. Luând-o de mână, Edwin o trase după el lângă fotoliul de lângă fereastra ce dădea în grădină. Îşi scoase pantalonii şi indispensabilii, apoi se aşeză, lăsându-şi cămaşa să îi acopere mădularul. Când *eu* mă tem de ceva, mă ajută întotdeauna să mă uit cu atenţie la acel ceva. Poate că dacă te uiţi cu atenţie la… aaa…

— Cocoşul tău?

Edwin clipi.

— Cunoşti cuvântul ăsta?

— L-am învăţat din dicţionarele de jargoane ale lui Yvette. Aşa îşi numesc bărbaţii... chestiile, nu-i aşa? Cocoşi?

— În limbaj vulgar, da.

— Atunci, aşa îl voi numi şi eu. Clarissa se apropie de el şi îi ridică mai sus cămaşa, apoi înghiţi în sec atunci când îi văzu mădularul. Dar măcar nu îşi ferea privirea. Iar acum că mă uit mai bine la el, nu sunt surprinsă. Este destul de obraznic. Şi mare. Nu mă mir că doare să ai de-a face cu... chestia asta monstruoasă. Nu ştiu cum suportă alte femei să intre în ele.

— Tu ai îndurat mai multă durere decât ar fi trebuit. Cu gâtul încleştat, Edwin spuse: Te-a durut pentru că Whiting te-a luat cu forţa, deşi ştia că nu erai pregătită.

— Pregătită?

Întinzându-se ca să îi descheie pantalonii, Edwin jubilă când îi împinse în jos, iar ea nu se feri. Chiar ieşi singură din ei.

Aşa cum bănuise Edwin, Clarissa nu purta indispensabili, dar cămaşa ei lungă îi ascundea părţile intime de privirea lui. Poate că teama avea să îi fie domolită de faptul că era acoperită.

Asemenea unui vânător care se apropie de o căprioară sălbatică, Edwin îşi strecură mâna pe sub cămaşă, în locul unde se uneau coapsele ei, mângâind-o acolo cu mişcări lente, grijulii.

— Simţi umezeala asta? Este pentru ca tu să permiţi mai uşor unui bărbat să intre. Îşi strecură degetul înăuntru, desfătându-se cu oftatul ei blând. Îndrăznesc să spun că Whiting te-a speriat atât de tare, încât orice umezeală ar fi provocat sărutările lui s-a uscat imediat.

— Am *fost* foarte... supărată.

Ce afirmaţie modestă! Edwin avu nevoie de toată stăpânirea de sine pentru a-şi păstra expresia calmă, în loc să dea curs furiei pe care o simţea de fiecare dată când se gândea la Whiting agresând-o.

— Dar ticălosului nu i-a păsat şi te-a pătruns oricum. Este, oarecum, ca şi când eu aş încerca să potrivesc două

piese ale unei maşinării. Dacă nu sunt bine unse, frecarea mişcărilor poate deteriora metalul. Tu nu erai „unsă”. De aceea te-a durut atât de mult.

Clarissa clipi.

— A. Are sens. Dar femeile vorbesc mereu despre durere…

— Prima dată poate fi dureros pentru cineva, aşa mi s-a spus, dar în mare parte doar pentru că o virgină se teme şi este agitată. Asta nu ajută. Continuând să o mângâie, Edwin ridică privirea spre chipul ei precaut. Natura i-a creat pe bărbaţi şi pe femei astfel încât să se potrivească unii cu alţii, scumpo. Dar trebuie să *vrem* să ne potrivim. Whiting nu a aşteptat ca tu să îl vrei. *Eu* voi aştepta.

— Ştiu. Am încredere în tine.

Cuvintele ei fură ca un pansament pentru inima lui îndureratã.

— Atunci, pot să îţi ridic cămaşa?

— Am o idee mai bună, spuse Clarissa, vocea tremurându-i uşor. Apoi îşi scoase cămaşa peste cap şi o lăsă să cadă pe podea.

Edwin trase adânc aer în piept, înfierbântat. Clarissa era goală, cu excepţia ciorapilor şi a jartierelor. Iar el nu mai văzuse niciodată ceva atât de minunat – pielea fină ca alabastrul, sâni rotofei cu sfârcuri micuţe şi rozalii şi un petic de păr cârlionţat, de lăţimea unei mâini, sub buricul obraznic.

— Whiting a fost un prost, spuse Edwin, sorbind-o pe săturate din privire. Să zdrobească toată frumuseţea aceasta minunată fără să îşi lase timp să exploreze.

Un zâmbet palid răsări pe buzele Clarissei.

— Ceea ce înseamnă că tu vei fi primul care va explora. Dacă vrei.

Pulsul lui Edwin îşi triplă ritmul.

— Vreau, spuse el răguşit. Vreau foarte mult.

— Atunci, pune-te pe treabă, şopti ea. Pentru că îmi place foarte mult să îţi simt mâinile şi gura.

Când Edwin se întinse după Clarissa, privirea din ochii

lui îi înfierbântă sângele. Cât de straniu că părea firesc să fie goală înaintea lui, să fie strânsă de braţele lui în timp ce gura sa îi săruta şi îi lingea sânii, abdomenul şi… partea ei sensibilă. Care era înfierbântată şi tânjea după el. Şi umedă. Foarte, foarte umedă.

Capitolul 21

„Nu ai fost „unsă”. De aceea te-a durut atât de tare”.

Of, cât se ruga ca el să aibă dreptate. Dar Edwin nu minţea niciodată. Fusese foarte realist, chiar şi în privinţa faptului că ea nu mai era virgină.

„Te-am înţeles. Doar că nu îmi pasă”.

Nu îi păsa, nu-i aşa? Îi păsa doar de cum fusese rănită şi o arăta acum fiind atât de tandru cu ea, încât Clarissa îşi simţi din nou gâtul sugrumat de lacrimi.

— O, Edwin, îmi doresc să îţi fi spus mai demult…

Oprindu-se ca să o privească, el spuse:

— Nu erai pregătită să îmi spui. Înţeleg asta. Se aplecă să o lingă acolo jos, făcând-o să se înalţe pe vârfurile picioarelor de plăcere. Cu ochii radiind spre ea, Edwin o întrebă şoptit: Vrei să fac ce am făcut în trăsură?

— Mai târziu, bâigui Clarissa. Eu încă nu am avut şansa să te explorez pe *tine.*

Edwin îi aruncă o privire confuză.

— Şi eu vreau să *te* văd gol. Vreau să îţi mângâi tot corpul. Se aplecă pentru a-i scoate cămaşa peste cap, apoi se retrase pentru a-l privi, dar era greu să îl vadă bine când stătea jos. Lasă-te puţin pe spate!

Ridicând arogant o sprânceană, Edwin făcu aşa cum i se spuse, depărtându-şi picioarele cu o oarecare obrăznicie, care ar fi trebuit să o sperie.

Dar nu se întâmplă asta. Pentru că el era acolo jos, iar ea era în picioare.

Şi, Dumnezeule, cât de fascinant era! Clarissa îl putea privi oricât voia, fără să se teamă că ar putea să se

năpustească asupra ei. Surprinzător de excitată, îşi plimbă privirea peste umerii lui musculoşi, peste pieptul şi talia suplă pe care deja le văzuse, dar nu le atinsese, de teamă să nu îi stârnească dorinţa.

Apoi privi din nou acel mădularul gros ce se înălţa din peticul de bucle negre. Tot nu înţelegea cum ar putea să încapă înăuntrul ei, dar fu nevoită să recunoască faptul că avea o stranie frumuseţe proprie.

Şi felul în care se legăna sub privirea ei o făcea să vrea să râdă. Dar ştia că lui Edwin nu i s-ar părea amuzant.

Privirea ei continuă să coboare pe coapsele lui bine lucrate, pe care încă nu le văzuse, pe gambele care arătau întotdeauna atât de bine într-o costumaţie de seară, apoi urcă din nou.

— Pot să… te ating?

— Dumnezeule, da, mormăi Edwin. Apoi, parcă îngrijorându-se că era prea dornic, adăugă: Te rog!

Cu un mic fior de nerăbdare, Clarissa păşi înainte. Toată frumuseţea masculină pe care o râvnise era acum a ei, o putea dezmierda fără teamă. Edwin spusese că se puteau opri oricând voia ea, iar Clarissa îl credea.

Era uimitor ce sentiment eliberator îi oferea faptul că ştia că se putea retrage oricând dorea. Într-un mod pervers, acest lucru o îndemnă să fie mai îndrăzneaţă, să îşi plimbe mâinile peste tot – pe braţele, pe pieptul, pe coapsele lui – pentru a se desfăta cu diferitele texturi de păr, piele fină şi bătături aspre. Să îi simtă muşchii încordându-se sub atingerea ei.

Ce păcat delicios! Şi nu semăna deloc cu atingerile aspre şi dezgustătoare pe care le îndurase în mâinile Seducătorului Mârşav.

Îşi trecu mâna peste capul mădularului, iar Edwin blestemă în barbă. Retrăgându-şi rapid mâna, Clarissa spuse:

— Nu am vrut să te rănesc.

— Nu doare, spuse el printre dinţii încleştaţi. Doar că… mă face să te doresc şi mai mult. Poate ar trebui să revenim la partea în care eu te explorez pe tine.

Brusc agitată, dar şi intrigată, Clarissa îşi coborî privirea pe organul masculin şi tare din faţa ei.

— Sau ai putea să îmi arăţi ceea ce spuneai. Arată-mi cum face o femeie dragoste cu un bărbat.

Edwin încremeni.

— Aş putea, spuse el, cercetându-i chipul. Dacă eşti sigură.

— Sunt. Credea că era sigură, oricum.

— Prea bine. Apropiindu-şi picioarele, Edwin se aplecă înainte, îşi puse mâinile pe şoldurile ei şi o trase spre el. Vom începe cu tine stând cu picioarele desfăcute pe coapsele mele.

Cât de straniu!

— Aşa? întrebă ea în timp ce îl încălecă, stând cât de departe putu de penisul lui.

— Dacă promit să nu te iau cu forţa, vrei să vii *puţin* mai aproape? Mă dor genunchii.

— O! Scuze! Clarissa se grăbi să se apropie mai mult. Acum, cocoşul lui se ridica între ei, atingându-i uşor buclele umede. Tot nu văd cum ar putea funcţiona aşa.

— Nu ar funcţiona, spuse el, glasul fiindu-i straniu de încordat. Dar dacă *ar fi* să alegi să faci dragoste cu mine, ţi-ai sprijini genunchii pe canapea, de-o parte şi de alta a mea. Ridicându-te apoi în genunchi, te-ai aşeza peste cocoşul meu, oricât de încet sau de repede ţi-ar plăcea, ca şi cum ţi-ai trage o mănuşă peste mână. Dacă te-ar durea prea tare, te-ai putea ridica şi gata. Dacă ţi-ar plăcea, ai putea coborî încă un milimetru. *Tu* ai alege cât de mult să intre mâna mea în mănuşa ta.

— A. Deci nu ar împinge nimic în ea, nu s-ar lupta cu greutatea unui bărbat deasupra ei. Clarissa îl privi bănuitoare. Chiar ai accepta dacă m-aş opri pe parcurs şi m-aş ridica de pe tine?

— Jur pe mormântul mamei mele, spuse solemn Edwin. Voi fi complet la mila ta.

— Bine, atunci. Clarissa înghiţi în sec. Vreau să încerc.

Mădularul lui, care se micşorase în timpul discuţiei lor, ţâşni tare în sus.

— Vrei?

— N-nu pot promite că voi îndura prea mult, dar vreau să încerc.

— Asta este tot ce îţi cer.

Încuviinţând hotărâtă din cap, Clarissa îngenunche deasupra lui pe canapea, încălecându-i şoldurile. Deşi înţelesese instrucţiunile lui Edwin, se dovedi mai complicat decât se aşteptase ea.

— Te pot ajuta, spuse el. Sau poţi lua tu penisul meu cu mâna ta şi îl poţi ghida înăuntru.

Asta nu îi trecuse prin minte. Iar Clarissa făcu acest lucru. Între timp, Edwin începu să îi mângâie sfârcurile cu mâinile, făcând-o să se simtă destul de… înfierbântată şi, înainte să îşi dea seama, alunecă uşor pe mădularul lui Edwin. Spre marea ei surprindere, deşi simţea că era invadată, nu simţea durere. Delo*c. Doar* o oarecare încordare.

Coborî grăbită privirea spre Edwin.

— Nu… nu doare!

— Bun. El nu spuse „Ţi-am spus eu” sau „Ta-da!”, sau altceva, într-adevăr, arăta de parcă i-ar fi fost greu să respire, pur şi simplu. Ochii lui erau închişi, iar maxilarul suficient de încordat cât să taie sticlă. Dumnezeu să mă ajute, obrăznicuţo! Te simt incredibil.

Timbrul răguşit al vocii lui trimise un fior feminin prin trupul Clarissei, făcând-o să se relaxeze şi să mai coboare puţin.

— Da?

— Eşti ca mătasea. Ca mătasea fierbinte care mă învăluie. Edwin făcu o mişcare unduitoare, care îl făcu să intre mai mult înăuntrul ei, apoi scrâşni din dinţi. Scuze! Nu trebuia să fac asta, ştiu. Doar că te simt minunat, al naibii de minunat!

— La fel şi eu pe tine. Cred. Slavă Domnului că Yvette avusese dreptate! Cât de mult durea depindea de abordarea bărbatului.

— *Crezi?* spuse Edwin, glasul sunându-i amuzat.

Clarissa se răsuci uşor deasupra lui, iar geamătul care

ieşi din adâncul gâtlejului lui Edwin o făcu să se simtă mai vie şi mai femeie decât se simţise în ultimii ani.

— Va trebui să experimentez mai mult ca să fiu sigură. Se foi deasupra lui, încercând să găsească o poziţie mai confortabilă.

— Încetează cu asta! Edwin deschise brusc ochii. Dumnezeule, te rog, opreşte-te!

Clarissa clipi.

— Asta spun *eu* de obicei. Dar *tu* sigur nu vrei să încetez cu asta.

— Nu cu „asta”. Cu *aia.* Cu foitul ăsta. Este suficientă mişcare cât să… mă scoată din minţi.

— Este? Clarissa se mai răsuci puţin. Dar acum?

— Nu mă tortura, iubito! Nu pot suporta.

— Nu încerc să te torturez. Chiar nu ştiu ce să fac.

— Da. Desigur. Edwin respira greoi şi de-abia îşi putea ţine ochii deschişi. Încearcă… să te mişti în sus şi în jos.

În sus şi în jos? Amintindu-şi cum Seducătorul Mârşav pătrunsese în ea, Clarissa îşi dădu seama că acum ar fi invers, ea controlând mişcarea. Cât de provocator!

— *Te rog,* spuse el răguşit. Înainte să îmi pierd minţile.

— Bine, spuse ea, apoi se ridică şi alunecă din nou în jos.

Degetele lui se încleştară pe şoldurile ei.

— Da, iubito, da. Din nou.

— Pentru un bărbat care este la mila mea, eşti foarte poruncitor, spuse ea respirând sacadat, dar făcu aşa cum i se spusese.

De data aceasta, el scoase un geamăt jos de plăcere pură. Fu destul de satisfăcător pentru Clarissa. Iar mişcarea în sus şi în jos era plăcută şi pentru ea, de asemenea. Destul de agreabilă. Aşa că o făcu din nou. Şi din nou.

Deveni mai uşor de fiecare dată. Iar când Edwin începu să o mângâie cu degetul în locul unde se uneau, Clarissa simţi acea senzaţie bruscă pe care o simţise în trăsură, când el o atinsese cu gura acolo jos.

— O, *Edwin… O,* Dumnezeule…

În acel moment, Edwin o sărută pasional, sălbatic. Începuse şi el să împingă în ea, dar Clarissei îi plăcea. Îi oferi o idee despre cum trebuia să fie ritmul potrivit. Iar când el o pătrunse într-un anumit mod… fu splendid. Absolut splendid.

Dumnezeule! Nu era *deloc* aşa cum se aşteptase ea. Nicio durere… Nicio teamă. Doar Edwin sub ea, unduindu-se înăuntrul ei, făcând-o să vrea să îl devoreze, să îl înghită cu totul, să îi arate că era cu adevărat mireasa lui. Femeia lui. *Soţia* lui.

— Eşti al meu… acum… Edwin Barlow, spuse ea, încleştându-şi mâinile pe umerii lui, călărindu-l din ce în ce mai tare şi mai repede. Soţul meu. Pentru totdeauna.

— Soţia mea, reuşi el să spună, chipul luminându-i-se. Pentru totdeauna.

Sună precum un jurământ. Iar acum acea senzaţie învolburată se forma jos, în stomacul ei, iar unghiile Clarissei se înfipseră în umerii lui, iar ea se simţi de parcă gonea călare pe câmpii… pregătindu-se pentru cea mai mare săritură dintre toate. Cea care avea să o ducă în rai… raiul care licărea acolo… doar că încă nu îl putea atinge…

— Da… mai mult… strigă ea în timp ce mişcările lor atinseră un apogeu febril. Da, dragul meu, da!

Edwin împinse o ultimă dată şi ejaculă înăuntrul ei.

— Clarissa… Clarissa mea!

A mea.

Cu acel gând jubilant, Clarissa zbură peste lună, printre stele.

*

Îi luă lui Edwin ceva timp să îşi revină în simţiri, mai ales cu soţia lui minunată stătea întinsă deasupra lui.

Fusese uimitor. *Ea* era uimitoare. Iar lui nu îi venea să creadă că o făcuse, în sfârşit, a lui. Slavă Domnului că nu durase un an; Edwin nu ar fi rezistat atât de mult. Ar fi fost nevoit să meargă să trăiască printre călugări pentru o vreme.

Îşi frecă nasul de părul ei, care i se despletise într-un mod minunat în toiul freneziei lor. Mirosea a liliac şi a levănţică. Atât de dulce!

— Afară se întunecă, şopti Clarissa.

Ea se afla în poziţia din care putea vedea afară, pe fereastră. Din fericire, niciunul dintre servitori nu mergea în grădină în acel moment al zilei. Erau prea ocupaţi cu pregătirea cinei.

Totuşi…

— Nu va mai dura mult până vom fi văzuţi cu uşurinţă din grădină. Doar dacă unul dintre noi se ridică pentru a stinge lumânarea.

Clarissa se trase înapoi pentru a-i arunca un zâmbet erotic.

— Aceasta este o aluzie că ar trebui să mă mişc? Sunt prea grea pentru tine?

— Mai deloc. Edwin o ridică de pe el. Deşi eşti mai grea decât m-aş fi aşteptat pentru o femeie atât de micuţă. Când Clarissa râse, el îşi dădu seama că probabil nu ar fi trebuit să fie chiar atât de sincer. Adică…

— Nu mă lua pe ocolite, spuse ea în timp ce Edwin se ridică. Probabil că eşti singurul bărbat pe care îl cunosc care ar fi fost atât de înţelegător cu… dificultăţile mele aşa cum ai fost tu. În plus, prefer oricând sinceritatea ta directă decât o mulţime de complimente nesincere.

— Mă bucur să aud asta. Pentru că este evident că nu mă pricep deloc la ele.

Ea chicoti. Ghemuindu-se pe canapeaua de lângă fereastră, privi cum Edwin merse spre masa de scris complet gol.

— Eşti un bărbat foarte chipeş, Lord Blakeborough. Şi sunt complet sinceră.

Edwin stinse lumânarea.

— Continua să spui asemenea lucruri, Lady Blakeborough, şi voi vrea să te posed din nou.

Clarissa rămase tăcută. În timp ce Edwin îşi dădu seama ce spusese, îi aruncă o privire îngrijorată, dar ea avea o expresie visătoare.

— Ce păcat că nu tu ai fost cel care m-a sedus în acea seră acum mulţi ani.

Cu siguranţă, era păcat. Cât de diferite ar fi fost vieţilor lor. Dar…

— Nu aş fi fost niciodată eu, spuse Edwin, îmbrăcându-şi indispensabilii. Gentlemanii nu seduc tinerele domniţe. Le curtează, se asigură de iubirea lor şi apoi le cer mâinile.

Un licăr brusc în ochii el fu singurul avertisment pe care îl primi Edwin înainte ca ea să se ridice şi să meargă încet spre el într-un mod foarte seducător.

— Deci nu crezi că te-aş fi putut tenta să mă seduci?

Edwin simţi cum gâtul i se usucă, văzând-o atât de adorabilă, cu părul ciufulit.

— Să mă tentezi? Da. O trase în braţele sale pentru un sărut straşnic, apoi se retrase pentru a o privi în ochi. Dar nu aş fi acţionat niciodată sub acest impuls.

Zâmbetul ei şovăi.

— Eşti sigur că nu te deranjează că eu… nu sunt…

— Nu mă deranjează. O sărută pe vârful nasului. Sunt *foarte* fericit cu soţia pe care mi-am ales-o.

Clarissa îl privi pieziş.

— Chiar dacă sunt nesăbuită, obraznică şi intru mereu în belele?

— Te accept în orice mod te pot avea, obrăznicuţo – nesăbuită, obraznică şi tot tacâmul.

Chiar şi sperioasă, şi precaută. Atâta vreme cât el îi putea alunga teama din când în când cu sărutări.

O bătaie bruscă în uşă îi făcu pe amândoi să tresară.

— Milord, milady? Cina este servită.

— Mulţumesc, John! strigă Edwin. Vom veni imediat.

— Nu putem merge încă la cină, spuse ea printre dinţi. Sunt goală!

— Şi arăţi foarte atrăgătoare şi aşa.

Dându-şi ochii peste cap, Clarissa se grăbi să îşi îmbrace cămaşa. Sau, mai degrabă, vechea *lui* cămaşă.

Edwin o urmă.

— Avem de ales, obrăznicuţo. Putem merge cu

întârziere la cină, cu tine îmbrăcată în pantaloni şi cu mine gândindu-mă tot timpul la cum aş vrea să te scot din ei. Sau putem cere să ni se aducă o tavă la etaj, în dormitorul meu sau al tău. Oricum ar fi, îi scandalizăm pe servitori, aşa că…

— Am putea la fel de bine să mergem sus, spuse ea cu un glas gutural în timp ce se apropie de el şi îşi puse mâna pe pieptul lui dezgolit. Aş prefera să văd cum funcţionează treaba asta cu „femeia deasupra” într-un pat.

Când îşi plimbă degetul pe pieptul lui şi apoi se îndepărtă, Edwin se îmbrăcă atât de repede, încât fu un miracol că nu se răni. În sfârşit, aveau parte de noaptea nunţii lor. Iar el nu intenţiona să rateze nici măcar un minut din ea.

Capitolul 22

O săptămână mai târziu, Clarissa mergea spre Londra în trăsură cu soţul ei şi se întreba când trecuse timpul. Zilele de camaraderie se transformaseră în nopţi de pasiune. Fără coşmaruri. Fără teamă. Fără amintiri groaznice din trecut.

Ei bine, încă nu putea sta sub el fără să se panicheze, dar pe Edwin nu părea să îl deranjeze că ea stătea întotdeauna deasupra. Cel puţin spera să nu îl deranjeze. Cu siguranţă, Clarissei ajunsese să îi placă modul lor de a „se lua la trântă”. Îi plăcea să îl excite. Să îl facă să îşi piardă controlul. Să îl privească pierzându-şi minţile sub trupul ei. Era minunat. Erau împreună în toate privinţele, iar ea nu visase niciodată că acest lucru s-ar putea întâmpla.

Iar dacă uneori îşi dorea să poată încerca să facă dragoste şi cu el deasupra, Clarissa îşi alunga acel gând din minte. Pentru că era mai bine să o facă aşa cum o făceau, decât să nu o facă deloc. Fără îndoială, asta îl ţinea pe Edwin într-o stare mai plăcută decât în prima săptămână a căsniciei lor.

Dar nu astăzi. Privindu-l acum, putu vedea cât de retras era Edwin faţă de ea, cât de gânditor şi de abătut. Din fericire, Clarissa începuse să înţeleagă că acesta era felul lui de a se ocupa de lucrurile care îl îngrijorau. Edwin trebuia să se închidă în sine pentru a medita asupra lucrurilor din toate unghiurile.

Totuşi mergeau la petrecerea dată în cinstea căsătoriei lor la Vauxhall, iar ea nu avea de gând să o petreacă astfel, cu el arătând abătut şi posomorât.

— De-abia aştept să ajungem la petrecere. Se anunţă foarte distractivă, nu crezi?

— Într-adevăr, spuse el, privind în gol pe fereastră.

Clarissa îl privi pieziş. El nu fusese prea optimist cu privire la planurile mamei ei când femeia venise în Hertfordshire în urmă cu trei zile, pentru a abţine aprobarea lor. Iritată pentru că nu reuşise să găsească un specialist în plimbările cu balonul, mama angajase o acrobată care mergea pe frânghie şi un acrobat care făcea trucuri cu un cerc. După ce Clarissa obosise să mai încerce fără succes să îşi strunească mama, se amuzase catalogând numeroasele încercări ale lui Edwin de a-şi înăbuşi groaza de fiecare dată când mama menţiona ceva exagerat.

Astfel, fie Edwin îşi schimbase atitudinea faţă de petrecere, fie nu era atent la ceea ce spunea Clarissa în acel moment. Ea decise să îşi testeze teoria.

— Mama mi-a scris ieri ca să îmi spună că a angajat şi un îmblânzitor de şerpi pentru petrecere.

— Drăguţ!

Clarissa îşi înăbuşi un râset.

— I-am spus că unul singur nu ar fi de ajuns – avem nevoie de cel puţin şaisprezece ca să iasă totul bine. De preferat cu turbane imense din catifea roşie.

— Aha. Catifea roşie. Da.

— I-am spus că sunt convinsă că vei aproba costul lor de trei mii de lire.

— Da, desig…

— Privirea lui se întoarse brusc spre ea. Ce costă trei mii de lire?

Desigur că recepţionase partea despre bani.

— Cei şaisprezece îmblânzitori de şerpi ai mamei, reuşi ea să spună pe un ton serios. Pentru petrecerea de nuntă.

— Ce? Când am fost eu de acord cu îmblânzitori de şerpi şi de ce naiba ar costa trei mii de…

Atunci Clarissa începu să râdă, iar în timp ce Edwin îşi dădu seama că ea îl păcălise, se lăsă pe spate, pufnind.

— Foarte amuzant, bâigui el.

— Ar fi trebuit… să îţi vezi faţa… reuşi Clarissa să spună printre chicote, când ţi-ai d-dat seama… că… vai de mine!

Edwin îşi încrucişă braţele la piept.

— Ai terminat să râzi de mine?

Cu un efort considerabil, Clarissa afişă o expresie serioasă.

— Da, milord. Desigur, milord. Situaţia este mult prea serioasă pentru amuzament, milord.

— Acum mă iei peste picior pentru că m-am plâns că mă iei peste picior, bombăni Edwin. Deşi trebuie să recunoşti că mama ta transformă petrecerea pentru căsătoria noastră într-un spectacol de circ.

— Ştiu, spuse ea blând. Şi ştiu că urăşti treaba asta, ca şi mine. Dar să îţi fie învăţătură de minte. Să nu laşi niciodată vinovăţia să te convingă să îi dai mână liberă mamei mele la *orice.*

— Cu siguranţă o să ţin cont de sfatul ăsta pe viitor. Edwin privi pe fereastră. Dar nu asta mă îngrijorează. Tu nu eşti nici măcar puţin îngrijorată în privinţa lui Durand?

— Întotdeauna mi se pare mai simplu să înfrunt cu tupeu lucrurile care mă sperie, decât să mă ascund într-un colţ. Nu funcţionează mereu, dar trebuie să încerc. Durand nu este invitat la petrecerea noastră şi, chiar dacă ar apărea, cumva, mă pot baza oricând pe tine să mă protejezi.

Încruntarea lui se domoli.

— Da. Poţi.

Doar că secretele familiei lui *Edwin* aveau nevoie să

fie protejate. Ea îşi dorea ca el să îi fi spus care erau acelea, dar nu îl putea învinui pentru că voia să rămână secrete. El era de părere că astfel îşi proteja sora. Într-o zi, Edwin avea să aibă suficientă încredere în soţia sa pentru a i le dezvălui, iar când avea să o facă, ea urma să încerce să fie la fel de înţelegătoare cum fusese el în privinţa celui mai negru secret al ei.

— Oricum, cu ce l-ar mai ajuta acum pe contele Durand să mă linguşească? Sunt căsătorită. Clarissa îi zâmbi blând. Şi fericită, se pare.

Aceste cuvinte îl destinseră în sfârşit pe Edwin.

— Aşa pare, nu-i aşa?

— Vezi? Nu m-am gândit niciodată că se poate întâmpla acest lucru, şi acum s-a întâmplat. Aşa că am încredere deplină că ai avut succes cu acea cacealma a ta, iar contele Durand şi-a schimbat în sfârşit direcţia.

Edwin zâmbi.

— Tu, scumpo, eşti veşnica optimistă. Chiar şi după toate problemele tale, tu încerci să vezi partea plină a paharului. Este unul dintre multele lucruri care îmi plac la tine.

Buna ei dispoziţie se mohorî. „Îmi plac”. Nu le „iubesc”.

Clarissei nu ar trebui să îi pese că el nu îi declarase niciodată că o iubeşte, din moment ce ea nu îi declarase niciodată că *îl* iubeşte. Dar îi păsa. Lucru pe care nu voia să îl cerceteze cu prea mare atenţie.

— Îmi place că optimismul meu veşnic nu te înnebuneşte, spuse ea voioasă.

— Mă înnebuneşte, dar este o nebunie plăcută. Edwin privi pe fereastră. Aproape am ajuns la Vauxhall, iar eu încă nu ţi-am oferit cadoul.

— Mi-ai luat încă un cadou?

— Ceva foarte banal. Băgând mâna în buzunar, Edwin scoase un colier cu un pandantiv argintiu sub forma unei frunze, cu ceea ce păreau a fi două picături de ploaie din nestemate pe ea. Pentru soţia mea capricioasă.

— Nu este deloc banal. Este foarte frumos. Deşi era

destul de surprinsă că nu era o altă maşinărie.

Când se întinse spre colier, Edwin o opri.

— Are un secret. Apăsă pe una dintre „picături”, iar pandantivul sub formă de frunză căzu de pe lănţişor în mâinile lui. Apăsă pe cealaltă, iar o lamă tăioasă, ce părea foarte periculoasă, se ivi din teaca frunzei. Asta ca să fii în siguranţă dacă eu nu sunt prin preajmă.

— Vai de mine! Clarissa o luă din mâna lui Edwin şi o studie. Îmi arăţi din nou cum funcţionează?

Fu nevoie de doar câteva clipe de demonstraţie pentru ca ea să devină expertă în deschiderea briceagului şi în ascunderea lui înapoi în teacă şi apoi pe lănţişor.

După ce Clarissa aduse colierul la forma iniţială, Edwin îi închise degetele peste el.

— Poartă-l sau pune-l undeva de unde să nu îl pierzi. Şi voi fi mai puţin îngrijorat pentru tine.

Clarissei i se puse un nod în gât.

— Mulţumesc, îl voi *purta.* Privindu-l în ochi, îşi puse lănţişorul la gât. Aproape de inima mea.

Edwin o privi atât de intens, încât pulsul ei începu să gonească. Apoi trăsura se opri şi portiera se deschise.

— Era şi timpul să ajungeţi! strigă mama ei, sprijinindu-se greoi în baston. Toată lumea vă aşteaptă.

Edwin şi Clarissa coborâră din trăsură în aplauze zgomotoase. Clarissa îşi aruncă privirea prin mulţime, dar nu văzu nici urmă de Durand, slavă Domnului!

Era un lucru bun, pentru că avea nevoie de toată tăria ei pentru a îndura rezultatele extravaganţei mamei sale. Petrecerea începu cu o melodie însufleţitoare a orchestrei, şi totul deveni mai teatral din acel moment – cu acrobaţi, dansuri, boluri imense cu vin fiert şi platouri enorme cu purceluşi de lapte şi cocoşi fripţi.

Petrecerea continuă ore întregi, sfârşindu-se cu un spectacol de artificii ce aproape concură cu cele organizate de ziua regelui.

Pentru următoarele câteva luni, mama fie avea să fie calul de bătaie al societăţii pentru această petrecere, fie toată lumea urma să treacă excentricităţile ei cu vederea,

aşa cum se întâmpla întotdeauna, pentru că era o fire atât de prietenoasă.

Pe tot parcursul petrecerii, Edwin îşi păstră în mod miraculos cumpătul. Clarissa nu era sigură că el făcuse asta pentru a o mulţumi pe ea sau pentru că îşi petrecuse timpul cercetând mulţimea, căutându-l pe contele Durand. Astfel că se simţi foarte uşurată când un membru al clubului său îl atrase într-o discuţie despre cum fuseseră făcute focurile de artificii, iar ea nu mai fu nevoită să se îngrijoreze atât de mult în privinţa lui.

Cu mama, totuşi, era o altă chestiune. Sprijinindu-se de braţul unui servitor, femeia veni lângă Clarissa.

— Aici erai. Avem o problemă.

Acele cuvinte deja mai fuseseră rostite de vreo şase ori în acea seară şi mereu căzuse pe Clarissa responsabilitatea de a rezolva acele probleme, pentru că mamei ei îi era foarte greu să se deplaseze.

— Ce s-a întâmplat de data asta? Era obosită şi gata de plecare.

— Indivizii aceia străini care s-au ocupat de artificii se plâng de ceva în italiană. *Cred* că are legătură cu cât i-am plătit, dar nu sunt sigură.

Mama gesticulă spre locul unde bărbaţii îşi strângeau echipamentele, în spatele unui rând de bănci. Clarissa îi putea vedea prin spaţiul dintre două şiruri de bănci, spre scena orchestrei.

— Italiana mea nu este nicidecum atât de bună ca a ta, aşa că te-ai putea ocupa tu de asta? Mama îşi duse teatral podul palmei la frunte. Jur, dacă va mai trebui să mă mai ocup de încă o chestiune sau să mai fac un pas, mă voi prăbuşi chiar aici.

Clarissa îşi înăbuşi iritarea.

— Mă ocup eu, mama. Având în vedere cât de slab era cu adevărat nivelul de italiană al mamei ei, era posibil ca bărbaţii aceia să spună ceva lipsit de importanţă, cum ar fi „Vrem un pahar cu apă”.

Porni cu paşi mari spre italieni, dar după ce trecu printre cele două şiruri de bănci, un bărbat îi ieşi în cale.

— Trebuie să îţi vorbesc.

Simţi cum inima îi stă în loc. Contele Durand!, Când privi către muncitori, doar pentru a descoperi că bărbaţii dispăruseră în noapte, Clarissa îşi dădu seama că totul fusese plănuit de conte. O privise rezolvând chestiuni pentru mama ei toată seara şi aşteptase răbdător până când îşi putuse crea oportunitatea de a o prinde singură.

O privire rapidă înapoi îi arătă că, în spaţiul dintre bănci, ea era ascunsă de privirea lui Edwin. Clarissa *nu* avea de gând să lase să se întâmple acest lucru. Întorcându-se degrabă pe călcâie, o porni înapoi, dar francezul strigă în urma ei:

— *Vrei* să dezvălui lumii secretele soţului tău, doar pentru că nu îmi acorzi un moment din timpul tău?

Clarissa se opri brusc. Secretele lui Edwin. La naiba! Ridică mâna pentru a scoate frunza de pe lănţişor, o ascunse în palmă şi se întoarse spre conte.

— Prea bine. Spune ce ai de spus.

— Dacă vii pe aici…

— Nu. Vorbeşti aici sau deloc.

Asta îl derută pe conte.

— Nu îţi faci griji că ne-ar putea cineva auzi vorbind despre secretele preţiosului tău soţ?

— Nu, pentru că asta ar pune capăt şantajului tău.

— Iar soţul tău ar ajunge la închisoare.

Clarissa trase cu greu aer în piept.

— Fără nicio îndoială, soţul meu nu a făcut *niciodată* ceva care să îl trimită la închisoare. Este absurd.

Când Clarissa dădu să plece din nou, el spuse grăbit:

— Nu, dar tatăl lui, da. Şi pot face foarte uşor să pară că şi soţul tău a fost părtaş.

Ea încremeni. Să-l ia naiba pe Edwin cu secretele lui! Ea nici măcar nu ştia câte dintre afirmaţiile contelui erau adevărate.

— Ce putea să facă tatăl lui de ar putea ajunge Edwin implicat?

— A spionat pentru francezi în timpul războiului. Şi dacă nu mergi cu mine acum, mă voi asigura că toată

lumea vede dovada.

— Care dovadă? Nu-mi pot închipui că ai avea vreuna.

— Am rapoartele tatălui său. Şi pot înscena totul astfel încât să pară că Blakeborough l-a ajutat. Dar chiar dacă nu aş reuşi să dovedesc *asta,* voi stârni destulă furie cât să mă asigur că tu, el şi familiile voastre nu veţi mai putea niciodată umbla cu frunţile sus în înalta societate.

*

Edwin veni grăbit lângă Lady Margrave, care tocmai se aşezase pe o banchetă.

— Unde este Clarissa? Nu o găsesc. Îşi întorsese spatele doar pentru o clipă, iar soţia lui dispăruse. Ce dracu'?

— A plecat să se ocupe de italienii cu artificiile, spuse Lady Margrave, fluturând din mână în direcţia în care fuseseră mai devreme. Nu mai erau acolo.

Inima lui Edwin tresări când îi văzu pe muncitori la celălalt capăt al băncilor, îndreptându-se spre ieşire. Nici urmă de Clarissa. Mergând cu paşi mari spre ei, îi întrebă în italiană unde era soţia lui, dar când ei schimbară priviri panicate şi începură să protesteze că nu ştiau nimic, Edwin nu îşi pierdu timpul cu ei. O luă la fugă pe cărarea din spatele băncilor unde tocmai lucraseră italienii.

În timp ce se apropie de capătul primului rând de bănci, auzi vocea Clarissei. Oftând uşurat, încetini pasul. Până când cuvintele ei se auziră clar.

— Eşti un mincinos, domnule. Sub nicio formă tatăl soţului meu nu a fost un trădător. Nu îmi pasă ce dovezi pretinzi că ai sau ce crezi că poţi dovedi…

Edwin coti după rândul de bănci, şi o găsi pe soţia lui fixându-l cu privirea pe Durand.

— Pleacă de lângă soţia mea, mârâi Edwin, punându-se grăbit între cei doi.

— *Ştiam* că nu i-ai spus despre spionaj, spuse Durand rânjind. Nu ar suporta niciodată să fie căsătorită cu fiul unui trădător. Aşa că, dacă i-ai fi spus ceva, nu aţi fi amândoi

aici, prefăcându-vă că această căsătorie a fost una din iubire.

— *Este* din iubire! ripostă cu asprime Clarissa din spatele lui Edwin.

Pentru moment, cuvintele ei îl lăsară pe Edwin cu garda jos, deşi ştia că ea doar încerca să scape de Durand.

— Serios? spuse cu răceală Durand. Blakeborough este îndrăgostit de tine? Ştie ce târfuliţă eşti?

Simţind cum furia îl mistuie, Edwin îl înşfăcă pe Durand de gât şi strânse.

— Te-am avertizat să nu o mai deranjezi pe soţia mea. Jur, te voi ucide aici şi acum, doar pentru o asemenea minciună josnică.

— Nu, nu, nu, nu poţi! strigă Clarissa, trăgând de braţul lui Edwin. Altfel vei fi spânzurat pentru asta şi nu te pot pierde şi pe tine!

Acea ultimă remarcă fu singurul lucru care răzbătu prin mintea înceţoşată de furie a lui Edwin. Îl eliberă pe Durand, care se dădu înapoi împleticindu-se, tuşind.

După o clipă, ticălosul urlă:

— Pentru asta, Blakeborough, te provoc la duel în zori. Pentru onoarea soţiei tale, deşi îmi menţin părerea că este îndoielnică.

— Nu îl asculta! strigă Clarissa când Edwin se înfurie din nou. Nu vezi că te întărâtă? Vrea să te ucidă ca să poată ajunge la mine. Nu trebuie să te lupţi cu el!

Durand râse batjocoritor.

— Este în regulă, Lady Clarissa, nu va accepta. Toată lumea ştie că urăşte duelurile. Majoritatea laşilor le urăsc.

— Ah, dar acesta nu va fi un duel, spuse cu răceală Edwin. Va fi dreptate. Pentru că mi-ai chinuit soţia, încercând să o obligi să se căsătorească cu tine. Pentru că ai speriat-o şi ai urmărit-o, pentru că aproape ai agresat-o şi ai îndrăznit să îi mânjeşti caracterul cu injurii.

— Edwin, *nu,* spuse Clarissa.

Durand o ignoră, ţintuindu-l pe Edwin cu privirea.

— Asta înseamnă că îmi vei accepta provocarea?

— Da. Alege-ţi secundanţii şi ne vedem în zori în

Green Park. Armele pe care le aleg eu sunt pistoalele. Se întoarse spre Clarissa. Vino, draga mea, plecăm acum!

Până mâine, intenţiona să scape de Durand o dată pentru totdeauna.

Capitolul 23

Clarissa reuşi să îşi ţină gura până când trăsura lor porni la drum. Doar atunci ea îl înfruntă pe Edwin, îndreptându-şi cu fermitate umerii.

— Nu poţi face asta.

— Pot şi o s-o fac. Este singura cale de a-l opri.

Asprimea vocii lui o făcu pe Clarissa să dispere.

— Nu vreau să te pierd.

— Nu o să mă pierzi. Întâmplarea face că sunt foarte priceput la mânuirea unui pistol.

— Nu mă îndoiesc. Dar dacă îl ucizi, vei sfârşi prin a fi acuzat de crimă, vei fi obligat să fugi.

— Spre deosebire de fratele tău, eu trebuie doar să spun că ticălosul ăla se îndoieşte de onoarea ta. Niciun juriu nu va condamna un englez pentru că îşi apără soţia de un francez.

— Nu de un francez oarecare. Un *diplomat* francez. Cu legături puternice în ambele guverne.

Edwin trase greoi aer în piept.

— Va fi puţin mai greu pentru noi din punct de vedere social pentru o vreme, dar…

— …nu atât de mult cum ne-ar fi dacă se dovedeşte că tatăl tău a fost un trădător. La asta te gândeşti?

Edwin blestemă fără menajamente.

— Nu am vrut să afli despre asta.

Clarissa simţi cum inima îi stă în loc.

— Deci este adevărat. Tatăl tău chiar a fost un trădător.

— Aşa se pare. Edwin îşi frecă ceafa. Durand mi-a arătat rapoartele scrise de mâna tatii, care se pare că au fost scrise în timpul călătoriilor lui într-un club privat pentru fumători de opiu în Londra.

— Opiu! Tatăl tău fuma opiu?

— Nu sunt sigur. Ani întregi aşa am presupus. Edwin începu să respire greoi. Când a murit mama, am plecat să îl caut pe tata, aşa că servitorii au fost obligaţi să mă trimită la acel club. Aşa am aflat de asocierea lui cu clubul. Nu a vrut deloc să vorbească despre asta, aşa că am dedus că mergea acolo ca să se desfete cu opiu. Dar, aparent, mergea acolo pentru a vorbi cu soldaţi şi marinari ca să adune informaţii pentru francezi.

Clarissa se lăsă pe spate pe banchetă.

— Nu pot să cred. Ştiu că tatăl tău a avut slăbiciunile sale, dar să fie un *trădător* al propriei lui ţări…

— Şi pentru mine a fost un şoc.

— Şi eşti sigur că aceste „rapoarte” nu sunt falsificate?

— În mod sigur păreau autentice. Iar activităţile clandestine ar explica de ce tata dădea mereu fuga la Londra şi ne abandona.

Gândindu-se o clipă la acest lucru, Clarissa se întrebă ce să spună, ce să facă pentru a-l ajuta pe Edwin. Fără îndoială, acest duel nu era despre ea. Era despre a-şi salva familia – despre a-i salva pe ei toţi – de scandal. Era despre eliminarea ameninţării care era Durand.

Clarissa îţi împreună braţele pe mijloc.

— De unde ştii că, dacă îl vei ucide pe Durand, el nu va fi instruit deja pe altcineva, în eventualitatea morţii lui, să expună activităţile tatălui tău?

— Nu ştiu. Dar este mai bine decât să aştept momentul când el va *alege* să o facă. Şi îi va fi mult mai greu să stârnească un scandal dacă este mort.

— Nu dacă *tu* eşti cel care este mort.

Edwin îşi întoarse capul spre fereastră, iar lămpile de pe stradă surprinseră consternarea de pe chipul său.

— Nu îl voi lăsa să mă ucidă.

— Nu eşti Dumnezeu, Edwin! Eşti falibil. Iar gândul că ţi s-ar putea întâmpla ceva…

Când cuvintele ei se stinseră într-un plânset sugrumat, Edwin îi aruncă o privire panicată, apoi merse lângă ea.

— Scumpo, nu mi se va întâmpla nimic, jur!

— Nu ştii asta!

Îi strânse mâinile în mâna lui.

— Chiar eşti îngrijorată pentru mine.

— *Fireşte* că sunt îngrijorată pentru tine. Eşti soţul meu.

— Şi nu eşti furioasă pe mine pentru că nu ţi-am spus toate detaliile şantajului lui Durand până acum, spuse el, părând puţin sceptic.

— De ce aş fi? Chiar crezi că îmi pasă ce a făcut tatăl tău?

— Sunt sigur că îţi pasă că m-am căsătorit cu tine fiind perfect conştient că, dacă Durand îşi pune în aplicare ameninţările, noi doi vom fi proscrişi. Trădătorii nu sunt bine priviţi în ţara asta, nici măcar cei care sunt morţi de mult. Glasul i se înăspri. Iar dacă Durand reuşeşte cumva să mă asocieze cu…

— Cum ar putea face acest lucru? Nu înţeleg.

— Aveam nouăsprezece ani când am fost văzut intrând în acelaşi club de opiu. S-a întâmplat o singură dată, dar este nevoie doar de un singur martor care să îşi amintească de faptul că m-a văzut acolo şi va fi suficient să instige la speculaţii şi să îmi provoace probleme.

Frustrarea se învolbură înăuntrul Clarissei.

— Contele acela este un escroc! spuse ea cu hotărâre. Nu am încredere în el. Nu poţi să îi faci jocul, oricare ar fi acela, acceptându-i provocarea la duel.

Edwin se încordă.

— Nu am de ales.

— Nu este adevărat! Ai prieteni la clubul tău – Lord Fulkham, de exemplu. Ar trebui să mergi la el, să îi ceri sfatul. Am auzit că este sus-pus în guvern.

— Cu atât mai mult, nu va vrea să îşi păteze reputaţia

ajutând fiul unui trădător.

Clarissa pufni, ţâfnoasă.

— Atunci vorbeşte cu unul dintre ceilalţi gentlemani. Trebuie să existe cineva care să te ajute să îl învingi pe Durand. Ducii aceia, prieteni de-ai lui Jeremy, de exemplu.

— Nicio şansă. Nu risc să mai audă şi altcineva de povestea asta. Mă voi duela cu Durand la răsărit şi cu asta basta.

— Dar, Edwin…

— Ajunge! Aceasta este decizia mea, nu a ta.

Fermitatea declaraţiei lui îi zdruncină încrederea Clarissei.

— Eşti supărat pentru că el m-a numit târfă, nu-i aşa? De când auzise cuvintele lui Durand, Clarissa se întrebase dacă Edwin le pusese la inimă. *Ea* ştia că Durand îl întărâtase, dar dacă Edwin credea altceva? Te temi că a avut un motiv pentru asta, că în timp ce mă curta i-am permis să…

— Nu, desigur că nu. Te-am întrebat înainte dacă te-a forţat cumva, tu ai spus că nu, iar eu te cred.

— D – dar cuvintele lui te-au înfuriat atât de tare… Eşti sigur că nu te-au făcut să te îndoieşti de mine?

— Nu fi absurdă, am încredere în tine, jur! Edwin o trase în braţele sale. Tu nu ai încredere în mine… în privinţa vieţii tale, a viitorului tău. La naiba, nici măcar nu mă laşi să fac dragoste cu tine în modul obişnuit, pentru că încă te temi că te-aş putea răni. Când Clarissa icni, Edwin ocări. Îmi pare rău, scumpo, nu ar fi trebuit să menţionez asta. Nu contează.

— Evident, *contează.*

Iar Clarissa ar fi trebuit să îşi dea seama mai devreme că Edwin avea să privească dificultăţile ei drept un semn al neîncrederii sale în el. Chiar şi cel mai înţelegător om de pe pământ avea mândria lui, iar mândria soţului ei era rănită de faptul că ea nu putea avea încredere totală în el în pat.

— Totul contează, continuă Clarissa. *Contează* dacă tu îmi ignori sfaturile şi dacă eu îţi ignor dorinţele. Pentru că, dacă nu avem încredere unul în altul, ce ne mai rămâne?

Clarissa îşi puse mâna pe după gâtul lui. Şi *am* încredere în tine. Am avut încredere în tine din clipa în care mi-ai propus să ne căsătorim.

— Sigur, spuse el. Cu excepţia faptului că ai cerut o clauză în acordul nostru ca să te asiguri că nu te agresez.

Clarissa înghiţi în sec.

— Privind înapoi, îmi dau seama că poate nu a fost cea mai *bună* strategie, dar în acel moment avea sens pentru mine. Şi chiar şi cu acea clauză, nu am încuiat niciodată uşa dormitorului meu – nici măcar o dată în prima săptămână împreună. Aş fi putut să o fac, dar nu am făcut-o.

Cuvintele ei părură să îl pună pe gânduri, pentru că Edwin trase agitat aer în piept.

— Te rog, te rog, nu accepta acest duel, dragul meu, continuă ea. Te implor.

Edwin se aplecă spre ea, până când Clarissa îi simţi respiraţia caldă pe buzele ei.

— Ce fel de soţ aş fi dacă l-aş lăsa să scape cu tot ce ţi-a făcut şi încă încearcă să îţi facă?

— Ce fel de soţie aş fi *eu* dacă te-aş lăsa să mori apărându-mă?

Privirile li se încleştară pentru un moment îndelungat. Apoi

Edwin o sărută.

Deşi o luă prin surprindere, Clarissa acceptă sărutul, având nevoie să îl simtă pe Edwin. Sărutul lui era mistuitor, sălbatic şi dulce, urgent pe alocuri, de parcă el nu ar fi putut suporta să se oprească.

Iar ea se dărui sărutului cu aceeaşi disperare. Clarissa trebuia să îl facă să vadă că ceea ce aveau ei era o relaţie prea valoroasă pentru a o arunca pe apa sâmbetei. Că împreună puteau trece peste orice obstacol.

— Te vreau, obrăznicuţo, îi spuse el răguşit la ureche. Acum. Aici. Este o nebunie, ştiu…

— Nu este deloc o nebunie. Şi eu te vreau.

Fu singura invitaţie de care avu nevoie Edwin pentru a începe să îi ridice faldurile rochiei în timp ce o săruta de

parcă ar fi fost ultima dată împreună. Ceea ce era posibil.

Nu, ea nu avea să permită să se întâmple acest lucru. Nu putea, nu acum când era îndrăgostită de el. Clarissa avea să îi arate cât de perfect putea fi totul între ei, să îl seducă pentru a-l face să nu fie atât de nesăbuit încât să rişte totul dintr-o mândrie nobilă sau de teama unui scandal.

Edwin îşi descheie pantalonii, apoi încercă să o tragă deasupra lui.

— Nu, şopti ea, nu şi de data asta. Te vreau deasupra mea.

— Clarissa, nu spuneam că…

— Ştiu. Vreau să o fac. Vreau să mă iei ca şi cum aş fi o femeie oarecare. Aşa cum ţi-ai lua soţia dacă ar fi… o femeie oarecare.

Trebuia să îl facă să înţeleagă că ea nu îl mai vedea ca pe un bărbat care o putea silui, ci ca pe soţul ei, singurul bărbat căruia îi încredinţa trupul ei.

Când Edwin ezită, Clarissa spuse:

— Tu nu eşti deloc precum Seducătorul Mârşav, iar eu nu mai sunt aceeaşi Clarissa pe care a violat-o, nici măcar aceeaşi Clarissa de acum câteva săptămâni. Sunt în sfârşit pregătită să las totul în urmă. Dar trebuie să îmi dovedesc mie însămi asta. Şi ţie.

Chiar şi în lumina palidă, Clarissa simţi cum Edwin îi cerceta chipul.

— Îţi dai seama că este prima dată când ai numit viol ceea ce ţi s-a întâmplat?

Acest lucru o surprinse. Aşa era? Inima începu să îi bubuie în piept. Da, aşa era.

— M-a violat, spuse ea, rostind ezitantă acele cuvinte şi simţind adevărul din spatele lor.

— Da. Glasul lui Edwin era ferm şi convins, crescându-i încrederea în ea.

— Nu a fost vina mea.

— Nu a fost *niciodată* vina ta, iubito. Este timpul să încetezi să te mai învinuieşti.

Clarissa se agăţă de umerii lui.

— Nu avea niciun drept să mă violeze, spuse ea furioasă. Recunoscuse parţial acel lucru în mintea ei, dar acum îl acceptă. Îl crezu. Era furioasă din pricina lui.

— Absolut niciun drept. În ceea ce mă priveşte, merita să moară. Cine ştie câte alte femei ar mai fi agresat dacă nu ar fi murit?

Clarissa nu se gândise niciodată la această perspectivă. Îi domolea vina pe care o simţise întotdeauna pentru sacrificiul lui Niall, îi alina puţin durerea exilului său.

Dar asta nu însemna că avea să îşi lase soţul să meargă pe acelaşi drum.

— Dacă încă eşti hotărât să te lupţi cu Durand, atunci îţi voi arăta ce vei pierde dacă vei fi exilat sau ucis. Retrăgându-se grăbită înapoi în colţ, îl trase pe Edwin spre ea. Îţi voi arăta cum poate fi între noi dacă refuzi să te duelezi cu el.

Edwin o lăsă să îl tragă spre ea până când o înghesui în colţ, stând între picioarele ei şi deasupra ei cât de mult le permitea spaţiul din trăsură.

— Pentru *asta* lupt, scumpa mea, bâigui el. Pentru tine. Pentru noi. Pentru viitorul nostru.

— *Nu* vom avea un viitor dacă mori.

— Nu voi muri.

Edwin puse din nou stăpânire pe gura ei şi, pentru prima dată, greutatea lui asupra ei doar îi aminti cât de puternic era el, nu o avertiză în privinţa acestui lucru. Îi aminti că forţa lui devenea sălbatică în apărarea ei, hotărâtă, elegantă şi nobilă.

Da, panica stătea la pândă, dar se micşorase până la dimensiunile unui bob de mazăre. Era atât de mică, încât Clarissa o putea ignora. Iar într-o zi avea să o alunge, de asemenea.

Îşi desprinse buzele din sărut şi îi şopti:

— Ia-mă, Edwin! Umple-mă!

Gemând, Edwin o pătrunse cu mai multă forţă decât de obicei, dar nu suficientă cât să o sperie. Şi fu uimitor. Nu pentru că el era deasupra ei şi se împingea în ea, ci pentru că ei nu îi era teamă.

Pentru că ştia că îl putea opri în orice clipă, că putea opri totul cu un singur cuvânt.

Aşa se simţea încrederea.

Edwin nu o cruţă deloc, iar spre surprinderea ei, acest lucru o încântă. Edwin o pătrundea, ea se revărsa asupra lui şi era ca şi cum şi-ar fi găsit locul. Erau două părţi ale unui întreg, mişcându-se împreună într-o perfecţiune atât de intimă, încât îi veni să plângă.

— Edwin, şopti ea. Da, aşa. Mai tare. Mai mult. Dă-mi totul, dragul meu!

— Totul este deja al tău, spuse el răguşit, în timp ce îi mângâie sânii prin rochie. Asta nu se va schimba niciodată.

Nici pentru ea. Iar în timp ce adevărul îi marcă arzător sufletul, Clarissa îl sărută pentru a se împiedica pe sine să i-l dezvăluie.

Îl iubea. Nu ştia cum sau când se întâmplase, dar, cândva în ultimele săptămâni, se îndrăgostise de Edwin. Iar acum că îl găsise, îl putea pierde?

Nu. *Nu!*

Coborându-şi mâinile pe fundul lui încordat, Clarissa îi cuprinse fesele în palme şi îl trase mai aproape, mai adânc. Avea să îl inunde cu plăcere, dacă de asta era nevoie.

În schimb, o inundă el pe *ea* cu plăcere, întinzându-şi mâna între trupurile lor pentru a o mângâia cu degetul, până când Clarissa se luptă să respire şi să gândească, luptându-se să nu fie prima care cedează orgasmului. Dacă nu putea avea iubirea lui, voia să aibă parte de capitularea lui. Avea *nevoie* ca Edwin să capituleze.

Tremurând şi foindu-se sub el, Clarissa îşi trecu mâinile prin spatele coapselor lui, vârfurile degetelor ei trecând uşor peste testiculele lui.

Edwin înjură în barbă.

— Dă-ţi drumul pentru mine, iubito… te rog… nu mai pot să aştept… mult.

Nici ea nu mai putea.

— Nu… aştepta. Clarissa îl sărută şi îl mângâie, şi îi întâmpină dornică fiecare mişcare înăuntrul ei, flămândă de el… de bărbatul care era soţul ei, de bărbatul pe care îl

iubea.

— Am nevoie de tine, şopti el în urechea ei. Dumnezeule... stai cu mine... Clarissa! Nu mă părăsi niciodată!

— Nu aş face-o, reuşi ea să spună. Nu aş putea. Înălţându-se precum fluxul mării, orgasmul Clarissei se învolbura înăuntrul ei, val după val, urcând spre suprafaţă, spre soare...

— Dacă va trebui să plec în exil... promite-mi că vei merge... cu mine...

— Voi merge. Se încleşta pe mădularul lui când îşi simţi orgasmul explodând la suprafaţă, trimiţând-o în braţele dulcei uitări. Până la capătul... pământului... dacă trebuie...

Cu acele cuvinte, Edwin ajunse şi el la orgasm. În timp ce se încovoiară împreună, ea vlăguindu-l, el umplând-o, Clarissa îl strânse în braţe şi gândi cuvintele pe care nu îndrăznea să i le spună bărbatului care nu credea în iubire.

„Te iubesc, Edwin”.

Capitolul 24

Până când trăsura intră pe strada casei lui Edwin, se aranjară, astfel încât să arate din nou prezentabil. Sau cât de prezentabil puteau arăta doi oameni care tocmai făcuseră dragoste nebună într-o trăsură.

Lui Edwin nu îi păsa neapărat dacă îşi dădea cineva seama. Intenţiona să îşi petreacă întreaga noapte făcând dragoste cu soţia lui. Pentru că aceasta ar putea fi ultima noapte cu Clarissa pentru multă vreme.

Sau pentru totdeauna.

Se încruntă. Nu, nu avea să îl lase pe Durand să câştige. Fără îndoială, soarta nu ar permite unui asemenea ticălos să învingă.

Permisese violul asupra Clarissei.

Tocmai de aceea era timpul ca ea să primească o

recompensă pentru toate încercările prin care trecuse. Merita asta. El avea să îi ofere acest lucru.

„Nu eşti Dumnezeu, Edwin!”

Minunat, acum conştiinţa lui o cita pe soţia sa. Şi nu, el nu era Dumnezeu. Pentru că, dacă ar fi fost, Whiting ar fi fost lovit de fulger înainte să o fi dus pe Clarissa în acea seră cu portocali.

— Edwin, ceva se petrece aici, şopti Clarissa.

El privi pe fereastră în timp ce trăsura lor se opri. Mai era o trăsură în faţa casei lui de la oraş, pe care o recunoscu drept una dintre trăsurile lui Warren. Oare mama Clarissei venise aici? Nu, de ce ar face-o? Tocmai o lăsaseră acasă.

Aşadar, Edwin nu fu pe deplin şocat când lacheul deschise portiera trăsurii şi îi întâmpină cu următoarele cuvinte:

— Lord Knightford este aici să vă vadă, milord.

— Warren s-a întors? exclamă Clarissa în timp ce Edwin o ajută să coboare. Apoi chipul îi deveni palid. O, nu, sigur i s-a întâmplat ceva lui Niall!

Înainte ca Edwin să o poată opri, ea urcă în fugă treptele, cu el pe urmele ei. Când intrară în casă şi fură îndrumaţi spre salon, găsiră un Warren încruntat aşteptându-i cu un pahar de coniac în mână. Edwin se încordă.

— Ce s-a întâmplat? strigă Clarissa în timp ce alergă spre Warren. Niall este bine? De ce te-ai întors atât de repede?

— Niall este bine. Dar mi-a spus ceva atât de alarmant, încât m-am grăbit să mă întorc după ce am petrecut doar o zi cu el.

Clarissa veni mai aproape de Edwin, de parcă ar fi căutat sprijin, iar el îşi puse braţul în jurul mijlocului ei.

Privirea lui Warren se miji asupra lor.

— Şi, apropo, felicitări pentru nunta voastră! Luă o gură de coniac. Plec pentru o săptămână, iar voi doi vă căsătoriţi pe la spatele meu.

— Nu am avut de ales, spuse Edwin. Durand nu ne-a

lăsat altă opţiune.

— Îmi dau seama. De aceea m-am întors. Pentru că, după ce am vorbit cu Niall, am descoperit nu doar că ştia de Durand, dar el crede şi că ştie de ce bărbatul a chinuit-o pe Clarissa: Durand este vărul lui Joseph Whiting din partea mamei sale. Se pare că erau prieteni foarte buni şi au crescut împreună, înainte ca familia lui Durand să se întoarcă în Franţa.

Edwin simţi un nod în stomac. Să dea naiba! Treaba asta nu era în întregime despre Clarissa. Era despre Whiting. Şi Niall.

Warren îl privi îndelung pe Edwin, iar amărăciunea îi brăzdă glasul.

— Dar presupun că tu nu îţi dai seama ce înseamnă acest lucru. Niall a fost nevoit să îmi explice. Deşi ştiam că Niall l-a ucis pe Whiting într-un duel, nu ştiam motivul duelului. Până acum.

Edwin o simţi pe Clarissa clătinându-se lângă el şi simţi cum furia se învolburează înăuntrul lui.

— De fapt, ştiu exact ce înseamnă. Pentru că ea mi-a spus.

Warren o fixă pe Clarissa cu o expresie rănită.

— Şi totuşi mie nu ai putut să îmi spui, propriul tău văr? În toţi anii aceştia în care am avut grijă de tine, neştiind că un ticălos ca Whiting a… a…

— Nu am putut spune nimănui, şopti ea. Ei m-au pus să promit că nu o să spun. *Papa* a decis că nimeni nu va afla vreodată despre asta. Sunt surprinsă că Niall ţi-a spus acest lucru, după ce a păstrat secretul în toţi aceşti ani.

— Nu prea a avut de ales. Cu ochii aspri, Warren luă încă o gură zdravănă de coniac. După ce a auzit că Durand te tot urmăreşte, s-a panicat şi mi-a spus toată povestea aceea dezgustătoare. Era îngrozit că Durand te-ar putea răni.

— Dar eu mă temeam şi că Durand ar putea merge după Niall, mai ales după ce Niall mi-a spus că motivul pentru care a fugit din Spania în Portugalia – şi m-a chemat în ajutor – a fost că prietenii lui l-au avertizat că întreba

cineva de el prin Spania.

— Durand, spuse tăios Edwin. Sau nişte oameni angajaţi de el.

— O, Dumnezeule, spuse Clarissa. Iar eu am vorbit cu nenorocitul acela şi despre Niall! Nu i-am spus nimic care să trădeze locul în care se afla, dar totuşi… Având în vedere că Durand pretindea că vrea să se însoare cu mine, nu mi-a trecut prin minte să pun la îndoială interesul lui pentru fratele meu.

— Deci încearcă să îl găsească pe Niall şi speră să se folosească de Clarissa pentru asta, medită Edwin cu voce tare. Presupun că vrea să răzbune moartea vărului său. Dar de ce *acum?* Dacă era atât de important pentru el, de ce nu a căutat răzbunare în urmă cu şapte ani, chiar după duel?

Warren puse jos paharul gol.

— Şi eu m-am întrebat acest lucru. Niall mi-a spus că tatăl Clarissei a făcut un fel de înţelegere cu mama lui Whiting, că ea nu avea să…

— Vorbească despre chestiune, îi încheie Edwin propoziţia, nerăbdător. Da, ştim asta.

— Aşa că Niall presupune că femeia a rupt tăcerea, spuse Warren. Doar că nu ştie sigur de ce.

— Probabil pentru că era pe moarte, spuse încet Clarissa. A murit anul trecut, după o boală lungă. Am citit în ziar. Iar dacă Durand a fost prin preajma ei în acel timp, dacă femeia lua laudanum sau dacă delira…

— Se poate să fi spus ceva, interveni Edwin. Iar asta a fost scânteia care a aprins totul. Să ai o rudă care moare într-un duel de onoare pentru o prostituată anonimă este un lucru. Glasul i se înăspri.

Dar când duelul este cu fratele unei femei respectabile, iar propunerea rudei de a se căsători cu femeia este refuzată, bărbatul ar putea bănui că se petrecuse ceva mult mai infam acolo.

Îi aruncă o privire lui Warren.

— Când s-a întors Durand în Anglia ca membru al personalului ambasadorului?

— Vara trecută.

Clarissei i se tăie brusc răsuflarea.

— Doamna Whiting a murit toamna trecută. Privirea îi zbură spre Edwin. *De aceea* m-a numit târfă în seara asta. Nu a făcut-o ca să te întărâte. Ci pentru că ştie totul, a ştiut întotdeauna totul. Şi probabil că mă învinuieşte pe mine pentru moartea vărului său.

— Ticălos blestemat, bombăni Edwin. Dacă a auzit povestea de la mama suferindă a lui Whiting, femeia nu ar fi recunoscut niciodată că preţiosul lui văr era un violator. Nu avem de unde să ştim cum a spus povestea pe patul de moarte. Sau dacă este posibil să îi fi cerut lui Durand să facă dreptate pentru familie.

— Stai puţin, o întrebă Warren pe Clarissa, Durand te-a numit *târfă?* O să-i trag o bătaie soră cu moartea!

— Nu este nevoie, spuse Clarissa sec. Prietenul tău netrebnic aici de faţă l-a provocat la duel pentru asta.

Warren clipi.

— La naiba! Îl privi lung pe Edwin. Eşti nebun?

— Tocmai spuneai că vrei să îl baţi tu însuţi, ripostă Edwin. Apăr onoarea soţiei mele!

— Da, dar un duel… spuse Warren. Tu nici măcar nu crezi în dueluri.

Edwin îşi încrucişă braţele la piept.

— Omul îşi mai poate schimba părerile.

— Şi poate fi extrem de încăpăţânat, ripostă Clarissa.

— Nu s-a schimbat nimic, îi spuse Edwin.

— S-a schimbat *totul!* Din moment ce treaba asta nu este despre obsesia sălbatică a lui Durand pentru mine, nu se va opri până nu va obţine ceea ce vrea – informaţia despre locul în care se află fratele meu.

— Şi posibil, interveni Warren, şansa de a o umili pe Clarissa spunând lumii ceea ce s-a întâmplat.

— Ar fi putut face asta în urmă cu mult timp dacă asta intenţiona, preciză Edwin.

— Da, dar atunci şi-ar fi putut pierde şansa de a-l găsi pe Niall, spuse Warren. El vrea ambele lucruri – să o distrugă pe Clarissa şi ca Niall să fie acuzat de crimă.

— Şi dacă seamănă cu Whiting, spuse Clarissa, va

încălca toate regulile – chiar ar trişa într-un duel – ca să scape de opoziţia sa, care se întâmplă să fii tu. Şi va scăpa basma curată datorită poziţiei sale! apoi cine îl va împiedica să *îţi* târască familia prin noroi? Dacă va dezvălui activităţile tatălui tău…

— Ce activităţi? întrebă Warren.

— Un motiv în plus ca să îl ucid, spuse cu răceală Edwin, simţindu-se asaltat pe toate fronturile. Atunci nu ar mai putea face rău nimănui.

— Doar dacă tu câştigi! strigă ea.

Când Edwin se supără, Warren spuse grăbit:

— Chiar dacă nu câştigi, ar exista repercusiuni, prietene. Nu poţi ucide un diplomat francez sus-pus, nici măcar într-un duel pentru onoarea soţiei tale, fără explicaţii. Ar trebui să mergi la superiorii lui.

— Care superiori? spuse furios Edwin. *El* este cel mai înalt membru al ambasadei franceze în acest moment! Şi nu este timp pentru demersurile necesare.

— Doar dacă refuzi să te lupţi cu el, spuse cu fermitate Clarissa. L-ai mai fentat înainte şi a funcţionat. Pur şi simplu, fă-o din nou! Spune-i să se ducă naibii!

— Şi ce se va întâmpla cu tine când el mă va târî înaintea curţii de justiţie sub acuzaţiile de trădare? ripostă Edwin.

— Staţi puţin, spuse Warren, ce este cu toată treaba asta cu *trădarea?*

Clarissa îl ignoră.

— Te-ai putea consulta cu prietenii tăi de la club, ai putea vorbi cu prietenii lui Warren, ai putea cere ajutor şi sfaturi înainte să mergi în paşi de vals spre moarte! Dar tu nu vrei, pur şi simplu.

— Pentru că refuz să amestec o adunătură de prieteni şi străini în treburile mele private. Şi, în mod sigur, nu în treburile private ale soţiei mele!

— *Nu* pretinde că faci asta pentru mine, Edwin Blakeborough! Am răguşit de cât te-am implorat să nu te lupţi cu contele Durand, iar tu m-ai ignorat. Faci asta pentru tine. Pentru simţul tău ai dreptăţii, pentru credinţa ta că un

bărbat ar trebui să îşi rişte viaţa pentru a proteja reputaţia unei femei.

— Da! Ar trebui!

— Chiar dacă ea nu vrea ca el să o facă? Clarissa îşi puse mâinile în şolduri. Deja mi-am pierdut fratele în exil pentru că îmi proteja reputaţia. Nu vreau să te pierd şi pe tine din cauza asta. Aş prefera să îmi petrec restul vieţii confruntându-mă cu scandalul decât să îl văd pe bărbatul pe care îl iubesc murind pentru a mă proteja, pur şi simplu pentru că nu vrea ca o „adunătură de prieteni şi străini” să ştie de „treburile lui private”!

„Bărbatul pe care îl iubesc”.

Cuvintele ei îl uluiră. Clarissa îl iubea? Cu adevărat?

De parcă ea nici măcar nu şi-ar fi dat seama de ceea ce spusese, adăugă:

— Aşa că mă spăl pe mâini de toată treaba asta. Ridică bărbia spre Warren. Poate reuşeşti tu să îi bagi minţile în cap. Eu renunţ.

Apoi ieşi furioasă din încăpere.

Edwin putu doar să stea pe loc şi să privească lung după ea. Cuvântul *iubesc* îi răsuna în urechi, şocându-l cu puterea lui de a ademeni un om. Dacă ea îl *iubea…*

— Bine, interveni Warren în gândurile lui. Acum că ea a plecat, ai face bine să îmi spui ce naiba se petrece. De ce ai fi acuzat de trădare? Cu ce activităţi de-ale tatălui tău te ameninţă Durand că le va dezvălui? Şi cum Dumnezeu ai sfârşit căsătorit cu verişoara mea în doar câteva săptămâni?

— Este o poveste lungă.

— Atunci mai bine ai vorbi repede. Warren îşi privi ceasul. Pentru că, dacă nu ne gândim la vreo soluţie, vei lupta într-un duel în patru ore. Iar eu nu voi fi secundantul tău dacă nu ştiu în ce mă bag.

Edwin scrâşni din dinţi.

— Bine. Şi în caz că te întrebi, nu ţi-am spus niciodată despre partea cu spionajul şi trădarea pentru că nici eu nu am ştiut despre ea până acum două săptămâni.

— *Spionaj?* Dumnezeule, treaba asta se înrăutăţeşte

cu fiecare clipă care trece.

— Nici nu ai idee, bombăni Edwin.

Apoi începu să relateze o versiune foarte trunchiată a ceea ce se întâmplase de la plecarea lui Warren. Spre cinstea lui Warren, el nu îl bombardă pe Edwin cu întrebări lipsite de importanţă. Doar ascultă.

Păru destul de curios când Edwin ajunse la partea cu cererea în căsătorie a Clarissei, dar nu spuse nimic, în mod înţelept.

Când Edwin termină, Warren se îndreptă spre uşă.

— Unde pleci? întrebă Edwin.

— Eşti în belea până peste cap, prietene. Şi indiferent de ce spui tu, ai nevoie de ajutor. Aşa că mergem să vorbim cu Fulkham şi să vedem ce poate să facă.

— Şi ce te face să crezi că nu va profita de şansa de a da un exemplu dintr-un trădător ca tatăl meu?

Warren îl privi cu asprime.

— *Eu* sunt cel care l-a convins să se înscrie în clubul St. George. Asta înseamnă că bag mâna în foc pentru caracterul lui. Te îndoieşti de judecata mea?

Edwin scrâşni din dinţi.

— Nu.

— Bun. Warren merse cu paşi mari lângă el. Pentru că, dacă te îndoiai, ar fi trebuit să îţi reamintesc de numeroasele moduri în care te-am apărat de-a lungul anilor. De toate situaţiile când te-am ajutat să le scoţi pe Yvette şi pe Clarissa din belelele lor tinereşti.

Cuvintele lui îl puseră pe Edwin pe gânduri.

— Şi… apreciez asta.

— Oare? Momentan te porţi ca un ticălos nerecunoscător. *Ai* prieteni, Edwin, fie că accepţi asta, fie nu. Sunt eu, este Keane, sunt bărbaţii de la club.

Când Edwin doar îl privi lung, Warren adăugă:

— Ei te admiră pentru că te consideră practic şi raţional. Ei ştiu că tu vei fi întotdeauna de partea lor. Nu poţi să ai aceeaşi încredere în *ei?* Să accepţi că, poate, te vor susţine pentru că sunt *prietenii* tăi?

— Nu înţelegi…

— Înţeleg că întotdeauna ai acţionat de parcă tu singur ai fi responsabil pentru viaţa şi soarta ta. Că nu ai pe nimeni căruia să îi ceri ajutorul. Ei bine, nu este adevărat. Poate că tatăl tău te-a abandonat, dar familia ta nu o va face. Prietenii tăi nu o vor face. Este evident că *soţia* ta nu o va face.

— N-o amesteca pe soţia mea în asta, bombăni Edwin.

— De ce? Ai spus că faci asta pentru ea. Dar Clarissa are dreptate: *nu o* faci pentru ea. O faci pentru a dovedi că eşti un bărbat mai bun decât tatăl tău. Că poţi avea grijă de familia ta. Faci asta în încercarea de a le proteja pe Clarissa şi Yvette, ceea ce, în aparenţă, este o idee nobilă.

Warren se aplecă spre Edwin.

— Dar la baza ideii stă mândria. Nu vrei să ceri ajutor. Nu ai încredere în nimeni că te-ar putea ajuta. Mai degrabă ţi-ai risca viitorul cu o femeie care te iubeşte decât să te bazezi pe ajutorul prietenilor tăi.

Ferindu-şi privirea, Edwin îşi înghiţi nodul greoi care i se formase în gât. Dacă Warren avea dreptate? Că el nu avea încredere în *nimeni?* Că avea să renunţe la un viitor cu Clarissa în loc să îşi asume un risc împreună cu prietenii şi familia lui?

Acea posibilitate îi făcu stomacul să se învolbureze. Până acum, îşi lăsase furia pe care o simţea pentru Durand să îl stimuleze. Dar Clarissa nu voia riscul pe care el era pregătit să îl accepte. Ea nu voia o viaţă fără el.

Adevărul acelor cuvinte răsuna în inima lui asemenea trilului unei privighetori.

Clarissa îl *iubea.*

Şi în mod sigur pentru acest lucru merita să îşi încerce norocul cu bărbaţii care credeau în el.

— Bine. Să mergem să îl găsim pe Fulkham. Şi mă rog la Dumnezeu ca el să aibă vreo idee cum să îl înfrângem pe Durand. Pentru că, dacă nu are, tu, prietene, vei merge cu mine la răsărit, să mă duelez cu francezul ăla blestemat.

*

Le luă ceva timp lui Edwin şi lui Warren să îi trezească pe servitorii lui Fulkham şi apoi şi mai mult timp să îi convingă că bărbatul trebuia deranjat în orele matinale ale dimineţii. Servitorii se înduplecară doar când Edwin le spuse că aveau să existe consecinţe cumplite dacă întorceau din drum un marchiz şi un duce care veniseră cu o chestiune de mare importanţă pentru poporul englez.

După ce fură conduşi în biroul lordului, fură obligaţi să aştepte în timp ce Fulkham era trezit din patul său. Deloc surprinzător, când bărbatul intră în birou în cămaşa sa de noapte, nu era prea fericit.

— Pentru Dumnezeu, ce se întâmplă? întrebă el în timp ce traversă încăperea. Nu putea aştepta până dimineaţă?

— Blakeborough aici de faţă ar putea fi mort până dimineaţă, spuse Warren. Sper că tu vei putea preveni acest lucru.

Fulkham se încruntă.

— Acum mi-ai atras atenţia, asta este al naibii de sigur. Se aşeză la biroul său. Deci de ce să fie Blakeborough mort?

— Pentru că am fost provocat la duel în zori de contele Durand şi am acceptat, spuse cu nonşalanţă Edwin.

— La duel? Fulkham privi de la Edwin la Warren. Este o glumă?

— Mă tem că nu, spuse Warren. Aparent, contele încearcă să îi dea de urmă vărului meu, ducele de Margrave. În acest proces, a ameninţat viaţa şi reputaţia lui Blakeborough şi ale surorii lui Margrave. Care se întâmplă să fie proaspăta soţie a lui Blakeborough.

— Ah, spuse Fulkham, aruncându-i o privire lui Edwin. Are legătură cu discuţia pe care am avut-o la club în urmă cu câteva săptămâni? Conversaţia despre care pretindeai că este despre un alt membru.

Edwin încuviinţă din cap.

— Iartă-mă pentru subterfugiu, dar logodnica mea era implicată şi nu voiam ca acea informaţie să se răspândească.

— Atunci, pot să presupun că treaba asta are de-a face cu duelul dintre Whiting şi Margrave?

Edwin şi Warren schimbară priviri surprinse.

— Credeaţi că nu ştiu despre legătura lui Durand cu Whiting? Fulkham îl fixă pe Edwin cu o privire aspră. Dacă mi-ai fi spus atunci că preocuparea ta pentru activităţile însărcinatului de afaceri avea legătură cu familia lui Lady Clarissa, aş fi menţionat că Whiting şi Durand erau veri. Dar nu mi-ai oferit această informaţie.

— Mă tem că să ofere informaţii nu este punctul forte al prietenului meu, zise sec Warren.

— Ştii pentru ce a fost duelul? întrebă Edwin.

— Nu. Tu?

Edwin răsuflă îndelung.

— Da. Din păcate, nu pot spune. Dar nu contează, oricum. Lucrul important este că Durand vrea să se răzbune pe cumnatul meu pentru moartea vărului său, aşa că a încercat să îi dea de urmă lui Niall curtând-o pe soţia mea. Când ea şi cu mine am pus capăt acestui lucru prin logodna noastră, Durand a ameninţat că va dezvălui secrete despre tatăl meu dacă eu nu rup logodna.

Asta atrase atenţia lui Fulkham.

— Ce fel de secrete?

Edwin înghiţi în sec. Acum venea partea dificilă.

— Că, se pare, tatăl meu a fost spion pentru francezi.

Furia aduse culoare în trăsăturile feţei lui Fulkham.

— Ticălos blestemat!

— Tatăl meu? izbucni Edwin.

Baronul tresări.

— Nu, nu, nu el. Durand. Îşi bagă nasul în treburi pe care ar trebui să le lase în pace. Va trebui să vorbesc cu superiorii lui şi să pun capăt chestiunii ăsteia înainte să mai provoace alte probleme. Relaţiile între Anglia şi Franţa sunt destul de instabile aşa cum sunt acum.

Edwin îl privi îndeaproape.

— Deci ştiaţi că tatăl meu a fost spion.

— Desigur că ştiam. Spiona pentru noi.

— Nu asta spune Durand. Şi mi-a arătat…

— Rapoarte? Documente pe care tatăl tău le-a dat francezilor? Blestemaţii; l-au asigurat că acele rapoarte fuseseră distruse. În timp ce Edwin şi Warren continuară să îl privească pe baron cu gurile căscate, bărbatul oftă. Am nevoie să îmi daţi cuvântul vostru de gentlemani că ceea ce vă voi spune în continuare nu va ieşi niciodată din această cameră.

— Desigur, spuse Edwin, iar Warren încuviinţă aprobator din cap.

— Din cauza legăturilor tatălui tău cu Franţa prin bunica sa şi din cauza vizitelor lui ocazionale la acel club privat de opiu, francezii l-au abordat în ultimii ani ai războiului cu cerinţa de a spiona pentru ei. I-au promis că îl vor plăti foarte bine pentru o asemenea trădare.

Fulkham se lăsă pe spate în fotoliul său.

— După cum vă puteţi imagina, banii nu reprezentau un stimulent prea bun pentru el, dar tatăl tău a văzut în asta o ocazie de a ajuta Anglia să învingă Franţa – astfel că, după ce a acceptat propunerea lor, a venit la noi. L-am îndrumat să le dea francezilor, din când în când, informaţii incorecte despre trupele noastre.

Un val de uşurare îl inundă pe Edwin, urmat îndeaproape de un val de ruşine. Ar fi trebuit să îşi dea seama că tatăl lui nu ar fi putut niciodată să comită un act de trădare.

— De unde ştii toate astea? Nu eşti mai în vârstă decât mine. Este imposibil să fi făcut parte din Ministerul pentru Război pe atunci.

— Aşa este. Dar tatăl tău a continuat să meargă la clubul de opiu, astfel că, atunci când interesul nostru s-a mutat spre India, el ne-a putut oferi informaţii despre indieni din când în când. Eu m-am alăturat ministerului cu câţiva ani înainte de moartea tatălui tău. Eu am fost cel care a preluat administrarea informaţiilor lui.

Edwin încă se simţea ameţit. Tatăl lui spionase pentru propria ţară în tot acel timp. Fără să spună vreun cuvânt fiului său.

— Îmi spui că tata *nu* a fost un trădător.

— Niciodată. A fost un erou, de fapt. Desigur, nu a putut să vorbească niciodată despre activităţile sale, iar francezii nu au ştiut altceva decât că a fost spion pentru ei. Dar l-au asigurat că reputaţia lui nu va fi niciodată pătată, pentru că documentele care îl legau de acele activităţi au fost arse.

— Evident, asta a fost o minciună.

— Da, spuse scurt Fulkham. Un motiv în plus pentru a merge la superiorii lui Durand. Nu trebuie să le dezvălui că tatăl tău ne-a ajutat – doar că Durand încearcă să folosească acest ajutor în scopuri proprii, şantajându-te.

Warren se aplecă înainte.

— Dar o vizită la superiorii lui nu va rezolva problema că se va duela cu Edwin în Green Park în ceva mai mult de o oră.

Fulkham se ridică.

— Atunci va trebui să merg acolo cu voi şi să îi spun exact în ce fel de bucluc va fi dacă va continua cu nebunia lui. Nu vom permite ca un cetăţean britanic, indiferent de infracţiunea comisă, să fie asasinat de un francez, fie el şi diplomat.

Baronul porni spre uşă pentru a merge să se îmbrace, apoi se opri.

— Totuşi este un lucru curios. Ce crede Durand că va obţine cu un duel?

— Eliminându-mă pe mine, crede că va câştiga controlul asupra soţiei mele şi astfel o va obliga să îi spună unde este Niall.

— Atunci de ce nu a făcut asta înainte? De ce nu a răpit-o de pe stradă? De ce nu a folosit forţa brută ca să o convingă să îi spună?

— A încercat să o curteze, fără îndoială, fiind atent să nu dezvăluie vreun indiciu care să-i ofere Clarissei şansa de a-l avertiza pe Niall. Când ea a continuat să îi refuze cu fermitate avansurile, Durand a început să o urmărească, iar atunci am intervenit eu şi m-am căsătorit cu ea.

— Şi ea a fost cu tine de atunci.

— La moşia mea, unde lui i-ar fi fost greu să intre

neobservat. Ne-am întors în oraş seara trecută pentru o petrecere dată în cinstea căsătoriei noastre. Durand a încercat să o prindă singură, iar eu am intervenit între ei. Atunci m-a provocat.

— Hmm. Fulkham îl privi lung pe Edwin. Şi unde este soţia ta acum?

Întrebarea îl nelinişti pe Edwin.

— Acasă, doarme, sper.

— Sau, dacă este măcar puţin ca soţia *mea,* se pregăteşte să meargă în Green Park şi să te convingă să nu lupţi.

Edwin simţi cum sângele îi îngheaţă în vene.

— La naiba! sări în picioare. Ar *face* şi asta. Ea nu ştie că suntem aici. Şi dacă nu ne întoarcem…

— Fugiţi, fugiţi, spuse Fulkham. Mă îmbrac şi pornesc spre locul duelului, în timp ce voi doi vă întoarceţi acasă. Probabil o mai puteţi prinde acolo dacă vă grăbiţi.

Edwin ieşi în grabă din birou, cu Warren blestemând în spatele lui. Săriră în trăsura lui Warren, poruncindu-i birjarului să meargă cât mai repede spre casa din oraş a lui Edwin.

În timp ce trăsura porni la drum, Warren spuse:

— Poate că nu va merge acolo. A spus că se spală pe mâini de toată treaba asta.

— A mai spus şi că mă iubeşte. Edwin îşi simţi gâtul încordat de teamă. Iar Clarissa este exact genul de femeie care i se oferă în întregime unui bărbat odată ce se îndrăgosteşte. Va lupta pentru mine cu ultima ei suflare.

— Aşa cum lupţi tu pentru ea, observă Warren. Ţi-ai călcat pe mândrie pentru ea, ai renunţat la planurile tale de a avea o viaţă liniştită pentru ea şi, evident, vei face orice pentru ea. Cred că nu este singura care este îndrăgostită, prietene.

În timp ce adevărul îl izbi în plin, Edwin trase cu greu aer în piept. Nu, nu era singura îndrăgostită.

În toţi aceşti ani, el evitase tumultul pe care îl putea aduce iubirea, dar se strecurase pe sub garda lui când nu fusese atent. Ideea că i se putea întâmpla ceva Clarissei,

ideea de a trăi fără ea, îl lăsa fără suflare. Nu putea suporta gândul că ea ar putea îndura chiar şi o secundă cruzimea lui Durand. Ce era acest sentiment, dacă nu dragoste?

Acum că el ştia cum era să tânjească după compania şi tachinările ei, să îi caute atingerea în toiul nopţii, când lumea părea mai întunecată, Edwin nu îşi putea închipui că tatăl lui simţise aşa ceva şi tot îl crezuse pe prietenul său, nu pe soţia sa. Poate că mama lui fusese îndrăgostită, dar era imposibil ca tatăl lui să fi cunoscut înţelesul acelui cuvânt.

— Clarissa va fi bine, spuse Warren. Sunt convins.

— Dacă nu este, o să-i scot inima lui Durand şi-o s-o strivesc cu călcâiul. O să-l fac eu însumi bucăţi. O să…

— Am prins ideea, spuse înverşunat Warren. Dar să sperăm că nu se va ajunge la asta, prietene. Pentru că nu am chef să te văd spânzurat pentru uciderea unui ticălos inutil ca Durand.

Capitolul 25

Nu fu tocmai o surpriză faptul că Clarissa nu reuşise să doarmă după ce îi văzuse pe Edwin şi pe Warren părăsind casa. Încercă, chiar încercă să adoarmă, dar nu putea înceta să îşi facă griji. Tot aştepta ca ei să se întoarcă, neştiind unde plecaseră, dar la ora patru dimineaţa ştiu că era prea târziu pentru ca ei să se mai întoarcă acasă înainte de începerea duelului.

Ceea ce însemna că probabil erau deja în drum spre Green Park. Afurisiţii!

Se ridică din pat şi se îmbrăcă, bombănindu-l pe vărul ei în tot acest timp. Nu fusese în stare să îl oprească pe soţul ei, pe prietenul *lui?* Lăsase să îi scape că îl iubea pe Edwin în speranţa inutilă că acest lucru avea să îl pună pe gânduri, dar era evident că nici măcar asta nu putea avea un impact asupra idiotului.

După ce se mai agită puţin, decise că era suficient. *Nu*

avea de gând să îşi lase soţul să facă acest lucru nebunesc. Dacă era nevoie, avea să se posteze între el şi contele Durand. Pentru că nu voia să îl piardă pe Edwin. Pierduse destule în viaţa ei.

Gata cu pierderile!

Coborî la parter şi trezi un servitor, apoi îşi chemă trăsura. Veni surprinzător de repede. De-abia după ce ieşi pe uşă îşi dădu seama că nu era trăsura *ei* cea care o aştepta la baza scărilor. Clarissa se opri, dar înainte să poată reacţiona, cineva veni în spatele ei, iar ea simţi cum un obiect dur o împunge într-o parte.

— Iată-te, draga mea, spuse vocea pe care Clarissa ajunsese să o urască. Ştiam că nu vei rezista tentaţiei de a merge la duel.

Contele Durand. O, Dumnezeule! Inima îi sări din piept. Blestemat să fie, blestemat, *blestemat!*

— Iar eu ştiam că vei trişa, spuse ea, luptându-se să rămână calmă. Aşa că se pare că ne cunoaştem bine unul pe celălalt.

— Mai bine decât îţi închipui. Când Clarissa îşi ţinu respiraţia, el adăugă: Şi nu aş ţipa dacă aş fi în locul tău. Te voi împuşca pe loc. O împunse cu obiectul dur pentru a-şi demonstra ameninţarea.

— Mereu ai fost un tiran. În timp ce Clarissa se foi pentru a-şi elibera pandantivul-briceag de pe lănţişor, mintea îi gonea. Trebuia să îl ia cumva pe nepregătite, să câştige ceva timp până când putea să scape de acel pistol care o împungea în coaste, suficient cât să îl înjunghie pe Durand.

— Eşti ca vărul tău – mereu călcând femeile în picioare.

Urmă un moment îndelungat de tăcere, apoi Durand scrâşni din dinţi:

— Nu vorbi de rău un bărbat despre care nu ştii nimic.

— Ştiu că m-a violat. Clarissa îşi ascunse pandantivul în palmă. M-a ţintuit la pământ şi m-a luat cu forţa.

— Este o minciună! şuieră Durand printre dinţii încleştaţi. Cândva, a fost cel mai bun prieten al meu. Apoi

tu l-ai îmbrobodit pe fratele tău cu minciuni şi aşa a fost ucis. Te-am văzut flirtând, te-am văzut ademenind bărbaţi. Ştiu ce fel de femeie eşti. De ce s-ar deranja să violeze o târfă ca tine?

Furia se aprinse înăuntrul Clarissei.

— O târfă te-ar ţine la distanţă tot timpul cât m-ai curtat? Nu. El era un ticălos, iar tu eşti la fel de ticălos, iar eu nu merit asta.

— Taci din gură! urlă el. Ai de ales. Urci în trăsură. Sau mori.

Clarissei îi îngheţă sângele în vene.

— Mă vei ucide oricum.

— Nu şi dacă îmi spui unde este fratele tău. Vom merge împreună la el.

— Şi ne vei ucide pe amândoi. Nu, mulţumesc. Dacă el ar putea mişca pistolul puţin mai mult, astfel încât ea să îl poată înjunghia… Ştii că soţul meu nu se va opri până nu te va distruge.

Contele Durand pufni.

— Slabe şanse să se întâmple asta.

Încă o voce se auzi în umbra din spatele trăsurii.

— Sunt şanse mai mari decât îţi dai tu seama.

Edwin. Slavă Cerului!

Prinzând-o de mijloc, contele Durand o smuci, trăgând-o mai aproape de el.

— O s-o ucid, Blakeborough! Jur că o s-o fac!

— Şi apoi ce? Vei pierde şansa de a-i găsi fratele.

Edwin ieşi din umbră, iar Clarissa aproape că făcu un atac de cord.

— Are un pistol, iubitule! Nu te apropia!

Ignorând-o, Edwin înaintă în lumină.

— Nu eşti atât de prost încât să ucizi cu sânge rece soţia unui duce, Durand. Ai fi spânzurat pentru asta.

— Nu ştii nimic, şuieră contele Durand. Nu îmi pasă dacă ea moare. O să-l găsesc cumva pe Margrave. Chiar de-ar fi să-l aştept să vină după mine pentru a-şi răzbuna sora.

— Nu va trebui să îl aştepţi. Edwin ridică o mână, iar

Clarissa văzu că ţinea un pistol. O omori şi mori. Este atât de simplu.

Asta păru să îl pună pe gânduri pe Durand, întrucât ea îi putu simţi pistolul tremurând lângă coastele ei.

— Sau ne-ai putea lăsa pe amândoi să plecăm, mârâi Durand, iar eu îi voi permite să trăiască.

Clarissa îşi înăbuşi un pufnet de neîncredere în timp ce îşi deschidea frunza-cuţit. Durand nu avea să scape cu ipocrizia lui dacă ea avea un cuvânt de spus în această privinţă. Avea nevoie doar de momentul potrivit.

Privirea lui Edwin se mută asupra ei şi, pentru o clipă scurtă, asupra mâinii ei. El ştia ce avea ea de gând să facă. Şi era pregătit.

Brusc, trăsura contelui Durand începu să se îndepărteze.

— Ce faci? strigă contele la birjar. La naiba, omule, întoarce-te!

În acel moment, în timp ce atenţia lui era distrasă, iar pistolul nu o mai împungea în coaste, Clarissa îl înjunghie în braţul care ţinea pistolul şi se lăsă la pământ fără să mai aştepte să îi vadă reacţia.

Atunci Edwin îl împuşcă direct în inimă.

*

Puţin mai târziu, Clarissa stătea în salon în timp ce întreaga casă se trezi în jurul ei. Edwin şi Warren, care fusese cel care îl dăduse jos din scaun pe birjarul trăsurii contelui Durand şi plecase cu ea, erau adânciţi în discuţie cu Lord Fulkham, care tocmai apăruse. Lachei şi servitori alergau de colo-colo, urmând ordine zbierate din când în când la ei de Edwin.

La urma urmei, *era* un cadavru pe trepte. Trebuiau să se ocupe de el.

Tot ce putea face Clarissa era să stea acolo încremenită în timp ce asculta discuţia.

— Mă voi ocupa eu de asta, Blakeborough, spunea Lord Fulkham. Omul încerca să îţi răpească soţia. Până

când voi termina cu ambasadorul francez pentru că i-a dat lui Durand mână liberă să chinuiască cetăţeni britanici, francezii vor fi bucuroşi să păstreze tăcerea cu privire la această chestiune. Este posibil nici să nu se ajungă la un proces.

— Chiar dacă se ajunge, spuse Warren, servitorii tăi sunt martori, iar noi îl avem pe birjarul lui Durand, care va mărturisi adevărul dacă ştie ce este bine pentru el. Sau Fulkham îl poate pune sub acuzare drept complice.

În acel moment, Edwin privi spre Clarissa şi văzu că ea începe să tremure. Edwin păli. Adresându-le câteva cuvinte celorlalţi, care părăsiră imediat încăperea, veni să se aşeze lângă ea. Turnă puţin coniac din carafa de pe masa de lângă canapea şi îi puse paharul în mână.

— Bea-l, scumpo! Îţi va opri tremuratul.

— I-iar m-mă ameţeşti eu a-alcool, încercă ea uşor să glumească.

— Suntem căsătoriţi acum, spuse el obosit. Este permis.

Clarissa ridică paharul pentru a bea şi îşi văzu mănuşa. Mănuşa pătată de sânge. După ce puse paharul pe masă, îşi smulse mănuşa de pe mână.

— Am sângele contelui Durand pe mine, spuse ea, stomacul întorcându-i-se pe dos. Probabil că este şi pe rochie, şi în părul meu şi…

— Da, spuse el cu asprime.

Clarissa întoarse privirea spre el şi îl văzu năruindu-se înaintea ei, umerii lui tremurând, chipul fiindu-i contorsionat, parcă luptându-se să îşi reţină lacrimile.

— Edwin!

— Dacă te-aş fi pierdut… Edwin începu să respire sacadat şi greoi în timp ce ridică privirea spre ea. Nu aş fi putut suporta.

— Nu aveai să laşi să se întâmple asta. Simţindu-şi inima palpitând, Clarissa îi cuprinse obrazul în mână. Ca de obicei, tu eşti cavalerul meu, Sfântul Gheorghe care înjunghie dragonul.

— Te iubesc, spuse el fără ocolişuri.

El – oare Clarissa auzise bine?

— Credeam că nu crezi în iubire.

— Nu credeam. Privirea lui stărui asupra ei. Dar m-am înşelat.

Respiraţia ei deveni sacadată. Oare aceasta era doar reacţia lui la faptul că o văzuse pe cale de a fi ucisă? Încercând să îşi ascundă tremurul din voce, Clarissa spuse:

— Dumnezeule, este a doua oară într-o săptămână când ai spus că te-ai înşelat. De fapt, este a doua oară când ai spus-o de când mă ştiu. Îi puse mâna pe frunte. Eşti bolnav? Ai febră?

— Vorbesc serios, obrăznicuţo! Acoperindu-i mâna cu a lui, o coborî lângă buze şi o sărută în palmă. Te iubesc, trup şi suflet. Atâta vreme am trăit cu o inimă mecanică, refuzând să simt ceva, pentru că am văzut ce le-a făcut iubirea – sau ceea ce credeam eu că este iubire – părinţilor mei, şi nu puteam suporta să trec prin asta.

De-abia îndrăznind să respire, Clarissa îi strânse mâna într-ale ei.

— Dar am fost în bucluc din clipa în care Warren m-a convins să am grijă de tine. Mi-am spus în sinea mea: „Ai grijă, dacă o laşi să intre în sufletul tău, te poate distruge”. Pentru că, în adâncul sufletului meu, ştiam că, dacă cineva mi-ar putea face inima mecanică să sângereze, aceea ai fi tu.

Clarissa înghiţi în sec, neştiind dacă îi plăcea acel lucru.

— În schimb, spuse el zâmbind acum, ai făcut-o să bată. Tare. Să bată plină de viaţă, de bucurie şi da, de iubire. Tu, iubito, mi-ai transformat inima mecanică în una adevărată.

Cu lacrimi în ochi, Clarissa spuse:

— Bun. Pentru că meriţi mai mult decât o viaţă trăită cu o inimă mecanică. Şi nu aş suporta niciodată o maşinărie pe post de soţ, nici măcar una la fel de elegantă ca tine. Îl prefer pe bărbatul în carne şi oase de care m-am îndrăgostit.

Atunci, Edwin o sărută cu o blândeţe care îi făcu inima

să plutească. Când în sfârşit se desprinseră din sărut, zorii zilei pătrundeau pe fereastră.

— Se pare că aveai dreptate noaptea trecută, spuse el în timp ce îşi strecură braţul pe după umerii ei. Căsătoria noastră *este* una din iubire, la urma urmei.

Clarissa îşi strecură braţul pe după mijlocul lui, apoi se apropie şi îi şopti la ureche:

— Aceasta a fost dorinţa inimii mele, iar tu mi-ai îndeplinit-o. Ce soţ sclipitor!

În timp ce râseră împreună, soarele răsări.

Epilog

Edwin stătea aplecat asupra unei mese în laboratorul său, sculptând o bucată de plută, când soţia lui intră în încăpere.

— Ce faci *acum? Î*ncă mai avem două luni până se va naşte copilul. În ritmul acesta, micuţa îşi va putea deschide propriul magazin de jucării.

De când Edwin aflase că soţia lui era însărcinată, începuse să construiască tot felul de jucării mecanice la care se putea gândi: o privighetoare cântătoare, un urs dansator, o carte cu litere care se ridicau când o deschideai şi un câine mecanic care sărea printr-un cerc ţinut de un acrobat. Trebuia să fie pregătit. La urma urmei, acesta era primul lui născut.

Edwin se răsuci în scaunul său pentru a-şi privi minunata soţie. Dumnezeule, era superbă însărcinată cu copilul lui. Chipul îi radia, iar sânii îi erau şi mai voluptuoşi. Tot ce putea face era să o privească pentru a-şi aminti că trebuia să aibă grijă cu ea. Să aibă grijă cu copilul pe care îl purta în pântec.

— În primul rând, spuse el, „micuţa” va fi un „micuţ”. Simt asta.

Clarissa îşi dădu ochii peste cap.

— Da, iar tu eşti recunoscut pentru abilitatea ta de a

prezice sexul unui copil.

Ignorând-o, Edwin se întoarse în scaun.

— În al doilea rând, nu fac astea pentru copil, ci pentru mine. Ridică două bucăţi sculptate de plută, apoi şi le împinse în urechi. În ultima vreme ai sforăit.

Clarissa ridică o sprânceană şi spuse ceva ce el nu putu auzi.

Minunat, dopurile de urechi funcţionau. Edwin îşi făcu mâna pâlnie la ureche.

— Ce sunt astea?

Mergând cu paşi mari lângă el, Clarissa îi scoase dopurile din urechi şi le băgă într-ale sale.

— Mulţumesc pentru astea. Acum nu mai trebuie să te ascult vorbind întruna despre ce trebuie să cumpărăm pentru copil şi să facem pentru copil, şi să aranjăm pentru copil. Eşti mai rău decât mama mea, jur!

Avea dreptate. Edwin şi Lady Margrave deveniseră, în mod surprinzător, mai prietenoşi unul cu altul în timp ce plănuiau viitorul copilului său şi al nepotului femeii.

O trase pe Clarissa între picioarele lui. Întinzându-şi mâna pentru a-i scoate din ureche unul dintre dopuri, Edwin spuse:

— Îţi voi face şi ţie o pereche. Le poţi folosi când vine mama ta în vizită. Îşi întinse mâinile peste pântecul ei, arzând de nerăbdare să simtă mişcările subtile. El este foarte agitat astăzi, nu-i aşa?

— *Ea* dansează. Trebuie să exerseze ca să îşi facă tatăl să râdă.

— Mama ei face deja asta. Edwin îi sărută buricul prin haine, apoi presără sărutări pe abdomenul ei, urcând spre sânii ei umflaţi. Printre alte lucruri. Îi împunse uşor sfârcul cu nasul. Ar trebui să facem dragoste în camera asta. Mi-am închipuit asta de multe ori.

Clarissa păru indignată.

— În *atelierul* tău? Serios?

— În fiecare cameră din casă. Cu mult înainte să te căsătoreşti cu mine.

— Nu te cred!

Zâmbind cu viclenie, Edwin se ridică şi o luă de mână.

— Vino cu mine!

Traversară casa până ajunseră în seră, unde Edwin încuviinţă din cap spre baldachinul de lângă fereastră.

— Mi te-am închipuit stând întinsă acolo, goală, scăldată de razele soarelui, în timp ce te pătrund.

Desfătându-se cu îmbujorarea ei, Edwin o conduse apoi pe coridoare până în salonul de muzică. Posibilitatea de a sta pe bancheta acelui pian în timp ce tu mă călăreşti m-a făcut să trec peste multe recitaluri plictisitoare.

Clarissa îl privi cu gura căscată.

— Sper că nu de-ale lui Yvette.

— Dumnezeule, nu! Dar de-ale tale cu siguranţă.

— Spui că modul meu de a cânta la pian te plictiseşte?

— Spun că mereu mi-a oferit un context potrivit pentru fantezia mea.

Sfredelind-o cu o privire îndelungă şi lentă pentru a-şi sublinia punctul de vedere, Edwin râse când Clarissa spuse:

— O, Doamne, acum nu voi mai putea niciodată să te privesc în ochi în timp ce cânt pentru oaspeţi.

— Să continui? întrebă el.

O expresie provocatoare traversă chipul Clarissei.

— Pun pariu că există o cameră în care nu ţi-ai închipuit că faci dragoste cu mine. Bucătăria.

— Eşti nebună? *Fireşte* că mi te-am închipuit acolo, întinsă pe masă pentru a-mi oferi un festin delicios. Când ea păru surprinsă, Edwin continuă: Nu uita, nu am mai putea niciodată servi mâncare de acolo dacă aş pune în aplicare fantezia, dar Dumnezeu ştie că mi-am închipuit-o.

Clarissa îşi puse braţele pe după gâtul lui.

— Când m-am căsătorit cu tine, Lord Blakeborough, habar nu aveam că eşti un bărbat atât de obraznic.

— Evident, altfel nu ai fi presupus că aş putea aştepta un nenorocit de *an* ca să mă culc cu tine.

Remuşcarea îi îmbujoră obrajii Clarissei.

— Dacă ar fi durat cu adevărat un an? Mi-ai fi acceptat clauza?

— Desigur. Dar nu ai fi rezistat atât de mult. Eşti o *femeie* prea obraznică pentru asta. Iar eu eram prea pornit să te seduc.

Clarissa afişă acea expresie înduioşătoare care nu înceta niciodată să îl farmece, iar Edwin era pe punctul de a o trage în braţele sale şi de a o răvăşi, când o voce se auzi din pragul uşii.

— Sper că nu vă întrerupem.

Edwin ocări în sinea lui… apoi îşi dădu seama că vocea îi era vag cunoscută. Nu – nu era posibil…

Dar era.

— Niall? spuse Clarissa, întorcându-se spre uşă. Niall!

Se rupse din îmbrăţişarea lui Edwin şi fugi să îşi îmbrăţişeze fratele. Bărbatul pe care Edwin şi-l amintea ca fiind înalt şi deşirat se transformase într-un flăcău voinic. Părul îi era mai închis la culoare decât al Clarissei – mai degrabă semăna cu bronzul brăzdat de soare –, dar expresia îi era aspră. Evident, popasul lui pe continent îl schimbase.

În spatele lui stătea Warren, care îi privi pe cei doi fraţi zâmbind.

— Ce naiba se petrece aici? întrebă Clarissa. Te-ai întors pe furiş în Anglia? Îl scutură zdravăn. Nu poţi fi aici – eşti un fugar. Te-ar putea spânzura.

— Mă îndoiesc, spuse Warren, privind de la Niall la Edwin. După toate prin câte am trecut cu Fulkham ca să îl aducem înapoi în mod legal, nu ar avea sens ca guvernul să se răzgândească şi să îl spânzure. Iar eu m-aş enerva foarte tare.

— La fel şi eu, spuse sec Niall. Nu mi-ar plăcea să am o frânghie la gât pe post de lavalieră.

Clarissa se răsuci spre Edwin.

— Tu ai ştiut despre asta?

— Ai înnebunit? interveni Warren. Edwin ţi-ar fi spus imediat. De aceea nu i-am spus nici *lui.* Nu eram siguri că vom reuşi şi nu voiam să îţi faci speranţe deşarte.

Edwin veni lângă Clarissa şi îşi strecură braţul pe după mijlocul ei, simţindu-se straniu de protector.

— Mai exact, *cum* aţi reuşit? îi întrebă el pe cei doi bărbaţi.

— Întâmplarea face, spuse cumnatul său, că Durand devenea deja o problemă atât pentru francezi, cât şi pentru britanici – lua decizii diplomatice pripite, ascunzând documente care se presupuneau a fi distruse, stricând înţelegeri care durau de mult timp. Tentativa de a te şantaja a fost picătura care a umplut paharul. Aşa că Fulkham i-a convins pe superiorii mei că, fără implicarea mea, bărbatul nu ar fi fost niciodată oprit, iar încercările lui de a „dezvălui” că un nobil era spion s-ar fi sfârşit dezastruos.

— Cu alte cuvinte, interveni Warren, Niall a obţinut o graţiere regală. Şi nu a stricat nici că, după moartea lui Prinny, noul nostru rege era dornic să emită câteva graţieri regale ca parte din ascensiunea sa la tron. Una dintre acestea a mers la Niall.

— Fără să fiu nevoit să îţi dezvălui trecutul, fată dragă, adăugă Niall.

Respirând uşurată, Clarissa îşi bătu uşor pântecul.

— Este evident că *nu* sunt o „fată”.

Niall râse.

— Nu, evident că nu. Deveni serios când privirea lui o întâlni pe a lui Edwin. Iar dacă noul tău soţ nu are grijă de tine, îl voi provoca la duel.

— Nu îţi face griji, spuse solemn Edwin. Aş merge până la capătul pământului pentru ea.

Afirmaţia solemnă îi puse pe gânduri pe ceilalţi doi bărbaţi. Apoi Niall îi aruncă o privire lui Warren.

— Nu-mi vine să cred, dar aveai dreptate. *Este* îndrăgostit.

Clarissa îşi strecură braţul pe după mijlocul lui Edwin.

— Desigur că este îndrăgostit. Am efectul acesta asupra bărbaţilor.

Cuvintele ei frivole înveseliră atmosfera, aşa cum, fără îndoială, intenţionase soţia lui.

Cu un zâmbet amabil, Niall spuse:

— Sper că am ajuns la timp pentru cină. Sunt lihnit.

— Da, cina va fi servită în curând. Clarissa se întoarse spre vărul ei. Warren, rămâi şi tu?

El scutură din cap.

— Trebuie să mă întorc la Londra. A intervenit ceva. Dar tu şi Niall bucuraţi-vă de reuniunea voastră. Ne vedem în câteva săptămâni la petrecerea de la Keane.

— În regulă. Clarissa îl sărută pe vărul ei, apoi se întoarse spre Niall. Mergi în sufragerie. Trebuie să vorbesc puţin cu soţul meu.

Niall păru puţin surprins de atitudinea ei autoritară, dar, la urma urmei, nu o mai văzuse de şapte ani. El nu o cunoştea pe Clarissa pe care Edwin o cunoştea şi o adora. Clarissa care îi schimbase viaţa. Care îl completase.

Care îi dovedise că el credea în iubire, la urma urmei.

Niall porni spre sufragerie, lăsându-i pe cei doi singuri.

Clarissa se întoarse spre Edwin cu un zâmbet larg.

— Deci, ca să ne întoarcem la discuţia noastră de mai devreme, ai vrea să ştii în ce cameră mi-am închipuit *eu* că facem dragoste?

Cuvintele ei îi atraseră imediat atenţia lui Edwin.

— Normal, cum să nu vreau.

— Poate ar trebui să facem un pariu pe tema asta. Clarissa îşi plimbă un deget pe pieptul lui, făcându-i sângele să clocotească. Dacă vei ghici camera corectă, vei primi o recompensă.

Edwin înghiţi în sec. Era uimitor cum Clarissa încă îl putea excita cu un singur cuvânt, cu o singură privire. Cu o aluzie senzuală.

— O recompensă, zici? Ce fel de recompensă?

Zâmbetul ei obraznic îi făcu inima să bată mai tare.

— A, nu ştiu. Presupun că mi-ai putea săruta braţul. Cu o privire semnificativă, Clarissa îşi atinse interiorul cotului. Chiar aici.

— Am o idee mai bună. Dacă voi ghici camera, voi face dragoste cu tine în ea. După ce va pleca fratele tău în seara asta.

— Hmm. Ochii ei licăriră. Sună ca o recompensă excelentă. Dar eu ce primesc dacă *nu* ghiceşti corect?

— Acelaşi lucru pe care îl primeşti şi dacă ghicesc – inima mea, trupul meu, sufletul meu.

— În acest caz, nu pot pierde, spuse Clarissa, dragostea lui pentru el luminându-i faţa.

— Nici eu. Edwin o trase în braţele sale. Iar acesta, iubirea mea, este cel mai bun tip de pariu.

Sfârşit